NICCOLÒ AMMANITI

TANRI NASIL İSTERSE

2007
STREGA ÖDÜLÜ



ROMAN

Çeviri: YELDA GÜRLEK

CAN

NICCOLÒ AMMANITI

TANRI NASIL İSTERSE

Can Yayınları 1949

Come Dio comanda, Niccolò Ammaniti
© 2006, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2011
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Semin Sayıt

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design
Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1275-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com

NICCOLÒ AMMANITI

TANRI NASIL İSTERSE

ROMAN

2007 STREGA ÖDÜLÜ

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek



Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Korkmuyorum, 2003

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchi yayımlandı.* (Eser, Martinotti tarafından 1999'da sinemaya uyarlandı). Ardından *Çamur* (1996) ve *Ti prendo e ti porto via* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. Romanı 2003'te Gabriele Salvatores, filme aldı (*Hiç Korkmuyorum*). *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. *Che la festa cominci, Lo e te* adlı romanları olan Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. ODTÜ ve Yeditepe üniversitelerinde İtalyanca dersleri verdi, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselerinde İtalyanca öğretmeni olarak görev aldı. Halen Bahçeşehir Üniversitesi'nde İtalyanca öğretim görevlisi olarak çalışmalarına devam etmektedir. Stefano d'Anna'dan *Tanrılar Okulu*'nu, Sveva Casati Modignani'den *Solup Giden Aşklar*'ı, Patrizia Gucci'den *Eş'siz*'i, Maria Venturi'den *Paramparça*'yı ve değişik yayınevleri için pek çok çocuk kitabını Türkçe'ye çevirmiştir.

Her zaman Lorenza

Giriş

1

"Uyan! Lanet olası, uyan!"

Cristiano Zena ağzını açtı ve sanki ayaklarının altında derin bir uçurum açılmışçasına, yattığı şilteye tırnaklarını geçirerek tutundu.

Bir el boğazını sıktı. "Uyan! Tek gözün açık uyuman gerektiğini biliyorsun. Seni uykunda becerirler."

Delikanlı, "Bunda benim bir suçum yok. Çalar saat..." diye kekeledi ve sıkıştığını sandığı kıskaçtan kurtuldu. Başını yastıktan kaldırdı.

Hâlâ gece, diye içinden geçirdi.

Dışarıda, pamuk parçaları gibi yağan iri kar tanelerinin dibine yığıldığı sokak lambasının sarı konik ışığından başka her şey kapkaraydı.

Odanın ortasında ayakta duran babasına, "Kar yağıyor," dedi.

Koridordan içeri sızan ışık demeti, kanca burunlu Rino Zena'nın tıraş edilmiş ensesini, bıyıklarını ve keçi sakalını, boynunu ve kaslı omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Gözlerinin yerinde iki kara delik vardı. Bedeninin üstü çıplaktı. Altında asker pantolonu ve üstü boya lekeleriyle kaplı postalları vardı.

Cristiano parmaklarını yatağın yanındaki lambaya doğru uzatırken, *insan bu halde nasıl olur da üşümez*,

diye kendi kendine sordu.

"Sakın açma. Beni rahatsız ediyor."

Cristiano yatağında, birbirine karışmış örtülerin ve çarşafların sıcaklığında bir düğüm gibi kıvrıldı. Yüreği hâlâ deli gibi atıyordu. "Beni neden uyandırdın?"

Sonra, babasının elinde sıkıca tuttuğu tabancayı fark etti. Sarhoş olduğu zamanlarda, tabancasını çıkarır, evin içinde gezinirken televizyona, mobilyalara ve lambalara nişan alırdı.

Rino oğluna döndü. "Sen nasıl uyuyabiliyorsun?"

Sesi, bir avuç kireç yutmuş gibi paslıydı.

Cristiano omuzlarını silkti. "Uyuyorum..."

"Aferin sana." Babası pantolonunun cebinden bir teneke kutu bira çıkardı, açtı ve bir dikişte bitirdi, sonra kolunun tersiyle sakalını sildi ve boş kutuyu kâğıt gibi elinde buruşturarak yere attı. "Soysuz piçi duymuyor musun?"

Hiçbir şey duymuyordu. Hatta gece gündüz evin önünden fişek gibi geçen ve gözlerini kapatacak olsa, her an odanın içine gireceklermiş hissi veren arabaları bile duymazdı.

Kar yüzündendir. Kar gürültüyü yutar.

Babası pencereye yaklaştı ve dışı kar tutan pencerenin buharlı yüzeyine başını yasladı. Koridordaki ışık şimdi de onun kaslı üçgen vücudunu ve omzundaki kobra dövmesini ortaya çıkarıyordu.

"Uykun çok ağır. Böyle giderse savaşta ilk önce seni indirirler."

Cristiano dikkatini toplayınca, uzaktan Castardin'in boğuk bir sesle havlayan köpeğini duydu.

Kulaklarının sesleri algılamadığına artık herkes çoktan alışmıştı. Koridordaki floresanın vızıltısı ve tuvaletin bozuk sifonundan gelen su sesi için de durum farklı değildi.

"Köpek mi?"

"Sonunda anladın... Ben de meraklanmaya başlıyordum." Babası yeniden ona döndü. "Bir dakika olsun susmadı. Kar yağarken bile."

Cristiano, babası uyandırdığında, görmekte olduğu düşü hatırladı.

Aşağıda salonda, televizyonun yanında, fosforlu büyük bir akvaryumun içinde yeşil renkli jöle gibi bir denizanası vardı ve hayvan içinde bolca *c*, *z*, *r* harfleri geçen tuhaf bir dil konuşuyordu. Asıl güzel olanı da denizanasının söylediği her şeyi kendisinin çok iyi anlıyor olmasıydı.

Esnerken, *acaba saat kaç*, diye kendi kendine sordu.

Yerde duran radyolu çalar saatin ışıklı kadranı üç yirmi üçü gösteriyordu.

Babası bir sigara yaktı ve dumanını üfledi: "Sıktı artık."

"O köpek, geri zekâlının teki. Yediği onca dayağa rağmen..."

Artık yüreği göğsünde deli gibi atmadığından, Cristiano gözkapaklarında uykunun ağırlığını yeniden hissetti. Boğazı kurumuştu, ağzında aşevinde yediği tavuğun sarmısak tadı vardı. Bir şeyler içecek olsa belki o iğrenç tat da geçecekti ama hava mutfağa inemeyecek kadar soğuktu.

Denizanası düşüne kaldığı yerden devam etmek hoşuna giderdi. Gözlerini ovuşturdu.

Az kalsın *neden yatağına gitmiyorsun*, diye ağzından kaçıracak oldu ama son anda kendini tuttu. Babası bir kez odanın içinde turlamaya başladı mı, bir daha asla geri adım atmazdı.

Üç yıldız.

Cristiano, babasının öfkesinin şiddetini belirlemek için beş yıldızlı bir gösterge çizelgesini hayal ederdi.

Hatta üç ile dört yıldız arasında. Bu da demek olu-

yor ki, "çok dikkatli ol" bölgesindesin, yani ona her zaman haklı olduğunu söyle ve elinden geldiği kadar ondan uzak dur.

Babası geri döndü ve büyük bir hışımla beyaz plastik sandalyeyi tekmeleyerek odanın ortasına kadar yuvarladı; sandalye Cristiano'nun eşyalarını koyduğu kutu yığınına çarparak durdu. Yanılmıştı. Yıldızlar üç değil beş düzeyindeydi. Kırmızı tehlike ışığı yanıyordu. Bu durumda yapılacak tek şey, dilini tutmak ve odanın içinde eriyip buharlaşmaktı.

Bir haftadan beri babasının kıçına batan bir şeyler vardı. Birkaç gün önce banyonun açılmayan kapısıyla kapışmıştı. Kilidi bozuktu. Birkaç dakika tornavidayla açmaya uğraşmıştı. Dizlerinin üstüne çökmüş, kendisine onu satan nalbur Fratini'ye, tenekeden yaptıkları için Çinli üreticilere, o boktan şeyin ithal edilmesine izin veren politikacılara sanki o anda hepsi karşısında duruyorlarmış gibi küfürler, hakaretler yağdırıyordu ama boşuna, kapı asla açılmaya razı olmuyordu.

Bir yumruk. Sonra sert bir yumruk daha. Sonra bir daha. Kapı menteşelerinden sarsılıyor ama açılmıyordu. Rino odasına gitmiş, tabancasını almış ve kilide ateş etmişti. Ama o yine açılmamıştı. Yarım saat boyunca Cristiano'yu sağır eden bir gümbürtüden başka bir işe yaramamıştı.

Bu arada iyi bir şey olmuştu: Cristiano, filmlerde kilitlerine ateş edildikten sonra kapıların açılmasının koca bir yalan olduğunu öğrenmişti.

Babası sonunda kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Bağıra çağıra tahtalarını eliyle parçalayarak kapıyı delik deşik etmişti. Banyoya girdiğinde aynaya bir yumruk savurmuş, her yer cam kırığı olmuştu ve parçaladığı elinden kan damlarken, kendisi de küvetin kenarına oturmuş uzunca bir süreyi içeride sigara içerek geçirmişti.

"Onun köpeği geri zekâlıysa bundan bana ne?" Rino bir süre düşündükten sonra kaldığı yerden devam etti: "Sıktı artık. Ben yarın çalışmak zorundayım..."

Oğlunun yanına gitti ve yatağının kenarına ilişti. "Canımı sıkan şeyin gerçekte ne olduğunu bilmek ister misin? Sabah duş yaptığımda, üstümden sular damlarken dışarı çıkmak ve buz tutmuş yerlere basmak, üstelik ölüm tehlikesini alarak." Gülümsedi, tabancasını doldurdu ve namlusundan tutarak oğluna doğru uzattı. "İşte bu yüzden, güzel bir köpek postunun bu evde mutlaka olması gerektiğini düşünüyordum."

2

Gece saat üç otuz beşte Cristiano Zena, damalı pijamasının üstüne babasının rüzgârlığını ve ayaklarına yeşil naylon çizmelerini geçirerek evden çıktı. Bir elinde tabanca, diğerinde el feneri tutuyordu.

Cristiano ince yapılı bir çocuktu; on üç yaşına rağmen uzun boylu, el ve ayak bilekleri ince, elleri kemikli, ayakları kırk dört numaraydı. Tepesinde karmakarışık bir çalı gibi uzayan ve iki yanağının üzerindeki favorilere karışan sarı saç tomarı bile onun kepçe kulaklarını saklamaya yetmiyordu. Küçük ve kalkık burnunun birbirinden ayırdığı iri mavi gözleri ve narin hatlarına uymayan kocaman bir ağzı vardı.

Kar lapa lapa yağıyordu. Havada bir değişiklik yoktu. Sıcaklık sıfırın birkaç derece altındaydı.

Cristiano başına siyah yün bir başlık geçirdi, soluğunu yoğun buhar bulutu olarak dışarı üfledi ve gözlerini avlunun ışığına çevirdi.

Çakıltaşlı kum tepesi, pas tutmuş eski salıncak, çöp bidonları, tuğla yığınları, küçük yük kamyonu kalın bir kar tabakasının altında kalmıştı. Evin önündeki

yol, uzun ve tertemiz beyaz bir şerit gibi sonsuza uzanmaktaydı. Kusursuzluğunu bozacak tek bir tekerlek izi yoktu. Köpek uzakta boğuk sesiyle havlamayı sürdürüyordu.

Evin kapısını kapattı, pijamasının paçalarını özenle çizmelerinin içine soktu.

"Hadi, yürü. Zor bir iş değil. Nedir yani? Alt tarafı kafasına bir kurşun sıkacaksın, sonra da eve döneceksin; ama dikkat et kafasına sıkacaksın, hayvan gebermeyecek olursa, bir kere daha gidip vurman gerekebilir On dakika sonra yine yatağındasın. Hadi kahraman, göster kendini." Babasının onu yatağından çekip çıkardığı sırada söylediği sözler beyninde yankılandı.

Başını kaldırdı. Babasının karanlık gölgesi penceredeydi ve ona ilerlemesini işaret ediyordu. Tabancayı donunun lastiğine sıkıştırdı. Çeliğin soğuğuyla hayalarının büzüştüğünü hissetti.

Babasına bir işaret yaptı ve kararsız adımlarla evin arkasına doğru ilerlerken, yüreğinin atışları da yavaş yavaş hızlanıyordu.

3

Rino Zena pencereden, yağan karın altındaki oğlunun evden çıkışını izliyordu.

Birayı ve grappayı bitirmişti. Bu durum kendisi için tam bir felaketti; üstelik, sanki sivri uçlu bir alet kulak zarını delmişti ve geride bıraktığı o keskin ıslık sesi bir türlü kulaklarından gitmiyordu.

Bu çınlama, Rino banyo kapısına ateş ettiği sırada başlamış ve üstünden bir hafta geçmesine rağmen hiç azalmamıştı.

Belki de kulak zarımı patlatmışımdır. Sigarasını yakarken, *bir doktora görünsem iyi olacak,* diye söylendi.

Oysa Rino Zena, bir sağlık ocağının kapısından içeri, ancak nalları dikince gireceğine yemin etmişti.

Asla tuzağa düşmezdi.

O *soysuz piçler sana önce bir sürü test yaptırman gerektiğini söyleyerek işe başlarlar ve böylece tünele girersin ve bir daha da çıkamazsın. Hastalık yüzünden ölemezsen, sakın korkma, tedavi masraflarını öderken o sorun da kolayca çözülecektir.*

Rino Zena akşamı, televizyonun karşısındaki koltukta, körkütük sarhoş geçirmişti. Çukura kaçmış gözleriyle, alt çenesi yayılmış ve bir elinde kutu birayla, televizyonda saçma bir programı izlemeye başlamıştı. Arada bir televizyonun karşısında olmak onu rahatlatırdı.

Anlayabildiği kadarıyla, ortada iki koca vardı, bir haftalığına karılarını değiştirmeyi kabul ediyorlardı ve bunu niye yaptıklarını da bir tek Tanrı biliyordu.

O kenef gibi televizyonda artık hiçbir şeye saygı kalmamıştı. Farklı bir şey yapmak uğruna, biri Cosenzalı açlıktan gebermek üzere olan bir aileydi, diğeri de kıçından çıkardığı paralarla adam olmuş Romalı bir karıkocaydı.

Fakir olan adam, araba tamircisiydi. Bunun bir saçmalık olduğunun kendisine açıklanması gereken o ibnelerden diğeri, yani zengin olanı da reklamcılıkla ilgili bir iş yapıyordu. Ve tamircinin karısı, açıkçası çöp tenekesinden farksızdı; diğerininki ise koltuk değneği gibi uzun bacaklı, iriyarı, sarışın bir kadındı ve gününü bir spor salonunda, nefes alıp vermeyi öğreterek geçiriyordu.

Öykü sonunda Rino'yu sarmıştı ve bir şişe grappa da onu izlerken bitmişti.

Reklamcının evinde herkes Cosenzalı suratsız karıdan nefret etmişti, çünkü, her dakika elinde temizlik spreyi ile dolaşıyor, bir yere oturacak olsalar, yastıklar bozulacak diye söylenmeye başlıyordu. Evdekiler ertesi

gün ona Afrikalı hizmetçi muamelesi yapınca, kadın mutlu olmuştu.

Rino, Cosenzalının durumuyla daha çok ilgilendi. Tamirci, evindeki yırtığa Prenses Diana imiş gibi davranıyordu. Rino, tamircinin cehalet ayağına yatıp o kibarlık budalası yırtığı kucağına oturtacağını ve onu becereceğini ummuştu ama gördüğü kadarıyla tamirci de ağır bir diyete girmişti.

Boş bira kutusunu ekrana fırlatırken, Rino anırmaya başlamıştı: "Buraya gel, yırtık karı! O işin Zena'nın evinde nasıl yapıldığını ben sana anlatayım!"

Her şeyin gerçek bir komedi olduğunu gayet iyi biliyordu, tıpkı alışveriş merkezlerinin önünde Afrikalıların sattığı çantalar kadar gerçekti.

Sonra uyuyakalmıştı. Kısa bir süre sonra, boğazında ölü bir kurbağa ve şakaklarını pelte gibi ezen bir mengeneyle uyanmıştı.

Ağrılarını hafifletecek alkollü bir şeyler bulmak için evin altını üstüne getirmişti

Sonunda, mutfaktaki erzak dolabının dibinde toz bağlamış bir şişe dağ armudu kompostosu bulmuştu. Kim bilir ne zamandan beri oradaydı. Alkolü uçmuş da olsa, içinde beklemiş armut sanki alkol çorbasında pişirilmiş gibiydi. Şişeyi lavaboda patlatmış, sonra da masaya iki büklüm eğilerek armudu emmişti. İşte köpeği de tam o sırada fark etmişti. Havlamayı bir türlü kesmiyordu. Havlayanın mobilyacı Castardin'in kırması olup olmadığını anlamak için bir süre kulak kesilmişti. Enik bütün gün yuvasında uslu uslu oturuyor, gece olunca havlamaya başlıyor ve gün ağarana kadar da susmuyordu.

Büyük olasılıkla, yaşlı Castardin'in bundan haberi bile yoktu; dükkânını kapatınca cenaze arabasını andıran koca BMW'siyle poker masasında paralarını saçmaya

kulübe giderdi. Köyde onun, bir zamanların asaletle para kaybeden kumarbazları gibi büyük bir oyuncu olduğu söylenirdi.

Bu, onun işini sessizce gördüğü anlamına geliyordu.

O kâğıttan mobilyaları kakalayarak milletten çaldığı paraları asaletle kaybederken, kahrolası iti de bütün gece havlıyordu.

Birileri ona bu durumu bildirmiş olsaydı, geçmiş zamanların asaletiyle, etrafta depodan çok ne var diye karşılık verirdi. Sadece görevini yapan bir köpek kimi rahatsız edebilir? Yarım kilometreden az bir mesafede bir ev olduğunun ve o evde bir çocuğun uyuduğunun bu soylu adamın aklının köşesinden bile geçmediğine Rino bahse girerdi.

Orada okula gitmesi gereken bir çocuk vardı.

Rino Zena çekmeceden tabancasını çıkarırken, *tamam*, diye aklından geçirmişti, *yarın köpeğini yere serilmiş olarak bulduğunda, sonsuz asaletini dünyaya göstermek için artık bir fırsatın olacak.*

4

Cristiano mobilya fabrikasına tarlaların içinden geçerek gitmeye karar verdi. Karayolu karla kaplanmış olsa da, her zaman birilerinin geçme olasılığı vardı.

Sokak lambasının ışığı evin arkasını aydınlatmaya yetmiyordu, ortalık alabildiğine karanlıktı. El feneriyle ön tarafı dağılmış bir Renault 5'i, bir harç makinesini, paçavraya dönmüş şişme havuz parçalarını, plastik bir sandalyeyi, iskelete dönmüş kurumuş bir elma ağacını ve birkaç metre yükseklikteki bahçe duvarını aydınlattı.

Cristiano işeyemeden, koşarak evden çıkmıştı. Aslında oraya yapabilirdi ama hava soğuktu ve bir an önce

işini bitirmek istediğinden, yapmamasının daha doğru olacağına karar verdi.

Sandalyeyi tel örgüye yaklaştırdı, üstüne çıktı, el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sonra parmaklarını tel örgüye geçirerek kendini yukarı çekti. Bir bacağını çitin diğer tarafına attığı sırada, pantolonunun ağı tellere takıldı. Oradan kurtulması olanaksızdı ama yine de çabaladı. Sonunda feneri yere fırlattı ve bir yırtılma sesiyle beraber bacağında duyduğu acıyla bedenini aşağı bıraktı.

Bir anda kendini sırılsıklam olmuş otların arasında ve yüzünde eriyen karlara bulanmış halde buldu. Yeniden ayağa kalktı, elini pijamasının yarısını açıkta bırakan yırtıktan içeri soktu. Bacağının iç tarafında uzunca bir çizik vardı ama kanayacak kadar derin değildi. Tabanca hâlâ don lastiğine takılıydı.

Yerden el fenerini aldı ve sanayi depolarının çitlerini izleyerek, çamurlara bata çıka, önünü kesen çalıları aşarak güçlükle ilerlemeye koyuldu.

Gün ışığında ufuk çizgisine kadar uzanan bir tarlanın kıyısında duruyordu. Onun sonunda –özellikle sis olmadığında, ama kışın sisin çökmediği gün olmazdı– nehrin setlerini çevreleyen ormanın gri dalları hayal meyal görünürdü.

Havlayan köpeğin sesi ve alıp vermekte zorlandığı soluğundan başka ses yoktu.

Uzakta, nehrin ötesinde, fabrikaların havada asılı duran ışıkları ve elektrik santralinin sarımtırak kıvılcımları parlıyordu.

Soğuğun mengenesinde sıkışan parmakları uyuşmaya başlıyordu ve ayazın buz gibi nefesi ayaklarından yukarı yükselerek baldırlarına dişlerini geçiriyordu.

Ne aptallık.

Babasına kızıp evden çıkmakta acele edince, çoraplarını bile giymeyi unutmuştu. Kar taneleri boynuna düşü-

yordu, ceketinin omuzları çoktan ıslanmaya başlamıştı.

Sanayi depolarının karanlık sınırları birbiri ardınca uzanıyordu. Sağlık ürünlerinin satıldığı bölümü geçti. Kenefler. Yer döşeme taşları. Lavabolar. Her şey binanın çevresinde düzenli bir şekilde istiflenmişti. Sonra bir traktör ve tarım makineleri toptancısı ve iflas yüzünden kapanan eski bir diskoteğin arka kısmı.

Yeter, artık altıma edeceğim.

Işığı söndürdü, tabancayı ceketinin cebine koydu, pantolonunu indirdi ve kuşu dışarı çıkardı.

Soğuk ve korku yüzünden uyuşmuştu. Küçük bir sosisten farksızdı. Çağıldayan çişi yerdeki karları eritti ve yerden acımsı bir buhar bulutu yükseldi.

Tam sallarken, köpeğin daha çok havladığını fark etti.

Bir sonraki hangar Castardin kardeşlerin mobilya malzemelerine aitti.

Hayvanın pili bitmiş gibiydi, nefes bile almıyordu. Arada bir havlamayı kesince bu defa da ulumaya geçiyordu, uyuz bir tazı bile onun yanında hiç kalırdı.

Feneri yaktı ve daha hızlı yürümeye koyuldu. Çok zaman harcamıştı. Kel kafalının heyecandan titrediğine emindi. Onun şimdi kafesteki aslan gibi, evin içinde bir aşağı bir yukarı turladığını görebiliyordu.

5

Cristiano Zena yanılıyordu. O anda babası banyodaydı. Bir elini duvara dayamış, kımıldamadan klozetin önünde durmuş, dibindeki kara suya düşen gölgesine bakıyordu.

Yüzü gitgide şişiyordu. Elmacıkkemikleri nereye kaybolmuştu? Yanaklarındaki çukurlar? Bu haliyle bir Çinliye benziyordu. Otuz altı yaşındaydı ama ellisinde

gibi duruyordu. Son dönemde epey kilo almıştı. Tartıya çıkma cesaretini bulamamıştı ama öyle olduğunu biliyordu. Midesi de şişmişti. Ağırlık kaldırmaya, fizik hareketleri yapmaya ve tahta bankın üstünde karın kaslarını güçlendirmeye devam ediyordu ama göğsünün altındaki o tümsek bir türlü inmek bilmiyordu.

İşemekle kusmak arasında kararsızdı.

Midesinde bir düzine kutu bira, yarım litre üzüm likörü ve bir tane de alkollü armut kompostosu vardı.

Kusmaktan nefret ederdi. Ama midesini boşaltacak olsaydı, kesinlikle daha da rahatlayacağından emindi.

Köpek ara sıra havlamayı sürdürüyordu.

Ne halt ediyor bu Cristiano? Ya ateş edemezse?

Aklının bir tarafı ateş edeceğini söylüyordu; ne de olsa taşakları bir köpeğe ateşe edecek kadar sağlamdı. Öte yandan, bundan o kadar da emin değildi, çünkü Cristiano fazlasıyla çocuktu ve bazı şeyleri sadece baba korkusuyla yapıyordu. Ve eğer birisi bir işi öfkelendiği için değil de korktuğu için yapıyorsa, tetiği çekmek için taşakları sağlam değil demektir.

Sarı ve acı bir sıvı hiç beklemediği bir sırada ağzından fışkırıverdi. Rino o anda klozetin sadece bir kısmını tutturabildiğinden, gerisi banyo taşlarına saçıldı.

Kusmuk kokuları içinde, bitkin bir halde bideye çöktü.

Orada öylece otururken, etrafındaki her şey, çalışmakta olan makinenin içindeki çamaşırlar gibi banyo da dönmeye başlamıştı. Şimdi Castardin'in mobilya fabrikasının ve diğer depoların bulunduğu yerin, bir zamanlar gölgelerin uzadığı, boş bir arazi olduğu çocukluk günlerini hatırladı. O zamanlar köy yolundan biraz daha geniş olan anayol, iki yanını kavak ağaçlarının ve yabani otların sardığı dar ve kötü bir yoldu. Çevresinde sadece ekili alanlar vardı.

Şimdi evlerinin bulunduğu yerin yakınında ise o zamanlar Gökkuşağı lokantası vardı; oğlak eti, mısır unu bulamacı ve nehrin en güzel balığı orada yenirdi.

Ve Castardin mobilya fabrikasının şimdi bulunduğu yerde kışlaya benzer dört köşeli, çatısında kiremitleri olan eski bir kulübe ile bir de depo vardı. Harman yeri kazlar ve tavuklarla doluydu. Roberto Colombo ailesiyle birlikte orada yaşıyordu.

Yola bakan büyük bir ağacın üstüne Roberto bir levha asmıştı.

GARAJ
KAMYON, TRAKTÖR
YERLİ VE YABANCI
HER TÜR ARAÇ
TAMİRİ YAPILIR

Aynı ağaçta bir salıncak asılıydı ve Rino, Colombo'nun kızıyla oynamaya oraya giderdi.

Kendi evlerinden oraya, nehrin kenarından yürüyerek gitmek yarım saatini alırdı. Yarım saat yürümek o zamanlar hiçbir şeydi.

Kızın adı neydi? Alberta? Antonia?

Birileri evlendiğini söylemişti, Milano'da yaşıyormuş.

Bir gün, kız salıncağın üstünde cambazlık yaparken, kendisi de altına geçmiş kızın donunu görmeye çalışıyordu, tam o sırada kızın babası gelmişti.

Bidenin üstüne tünemiş haldeki Rino'nun yüzüne o sırada bir gülümseme yayıldı.

Hayatım boyunca Roberto Colombo'nun üstünde mavi iş tulumu, boynunda kırmızı mendil fuları ve ayaklarında örülmüş deriden korkunç mokasenlerinin olmadığı tek bir günü hatırlamıyor. Bedeni tıknaz ve kısaydı,

ayrıca şişe dibine benzeyen gözlüğünün arkasındaki gözleri karşıdan iki noktacık gibi görünürdü.

"Delikanlı, sen kaç yaşındasın?"

"On bir."

"On bir yaşında hâlâ sümüklü bir velet gibi oyun mu oynuyorsun? Baban öldü ve senin kızımın donuna bakmaktan başka bir işin yok mu?"

Gözü körlük derecesindeki bir adamın bunu nasıl görebilmiş olduğu benim için hâlâ esrarını korumaktadır.

Colombo, onu pazaryerinde at seçer gibi süzmüştü. "Bir sokak köpeği kadar sıskasın ama iskeletin sağlam. Bir parça çalışma, kaslarını ortaya çıkarmana yardım edebilir."

Sonunda, onu tamirhanede yanına almıştı. İşi kolaydı; arabaları fabrikadan çıktıkları günkü gibi parlatması gerekiyordu. İçini ve dışını.

"Zengin olmayı unut; ama kazanacağın parayla ayağına doğru dürüst bir çift ayakkabı satın alabileceğin gibi, ay sonunu getirmek için canı çıkan anamı da sırtındaki yükten kurtarabilirsin."

Böylece Rino okuldan sonra her gün tamirhaneye gitmeye başlamış ve su hortumu ile süngerden oluşan iş aletleriyle yaşamında ilk kez para kazanmıştı.

Saat beşe doğru Antonia ona köfteli sandviçle üzüm getiriyordu.

Rino yapamayacağını bile bile ayağa kalkmaya çalıştı. Pencereyi açmak istiyordu, banyonun havasını değiştirmeliydi.

Hayalindeki görüntüler, sıcak bir örtü gibi onu çepeçevre sarmıştı. O ve Antonia yan yana. Düğün. Tamirhane. Rino, Cristiano ile çalışırken.

Ne güzel günlerdi onlar! Her şey öyle yalındı ki. Bir iş bulmak kolaydı. İş konusundaki o boktan kanunların ve sendika dümenlerinin hiçbiri yoktu. Elin kolun varsa

tabii bir de isteğin, girer çalışırdın, yoksa dışarıda hava alırdın. Seçmek sana kalmış.

Saygı, hak edene göre değişir.

Sonra bir gün, Rino geldiği sırada, Colombo'nun her şeyi bırakıp gitmek üzere olduğunu gördü. Castardin denilen bir adam da bir anda orada belirivermiş, üstelik baraka ile etrafındaki toprakları satın almıştı. Bir de Gökkuşağı lokantasını.

"Varrano'da yeni atölyeler açmışlar. Sanırsın hepsi birer fabrika. Buralara artık kimse gelmez... Üstelik öneri de fena değil."

Öykünün sonu.

Ayaklarının üzerinde durmaya çalışırken "Öneri de hiç fena değil," diye tekrarladı Rino. "Zavallı, vicdansız salak."

6

Depoya yirmi metre uzaklıktaydı. Halojen lambaların aydınlattığı depo bir ay üssü gibi gecenin karanlığında dimdik ayakta duruyordu. Çitlerin tel örgüsü yüksekti ve üst tarafı da dikenli tellerle çevriliydi.

"Siktir. Dikenli tel."

Birkaç ay önce hırsızlar girdiğinde koymuşlardı.

Mekanik bir ses havlamalara karıştı. Bir kamyon.

Cristiano feneri söndürdü ve olduğu yere sinerek geçmesini bekledi. Farları sarıydı ve karları kürüyordu.

Belki de yarın okullar tatil edilir. Harika!

Kamyon yeteri kadar uzaklaştığında, Cristiano birkaç metre daha ilerledi ve hangarın yanında durdu.

Köpek şimdi deli gibi havlıyordu, az kalsın boğazı patlayacaktı ve hatta elinde olsa daha fazlasını yapacaktı ama beceremiyordu. Bulunduğu yerden onu göremiyordu.

Cristiano geceleri zincirini çözüp çözmediklerini pek hatırlamıyordu, üstelik birkaç kez gece vakti fabrikanın önünden de geçmişti.

İki tahta parçası kadar hissizleşen ayaklarını canlandırmak için olduğu yerde sıçramaya başladı. "Senden nefret ediyorum! Neden bunu bana yapıyorsun?" Öfkeden bağırmamak için ağzını kapattığı elini var gücüyle ısırdı. Duyduğu nefret, diken yumağı gibi boğazını kaplamıştı.

Lanet olası soğuk hava... Yeter! Ben eve dönüyorum. Ayağıyla karları savurarak üç adım attı ama sonra yeniden düşündü.

Eve dönemezdi.

Tırmanabileceği daha uygun bir yer bulabilmek için tel örgü boyunca yürümeye başladı.

Bu arada köpek hâlâ aynı şekilde havlıyordu.

Dikenli telin biraz daha alçaldığı noktada, tel örgünün bağlı olduğu bir kazık vardı.

Kazığa tutundu, çizmelerinin burnunu tel örgüye geçirdi ve hiç zorlanmadan en tepeye çıktı. Şimdi, dikenli tele asılı kalmamaya bakmalıydı. Önce bir bacağını, sonra da diğerini diğer tarafa geçirdi ve soluğunu tutarak yavaş yavaş aşağı atladı. İndiği yer bir marangozhaneydi.

Tabancayı çıkardı. Emniyetini açtı ve ateşlemeye hazırladı.

Tabanca kullanmayı iyi bilirdi.

Babası ona, hurda arabaların üzerine ateş etmeyi öğretmişti. İlk zamanlar nişan almayı beceremediğinden, silahı tutan eli Parkinson hastası gibi titrerdi. Arabaların camlarına, yan aynalarına, lağım farelerine ve martılara defalarca ateş etmişti ve o sırada tüm sorunun duruş ve nefes alma olduğunu anlamıştı.

Rino ona, "Alaturka kenefteymişsin gibi," demişti.

Bacaklar açık, kalçalar bir parça dışarı, kollar öne,

ama kaskatı değil. Tabancayı gözlerine paralel tutacaksın. Nefes almak çok çok önemli. Dilinin ucunu alt dişlerine daya, içindeki havayı burnundan dışarı verirken dörde kadar say ve sonra da tetiği çek.

Etrafı kolaçan etti. Ortalıkta bir şey yoktu. Anlaşılan hayvan boğazını hangarın öteki tarafında yırtıyordu.

Ona yavaş yavaş yaklaşmış olsaydı, adımlarının sesi zaten karların içinde boğulacağından hayvana yeteri kadar yakından ateş etmek için şansı olacaktı ve o sersem şey, az sonra kendini köpekler cennetinde bulacağını fark etmemiş olsa gerek ki, hâlâ deli gibi havlıyordu.

Köpek üzerine saldıracak olursa, hayvan kendisine doğru koşarken, o da kımıldamadan durmak, uygun pozisyonda nişan almak ve elinden geldiğince soğukkanlı davranmak zorunda kalacaktı.

İçindeki koşma isteğini bastırdı ve köpek gibi yere yatarak, üst üste dizilmiş levha yığınlarına doğru ilerledi. Karayolunun birkaç metre ötesinde, avlunun sonuna ulaşan bu yığınlar dört metre yüksekliğinde eşkenarlı uzun bir ada oluşturmaktaydı. Cristiano, buz tutmuş kenarları elleriyle kavradı ve ayaklarını kalasların arasından geçirerek yığının üstüne çıktı. Yukarıdan bakınca, iki levha öbeği arasında bir metre kadar açıklık vardı. Tıpkı bir trenin vagonları arasındaki boşluklar gibi.

Bulunduğu yerden ıssız park alanının bir bölümü ile çocuklara ayrılan köşeyi, üzerinde cüce bebekler olan atlıkarıncayı, beyaza boyanmış salıncağı ve cam toplarından bembeyaz bir küre gibi ışıklarını yayan sokak lambalarını görebiliyordu.

Köpekten iz yoktu.

Dizleri ve elleri sırılsıklam, emekleyerek ilk yığının sonuna ulaştı. Cesaretini toplayarak zıpladı. Kalaslar bir anda ayaklandılar ve korkunç bir gürültüyle oldukları yere geri düştüler. Şimdi bulunduğu yerden parkın geri

kalanını ve park etmiş üç büyük taşıma aracını görüyor, hatta onların yan yüzlerindeki yazıyı bile okuyabiliyordu:

CASTARDIN MOBİLYA FABRİKASI
DAHA UCUZA DAHA İYİSİ

Köpek görünmüyordu. Üstelik ona çok yaklaşmış olmalıydı. Bir anda içine, bunun bir ses kaydı olabileceği kuşkusu düştü.

Sonra otuz metre kadar uzağında, yerde duran siyah bir cisim dikkatini çekti. Büyük giriş kapısının yakınında duruyordu. Üstü neredeyse karlarla örtülüydü... uzaktan bakınca yerde unutulmuş bir paltoya benziyordu.

Cristiano sürünerek, kalasların üzerinden ona yaklaştı.

Yerdeki şey kımıldıyordu. Çok değil ama yine de kımıldıyordu.

Sonunda anladı.

Orospu çocuğu, hangarın çevresi boyunca gezinmesine yetecek uzunluktaki zincire sucuk gibi bağlanmıştı. Arada bir çaresizlik içinde başını kaldırıyordu.

İşte bu yüzden deli gibi havlıyordu.

Şişko, sersem köpek.

Onu o noktadan vurması çok kolaydı. Ve eğer ilk atışta vuramayacak olursa da dert değildi, hareket edemediğinden, onu ikinci atışta kesin Tanrı'nın yanına postalardı.

Kımıldayamadığı için havlıyormuş. Onu serbest bırakabilirim, böylece havlamayı da keser.

Olmaz, onu vurmak zorundaydı, çünkü asıl gerçek, köpeğin havlamasının babasını zerre kadar ilgilendirmediğiydi. Onun asıl nefret ettiği Castardin idi ve o yüzden köpek mutlaka gebermeliydi.

İşte bu kadar.

7

Tamamen böyleydi.

Rino Zena, bir Cistercium manastırı rahibinin Tanrı'yı sevdiği derinlik ve yoğunlukla, aynı ölçüde yaşlı Castardin'den nefret ederdi.

"Elimde değil, bu benim huyum. Bana bir yamuk yapacak olursan, seni sonsuza kadar silerim ve gözüm her an üstünde olur. Karakterim kötü olabilir ama ne yapayım, dünyaya böyle gelmişim. Benimle anlaşmak dünyanın en kolay işidir; beni sinirlendirme yeter; o zaman her şey yolunda gider." Kendisine son derece dikkatli bir biçimde, çabuk alınıp bozulduğunu söyleyenlere, Rino Zena böyle karşılık verirdi.

Bu olaydan birkaç yıl önce Rino Zena, Castardin'de mobilya nakliyatçısı olarak işe alınmıştı.

Kaçak çalışıyordu, Castardin'in ödediği köle maaşından çok, müşteriden alacağı bahşişler onun için daha önemliydi.

Castardin'in onu yanına çağırarak, belediyede görevli Arosio'nun evine bir çocuk odasını götürerek kurmasını söylediği güne kadar her şey hemen hemen yolunda gidiyordu, her ne kadar Rino çevresindeki herkese Castardin'in kendisine bir köle gibi davrandığından yakınıyor olsa da.

"Dikkatli ol, Zena. Elimde adam kalmadı, hepsi dışarıda, teslimatta. Arosio benim için önemli biri. Şu dövmelerini de sakla ki çocuklar senden korkmasın. Ve olabildiğince az konuş."

Rino adamın yüzüne ters ters bakmış, sonra da mobilya parçalarını kamyona yüklemişti.

Belediyeci Arosio da, Rino'nun sinirini epeyce bozmaktaydı. Onun gözünde Arosio, Varrano Caddesi'ni trafiğe kapatan bir orospu çocuğuydu. Yapacağın tesli-

mat bir uzay mekiği bile olsa, trafik polisleri oradan geçmene asla izin vermezlerdi.

Binanın önüne geldiğinde, yükleri belediyeci Arosio'nun üçüncü kattaki evine asansörle çıkarmak istemişti. Kapıcı büyük parçaları asansörle çıkarmasına izin vermemiş, "Sana kullandırırdım ama sen kullanınca, başkalarına da kullandırmam gerekecek, o zaman da asansör bozulacak," demişti.

Rino öfkeden köpürerek mobilyanın bütün parçalarını tek tek sırtında çıkarmıştı. Evin kapısına geldiğinde, Arosio'nun karısı ile karşılaşmıştı. Kadın üstünde eflatun rengi saten bir gecelikle onu kapıda bekliyordu.

Kırk yaşlarında, aslan yelesi renginde permalı saçları ve geceliğinin altında zor zapt ettiği iri göğüsleri ile taş gibi kalçaları olan, ancak kıçı arkadan bir uçak gemisine benzeyen bir kadındı. Yüzü futbol topu kadar yuvarlaktı, ufacık, kusursuz bir burnu vardı ve bunu ona annesinin vermiş olduğu şüpheliydi. Gözkapaklarını uçuk mavi bir renge boyamıştı ve hafifçe ayrık olan ön dişlerini ancak araladığında ortaya çıkaran etli dudakları ışıl ışıl parlıyordu.

Rino onu daha önce caddede, yaz kış solaryumda kızarttığı göğüs dekoltesini cesurca sergileyen kıyafetlerle dolaşırken görmüştü ama o kaltağın belediyeci Arosio'nun karısı olduğunu bilmiyordu.

Rino vidalar ve somunlarla uğraşırken, kadın da güzel bir tabloyu izler gibi, bütün Tanrı nimetleri ortaya serili halde karşısına oturmuş, iş yaparken güçlenen kasların, spor salonlarında şişirilenlerden çok daha gerçek ve güzel olduklarını söyleyip duruyordu. O dövmeler de neyin nesiydi? Ne anlama geliyorlardı? Kendisi de bir tane istiyordu, bir sincap dövmesi...

Rino zorlanıyordu; üstelik kadının açlıktan gözü dönmüş bakışları altında yönergeleri izlemek onu yoruyordu.

Küçük çalışma masası, yazı tahtası ve elbise dolabından sonra ranza yatağı da monte etmişti.

"İyice sıkıştırdınız mı? Açılmasını istemem... Biliyorsunuz, oğlum Aldo biraz topludur. Hadi bana bir iyilik yapın ve yatağın üstüne çıkın. Onu deneyin, hadi."

Rino üstüne çıkmış ve zıplamaya başlamıştı. "Bana göre tamam."

Kadın başını sallamıştı. "Evet ama siz oğluma göre çok hafifsiniz. Emin olmak için ben de üstüne çıkayım. Böylece ikimizin ağırlığı daha belirleyici olur ve hiç kuşkumuz kalmaz."

Yarım saat sonra yatak gümbürtüyle yere çökmüş ve Bayan Arosio yerde yuvarlanırken bir bileğini kırmış ve mobilyacıya dava açmıştı.

Rino kadını becermediğine dair Castardin'e yemin üstüne yemin etmişti.

Aslında, teknik olarak haklıydı. Yatak çöküğü sırada henüz tam bir birleşme olamamıştı. Kadın, yüzü yastığa gömülü, eteği başına geçmiş, emekler pozisyondaydı ve Rino atını yelelerinden tutan Kızılderili gibi kadını saçlarından yakalamış, Apaçilerin atlarının sağrılarına vurdukları gibi, kadının kalçalarını kocaman kırmızı avuçlarıyla tokatlıyor ve kırmızı izler bırakıyormuş.

Yatak da tam o sırada çökmüştü.

Rino Zena işini kaybetmişti.

Ve yaşlı Castardin'e bunun bedelini ödetmeye o gün yemin etmişti.

8

Cristiano Zena uzandı ve hayvanın başına doğru nişan aldı. Derin bir nefes aldı ve ateş etti. Hayvan hafifçe irkildi, acıyla kısacık bir inilti çıkardı ve hareketsiz kaldı.

Zena yumruğunu havaya kaldırdı. "İlk vuruşta!"

Bir sıçrayışta kalas yığınlarından aşağı atladı ve arabaların geçmediğine emin olana kadar etrafına bakındı, tabancasını hayvana doğru tutarak yavaşça ona yaklaştı.

Açık ağzı. Salyası. Mor renkteki sümüklüböcek gibi bir yandan sarkan dili. Yuvalarından fırlayan gözleriyle boynundaki siyah tüylerinin arasında kırmızı bir delik ve havada tembelce uçuşarak ölüyü gömen karlar.

Ve dünyadan eksilen bir kırma.

9

Cristiano eve döndü ve onu tek atışta nasıl gebertti-ğini anlatmak için babasına koştu ama Rino yatağa uzanmış, uyuyordu.

ÖNCE

"Davamı önüne getirsem,
Haklı çıkarsın, ya RAB
Ama adalet konusunda
Seninle tartışmak istiyorum.
Neden kötülerin işi iyi gidiyor?
Neden hainler tasasızca yaşıyor?
Onları sen diktin, kök saldılar,
Büyüyüp ürün verdiler.
Adın ağızlarından düşmüyor,
Yürekleriyse senden uzak."[1]

YEREMYA, 12: 1, 2

1. Kutsal Kitap, Kitabı Mukaddes Şirketi, Yeni Yaşam Yayınları, 2010, s. 802.

I

Cuma

10

Samanyolu yıldızlar kümesi, evrensel çekim gücünün bir araya getirdiği bir grup gökcismidir. Yıldızların sayısı binlere ulaşabilir. Onların düşük çekim güçleri, merkezî sistemin etrafında karmaşık bir biçimde dizilmelerine yol açar.

Bu düzensiz biçimlenme, Cristiano Zena ile babasının yaşadığı uçsuz bucaksız vadide peş peşe dizilen küçük şehirlerin, kasabaların, köylerin ve mahallelerin yarattığı karmakarışık oluşumların binlercesine benziyordu.

Ovaya bütün gece yağmış olan kar, tarlaları, evleri fabrikaları beyaza boyamıştı. Bir tek elektrik santrallerinin yüksek ısıyla korlaşan metal halatlarında, reklam tabelalarının ışıklı yüzeylerinde ve yılan gibi kıvrılarak, kuzeyde dağlarla, güneyde denizle birleşen Forgese Nehri'nin üzerinde tutmamıştı.

Kar, günün ilk ışıklarıyla, ince ince başlayan inatçı bir yağmura dönüştü. Ve yağmur, ilk bakışta insanı cezbeden soluk benizli bir mankenin sarındığı beyaz tilki bir kürk gibi vadiyi örten ak mantoyu bir saatten az zamanda eritmişti.

Varrano, San Rocco, Rocca Seconda, Murelle, Giardino Fiorito, Marzio, Bogognano, Semerese ve diğer tüm

yerleşim yerleri solgun renkleriyle, küçük büyük gecekondularıyla, aşırı soğuktan yanmış İngiliz stili bahçelerin çevrelediği çift katlı villalarıyla, prefabrik depolarıyla, bankaları, üstgeçitleri, satış yerleri ve otopark alanları çamura batmış bir halde yeniden ortaya çıktılar.

11

Otuz sekiz yıllık yaşamının büyük bir bölümünde beslendiği dört peynirli pizzaya olan sağlıksız tutkusu yüzünden adı Dört Peynir'e çıkan Corrado Rumitz, sabah saat altıyı çeyrek geçe çiçek desenli yıpranmış bir koltukta oturmuş kahvaltısını yapıyordu.

Üstünde forma haline getirdiği kirli donu, ayak bileklerine kadar uzanan kareli pamuklu sabahlığı ve dikişleri atmış bir çift kovboy çizmesiyle geçen milenyumdan kalma bir hali vardı.

Bakışları mutfağın önündeki dar koridora asılı kalmış gibi, ellerinin şaşmaz dakikliğiyle düzenli olarak paketinden çıkardığı köy ekmeğini parçalayarak tasın içindeki süte batırıyor ve sonra da bir lokmada midesine indiriyordu.

Gözlerini açar açmaz, şafağın solgun ışığında odasının penceresinden karlı tepelerin ve beyaz vadilerin kol kola uzandığını görünce, dağda bir kulübede uyandığını sanmıştı. Hatta karşı binanın taş duvarları görülmeyecek olsaydı, kendini Alaska'da bile sanabilirdi.

Gökyüzünden kuştüyü gibi süzülerek inen kar tanelerini izlemek için, yorganına sarınarak bir süre daha yatağında kalmıştı.

Kar çok uzun zamandır böyle yağmıyordu.

Hemen hemen her kış, er geç, yere şöyle bir parça serpiştirirdi; ama Dört Peynir karla kaplı tarlalarda dolaşmaya zaman bulamadan karlar çoktan erirdi

Önceki gece, en az yirmi santim yağmış olmalıydı.

Dört Peynir küçük bir çocukken ve henüz rahibeler okulunda öğrenciyken, hemen her kış kar yağardı. Arabalar çalışmaz, insanlar ayaklarına kayaklarını geçirirler ve çocuklar kardan adamlara kol yerine kuru dallar takar ya da havalandırma depolarının üstündeki garajların rampalarından kayarak eğlenirlerdi. Rahibe Anna ve rahibe Margherita ile kartopu savaşları, çıngıraklı atların çektiği kızaklar, ne güzeldi...

En azından ona öyle gelirdi.

Son zamanlarda sık sık hiç olmamış şeyleri olmuş gibi anımsadığını fark ediyordu. Ya da televizyonda görmüş olduğu şeyler anılarındaki görüntülerle yer değiştiriyordu.

Kuşkusuz, kar artık eskiden olduğu kadar yağmıyorsa, bunun sebebi dünyada bazı şeylerin değişmiş olmasıydı.

Dünyanın, fırındaki köfte gibi, giderek ısındığını televizyonda açıklamışlardı ve bunun tüm suçlusu da insanoğlu ve de onun gazlarıydı.

Dört Peynir yatağına uzanmış, elimi çabuk tutarsam Rino ve Cristiano'yu evde yakalayabilirim, böylece okula gitmek için evden çıktığı sırada Cristiano'yu kartopu yağmuruna tutabilirim, diye söylendi.

Hava sözlerini işitmiş de sanki özellikle onun keyfini kaçırmak istermiş gibi, yağan kar taneleri giderek daha iri ve sulu bir hal almış, sonunda da yağmura dönüşmüştü. Karlı tepelerin kusursuz dokusu önce çiçek bozuğu gibi yıpranmaya, sonra da buz lapasından lekelere dönüşmeye başlamıştı. Küçük avluda balık istifi gibi duran eski eşya yığını da eriyen karların altından birer birer ortaya çıkmıştı. Yataklar, mobilyalar, araba lastikleri, paslanmış bidonlar, turuncu renkli bir triportör hurdası ile geriye sadece iskeleti kalmış bir divan.

Dört Peynir, ademelmasının çıkıntısını bir aşağı bir yukarı hızla devindirerek, koca bir tas dolusu sütü nefes almadan bitirdi. Esnedi ve bir metre seksen yedilik cüssesiyle ayağa kalktı.

Öyle ince ve uzundu ki Auschwitz'den çıkmış bir basketbol oyuncusuna benziyordu. Kolları ve bacakları orantısız, elleri ve ayakları çok büyüktü. Sağ avucunun içinde nasırlı bir deri parçası, sol baldırında da sert ve kahverengi bir yara izi vardı. İri kemikli boynunun üstünde, boz renkli gibon maymununun ki gibi yuvarlak, küçük bir baş taşıyordu. Seyrek sakalları, çukur yanaklarının ve çenesinin üstünü adeta kir gibi kaplıyordu. Saçları, sakallarının aksine, siyah ve parlaktı, bir Kızılderili'nin perçemi gibi sürekli dar alnına düşüyordu.

Süt tasını lavaboya koyduğu sırada tüm bedeni, yüzlerce elektrostimülatöre bağlanmış gibi bir ürperti ve sancıyla sarsıldı.

Ağzını çarpıtıp başını yana eğerek gözlerini avluya dikti, bacaklarını ve alnını üst üste yumrukladı.

Parktaki çocuklar onu sokakta yürürken gördüklerinde, bir süre şaşkın gözlerle öylece bakakalır, sonra hemen bakıcılarına koşarlardı. Onlara adamı işaret ederek, hayret ve korkuyla sorarlardı: "Bu adam neden böyle tuhaf yürüyor?"

Bakıcıları –tabii, eğitimli olanlar– çocuklara, önce başkalarını parmakla göstermenin doğru olmadığını, sonra da o zavallı adamın bir akıl hastası olabileceğini söylerlerdi.

Ama çocuklar daha sonra okuldaki daha büyük çocuklardan, o tuhaf adamın bahçelere girerek çocukların oyuncaklarını çalan ve Örümcek Adam ile Süpermen'in düşmanı, Elektrik Adam olduğunu öğrendiler.

Dört Peynir'e bundan daha uygun bir ad takılamazdı. Corrado Rumitz, otuz yaşındayken az kalsın hayatına

mal olacak kötü bir olay yaşamıştı. Olay, bir av tüfeği ile uzun bir balık oltasını değiş tokuş etmesiyle başlamıştı. Bu, onun açısından kârlı bir anlaşma olmuştu. Tüfeğin plastikleri aşındığından, ateş ettiğinde sanki osurur gibi bir ses çıkarmaktaydı. Bataklık kunduzlarını okşayıp geçerdi. Oysa olta daha yeniydi ve çok uzundu, doğru bir atışla nehrin ortasına kadar ulaşabilirdi.

Yaptığı alışverişten son derece mutlu olan Dört Peynir, bir elinde olta, diğerinde kova, avlanmaya nehre gitmişti. Kendisine, nehirdeki setin tam altına gelen özel bir noktada akıntıyla sürüklenen balıkların toplandığını söylemişlerdi.

Dört Peynir, etrafına bir göz attıktan sonra çitlerin üstünden atlamış ve setin olduğu yere gelmişti. Şanslıydı, tam da o gün sular alçalmıştı.

Hiçbir zaman çok uyanık biri olmamıştı, yetimhanedeyken akut menenjit geçirmişti ve bu yüzden, kendisinin de söylediği gibi, "yavaş yavaş düşünürdü".

Ama o gün, yavaş da olsa, doğru düşünmüştü. Birkaç atış yapmış ve balıkların oltanın iğnesine dokunduklarını hissetmişti. Set kapaklarının altında yığılmış yüzlerce balık olmalıydı. Çok da kurnazdılar. Ucunda sallanan kurtçuğu mideye indirip ona yeniden yem takması için boş bir iğne bırakıyorlardı.

Belki daha uzağa fırlatmayı denemeliydi.

Havada kusursuz bir yay çizerek kararlı bir atış yapmıştı ve oltanın ucu, ağaçların yapraklı dallarını aşmış ve başının üstünden geçen elektrik kablolarına takılmıştı.

Kamış plastikten yapılmış olsaydı, ona hiçbir şey olmayacaktı; ama karbondan yapılmıştı ve şanssızlığı, bu maddenin iletkenlik bakımından, gümüşten sonra ikinci sırada olmasıydı.

Akım sağ elinden girmiş ve tüm bedeninde bir tur atarak sol bacağından çıkmıştı. Nehirdeki set işçileri onu

yarı kömür olmuş bir halde yerde yatarken bulmuşlardı.

Uzun yıllar hiç konuşmamıştı ve bir kertenkele gibi kesik kesik deviniyordu. Sonra yavaş yavaş toparlanmıştı; ama geriye boynunda ve ağzında ağrılar ile yürüyebilmek için arada bir yumruklamak zorunda kaldığı uyuşuk bir bacak kalmıştı.

Dört Peynir buzdolabından bir parça kıyma çıkardı ve onu su kaplumbağaları Bir ve İki'ye verdi. Hayvanlar pencerenin yanındaki masanın üstünde, içinde beş santim su bulunan bir çamaşır leğeninde yaşıyorlardı.

Birileri onları Bologna Meydanı'ndaki çeşmeye atmıştı, o da alıp eve getirmişti. Bulduğunda her biri az çok iki avro büyüklüğündeydi ve şimdi, üstünden tam beş yıl geçmişti ve bir köy ekmeğinden biraz daha küçüktüler.

Duvarda asılı duran keman biçimindeki saate baktı. Kaçta olduğunu hatırlamıyordu ama Bar Boomerang'da Danilo ile buluşacaktı ve sonra da birlikte Rino'yu uyandırmaya gideceklerdi.

Göl kıyısındaki tahta kiliseyi yeniden düzenlemek için bundan uygun zaman olamazdı.

Oturma odasına girdi.

Yirmi metrekarelik bu oda renkli kâğıt hamurundan dağlar, yaldızlı kâğıttan nehirler, tabaklar ve leğenlerden göller, yosundan ormanlar, kartondan evlerle şehirler, kumdan çöller ve kumaştan yollarla kaplıydı.

Üzerlerinde küçük askerler, plastik hayvanlar, dinozorlar, çobanlar, küçük arabalar, tanklar, robotlar ve oyuncak bebekler vardı.

Onun maket dünyasıydı bu. Yıllardır üzerinde çalışıyordu.

Çöp bidonlarının içinden topladığı, kapı önüne bırakılan eşyaların arasında bulduğu ya da çocuk parklarında unutulan çeşit çeşit oyuncaklar.

En yüksek dağın tepesine, Bebek İsa, Meryem ve Yusuf ile içinde bir inek ve bir eşek olan bir ahır vardı. O figürleri kendisine on yaşındayken, Rahibe Margherita Noel'de hediye etmişti. Dört Peynir, içi şüphesiz bir sevgiyle dolu maket dünyasında yürürken, kutsal doğum sahnesini anlatan figürlerin hiçbir parçasını düşürmeden ilerledi. Üstünde, Pokemon'un idaresinde tek sıra halinde ilerleyen Şirinlerin bulunduğu köprüyü bir kez daha sağlamlaştırdı.

İşi bittiğinde, diz çöktü ve Rahibe Margherita'nın ruhuna dua etti. Sonra mikroskobik banyosunda yıkanabildiği kadar yıkandı ve kışlık kıyafetlerini üzerine geçirdi: Yün külotlu çorabı, keten pantolonu, ince pamukludan lacivert beyaz kareli gömleği, kahverengi poları, kaz tüyünden eski kabanı, Juventus armalı atkısı, sarı yağmurluğu, yün eldivenleri, siperli yün başlığı ve kışlık iş botları.

Hazırdı.

12

Saatin alarmı yediye çeyrek kala çalarak Cristiano Zena'yı düşsüz bir uykudan koparadı.

Örtülerin altından kolunu bir yengeç kıskacı gibi dışarı bükmesi ve çalar saati susturması tamı tamına on dakikasını aldı.

Sanki gözlerini henüz kapatmıştı. Ama en zoru da sıcak yatağı bırakıp gitmekti.

Her sabah olduğu gibi aklı yine okula gitmeme düşüncesine takıldı. Ayrıca bu sabah okula gitmemek konusunda onu kışkırtan özel bir durum vardı: Babası o gün çalışmaya gideceğini söylemişti. Bu, son zamanlarda pek sık olmuyordu.

Ama yapamazdı. Tarih sınavı vardı. Bu kez de okulu asacak olursa...

Hadi, kalk bakalım.

Odanın bir köşesi, gri ve basık gökyüzünden gelen solgun ışıkla aydınlanmaya başlamıştı.

Cristiano gerindi, bacağındaki çiziği yokladı. Hâlâ kırmızıydı ama üstü kabuk tutmaya başlamıştı bile.

Yerden pantolonunu, kazağını, çoraplarını dertop ederek aldı ve yatağın içinde giyindi. Esneyerek ayağa kalktı, spor ayakkabılarını giydi ve bir zombi gibi kapıya doğru süründü.

Cristiano'nun odası, duvarları hâlâ sıvasız büyük bir odaydı. Bir köşede, iki tane üçayak ile bir tahta masa vardı, üstünde de okul kitapları ve defterleri yığılıydı. Yatağının üstünde, bira reklamı yapan Valentino Rossi'nin bir posteri asılıydı. Kapının yanında, hiçbir zaman yerine takılmamış bir kaloriferin bakır boruları duruyordu.

Ağzı açık bir halde, gri naylon yer döşemesiyle kaplı koridoru geçti, hâlâ menteşelerine dayalı duran kenef kapısının parçalarının üstünden atlayarak içeri girdi.

Lacivert çiçekli yer seramiklerinin çevrelediği duş teknesiyle banyo toplam bir metreye iki metrelik bir delikti. Lavabonun üstünde uzun bir ayna kırığı vardı. Tavandan aşağı ise çıplak bir ampul sarkıyordu.

Babasının kusmuk kalıntılarının üstünden geçerek, pencereden dışarı baktı.

Yağan yağmur karları tümden eritmişti. Evin karşısındaki çakıltaşlı kum tepesinde erimeye yüz tutmuş karlardan sadece anlamsız birkaç parça kalmıştı.

Okullar açık.

Klozetin kapağı yoktu, dişlerini sıkarak poposunu buz gibi porselenin üstüne yerleştirdi. Ansızın bir ürperti sırtından yukarı tırmandı. Uykulu bir halde bağırsaklarını boşalttı.

Sonra dişlerini fırçaladı. Cristiano'nun dişleri güzel değildi. Dişçi ona aparat takmak istiyordu ama neyse ki

bunun için hiç paraları yoktu ve babası dişlerinin böyle de güzel olduğunu söylemişti.

Duş yapmadı ama koltukaltlarına deodoran sıktı. Jöle kutusuna daldırdığı parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve kepçe kulaklarının ortaya çıkmamasına dikkat ederek, saçlarını olabildiğince kabarttı.

Odasına döndü, kitaplarını sırt çantasına doldurdu ve tam aşağı inmek üzereyken, babasının yattığı odanın kapısının altından sızan zayıf ışığı gördü.

Kapı kolunu indirdi.

Babası, yere serdiği çift kişilik şiltenin üstünde, kamuflaj desenli bir uyku tulumunun içinde dertop olmuş yatıyordu.

Cristiano yanına gitti.

Tulumdan sadece tıraşlı kafası görünüyordu. Yerde boş bira kutuları, çoraplar ve postallar; komodinin üstünde diğer teneke kutuları ve tabancası vardı. Ekşi ter kokusu ile tüyleri dökülmüş eski lacivert halının pislik kokusuna karışan kirli çamaşırların ağır kokusu odayı sarmıştı. Üstü kırmızı kumaşlı oda lambası, sıvasız duvarda asılı ve üstünde siyah gamalı haç bulunan kocaman bayrağı kırmızıya boyuyordu. İndirilmiş kepenkler, mandallarla tutturulmuş beyaz ve kahverengi nakışlı perdeler.

Babası bu odaya sadece uyumak için girerdi. Genellikle televizyonun karşısındaki koltuğa yığılırdı ve sadece kışın soğuk, yazın da sivrisinekler odasına kadar sürünerek gitmesi için ona gerekli gücü verirlerdi.

Babasını pencereleri açarken ve odayı üstünkörü toplarken gördüğünde Cristiano, bunun kel kafalının becermeye getireceği bir kadın için hazırlık olduğunu bilirdi; kokmuş çorapları ve sigara izmaritleriyle kadını zehirlemek istemezdi.

Cristiano yerdeki şilteyi tekmeledi. "Baba! Baba, uyan! Geç oldu."

Boşuna.

Sesini yükseltti: "Baba, işe gitmen gerekiyor!"

Bir sarnıç birayı tek başına içmiş olmalıydı.

Kendi kendine, *bana ne ya*, dedi ve tam gitmek üzereyken, öte âlemden mi, yoksa yerdeki çıkından mı geldiği anlaşılamayan bir inilti duydu. "Hayır, bugün... bugün... gidiyorum... gitmeliyim... Danilo... Dört..."

"İyi, tamam. Sonra görüşürüz. Ben basıyorum, yoksa otobüsü kaçıracağım." Cristiano kapıya yöneldi.

"Bir dakika, bekle..."

"Baba, geç kaldım..." Cristiano sinirlendi.

"Sigara ver bana."

Delikanlı odanın içinde sigara paketini ararken uflamaya başladı.

"Pantolonumun cebinde." Babası esneyerek başını uyku tulumundan dışarı uzattı. Bir yanağına fermuarın izi çıkmıştı. "Tanrım, dün akşamki tavuk ne berbattı... Bu akşam yemeği ben pişireceğim... Lazanya yapacağım, ne dersin?"

Cristiano, paketi babasına fırlattı, o da havada yakaladı. "Hadi, acelem var... Otobüsü kaçıracağım, söyledim sana."

"Bekle, bir dakika! Bu sabah senin neyin var?" Rino bir sigara yaktı. Yüzü bir anda beyaz bir duman bulutunun içinde kayboldu. "Dün gece rüyamda lazanya yiyorduk. Nerede olduğumuzu hatırlamıyorum ama lazanya çok güzeldi. Ne yapacağım, biliyor musun? Bugün lazanya yapacağım."

Neden böyle saçmalıyor? Yağda yumurta yapmayı bile doğru dürüst beceremez, her defasında sarısını dağıtırdı.

"Lazanyayı beşamel soslu pişireceğim ve de içine sosis koyacağım. Sen alışverişi yaparsan, sana öyle bir lazanya pişireceğim ki, önümde diz çökeceksin ve sonun-

da senin Tanrın olduğumu kabul edeceksin."

"Haklısın, geçen sefer yaptığın kum midyeli makarna gibi."

"Kum midyesi ona çok yakışmıştı, kabul et."

Cristiano, her zamanki gibi dik dik ona baktı.

Ona göre, babası Amerika'da doğmuş olsaydı, kesinlikle çok iyi bir aktör olurdu. 007'yi oynayan o neredeyse ibne aktör gibi değil. Yok, o tıpkı Bruce Willis ya da Mel Gibson gibi bir aktör olurdu. Vietnam'a giden biri.

Yüzünde sert adam ifadesi vardı.

Babasının kafa biçimini ve kendi kulaklarına benzemeyen, küçük ve yuvarlak kulaklarını beğenirlerdi. Köşeli çene, sakalının siyah noktaları, küçük burun, buz grisi gözler ve çevresinde güldüğünde beliren çizgiler.

Ayrıca, boyunun çok uzun olmamasını da beğeniyordu, çünkü bedeni bir boksör kadar orantılıydı. Ve tamamı kaslıydı. Ayrıca pazısını çevreleyen dikenli tel dövmesini de beğenirdi. Şiş karnı ve omzunun üstündeki maymuna benzeyen aslan başı dışında. Ayrıca, sol göğsünün üstündeki Kelt haçı da fena değildi.

Ben neden onun gibi değilim?

Göz renkleri aynı olmasaydı, kimse onlara baba oğul demezdi.

"Hey... Sen beni dinlemiyor musun?"

Cristiano saatine baktı. Çok geç olmuştu. İlk otobüs çoktan geçmişti. "Hadi! Benim gitmem gerekiyor!"

"Anlaştık ama önce şu hiç sevmediğin, hayattaki tek varlığına bir öpücük vermelisin."

Cristiano güldü ve başını olmaz anlamında salladı. "Hayır, çok iğrençsin, lağım gibi kokuyorsun."

"Konuşana bak, son kez duş yaptığında, daha ilkokula gidiyordun." Rino gülümseyerek, sigarasının külünü teneke kutulardan birine silkeledi. "Çabuk buraya gel ve Tanrını öp. Bensiz var olamayacağını unutma. Hem, ben

olmasaydım, annen kürtaj olacaktı; bu durumda şimdi gel ve bu Latin erkeğini öp bakalım."

Cristiano ufladı. "Ne sıkıcı iş!" Aceleyle dudaklarını babasının pütürlü yanaklarına belli belirsiz dokundurdu. Tam uzaklaşmak üzereyken babası onu bir eliyle bileğinden yakaladı ve diğer eliyle de iğrenerek yanağını sildi. "Ne iğrenç! İbne bir oğlum var benim!"

"Siktir git!" Cristiano gülerek, sırt çantasıyla babasına saldırmaya başladı.

"Evet... Hadi... Bir daha... Çok güzel..." Rino delirmiş gibi güçlükle nefes alıyordu.

"Ne boktan bir adamsın..." darbeler adamın tüysüz kabak kafasını nişan almıştı.

Rino ensesine masaj yapmaya başladı ve birden gözdağı verir gibi bir ifade takındı: "Sen ne halt ediyorsun? Başa vurmak yok! Geri zekâlının tekisin sen! Canımı acıttın! Başımın nasıl ağrıdığını bilmezmiş gibisin."

Cristiano, endişeli kekeledi ve ağzından bir "Affedersin... Ben, istemeden..." çıktı.

Rino ansızın komodinin üstündeki tabancayı kaptı ve yatağın üstüne boylu boyunca uzanan Cristiano'yu kendine doğru çekerek, namlusunu oğlunun alnına dayadı.

"Ben de arada bir seni alt edebiliyorum, görüyorsun değil mi? Her zaman tetikte olmalısın." Sanki birisi duyacakmış gibi kısık bir sesle oğlunun kulağına fısıldadı: "Şimdiye kadar çoktan ölmüştün."

Cristiano yerinden kalkmayı denedi ama babası bir koluyla onu yere bastırıyordu. "Bırak beni! Bırak beni! Sen bok herifin tekisin..." diyerek ona karşı koymaya çalıştı.

Rino bir yanağını oğluna doğru uzattı. "Bana bir öpücük vermezsen, seni bırakmam."

Cristiano sıkkın bir ifadeyle onu bir kez daha öptü ve Rino yine midesi bulanmış gibi, "Bu durumda oğlu-

mun tam bir homoseksüel olduğu doğru mu?" diye bağırdı ve onu gıdıklamaya başladı.

Cristiano kişner gibi gülüyor ve kurtulmaya çalışırken de kesik kesik, "Yalvarırım sana... Lütfen... Lütfen... Yeter..." diye bağırıyordu.

Sonunda kaçmayı başardı. Yataktan fırladı, tişörtünü pantolonunun içine sokarken, aceleyle sırt çantasını aldı ve merdivenlerden aşağı inerken, Rino'nun arkasından seslendiğini duydu: "Hey, dün gece iyi iş çıkardın."

13

Kırk beş yaşındaki Danilo Aprea, Bar Boomerang'da bir masada oturmuş, sabahtan beri üçüncü içkisini içmekteydi.

O da uzun boyluydu ama Dört Peynir'den farklı olarak iri cüsseliydi ve suya batmış bir öküzünki kadar şişkin bir karnı vardı. Şişman olduğu söylenemezdi, adamakıllı yakışıklıydı ve teni mermer kadar beyazdı. Parmakları, ayak bilekleri, ayakları, boynu her yeri köşeliydi. Kafatası küp gibiydi, alnının yerinde bir duvar ve geniş burnunun iki yanına yerleştirilmiş fındık gibi gözleri vardı. İnce bir şerit halindeki sakalı, kusursuz tıraşlı yanaklarını çepeçevre sarıyordu. Altın çerçeveli, numaralı Ray-Ban gözlüğü vardı ve fırça gibi kesilmiş saçlarını kızıl kestane rengine boyuyordu.

Onun da Dört Peynir gibi kışlık bir üniforması vardı ama arkadaşının aksine onun giysileri her zaman temiz ve ütülüydü. Kareli pamuklu gömlek. Bin tane cepli avcı yeleği. Pensli kot pantolonu. Spor ayakkabıları. Ve kemerine astığı İsviçre çakısıyla, cep telefonu kılıfı.

Görüntüsü dışında her şeyde tutumluydu. Sakallarını düzelttirir, her on beş günde bir berberde saçlarını boyatırdı.

Şimdi oturmuş Dört Peynir'i bekliyordu ve o da sanki değişiklik olsun diye gecikmişti. Bu durumu çok önemsediği söylenemezdi. Bar sıcaktı ve stratejik bir konumdaydı. Camın önündeki masasından yolu görüyordu. Danilo elinde tuttuğu spor gazetesinden arada bir başını kaldırarak camın dışına göz atıyordu.

Tam karşısında İtalyan Kredi ve Tarım Bankası vardı. Metal dedektörden geçerek içeri giren ve dışarı çıkan insanları, kapının önüne dikilmiş, cep telefonuyla konuşan özel güvenlik görevlisini görüyordu.

Bu güvenlikçiye epeydir sinir oluyordu. Üstünde kurşun geçirmez yeleği, başında armalı beresi, parlayan tabancası, gözünde güneş gözlüğü ve ağzında çikletiyle o kendini ne sanıyordu? Tom Cruise mi?

Aslında, Danilo Aprea'yı asıl ilgilendiren güvenlik görevlisi değil, onun tam arkasında duran bankamatikti.

Hedefi oydu; çünkü köyün en çok kullanılan bankamatiği o idi ve bütün Varrano'nun en çok müşterili bankası da orası olduğuna göre, kasasındaki paralar doğal olarak balık istifi gibi olmalıydı.

Gişenin üstüne yerleştirilmiş iki tane telekamera vardı. Tüm alanı kapsayacak şekilde biri sağda diğeri solda. Ve görüntü kaydedicinin güç kaynağı bağlantısı da bankanın içinde olmalıydı ama bu dert değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, Danilo'nun da orada durup bankanın önündeki gidiş gelişi izlemesine de hiç gerek yoktu. Plan en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Ama yine de bankamatiği izlemek ona ayrı bir keyif veriyordu.

İtalyan Tarım Kredi Bankası'na vurgun öyküsü yaklaşık altı sene önce ortaya çıkmıştı.

Danilo berberde olduğu bir gün, gazetenin haber sayfalarını çevirirken, Cagliari yakınlarındaki bir köydeki serseriler çetesinin ciple duvarı yıkıp bir bankaya dal-

dıklarını ve bankamatiği yerinden sökerek kaçırdıklarını okumuştu.

Saçlarını boyatırken, okuduğu bu haber beynini kurcalamayı sürdürmüştü: Bu, hayatının dönüm noktası olabilirdi.

Basit bir plandı.

Babası her zaman, "Basitlik, her işin gerektiği gibi yapılmasının temelidir," derdi.

Ayrıca gerçekleştirmesi de kolaydı. Varrano geceleri bomboş olurdu, elini çabuk tutacak olursan, seni kim görebilirdi ki? Ve Danilo Aprea gibi saygın birinin banka soyacağı kimin aklına gelirdi?

Tek bir atışla Teresa'nın hayallerini gerçeğe dönüştürebilirdi. Bir iç çamaşırı butiği. Danilo emindi, ona bir dükkân açacak olsaydı, karısı hemen eve geri dönerdi ve bu durumda kendisi de Adsız Alkoliklere gitme cesaretini bulur, bu dertten kurtulurdu.

14

Cristiano evden çıktıktan sonra, Rino Zena olduğu yere yıkılmış ve bir süre daha uyumuştu. Uyandığında kulaklarındaki çınlama, başını çepeçevre saran ağrı halkasıyla birlikte gizemli bir şekilde uçup gitmişti. Karşılığında da midesinde kocaman bir delik açmıştı. Şimdi karnı zil çalıyordu.

Yatağın üstünde boş boş otururken gözünün önünden çıtır çıtır kızarmış sosisle bir parça taze ekmek geçti.

Kuşu sertleşmişti, taşakları da haşlanmış yumurta kadar şişti.

Ne kadar zamandır bir kadını becermiyorum?

İki haftadan çok olmuştu. Başı ağrıdığı zamanlarda, kadın konusu belki de aklına gelebilecek en son şey olurdu.

Yataktan kalkarken kendi kendine *bu akşam acısını çıkarırım*, dedi ve yelkenlinin önündeki kalkık direk parçası gibi havaya dikilen şeyi ile çırılçıplak banyoya gitti.

Rino Zena hayatta her konuda zorlanırdı ama bir sikişmeye, bir de kavga etmeye insan bulmakta hiç zorlanmazdı.

Ayrıca son zamanlarda, dazlakların, punkların ve diğer serserilerin takıldığı birkaç mekânı iyi öğrenmişti. 30.000 avroluk Harley-Davidsonlarla gezerken, babalarının parasıyla güç gösteren bir grup serseri. Rino onları küçümserdi; ama kadınlar köpek pisliğinin üstündeki sineklerden beter bir halde bu serserilerin üstlerine atlıyorlardı.

Bu kadınların hepsi aynıydı: Bir süre sağda solda önlerine gelenle yatarak kötü küçük kızı oynayan, kıçları gamalı ve Kelt haçı dövmeli bu kadınların çoğu anoreksikti. Önce dibine kadar kendilerini becertir, sonra yeniden toparlatmaya özel Amerikan kliniklerinden birinin yolunu tutar ve lazerle dövmelerini sildirtirlerdi. Sonra da şirket sahibi zengin biriyle evlenir, mini etek ve ceket giyer, Mercedes'te gezerlerdi.

Rino onların, pervasızca sevişmeyi ve sağlam deneyimler yaşamayı arzuladıkları geçiş dönemlerinden yararlanırdı. Onlara mührünü basarak, kadınların bacaklarının arasındaki ateşi körüklemiş ve morluklarına birkaç tane de kendisi eklemiş bir halde ertesi sabah kıçlarına tekmeyi atardı. Ne var ki, kaltakların çoğu mutsuz bir halde geldikleri yere geri dönerlerdi.

Orospular!

Buz gibi suyun altında duş yaptı, kafasını tıraş etti ve sonra üstüne bedenini sıkı sıkı saran atletini, pantolonunu ve ayaklarına postallarını giydi.

Mutfağın, küçük tuvaletin ve kilerin açıldığı giriş kapısına ve koridora bakan otuz metrekarelik bir odaya indi.

Yerleri, karşıdaki kırmızı tuğlalı ve çimentolu duvarları ortaya çıkaran kırmızımsı plastikle döşenmişti. Bir tarafta, üstünde yeşil beyaz kareli naylon masa örtüsünün serili olduğu bir masa ve iki tahta sıra vardı. Diğeri televizyon bölümüydü. Üstünde renkli Saba marka eski bir televizyon duran lacivert plastikten iki küçük kasa. Zenalar yerlerinden kalkmadan iri kanal düğmelerine vurarak kanal değiştirmek için bir süpürge sopası kullanırlardı. Televizyonun karşısında kılıfı leş gibi bir yataklı kanepe ile çevresi plastik telli üç tane beyaz şezlong vardı. Bir de saca oturtulmuş turuncu renkli demirden bir bank vardı. Son olarak da, odanın bir köşesinde, içi eski gazete ve odun parçalarıyla dolu bir kutunun yanında dökme demirden bir soba bulunmaktaydı. Kışın yanan sobanın ısısını eşit olarak dağıtmak ve yazları da boğucu havayı uzaklaştırmak için bir sırığın üstünde asılı bir pervane duruyordu.

Birazdan Danilo ve Dört Peynir gelirlerdi.

Rino içinden, *kol kaslarımı bir parça çalıştırabilirim*, diye geçirdi. Hemen sonra vazgeçti. Midesi zil çalıyordu ve kuşu da hâlâ havadaydı.

Televizyonu açtı ve boynunda hindi kadar büyük madalyon taşıyan sarışın bir kadını izlerken mastürbasyon yapmaya başladı. Ekrandaki kadın, adaçayı ve kestane ile yabanmersini içinde yabani tekir balığı filetolarını pişirmekte olan bir başka kadına yardım ediyordu.

Rino, avuçlarının arasında tuttuğu kuşuyla, iğrenerek yüzünü buruşturdu. Pişirmekte oldukları o boktan şey Rino'ya sertliğini kaybettirmişti.

15

Danilo Aprea bileğindeki eski, dijital Casio saatine baktı.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu ve Dört Peynir ortalarda görünmüyordu.

Bozuk paralarını koyduğu küçük çantayı çıkardı. Üç avro ve... bozuk paraları gözüne yaklaştırdı. Yirmi... kırk senti kalmıştı.

Avroya geçeli dört yıl olmuştu ama o hâlâ hiçbir şey anlamıyordu. Liretin yolunda gitmeyen nesi vardı?

Ayağa kalktı ve bir grappa daha ısmarladı.

Bu sonuncu, ama...

O sırada bardan içeri bir anne ve elini sımsıkı tutan, beyaz kaztüyü montunun içinde kaybolmuş küçük bir kız çocuğu girdi.

Az kalsın kadına, *"Kaç yaşında?"* diye soracaktı.

O da, *"Üç yaşında"* diye karşılık verirdi. Üç, en çok dört yaşında olduğuna bahse girerdi.

Tıpkı...

(*Kes artık*) Teresa'nın sesi onu azarladı.

Bu öğleden sonra Teresa bana bir sürpriz yapsaydı, ne güzel olurdu.

Sebze suyuna çorba gibi (Rino bir defasında ona böyle söylemişti) yavan bir kadın olan ve Danilo Aprea'nın 1996 senesinde bir akşam evlenme teklif ettiği Teresa Carucci, onu dört sene önce terk etmiş ve yanında sekreter olarak çalıştığı oto lastik satıcısına kaçmıştı.

Her şeye rağmen Teresa, Danilo'yu görmeyi sürdürüyordu. Lastikçiden gizli, ona bir sahanın içinde fırında pişmiş lazanya, taskebabı ve derin dondurucuya koyması için sebzeli tavşan getirirdi. Her zaman nefes nefese gelir, evi siler süpürür, gömleklerini ütülerdi ve o da kalması ve yeniden denemeleri için kadına yalvarıp yakar-

maya başlardı. Fakat kadın bir alkolikle yaşayamayacağını söyleyerek konuyu kapatırdı. İlk zamanlarda birkaç kere yumuşamış ve eteğini kaldırarak kendisini becermesine izin vermişti.

Danilo, kız çocuğunun kendisinden büyük bir çöreği yemesini izledi. Ağzının çevresi pudra şekeri olmuştu.

Bardan bir bardak aldı ve yeniden yerine oturdu.

İçkisini bir yudumda yuvarladı. Alkol yemek borusunu ısıttı ve başı daha hafifledi.

Daha iyi. Çok daha iyi.

Beş sene öncesine kadar Danilo Aprea en fazla bir parmak misket şarabı içerdi. Kendisine içki ısmarlamak isteyenlere "Ben ve içki hiç anlaşamıyoruz," derdi.

Danilo Aprea ve alkolün barışıp arkadaş olmaya karar verdikleri 9 Temmuz 2001 gününe kadar bu böyleydi.

9 Temmuz 2001 günü Danilo Aprea yeni yaşamıyla başka bir insan oldu. O zamanlar bir taşımacılık şirketinde gece bekçisi olarak çalışıyordu, sevdiği bir karısı ve üç yaşında Laura adında bir kızı vardı.

9 Temmuz 2001 günü Laura Aprea nefes borusuna kaçan şampuan kapağı yüzünden ölmüştü.

Bir yıl sonra da, Teresa onu terk etmişti.

16

Cristiano koşarak durağa geldiği sırada, henüz kalkan otobüse yetişememişti. Böylece ilk dersi de kaçırmış oluyordu.

Bir yaş daha büyük olsaydı... Bir yarış motosikletiyle en çok on dakikada okulda olabilirdi. Tarlalardan geçer, çukurlu yollardan gidebilirdi. Gelecek yıl okul biter bitmez, çalışmaya başlayacaktı ve altı ay içinde çok parası olacaktı.

Bundan sonraki ilk otobüs yarım saat sonra geçecekti.

Asfaltın üstünde Citrosodina[1] gibi eriyen kar yığınına bir tekme savururken, kendi kendine *peki, şimdi ne yapacağım*, diye sordu.

Arabasıyla onu okula kadar götürecek biri olsaydı, belki de hâlâ kimseye görünmeden sınıfa gizlice girebilirdi.

Kim bu yolda durur da, onu alırdı?

Bulunduğu yerde araçlar deli gibi geçiyordu.

Başını sıkıca saran şapkası, kulaklarında kulaklıkları ve elleri ceketinin ceplerinde sallana sallana yürüdü. Hava yağmurluydu ama damlalar o kadar küçüktü ki, yağmuru hissetmesi olanaksızdı.

Metallicca kulak zarını yırtarcasına bağırırken, etrafına bakındı ve bir sigara yaktı.

Sigara içmekten çok hoşlandığını söyleyemezdi ama başını hafifçe döndürüyor olması güzel bir histi. Babası onu ağzında sigarayla yakalayacak olsaydı, oracıkta gebertirdi.

Ona her zaman, "Kendini nikotinle öldüren biri var zaten, bu ikimiz için yeter de artar," derdi.

Cetvelle çizilmiş kadar düz ve kurşun rengi bir hamurla kaplı asfalt yol önünde bir şerit gibi uzanmaktaydı. Sağında vıcık vıcık çamura batmış tarlalar ve solunda da sanayi depoları vardı. Kırmızı neon ışıklarıyla büyük indirime girdiklerini ilan eden Castardin imalathanesinin önüne gelince, durdu. Giriş kapısı kapalıydı ve köpek de yerde, zincire dolanmış bir halde yatıyordu. Koyu renkli bir gölün ortasındaki bir hayvan başı, ardına kadar açılmış bir ağız. Yuvalarında ters dönmüş gözler. Tükü-

1. Sodyum sitrat içeren, hazımsızlık ve mide yanmalarında kullanılan, suda eriyen toz ya da tablet. (Ç. N.)

rükle kaplanmış diş etleri. Derin dondurucudan henüz çıkmış gibi yerde yatan bir beden. Öne doğru atılmış ve sopa gibi donup kalmış dümdüz bir hayvan ayağı.

Leşi seyrederken, Cristiano sigarasından bir nefes çekti.

Ona acımıyordu.

Bir taşak gibi patlamıştı. Onu gece gündüz zincire bağlayan orospu çocuklarını korumaktan başka ne işe yarıyordu? Üstelik doğasında olmadığı halde daha da azgınlaşması için üstüne bir de dayak yiyordu.

İzmariti yere fırlattı ve yanından geçerken çamurlu suları üstüne sıçratan arabaların ve kamyonların geçtiği yolda ilerlemeye devam etti.

O sırada aklına, upuzun gövdesi ve kavanoza benzeyen uzun bacaklarıyla kırma köpeği Peppina geldi.

Annesi henüz çekip gitmeden önce onu bir köpek barınağından almıştı. Cristiano, kendi kendine defalarca bir annenin çocuğunu, kocasını terk edebileceğini ama köpeğini asla terk edemeyeceğini söylerdi. Böyle bir şeyi yapması için kendisinin bile bilmediği çok derin ve boktan nedenleri olmalıydı.

Rino, Peppina'yı evde istemezdi, onun aptal bir hayvan olduğunu söylerdi ve her sinirlendirdiğinde onu öldürmekle tehdit ederdi. Aslında, Cristiano'ya göre hayvan ona annesini hatırlatıyordu; üstelik iş onu göndermeye geldiğinde babası da gitmesini istemezdi.

Oysa Cristiano, Peppina'yı severdi. Hayvan karşısına geçer, sürekli olarak ona sevinç gösterileri yapar ve Cristiano onu kucağına aldığında da kulak memelerini ısırarak oyunlar oynardı. Tenis topları en sevdiği şeydi. Topunu düşünerek uykuya dalar ve yine onu düşünerek uyanırdı.

Sen topu atarsın, o da sana geri getirir; bütün yaptığı iş buydu ve top atmadığın zaman da, onu fırlatana kadar, bacaklarının arasında topu ve hadi at der gibi bur-

nuyla sana vurarak yanında beklerdi.

Bir gün, yaz olmalıydı, çünkü hava çok sıcaktı, Cristiano okuldan yeni dönmüştü ve okul otobüsü (ilkokuldayken evin önüne kadar gelirdi) onu anayolun karşı tarafında indirmişti.

Peppina'ya bir sürpriz yapacaktı. Önce spor kulübüne kadar yürümüş, tenis kortlarının arkasındaki tel örgülerin dışında, otlarla ve ısırganlarla kaplı su kanalının içine tenis topu doldurmuştu. Peppina deli gibi koşarak evin arkasından kendini gösterdiği sırada, Cristiano da yolun karşısına geçmek üzereydi. Koşarken komik olurdu, çünkü uzaktan tüylü bir lokomotife benzerdi. Ona geldiğimi duyurmak, kim bilir hangi şeytanın işiydi, diye düşündü. Bahçe kapısı genellikle kapalı olurdu, ama o gün kapının kanatları sadece aralıktı.

Cristiano, o aptal yaratığın yanına gelmek için yolun karşısına geçmek istediğini anlamıştı.

Sağa sola bakmıştı, sadece kamyonlar vardı. Ona orada beklemesi için bağıracak olsaydı, hayvancığın bunu bir davet olarak algılayacağını ve kendini yolun ortasına atacağını daha o anda anlamıştı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Karşıya geçmek ve onu durdurmak istiyordu ama çok trafik vardı.

Peppina burnunu ahşap kapı ile pervazı arasına sokmuş, açmaya çalışıyordu.

Onu durdurmalıydı. Ama nasıl?

Tamam, ona toplardan birini atabilirdi. Uzağa. Evin arkasına doğru. Ama çok yüksekten değil, topu göremeyecek olursa, tüm çabaları boşa giderdi.

Pantolonunun cebinden bir tenis topu çıkarmış ve topu ona göstermiş, sonra da nişan alarak onu fırlatmıştı. Ancak daha fırlattığı anda yanlış atış yaptığına emindi. Bir an için topu geri çekmek ister gibi boş elini havada sallamıştı. Top düz ve sert bir uçuş yaparak diğer yönden

gelen bir TIR'ın burnuna çarpmıştı. Sarı lastik top yükseğe sıçramış ve delice zıplayarak yeniden yolun ortasına düşmüştü. Bahçe kapısını açmayı beceren Peppina, önünde zıplayan topu fark ederek yakalamaya koşmuştu. Mucize eseri ilk kamyonu atlatmıştı ama ikincisinden kurtulamamıştı, kamyonun ve römorkunun tekerlekleri sırayla hayvancağızın üstünden geçmişti.

Her şey birkaç saniye sürmüş ve Peppina'dan geriye asfalta yapışan etleri ve tüyleri kalmıştı.

Yolun diğer tarafında taş kesilen Cristiano, bir şeyler yapmayı, onu yerden kazımayı isterdi ama önünde metalden tekerlekli bir nehir adeta çağlayarak akıyordu.

Günün geri kalan zamanını pencerenin önünde ağlayarak ve Peppina'nın ölüsünün giderek bir paspasa dönüşmesini izleyerek geçirmişti. Hayvanın kalıntılarını yoldan kazımak için, akşama kadar babasıyla birlikte trafiğin azalmasını beklemek zorunda kalmışlardı. Geriye bir parça kahverengi pelüşten başka bir şey kalmamıştı. Babası, bir lastik top uğruna yaşayan bir köpeğin zaten var olmayı hak etmediğini söyleyerek, ondan kalan son parçayı da çöp bidonuna atmıştı.

Cristiano kendi kendine, bu durumda, Castardin'in köpeği öldürdüğüm ikinci köpek oldu, dedi.

17

Dört Peynir evinin kapısındaki üç kilidi kapattıktan sonra, Vittorio Sokağı'na çıkan merdivenlere yöneldi. Hava soğuktu, nefesi beyaz dumanlar halinde havaya karışıyordu. Yoğun, kurşuni buluttan bir örtü gökyüzünü kaplamıştı ve yağmur çiseliyordu.

Dört Peynir, bütün binayı kaplayan Mondadori Medyastor'daki satış temsilcisi Franco'yu elini sallayarak selamladı.

Bina, giyim ve ayakkabı dükkânlarının arasında, Bologna Meydanı'na ve San Biagio Kilisesi'ne bir adım mesafede, çok merkezî bir konumdaydı.

Önceki sahibi, yaşlı Noter Bocchiola ölmüş ve binayı çocuklarına miras bırakmıştı; sadece asansörün arkasındaki bodrum katını, on yıldan beri her işine koşan, güvendiği bekçisi Corrado Rumitz'e, diğer adıyla Dört Peynir'e miras bırakmıştı.

Mirasçılar kudurmuş bir halde, araya avukatları, psikiyatrları koymuşlardı; ona yeni bir ev ve bir sürü paralar önererek sokak serserisini her şekilde dışarı atmayı denedileri halde sonuç değişmemişti. Dört Peynir asla razı olmuyordu.

Sonunda binanın kendilerine kalanını, değerinin çok altına Mondadori Yayınevi'ne satmayı başarmışlardı; o da üç katı kutsal üçlü arasında pay etmişti: müzik, kitap ve video. Ve bu kez de şirket yöneticileri pek çok kez, depo olarak kullanmayı düşündükleri bodrum katını ondan satın almayı denemişlerdi. Sonuç onlar için de farklı olmamıştı.

Dört Peynir, bezelye yeşili motosiklet kaskını başına geçirdi, Boxer motosikletinin zincirini çözdü ve pedala ilk dokunuşta motoru çalıştırdı.

Motor gürlerken, egzoz borusundan çıkarak caddede yılan gibi uzayan beyaz bir duman kümesi *Rouge et Noir* kafenin kırmızı siyah çizgili tentesinin altında kayboldu.

Sinyora Citran ve Albay Ettore Manzini, oturdukları masada, yüzde üç oranındaki yağlı benzinin pis kokulu dumanından zehirlenircesine öksürmeye başladılar. Yaşlı kadın öksürürken ağzından yere düşen beyaz çikolata parçasını, Albay'ın koyu renk tüylü, kısa bacaklı köpeği Ottavio anında yalayıp süpürdü.

Ağzını peçeteyle örten Albay, "Giuliana, rica ederim

nefes alma! Nefes alma! Daha yeni bronşitten kurtuldun!" diyordu.

Sinyora Citran, dili bir karış dışarıda, adeta anırıyordu. "Aman Tanrım, bütün duman boğazımdan içeri girdi! İmdat!"

İki ihtiyarın toparlanması uzun zaman alırken, Dört Peynir de, her tür motorlu, frenli, hava yastıklı ve emniyet kemerli aracın gece gündüz girmesinin kesinlikle yasak olduğu şehir merkezinin sokaklarında motoruyla gözden kayboldu.

Duruma çok öfkelenen yaşlı kadın ve Albay, yeniden konuşmaya başlamadan bir süre sessiz kaldılar.

Sinyora Citran *cappuccino*'sundan bir yudum içtikten sonra, en sonunda konuşabildi: "Bu bir skandal! Ne yaptığını gördün mü?"

Albay başını salladı. "Boşver, Giuliana. Bu uğursuz adamın sokaktaki çöpleri evine taşıdığını biliyorum."

"Ay, ne iğrenç, Ettore! Şurada yemek yiyorum..."

Manzini, kremalı çöreğinden bir ısırık aldı. "Kusura bakma hayatım, böyle şeyler aklımı başımdan alıyor. Varrano şehir merkezinin yeniden ele alınması gerektiğini söyleyip duruyorlar. Ayrıca, böyle insanlara yardım etmek gerekir, bir sağlık merkezine kapatmak ..."

Giuliana Citrano ağzının kenarındaki kırıntıları temizledikten sonra sordu: "Sen onun kim olduğunu biliyor musun?"

Albay başını salladı: "Elbette biliyorum."

Corrado Rumitz, toprağı bol olsun Bocchiola'nın gayrimeşru oğludur; adamın o henüz kundaktayken onu öksüzler yurduna terk ettiği ve tam yirmi yıl sonra da vicdanına yenik düşerek ona yanında iş verdiği ve sonra da bir servet değerindeki evini miras bıraktığı bütün köyde konuşulurdu.

18

Bütün yolu çaresiz yürümeye razı olan Cristiano Zena'nın peşinden tiz bir egzoz sesi ona doğru yaklaşmaktaydı.

Cristiano başını çevirdiği anda yüreği ağzına geldi.

Önünde kocaman sarı gülümseyen yüz çıkartması olan bej rengi bir Scarabeo 50 motosiklet ona yaklaşmaktaydı.

Bu, Fabiana Ponticelli'nin motosikletiydi.

Şimdi sırası mı?

Saklanacak bir yer bulmak için, panik içinde çevresine bakındı. Burada nereye gizlenebilirdi? Çevresi çölden farksızdı.

Şanssızlığın bu kadarı, yağmurun altında, otoyolda, üç kilometre ötedeki okula giderken, Fabiana Ponticelli'ye yakalanması kadar canını sıkacak başka bir durum daha olamazdı.

O anda tanınmamayı ümit ederek, içgüdüsel olarak yüzünü tarlalara doğru çevirdi. Göz ucuyla motosikletin yanından geçtiğini gördü. Fabiana Ponticelli'nin arkasında Esmeralda Guerra oturuyordu. İkisinin de üstünde fosforlu rüzgârlıkları vardı. Biri kırmızı, diğeri şamfıstığı rengiydi. Her ikisi de yanları nakışlı siyah taytlar ve kovboy çizmesi giymişlerdi. Her ikisinin de kasklarının arkasında pelüşten bir kuyruk sallanıyordu.

Cristiano ile aynı yaştaydılar (hatta Fabiana, bir sene sınıfta kaldığından bir yaş daha büyüktü ve motor kullanabiliyordu), aynı okula gidiyorlardı ama sınıfları farklıydı. Kızlar H şubesindeydiler, o da B'de idi.

Crisitiano onları çok iyi tanımıyordu.

Beni görmediler.

Yanılıyordu. Motor elli metre ötede yavaşlamış ve yolun kenarında durmuştu.

Sakin ol, belki de telefonları çaldığı için durmuşlardır.

Kızların uzun bacakları, tarantulanın tüylü karabacakları gibi, motosikletin iki yanından sarkıyordu. Egzozundan beyaz duman çıkıyordu.

Nefsine hâkim olmaya çalıştı ve görmezden gelerek kızlara yaklaştı ama tam yanlarına geldiği sırada onlara bakmadan geçip gidemedi.

Fabiana kaskının şeffaf siperliğinin kaldırdı. "Hey, sen! Dur! Bu yağmurda nereye gidiyorsun?"

Cristiano bir yanıt verebilmek ve de ciğerlerinde yeterli havayı bulabilmek için inanılmaz bir güç sarf etti. "Okula..."

Bu iki kızla konuşmak durumunda kaldığı ender zamanlarda, nedense hep bir aksilik ya da onu huzursuz eden bir olay olurdu.

Ağzından mantıklı bir cümle çıkaramayacak kadar ürkekleşir, vücut ısısı yükselir, kulakları alev alev yanardı.

Elinin ayağının birbirine dolaşmasını bir parça kontrol edebiliyor olsaydı, onlarla arkadaş olabilir, hatta onları güldürebilirdi, yani kızlar kendisinden hoşlanabilirlerdi. Ama bu olanaksızdı, çünkü ortada bir sorun vardı.

Kızlar fazla güzeldi.

Onu geriyorlardı. Karşısına geçtiklerinde, beyin fonksiyonları adeta dururdu. Tamamen aptallaşır, başını sadece evet ve hayır anlamında sallayarak yanıt verirdi.

Kızların da öyle bir hali vardı ki, karşısındaki insan kendini böcek gibi hissederdi. Okuldaki herkes tarafından beğenildiklerinin farkında olduklarından, seni delirtmekten ayrıca zevk duyarlardı. Seninle oynamaya başlarlar, sonra, hem de çok kısa bir süre sonra senden uzaklaştıklarında, sanki hiç yokmuşsun, hatta bir böcekmişsin gibi davranırlardı. Tuhaftılar. Aralarına kimseyi almazlardı. Birbirlerine dokunarak şakalaşır, öpüşürlerdi. Okulda onların yarı lezbiyen oldukları bile söylenirdi.

Sanki başka bir gezegenden buraya sana asla onlara sahip olamayacağını söylemeye gelmiş gibiydiler.

Bu tür kızlara karşı Cristiano Zena'nın takındığı tavır ise onları görmezden gelmekti. Kısacası gizemli biri gibi sağlam durmak ve kendi işine bakmaktı. Ne var ki, bu defa taktiklerinin pek işe yaramayacağını hissediyordu.

Fabiana, "Otobüsü mü kaçırdın?" diye sordu.

Cristiano bir sigara yaktı ve başını evet anlamında salladı.

"Oh, sigara da mı içiyorsun?!"

Omuzlarını silkti.

"Sen ancak okul bittiğinde gelirsin..." Fabiana gözlerini ona dikti ve gülümsedi. "Hiçbir şey seni ilgilendirmiyor değil mi? Sen dünyadan nefret eden biri misin?"

"Doğru."

"Seni okula götürmemi ister misin?"

O sırada huzursuzca devinen Esmeralda, siperliğini kaldırdı ve oflayıp puflamaya başladı: "Fabiana, ne kadar aptalsın, motorda üç kişi gidersek polis bizi durdurur. Bırak onu, hadi. Hem sana ne? Zaten geç kaldık."

Bu arada Cristiano tartışmanın sadece anlık kıvılcımlarını yakalıyordu.

O sırada kendine, bu iki kızdan hangisinin daha çok hoşuna gittiğini soruyordu. Esmeralda koyu tenli, petrol damlası gibi koyu renk gözleri olan bir kızdı. Kapkara düz saçlı, mor ince dudaklıydı. Fabiana onun tam tersine çok sarışındı, bataklık rengi yeşil gözleri, etli kırmızı dudakları vardı. Geri kalan yanlarıyla her ikisi de birbirine çok benziyordu. Zayıftılar, uzun boylu, kalkık burunlu, ince uzun boyunlu, sırtlarının yarısına gelen düz saçlı, küçük memeliydiler. Giyim tarzları da aynıydı. İkisinde de üzerinde kurukafa olan çok güzel bir gümüş yüzük, kaşlarında, göbek deliklerinde ve dillerinde *piercing*'leri vardı. Minardi, kuşkusuz cinsel organlarında da bir pier-

cing olduğuna emin olduğunu, hatta evde yalnız olduklarında *piercing* halkalarından geçirdikleri bir zincirle birbirlerine bağlanarak gezdiklerini söylüyordu.

"Yapma, Esme, bu havada hangi araba durur da onu alır? Hadi biraz sıkışalım da aramıza otursun."

"Ben yürüyerek giderim." Bu sözler, hiç farkında olmadan Cristiano'nun ağzından çıkıvermişti.

Bu kez bakışlarına onu hapsetme sırası Esmeralda' daydı. Onu inceledi sonra kötü kötü baktı: "Ne yani? Aramızda oturmayı istemez misin?"

Guerra ile Ponticelli'nin liseli çocuklarla düzüştüğü öyküleri okulda dolaşıp duruyordu. Özellikle, atkuyruklu İsa'ya benzeyen ve Tekken diye çağırdıkları, Tayland boksunda bölge şampiyonu olan Marco Mattotti diye biri vardı. Tekken, motoruyla okulun önüne geldiğinde, mart kedileri gibi oğlanın üstüne atlar, her ikisi de onu ağzından öperlerdi.

Bu sahnede yapay olan bir şeyler vardı; sanki sınıflarındaki erkek arkadaşlarını kıskançlıkla zehirlemek istercesine ve kız arkadaşlarının imrenerek arkalarından konuşmaları için özellikle sahneye koydukları küçük bir gösteriden farksızdı.

Cristiano'nun her ikisiyle birlikte düzüştüğünü hayal ederek yaptığı mastürbasyonları saymaya kızların parmakları yetmezdi. Hayalindeki görüntü her zaman aynıydı. Birini düzerken, diğerini öperdi. Sonra kızlar yer değiştirirdi.

O görüntüyü şimdi kafasından atmaya çalışıyordu.

Ne yapması gerekiyordu?

Bunalmış gibi, bir nefeste, "Tamam ya. Geliyorum," dedi.

Esmeralda zafer kazanmış gibi ellerini çırpmaya başladı. "Kazandım! Bahsi ben kazandım! Gördün mü? Artık ödevlerimi sen yaparsın."

"Ne bahis ama! Şart mıydı?" Fabiana siperliğini indirdi.

Cristiano sormadan edemedi. "Ne?"

Kazanmanın sevinciyle Esmeralda, "Senin göründüğün gibi kişilikli olmadığını, yani motorda bizimle gelmeyi kabul edeceğini söyledim. Bu bir bahisti," dedi.

"Aferin sana. Kazandın," dedi Cristiano ve başını öne eğerek, yüreğine bir hançer saplanmış gibi yürümeyi sürdürdü.

19

Dört Peynir, Bar Boomerang'dan Danilo'yu aldıktan sonra, Rino Zena'nın evine doğru ilerledi.

Köhne Boxer marka motor ikisinin altında kayboluyordu. Danilo'nun kıçının yarısı motorun selesinden dışarı taşıyordu.

Danilo, Dört Peynir'in deli gibi kullandığı, kırmızıda geçtiği ve de asla yıkatmadığı motorla bir yere gitmekten nefret ederdi.

Danilo, Dört Peynir'in kulağına bağırdı: "Bugün traktörün önüne demir mahmuzu taktırdık mı işimiz bitmiş olacak, doğru mu?"

"Doğru."

Danilo bankamatiğin çalındığı haberini gazetede okuduğu gün, heyecan içinde Rino'nun evine koşmuştu.

Onu evde Dört Peynir'le birlikte oturmuş, elektrik ocağının ızgarasında kestane kebap yapıp grappa içerken bulmuştu.

Gazetedeki haberi okuduktan sonra, Danilo bir de açıklama yapmıştı: "Ne kadar dâhiyane bir iş olduğunun farkında mısınız? Tabanca yok. Açılacak para kasası yok. Karmaşık planlar yapmaya da gerek yok. Temiz iş. Efen-

dice. Bankamatiği çekip götürüyorsun, bir yere saklıyorsun, sonra sakin sakin açıyorsun ve bingo! Bir tomar temiz para, kullanıma hazır."

Ne Rino ne de Dört Peynir duyduklarından pek etkilenmişe benziyorlardı; ölü bir alabalığın gözlerindeki aynı donuk ifadeyle onun yüzüne bakıyorlar ve başlarını evet anlamında sallıyorlardı.

Sonraki günlerde Danilo yapacakları vurgunla yaşam şartlarına sağlayacakları olumlu katkıları kazırcasına kafalarına sokmayı sürdürmüştü. Bütün gün yapacak hiçbir işi olmayan diğer ikisi de sonunda adamın sözlerine kulak vermeye ve plana benzer bir hazırlık içine girmeye başlamışlardı.

Bu arada, bankanın duvarını indirmek için bir araç bulmak zorundaydılar. Ellerindeki tek araç Rino'nun Ducato'suydu, o da böyle bir işte, avuçlarıyla sıktıkları bir bira kutusu gibi kolayca yamru yumru olurdu.

Quattro Route'de[1] yaptıkları özenli araştırma sonunda, Danilo üç kapılı bir spor Pajero cip satın almayı önermişti. Kaportasının altında yüz yetmiş beygir olan koca bir hayvan.

Rino sormuştu: "İyi de bu zincirinden boşanmış büyükbaş hayvan sürüsü bize kaça patlayacak?"

"Eh, yeni olursa, bir de özel istek eklemezsek –özel istekler böyle bir iş için zaten bize gerekmiyor– yaklaşık otuz altı bin avro."

Rino az kalsın gülmekten boğulacaktı. "Evet. Peki sence ben bir bankanın duvarına yetmiş milyonu gömer miyim? Ayrıca, sadece meraktan soruyorum, onu satın alacak parayı bize kim verecek?"

Danilo, kuzeninin vaftiz babasının araba sattığını

1. (İt.) Dört Tekerlek. Araba fiyatlarını yazan aylık bir dergi. (Y.N.)

ve 98 model temiz bir Pajero için onlara güzel bir indirim yapacağını söyledi. Rino'nun evini ipotek ettirmek yeterliydi. "Benimki olmaz, biliyorsunuz Teresa'nın üstüne."

Rino birden ayağa kalktı ve homurdanarak onu duvara yapıştırdı: "Sen aklını mı oynattın? Ben senin don dükkânın için bankadan borç alacağım, öyle mi?"

Rengi şarap tortusuna dönen Danilo, yutkunmuş, "O zaman çalarız," dedi.

İşte bu yeni bir tartışma konusu olabilirdi.

Spor malzemeleri satan dükkân sahibinin oğlu Giorgino Longo'nun sadece çalınmayı bekleyen bir Grand Cherokee cipi vardı. Bir kamyon kadar büyüktü ve tekerlekleri yerden bir metre yükseklikteydi. Cipin içine kurulan yakışıklı delikanlı barın önünden hava atarak geçerdi.

Bu fikir Rino'nun aklına yattı, olabilirdi, ne var ki suç işleme konusunda ne zaman bir maceraya atılacak olsalar, onları bekleyen risk hep aynıydı.

Cristiano.

Rino doğru yoldan ayrılmamak zorundaydı. Zaten sosyal yardım alıyordu ve eğer bir saçmalık yaparken enselenecek olursa, yargıç ilk önce çocuğun velayetini elinden alırdı. "Ben de bu durumda en fazla iskele babası olurum."

Danilo, "Ben araba kullanmam," diye eklemişti.

İki adam yüzlerindeki sadist gülümsemeyi saklamadan Dört Peynir'e bakmışlardı.

Her zaman olduğu gibi iş yine ona kalıyordu. Ne tuhaf, köyün delisiydi, geri zekâlıydı ama bağlantı kablolarını kesmeyi, araba çalmayı sadece o biliyordu.

"İstemem... Bana uymaz..." diye kekeleyebilmişti. O iki adamla görülecek bir yığın hesabı vardı. Dostluk ilişkisi ancak şartlar eşit olduğunda geçerliydi. O, arkadaşla-

rı için kendini ateşe atardı ama onlar ona aynı şekilde karşılık vermezlerdi. Kendisinden yararlanıyorlardı, çünkü iyi kalpliydi ve asla hayır demeyi bilmezdi. Dört Peynir'in kafasında gayet açık ve net olan düşüncelerini onlara zamanı gelip de söyleyecek olduğunda, kaba bir şekilde lafı ağzına tıkarlardı. Bu durumda dudağını bükmüş, dizlerini yumruklayarak bu meseleye son noktayı koymuştu. "İstemiyorum."

Dört Peynir'e en tuhaf işleri yaptırmak için kurnazca yüzlerini asmaları ve soğuk davranmaları yeterdi.

Arkadaşlarının sevgisini yeniden kazanmak uğruna, üç gün bile sürmeyen dargınlığının sonunda Dört Peynir cipi çalmayı kabul etmişti.

Aysız bir gecede, Şampiyonlar Ligi maçı sırasında Danilo ve Rino nehrin yakınlarında terk edilmiş ıssız bir tarlada onunla buluşmaya sözleşerek, Dört Peynir'i spor mağazası sahibinin villasının az uzağında indirmişlerdi.

Ve sonra, inanılmaz bir şekilde, aradan henüz bir saat bile geçmeden yabani otların sardığı tarla iki güçlü farın ışığıyla aydınlanmıştı. Cipin içinden çıkan Dört Peynir, deli gibi dans ederek ve ağzından tükürükler saçarak, "Ee? Ne oldu? Başardım işte! Başardığım, doğru mu? Söyleyin hadi!" demişti. Bir şişe grappa ile bunu kutlamak için üçü birden Grand Cherokee cipe doluştular.

Ne keyif be! Dişçi koltuğuna benzeyen siyah deri koltuklar, ortadaki kol dayama konsolu ve bardak koyma yerleri, kök kaplama kontrol paneli, bir sürü ışıklı göstergeler ve işaretler. Sanki bir Marslının uzay gemisiymiş gibi korkarak her şeye dokunuyorlardı.

Kurcalarken, stereoyu açmışlar, birdenbire Sting avaz avaz *Englishman in New York*'u söylemeye başlamıştı. Bu arada Rino, bacaksız Sting'in hiç de iğrenç olmadığını söylemişti. Düğmelere basmayı sürdürürken,

bir kırmızı, bir de mavi çizginin yanında yanıp sönerek bir noktayı işaret eden ışıklı bir ekran açılmıştı.

Rino, "Bu ne siktirici şey böyle?" diye sormuştu.

"Ne kadar cahil olduğunu görüyor musun? Yönlendirme paneli! Şu nokta biziz, mavi çizgi nehir, kırmızı da anayol. Bilgisayar sana yolu bile söyler, konuş, 'ilerle, sağa, sola, yanlış yoldasın'." Danilo, deneyimli biri gibi konuşmuştu. Rino başını sallamıştı. "Beynimiz bu kadar işe yaramaz bir hale mi geldi? Bir yerden bir yere gitmek için bu elektronik boklara ihtiyacımız var mı?" Sonra da Grand Cherokee'yi vurgun işinde harcamadan önce kesinlikle İtalya'yı baştan sona dolaşmaları gerektiğini savunmuştu. "Düşünsenize, ne havalı olur... Cristiano'yu alır Gardaland'e götürürüz!"

Danilo, "O, Gardaland için biraz büyük değil mi?" diye sormuştu.

"Tüh be, ona söz verdiğimde beş yaşındaydı... Korsan gemisi de var. Çok eğleniriz."

Dört Peynir, "Tabii ya, çok eğleniriz," diyerek ona katıldı.

Rino, "Yeter ki plakayı değiştirelim, şu şeyle..." diye açıkladığı sırada, müzik seti ansızın susmuş ve Brianzo aksanıyla konuşan bir ses araya girmişti: "İyi akşamlar! Babanızın en sevdiği yemeğin hangisi olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

Üçü de ağzı açık birbirlerine bakakalmışlardı.

"Babanızın en sevdiği yemeği bana söyleyin, lütfen?"

Ses hoparlörden geliyordu.

Aptallaşan Rino diğerlerine bakmıştı: "Bu konuşan da kim?

Danilo: "Sakin ol. Araç bilgisayarı olmalı."

"Bilgisayar mı? Neden babamın en sevdiği yemeği bilmek istiyor? Benim babam öldü."

"Ben ne bileyim be!"

Ses: "Bu gizli sorudur. Sizin bu aracın sahibi olup olmadığınızı ya da araç sahibinin aracı bir başkasına ödünç verip vermediğini öğrenmem için bana sorunun yanıtı vermeniz gerekmektedir. Kendisi bize bu konuda herhangi bir bilgi vermedi... Babanızın en sevdiği yemeğin hangisi olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Hangi babanın?" Danilo ağzını hoparlöre dayadı. "Benim babamın mı? Benim babam tavşan yahnisini severdi."

Rino şaşkındı. "Bir bilgisayar bizim söylediğimiz şeyi anlayabilir mi?"

Danilo omuzlarını silkti: "Yeni teknoloji..."

Rino boğazını temizledi: "Ne yani, beni duyuyor mu?"

Ses tek düze bir ifadeyle devam etmişti: "Gayet net ve kuvvetli. Babanızın en sevdiği yemek, lütfen?"

Danilo başını bir yana eğmiş ve sonra da sesin geldiği kumanda paneliyle tartışmayı sürdürmüştü: "Pardon ama siz kimsiniz? Araç bilgisayarı mı?"

"Ben, araç hırsızlığını uydu üzerinden izleyen *Sicurcar*'ın bir görevlisiyim. Bana doğru yanıtı vermeyecek olursanız bulunduğunuz yere en yakın güvenlik birimine sizi bildirmek zorunda kalacağım."

Üçü bir anda sus pus oldular, sonra Dört Peynir sordu: "Peki, siz insan mısınız?"

"Size son kez soruyorum. Babanızın sevdiği yemek?"

Birbirlerine bakmış ve sonra üçü birden omuzlarını silkmişlerdi.

Rino, Dört Peynir'e sessizce, "Sen söyle," demişti.

"Benim babam yok ki. Seninkini soruyor."

Rino, "Mantarlı risotto," diye ortaya attı.

"Nasıl? Sözcükleri düzgün heceleyin."

"Man-tar-lı ri-sot-to"

"Yanlış cevap. Üzgünüm."

"Durun... Bekleyin..." demişti Rino. "Babam... spor mağazasının sahibi mi?"

Ses ona karşılık vermemişti.

Dört Peynir yuvarlanırcasına arabadan kendini dışarı atmıştı. "Polisi arayacağını söyledi. Kaçalım!"

Böylece üç adam, Grand Cherokee'yi gecenin karanlığında terk etmiş, koşarak Ducato'ya binmiş ve hızla oradan uzaklaşmışlardı.

Anayola çıktıktan bir kilometre sonra, yanlarından hızla geçen bir polis arabasıyla burun buruna gelmişlerdi.

Birkaç gün sonra da paslanmış eski bir traktör bulmuşlar ve onu çalıştırmaya karar vermişlerdi. O, kesin konuşmazdı.

20

Dört Peynir ve Danilo, Rino'nun evine yaklaştıkları sırada iki kızın kullandığı bej rengi Scarabeo ile burun buruna geldiler.

Danilo fark etmemişti ama Dört Peynir'in yüreği ağzına gelmişti, adam bir an nefesinin kesildiğini sanmıştı.

Ramona.

Motoru kullanan sarışın kız tıpkı "Ramona'nın İri Dudakları" isimli porno filminin başkahramanı Ramona'ya benziyordu. Dört Peynir, filmi çöp bidonlarının birinde bulmuştu.

Ramona, Amerika'da yaşıyor ve otostop yapıyordu. Yolda bir sürü adamın arabasına binerek onlarla arabanın içinde, ıssız yerlerde ya da otobanlardaki dinlenme yerlerinde sikişirdi. O nazik bir kızdı, bu işi bazen üç ya da dört kişiyle hiç sorun çıkarmadan yapardı. Son-

ra zenci bir motorcuyla karşılaşır, adam onu düzmekle kalmaz, bir de döverdi ve sonra, Ramona'yı adamın elinden kurtarmaya gelen bir şerif onu bu kez hapishaneye götürürdü. Orada da bütün mahkûmlar Ramona'yı sırayla düzerlerdi. Oradan çıktıktan sonra ormancı Bob ile karşılaşırdı; adamın ormanda yaşayan ailesi onu sevgiyle evlerine kabul eder, ona yemesi için hindi ikram ederlerdi. Sonra hep birlikte karısı, oğlu ve kendisi önce mutfakta, sonra gölün ortasındaki bir kayıkta onunla düzüşerek, mutlu ve mesut yaşarlardı. En azından Dört Peynir'e göre öyleydi, mutlu mesut yaşıyorlardı, çünkü film kayıktaki toplu seksten sonra bitiyordu.

Dört Peynir bu filmi o kadar çok izlemişti ki içinde geçen bütün konuşmaları ezbere biliyordu. Bir bölüm vardı ki onu çok severdi. Ramona ile ormancı Bob ormana doğru giderlerken, kadın gülümseyerek onunkini eline alır ve okşamaya başlardı.

Motorun üstündeki sarışın kız Ramona'ya o kadar çok benziyordu ki belki de Ramona'nın kendisiydi. Her ne kadar Ramona bir Amerikalı ve daha büyük memeli olsa da.

Onu kız arkadaşıyla köyde dolaşırken görürdü. Ve pek çok defa da kendini onun peşinden giderken bulmuştu. Görünmeden izlemekte çok başarılıydı. Onun arkasına takıldığı zaman aklına pis düşünceler gelirdi.

Neden beyni ona böyle bir işkence yapıyordu?

O, Liliana'dan hoşlanıyordu. Euroedil'in muhasebecisi Liliana. O tam bir kadındı, küçük bir kız değil. Kendisi gibi yalnız ve nazik biriydi. Ona gülümser, işlerinin nasıl gittiğini sorardı. Kadını dışarı yemeğe davet etmesi ve becermesi için sadece bir parça cesarete gereksinimi vardı.

Ancak içindeki boğuk ses ona, Liliana'nın Ramona gibi olmadığını söylüyordu.

Motorlu oğlanla kızı gördün mü?

Akşam saatleriydi, Dört Peynir çocuk parkında maket dünyası için bir tane kolu kopmuş oyuncak King Kong bulduğu sırada, sarışın kızın motorun üstünde bir oğlanla geldiğini görmüştü. Bir ağacın arkasına gizlenerek onların sevişmelerini izlemişti, sonra oğlan pantolonundan aletini dışarı çıkarmış, kız da onu eline almıştı.

Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.

Gördüğü sahne bir kurt gibi beynini kemirmişti. Geceleri uyanıyor ve hep aynı şeyi görüyordu. Bir kadın eli sertleşen şeyini sıkıyordu. Ve yatağında sırtüstü yatan Dört Peynir önce hemen gözlerini kapatıyor ve donunu indiriyor, sonra da...

Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.

... kendisi ormancı Bob oluveriyordu ve sarışın kız ile Ramona da avuçlarında onunkini sıkıyorlardı.

21

Tüm vadiye egemen olan Mahatma Gandhi devlet ortaokulu otuz metre yükseklikte yapay bir tepenin üstüne kurulmuştu. Yüzünü ender gösteren güneşin öyle günlerde camlı duvarlardan geçerek içini ışıkla doldurduğu okul binası dikdörtgen prizma biçimindeydi. Yamaçları İngiliz tarzı yeşil çayırlarla kaplıydı ve fiziksel engellilerle, öğretmenlerin otoparkına giden tepeye dar bir yol uzanmaktaydı. Okulun arkasındaki spor tesisinde, kocaman olimpik bir havuz, bir de spor salonu vardı.

Murelle tarafından seksenli yılların başında yaptırılan bu bina, çevredeki onlarca köyden gelen çocuğu bünyesinde toplayacak bir merkez olarak düşünülmüştü. Sekiz gruba ayrılan okul, yedi yüz elli çocuklu bir nüfusa ev sahipliği yapıyordu.

Cristiano Zena sınıfın en arkasında oturuyordu. Sı-

rasından, yağmurun dövdüğü voleybol sahasına, kuru sonbahar yapraklarıyla bezeli çayırlara ve gerisinde, sislerin içindeki Quattro Camini alışveriş merkezinin beton duvarlarına bakıyordu.

İlk dersin yarısında içeri girmeyi başarmıştı. Aklından geçen ilk bahane, evlerinde su borusunun soğuktan patlamış olduğu idi ve babası da çalışmaya gittiğinden, kendisi de tesisatçıyı beklemek zorunda kalmıştı. İtalyanca öğretmeni ona inanmış gibi yapmıştı.

Cristiano öğretmenlerinin uzunca bir süredir kendisine sorun çıkarmadıklarının farkındaydı. Bunun nedenini de iyi biliyordu.

Birkaç ay önce bütün üçüncü sınıf öğrencileri arasında, sınavdan sonra hangi lise ya da meslek okuluna gitmeyi amaçladıklarını soran bir anket yapmışlardı. Cristiano da eğitimine son vereceği seçeneğinin üstüne bir ev kadar kocaman X koymuştu. Ve üç satırda da nedenini yazmıştı:

Çünkü artık ders çalışmak istemiyorum, zaten hiçbir işe yaramıyor, ben babamla çalışmak istiyorum.

O günden sonra, bir mucize olmuş, tıpkı Fantastik Dörtlü'nün kadını Sue gibi birdenbire görünmez oluvermişti. Şimdi o soysuz piçler onu çok ender sorguya çekiyorlardı, hatta okula gitmeyecek olsa, herhalde olsun derlerlerdi. Kâğıdın üstüne koyduğu X'i, onlar da sanki onun alnına basmışlardı.

Birinci dersin kalanı ile ikinci dersin tümünü çenesini sıraya yasladığı yerden o ikisini, Ponticelli ve Guerra kaltaklarını düşünerek geçirdi. Kendisiyle yine alay etmişlerdi. Onlardan nefret ediyordu.

Bunu onlara ödetmeliydi. Mesela 3-D'deki Laura Re ile çıkabilirdi, kız onlardan çok daha güzel olduğundan kaltakların ikisi de ondan nefret ediyordu.

Daldığı düşüncelerden onu bir anda çekip çıkaran

fısıltı yüzünden bir anda yine sınıfa düşüverdi: "Ne yapıyorsun? Yazmıyor musun?"

Sıra arkadaşı, Colizzi idi. Cristiano, derste Minardi ile uslu durmadığı için matematik öğretmeni onun yanına bu zavallıyı oturtmuştu.

Colizzi yaşlı bir adam gibiydi ve tıpkı onlar gibi davranırdı. Sırasının üstündeki her şey düzenliydi. Yazılarını dolmakalemle ve asla damlatmadan yazardı. Hayatta en sevdiği şey, Mont Blanc kaleminin içine taktığı turkuaz rengi mürekkep kartuşlarıydı. Onun gibi koca bir hiçten başka bir şey olmayan böyle biri pataklanmaya bile değmezdi, çünkü ona parmağının ucuyla bile değecek olsan, tıpkı dokunduğun anda sırtüstü düşerek ölü taklidi yapan hamamböcekleri gibi, o da hemen kendini yere atardı.

"Ne istiyorsun, Colizzi?"

Sınıftaki herkes tarih kompozisyonunu yazmak için sınav kâğıtlarının üstüne kapanmıştı. Öğretmen kürsüde oturmuş *Gente* dergisini okuyordu. Sınıfta çıt çıkmıyordu.

"Bak, kalan süre..." Colizzi hesap makineli saatinin dev ekranına baktı, "bir saat altı dakika. Henüz hiçbir şey yazmadın."

"Pardon ama bundan sana ne?"

Colizzi kaya yarığında bir yengeç gibi sandalyesinde geriye çekildi. "Yok... hiç... Sadece şey..."

"Tamam. Sen vakit kaybetme. Yaz hadi, bak gecikiyorsun. Hatta bir dâhi olduğuna göre kendininkini çoktan bitirmiş olmalısın: Şimdi benim için de bir şeyler yazarsan, sana bir oyun CD'si veririm."

Yengecin gözleri yaşam ışığıyla parladı. Colizzi sırasına yapıştı ve burnunu kaşır gibi yaparak fısıldadı: "Sende oyun CD'si ne gezer?"

"Alışveriş merkezine gidip senin için birkaç tane yü-

rütebilirim. Bana hangilerini istediğini söyle, yeter."

Colizzi, düşünceli bir şekilde, eliyle dudaklarını çekiştirerek bir an düşündü. "Peki, sonra onları bana verecek misin? Her zamanki gibi bir şerefsizlik yapmazsın, değil mi?"

Cristiano bir elini kalbinin üstüne koydu: "Bana güven!"

"Tamam ama sonra kendin yeniden yazacaksın, yoksa yazımdan anlar."

"Anlaşıldı."

Colizzi kâğıdın üstüne kapaklandığı sırada Cristiano gözlerini ilk kez tahtada yazan konu başlığına çevirdi.

OTUZLU YILLARDA ALMANYA'DA NAZİZMİN ORTAYA ÇIKIŞ NEDENLERİNİ VE ETKİLERİNİ AÇIKLAYINIZ

Gülümsedi. "Vazgeç, Colizzi. Boşver, kendim hallederim. Merak etme, bunu biliyorum."

Naziler konusunda uzman sayılırdı. Babası ona her gün bundan söz ederdi.

Kalemini eline aldı, derin bir nefes alarak yazmaya başladı.

22

Rino Zena, Bogognanolu Euroedil'de çalışmaya seksenli yılların ortasında başlamıştı. Dört Peynir de Noter Bocchiola ölünce, orada işe alınmıştı; sonra da 2002 senesinde de Taşımacılık şirketindeki işini kaybeden Danilo Aprea aralarına katılmıştı.

Euroedil, doksanlı yıllarda büyük devlet ihaleleri sayesinde gelişerek yerini sağlamlaştırmış bir inşaat şirketiydi. 2003 yılından sonra işler giderek kötüleşmişti ve

orada artık çok az kişi çalışıyordu. Sadece daha büyük işler aldığında şirket sahibi Rino'yu ve arkadaşlarını amele olarak işe çağırırdı. Bu da yılda iki ya da üç kez olurdu. Onları birkaç haftalığına işe alırdı.

Bunun dışında, üç kafadar buldukları işlerle başlarının çaresine bakarlardı. Küçük çaplı nakliye işleri yaparlardı. Mahzenleri, kanalizasyon çukurlarını boşaltır, çiçekçi dükkânları için adreslere bitki taşırlardı. Ayak işleri yaparlardı, badana boya, çatı tamiri gibi son anda çıkan öylesine işler.

Her zaman meteliksizdiler ve ay sonunu zor getirirlerdi. Danilo ve Dört Peynir sadece kendilerini düşünmek zorundayken, Rino'nun bakması gereken bir de oğlu Cristiano vardı.

Son zamanlarda yapılan bir araştırmaya göre Varrano ve çevre köyler, kişi başına düşen gelir düzeyiyle İtalya'nın en müreffeh bölgelerinden biriydi. Bu bölgenin kaynaklarından ve insan sermayesinden yararlanmayı en iyi şekilde öğrenmiş olan küçük ve orta ölçekli girişimci sayısındaki artış sayesinde işsizlik neredeyse yok gibiydi.

Aylık geliri altı yüz avroyu geçmeyen Varranolu vatandaşlarımız herhalde sadece bizim kahramanlarımızdı.

Rino, o sabah mutluydu. Sonunda iyi para kazanabileceği bir işi vardı. Euroedil büyük bir ihale kazanmış, BMW için yeni bir temsilcilik binası inşa edecekti ve doğal olarak ameleye gereksinimi vardı.

Ducato minibüs, Euroedil'in geniş demir kapılarından geçti ve çevresi tel örgülü, çamur gölüne dönmüş toprak zeminli küçük bir meydana geldi. Meydanın bir tarafında dizilmiş kamyonlar, kazı makineleri, greyderler, diğer tarafında işçilerin, sekreterlerin arabaları ile son yıllarda şirket yönetimini babasından devralan Max Marchetta'nın Porsche Cayenne'i duruyordu.

Meydanın orta yerinde, içinde ofislerin ve bir top-

lantı salonunun bulunduğu prefabrik bir bina vardı. Hemen yanındaki sac baraka ise işçilerin giyinme odasıydı.

Rino sarı renkli bir greyderin yanına park edince üçü birden minibüsten indiler. Yağmur dinmişti ama bu kez de ardında insanın iliklerine işleyen bir rüzgâr bırakmıştı.

Başında koruyucu kaskıyla bir zenci Rino'ya seslendi: "Birazdan bir kazı makinesiyle çıkmamız gerekiyor. Arabanı oradan çekebilir misin?"

"Al sen çek!" Rino anahtarları adama fırlattı. Zenci hazırlıksız yakalanmıştı, havada tutamadığı anahtarları çamurun içinden çıkarmak zorunda kaldı.

"Harika. Bunlar ne zaman adam oldu da emir veriyorlar." Rino ofis binasına ilerlerken Danilo'ya gülümsedi. "Ben Marchetta'ya gidiyorum. Siz ne yapıyorsunuz?"

Dört Peynir ve Danilo oldukları yerde durdular. "Biz seni burada bekleriz..."

Rino kapıdaki paspasa postallarını sildi, ofisin camlı kapısını açtı ve yerleri ahşap görünümlü dört köşe bir odaya girdi. İçerideki kapalı kapılardan birinin yanındaki duvarda bir pano asılıydı. Odanın bir köşesinde iki eski koltuk ve üzeri inşaat dergileri ile dolu bir sehpa ve onun da karşısında, inanılmaz çok sayıda irili ufaklı, tahtadan Pinokyo figürleriyle dolu bir yazı masası vardı.

Bir ekranın arkasında Rita Pirro oturuyordu. Sekreterdi ve uzun zamandan beri, en azından Rino'nun hayalinde hep oradaydı. Gençken çirkin sayılmazdı ama yaşlılık, zaten az olan güzelliğinden ne varsa alıp götürmüştü.

Yaşını tam olarak söylemek olanaksızdı. Yaşı elli olmalıydı ama altmış gibi duruyordu. Penceresi olmayan bu delikte çalışarak kışın çektiği soğuk, yazın da sıcak hava onu isli ringa balığı gibi kurutmuştu. Zayıf ve uzun boylu bir kadındı, yüzünde kat kat fondöten ve yanların-

dan inciler sarkan kırmızı çerçeveli bir gözlüğü vardı. Arkasındaki duvarda, plaj şemsiyeleriyle dolu bir kumsalda oynayan üç çocuğun artık sararmış resimleri asılıydı. Bu çocuklar bugün çoktan evlenmiş olmalıydılar.

Rino'ya göre Rita Pirro bir zamanlar yaşlı Angelo Marchetta'nın sevgilisiydi. "Oh ne iyi, iki arada bir derede acele tarafından saksofon çalmak, hem de ofiste ve işten zaman kaybetmemek için yemek saatleri sırasında olmalıydı."

Kadın, klavyedeki yazısına hiç ara vermemek için bakışlarını bir anlığına ekrandan çekti ve onu kısacık süzdükten sonra, "Selam, Zena," dedi.

Bir an için onu koca göbekli Angelo Marchetta'nın önünde diz çökmüş halde düşününce, Rino kendi kendine güldü.

"Selam, güzelim. Nasıl gidiyor?"

Kadın başını bile çevirmeden "Bir sıkıntı yok," dedi.

Ne tuhaf bir kadındı; ona her defasında köpek pisliğinden bile daha değersizmiş gibi davranırdı. Sanki kendisi kaderin kötü bir oyunu yüzünden bu çöplüğe düşmüş New Yorklu bir düşesti. Acaba ona bir kez olsun alıcı gözüyle bakmış mıydı? Ya da kendi kendine hiç sormuş muydu, artık arayıp sormayan çocuklarından, fabrikada ölen kocasından ve bu penceresiz delikten geriye, Pinokyo koleksiyonunu saymazsak, hayatta elinde kalan ne boku vardı?

Rino yazı masasına yaklaştı. "Marchetta burada mı?"

Sekreter bakışlarını ekrandan hiç çekmeden, sordu: "Randevun var mı?"

"Randevu mu? Marchetta ile konuşmak için ne zamandan beri randevu gerekiyor?"

"Yeni yönerge böyle." Rita Pirro başıyla Marchetta'nın kapısını işaret etti. "İstersen sana bir randevu ayarlayayım."

Rino ellerini çalışma masasının üstüne dayadı ve şaka yollu sordu: "Dişçide miyiz? Yoksa dişlerimi de temizleyecek mi?"

Sekreter gülümser gibi ağzını çarpıttı. "Çok komik. Gelecek cuma sana uygun mu?"

Rino aptallaşmış gibi kalakaldı. "Cuma mı? Tam bir hafta sonra."

"Doğru."

"Bir hafta içinde BMW temsilcilik binası için ekip çoktan tamamlanmış olur."

"O iş çoktan kapandı."

"Nasıl, çoktan kapandı? İhaleyi iki gün önce kazandınız."

Kadın en sonunda başını kaldırdı ve dikkatle Rino'ya baktı. "Sen bizim burada oyun oynadığımızı mı sanıyorsun? Ekip aynı gün tamamlandı. İşler pazartesi günü başlıyor."

"Peki, beni neden aramadınız? Hatta Danilo ile Dört Peynir'i de aramadınız."

"Biliyorsun, bu işlerle ben ilgilenmiyorum."

"Ekip listesi nerede?"

Sekreter yeniden yazısına döndü. "Her zamanki yerinde. Panoda asılı."

Rino camlı bölmeye yaklaştı ve üstünde yirmi isim yazılı olan kâğıdı okudu. Birkaç İtalyan ustabaşı dışında hepsi Afrikalı ve Doğu Avrupalıydı.

Rino, bir elini duvara yasladı ve gözlerini yumdu. "Beni arayamaz mıydın? Söyleyemez miydin? Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz..."

"Ya sen, sen benim için herhangi bir şey yaptın mı?" Eliyle Pinokyolarını düzeltti.

Bir tür zehir gibi öfkenin tüm bedenine yayıldığını hissetti.

Sakin ol...

Tamam, işte, böyle sakin olmalıydı. Sakin. Serinkanlı. İyi de, bir sarkacın düzenli ritmiyle kıçına hıyar sokulurken insan nasıl sakin olabilirdi?

Sakin olmak için, şu boktan şeylerin birkaçını ortadan kaldırması gerekiyordu. Bir şeyleri kırıp dökmeliydi. Bu boktan barakayı ateşe vermeliydi. Yok, yetmezdi, şu Pinokyolardan birini alıp...

Bu arada kollarındaki mavimtırak damarlar derisinin altında düdük makarna gibi şişmişti, etli parmakları ürtiker olmuş gibi ansızın karıncalanmaya başlamıştı. Tırnaklarını avuçlarına geçirerek yumruklarını sıktı ve öfkesini dışarı vermek için nefes alıp vermeye başladı.

Ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

Gözlerini yeniden açtığında listenin altında Massimiliano Marchetta'nın imzası olduğunu fark etti.

Gülümsedi.

23

Max Marchetta çalışma masasında oturmuş, telefonda Vodafone çağrı merkeziyle tartışıyordu.

Dişçinin taktığı ve en az yirmi dakika ağzında kalması gereken *AZ White-strips* diş beyazlatıcı bantları yüzünden üzüntüsünü dile getirmekte bir parça zorlanıyordu. "Ben tam olağğaak anlamıyooum... Şifğeyi giğğdim ama bana başka biğ zil şesi geldi. Koğkunç..."

Otuz yaşlarında, esmer, masmavi küçük gözleri olan genç bir adamdı.. Çilek biçimindeki burnunun hemen altında, bir parça uzattığı *d'Artagnan* bıyıkları ve etli dudaklarının hemen bitiminde başlayan sakalları vardı. Jöleli siyah saçları özenle geriye doğru taranmıştı ve tavandaki neon ışıkları bunların üzerinde parlıyordu. Elleri yeni manikürden çıkmıştı.

Max Marchetta, tarzına özen gösteren biriydi.

"Bir iş adamı her zaman şık olmalıdır, çünkü şıklık güvenliğin ve güvenilirliğin eşanlamlısıdır."

Bu cümleyi önemli biri mi söylemişti yoksa bir reklam sloganından mı almıştı, hatırlamıyordu. Önemli de değildi. Ne olursa olsun bunlar kutsal sözcüklerdi.

Genellikle, ölçüsüne göre dikilmiş yelekli pamuklu takım elbiseler giyerdi. O gün, bir değişiklik yapmış, lacivert kruvaze bir ceket ile mavi beyaz çizgili gömlek giymişti ve gömleğin iliklediği üç düğmeli yakasına, düğümü yumruk kadar büyük, koyu renkli bir kravat takmıştı.

Telefondaki, sert Sardinya aksanıyla konuşan operatör, hangi zil sesini yüklemek istediğini sordu.

"*Toxic.* Bğitney Zpeare. Hani şu..." elinden geldiğince müziğini mırıldanmaya çalıştı.

Operatör onu yarıda kesti. "Yok, anlıyorum, siz hangi numaraları girdiniz?"

Max Marchetta dergiyi önüne çekti ve kontrol etti. "Döğğt üç döğğt biğğ altı."

Bir an sessizlik oldu, sonra: "Ama 43416, Battiato Franco'nun seslendirdiği O *Era del cinghiale bianco*[1] adlı parçaya karşılık geliyor."

"Ne iğrenç bir şey böyle? Bana açıklar mısınız, neden dergide döğğt üç döğğt biğğ altının yanında *Toxic* diye yazıyor? Bana bunu açıklayın!"

"Bilmiyorum... Belki de dergidekiler bir hata yapmışlardır..."

"Ah, demek bir hata yapmışlar, peki şimdi benim üç avromu bana kim iade edecek? Vodafone mu?" Tükürüklerini saça saça konuşuyordu.

Santral görevlisi arada kalmıştı. "Dergide yayımla-

1. (İt.) Beyaz Yabandomuzundu. (Ç.N.)

nan yanlış bir kod yüzünden Vodafone'un suçlu olduğunu sanmıyorum."

"Suçu başkalağının üstüne atmak kolay tabii! Bu İtalya'nın milli sporu, değil mi? Müşterilerinizin para kaybetmesinin sizin için ne önemi var? Ayrıca ses tonunuz da oldukça kibirli." Max bir kalem aldı ve ajandasına uzandı: "Sizin ism..."

Operatörün adını alacak ve onun korkudan altına yapmasını sağlayacaktı ama bir anda ayakları yerden kesilmiş bir halde kendini havada buluverdi, yazı masasının üstünden uçarak geçti ve üstü resim çerçeveleriyle dolu olan karşı duvara yapıştı. Bir saniye sonra Ekonomi Diploması çerçevesiyle birlikte başına düştü.

Max, bir metan gazı deposunun infilak ettiğini ve patlamanın itici kuvvetiyle koltuğundan uçtuğunu düşündü; ama hemen sonra üstü lekeli pislik içinde iki postal ve aynı anda da korkunç dövmelerle dolu iki kol gördü; kaba saba eller onu ceketinin yakasından tutarak havaya kaldırmış ve bir poster gibi duvara yapıştırmıştı.

İçinde tuttuğu bütün havayı bir defada dışarı soludu ve tıkanmış lavabonun gurultusuna benzer bir ses çıkararak, kasılan diyaframıyla nefes almaya çalıştı ama başaramadı.

"Soluğun kesildi. Ne kadar korkunç bir his değil mi? Bu tıpkı ayın sonu gelmiş de faturaları ödemek için ne yapacağını bilmediğinde hissettiğine üç aşağı beş yukarı yakın bir histir."

Max sesi duymakta zorlanıyordu. Kulaklarında hâlâ bir reaktörün gümbürtüsü vardı ve gözleri, gözbebeklerinin önünde çaprazlaşan parlak çizgilerden başka da bir şey görmüyordu. Tıpkı çocukluğundaki, *Ferragosto*[1] Azi-

1. Ferragosto, 15 Ağustos günü kutlanan Meryem Ana'nın göğe yükseldiği gün. (Ç.N.)

ze Meryem Yortusu'nda atılan havai fişekleri görür gibiydi. Ağzı ardına kadar açılmıştı ve üst dişlerinden beyazlatıcı diş bandı sarkıyordu.

Nefes alamazsam ölürüm. Beyninde toparlayabildiği tek düşünce bu oldu.

Ses, bu kez de ona öğütler veriyordu. "Sakin ol. Kımıldarsan nefes alamazsın. Rahatla. Korkma, ölmeyeceksin."

Sonunda diyaframındaki kasılma yavaşladı, Max'ın göğüs kafesi açıldı ve hava solunum borusundan ciğerlerine indi.

Kızışmış eşek gibi anırmaya başladı ve yavaş yavaş nefesi yeniden normale döndü. Şarap tortusu gibi moraran yüzü doğal rengine kavuşurken, burnundan yirmi santim uzakta bir dazlağın kendisine sırıttığını fark edebildi.

Neden sonra onu tanıdı. Anüsündeki kaslar öylesine kasılmıştı ki çapı şimdi bir bakireninki kadardı.

Bu, Zena idi.

Rino Zena.

24

Rino Zena korkudan allak bullak olan Max Marchetta ibnesinin yüzüne dikkatlice baktı. Bıyıkları sağa sola yatmıştı ve bu haliyle iki lağım faresinin kuyruğuna benziyorlardı. Yağlı ve parlak olan perçemleri bir siper gibi alnına inmişti.

Rino adamın dişlerinden sarkan selofanın ne olduğunu bir türlü çözememişti.

Sol kolunu hâlâ adamı yapıştırdığı duvarda tutmayı sürdürüyordu.

Max Marchetta kollarını bir disko-müzik dansçısı gibi umutsuzca sallayarak ağlıyordu. "Sana yalvarırım... Sana yalvarırım... Ben hiçbir şey yapmadım..."

"Ama ben sana şimdi bir şey yapacağım." Rino sol kolunu kaldırdı ve adamın burnunu hedef alarak yumruğunu sıktı. Az sonra parmaklarının altında burun kıkırdağını un ufak edecek olmanın verdiği haz ağzını sulandırmıştı. Ama yumruğu havada asılı kaldı.

Adamın korkudan deforme olan suratının tam yanında bir fotoğraf asılıydı. Rüzgârlı bir günde, kırlık bir alanında çekilmişti. Püsküllü sazlık kamışları hep birlikte rüzgârla aynı yöne doğru eğilmişlerdi. Gökyüzü, ince uzun yollar halinde uzayan şerit gibi bulutlarla kaplıydı. Ortada yaşlı Marchetta duruyordu ki, o zamanlar yaşlı da sayılmazdı. Kısa boylu, yuvarlak suratlı Marchetta, ayak bileklerine kadar gelen kalın paltosuna sarınmış, bir eliyle başındaki beresini bastırıyor, diğeriyle gezinti bastonunu sıkıca tutuyordu. Çevresinde, mavi tulumlu beş işçi vardı. Resmin bir köşesinde, traktörün tekerleğine oturmuş Rino duruyordu, diğerlerinden bir parça ayrıydı. Zayıf, yüzü çökmüş gibiydi. Ayaklarının dibinde Marchetta'nın Fox Terrier köpeği Ritz vardı. Yerden tarlalara uzanan bir boru hattı göze çarpıyordu. Hep birlikte objektife bakıyorlardı, buna köpek de dahildi.

Rino, Max Marchetta'yı sıkıca tutarak, çerçeveye uzandı ve onu kancasından çekip çıkardı.

Resmin bir köşesinde "1988" diye yazılıydı. Neredeyse yirmi yıl geçmişti.

Ne çok zaman.

Sonra Rino, yeniden kımıldamadan duran genç adama baktı, adam kollarıyla yüzünü siper alarak ve sürekli gözlerini kırpıştırarak mırıldandı: "Acı bana. Merhamet et. Merhamet..."

İşte Euroedil'in yeni sahibi. Günlerini göğüs kıllarına ağda yaparak, spor salonunun aynasında kendini seyrederek geçiren ve kendisine bir el kalkacak olduğunda da merhamet dilenen biri.

Adamı ensesinden yakaladı ve koltuğa gömercesine oturttu.

25

Max Marchetta, kaynayan su kazanına daldırılmak üzere havada sallandırılan ve sonra da ilahî bir güçle yeniden akvaryumuna bırakılan bir ıstakozun şaşkın ifadesiyle gözlerini yavaş yavaş açtı.

Rino, yazı masasının diğer tarafında, sandalyede oturuyordu. Bir sigara yakmış, karşısındakine, insan değil de bir hortlakmış gibi gözlerini dikmiş bakıyordu. Bir elinde sıkıca fotoğrafı tutuyordu. Max Marchetta'nın içinde kötü, çok kötü bir his vardı. O günü tüm ayrıntılarıyla hatırlayacağına yemin ederdi, tabii hatırlaması için kendisine bir fırsat daha verilecek olsaydı.

Zena çıldırmıştı ve tehlikeliydi. Günlük gazetelerde kaç kez işçilerin delirdiğini ve işverenlerini öldürdüğünü anlatan haberler okumuştu? Bundan birkaç ay önce Cuneo yakınlarındaki işçiler tekstil sektöründeki genç bir işvereni fabrikanın otoparkında ateşe vermişlerdi.

Bakışları Zena'nın ağzındaki sigaraya takıldı.

Yanarak ölmek istemiyorum.

"Bu resme iyi bak." Ruh hastası, pleksiglas çerçeveyi fırlatınca, Max onu havada yakaladı. Resme baktı ve donup kaldı.

26

Rino Zena, sandalyenin arkalığına yaslandı ve bakışlarını tavanın köşesine dikti. "On sekiz yıl önce. Sonsuzluk kadar uzun, kahrolası. Sağdaki zayıf olan benim. Traktörün üstünde oturan. O zamanlar başımda hâlâ bir yığın saç vardı. Gördüğün suyolunu inşa etmek için ne

kadar zaman harcadığımızı biliyor musun? Tam üç hafta. Bu benim ilk gerçek işimdi. Sabahın beşinde başlayıp güneş battıktan sonra evinin yolunu tutacağın türden bir işti. Ayın yirmi sekizi ödeme günüydü. Baban işçilere ödeme yaparken her defasında da aynı espriyi yapardı: 'Bu ay ödeme yapıyorum, ama gelecek ay ne olur bilmem.' Şimdi düşününce, insana hiç de komik gelmiyor. O zaman bu sözlerinin doğru olduğuna emin olabilirdin. Ayın yirmi sekizinde üçüncü dünya savaşı çıkacak olsa o gün paranı alacağından nasıl emin olabilirdin? Şuradaki, daha kısa boylu işçiyi görüyor musun? Adı Enrico Sartoretti idi, yaklaşık on yıl kadar önce öldü. Akciğer kanserinden. İki ay çekti, sonra da öteki tarafa, huzur içinde yatsın. Beni babana götüren o idi. O zamanlar buralarda, şimdiki soyunma odalarının olduğu yerde sadece baraka vardı. Baban, dört duvarı camlı bir kafesin içinde çalışırdı. Onu hatırlıyor olman gerek. Seni birkaç kez görmüştüm. Kırmızı bir spor arabayla gelirdin. Seninle hemen hemen aynı yaşlardayız. Lafı çok uzatmadan söyleyeyim, tam da o gün, elektrik santraline nehirden su taşıyacak kanal inşaatına başlandığı gün baban beni denemek üzere işe aldı. İş yirmi günde bitecekti. Biz ise altı kişiydik. Hayatımda hiçbir zaman o üç haftadaki kadar yorulduğumu hatırlamıyorum. Son gün sabah dörde kadar çalışmıştık. Hey be, canına yandığım sonunda işi bitirmiştik."

Rino, "*Bana ne oluyor be?*" diye kendi kendine sordu. Bu olanları şu boktan herife neden anlatıyordu? Ne var ki içini dökmek de ona iyi geliyordu. Üstü metal bir plaka ile kaplı eski bir tuğla parçasından yapılmış kâğıt tutucuyu kaptığı gibi ellerinin arasında çevirmeye başladı.

"Baban bize, yani işçilerine önem verirdi. Bize babalık ederdi, türünde saçma sapan bir şey söylemek istemiyorum. İşini iyi yapmazsan kendini kapının önünde bu-

lurdun. Az laf, çok iş. Sesini çıkarmaz, sıkı çalışırsan onun gözünde saygın artardı. İş çıkarsa, seni çağıracağına bahse girebilirdin.

Bir Noel zamanı elinde tatlı Noel ekmeği ve bir şişe şampanya ile çıkageldi. Her işçiye elindekileri bir bir ikram etti ama bana bir şey vermedi. Çok bozulmuştum. Sonra yanlış bir şey yaptığımı ve bana kızdığını düşündüm. İşim önemliydi, beni kovacak olsaydı, kendimi bok çukurunda bulurdum. Sonra beni ofisine çağırdı ve, 'Gördün mü?' dedi. 'Sana Noel ekmeği yok.' Yanlış bir şey mi yaptım, diye sordum, o da yüzüme baktı ve bana, gerektiği gibi yaşamak için hiçbir olanağım olmadığı halde dünyaya bir çocuk getirmekle çok büyük bir hata yaptığımı söyledi. Ben de ona bunun onun sorunu olmadığını söyledim. Sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. O kim oluyordu da benim hayatıma burnunu sokuyordu?

O gülmeye başladı. 'Başına yıkılmadan önce onu sağlam bir barakada büyütmeyi düşünmez misin? Ev her şeyden önce gelir, sonra her şey hallolur.' Sonra, pencereden dışarı bakmamı söyledi. Hıh, dışarıda içi tuğla yüklü bir kamyondan başka bir şey yoktu. Anlamıyordum. 'Şu tuğlaları görüyor musun?' diye sordu. 'Onlar senin. Son şantiyeden arta kalan tuğlalar. İdareli kullanacak olursan belki ikinci katı bile çıkabilirsin.' Hafta sonları çalışarak onlarla kendime bir ev yaptım." Rino ellerinin arasındaki tuğlayı çevirmeyi sürdürüyordu. "Tıpkı bu gördüğün tuğla gibiydi. Babanın sana bu öyküyü anlatmış olduğunu hiç sanmıyorum; o öyle biri değildir. Beni iş için gitgide daha az arar olduğunda, Euroedil'in kötüye gittiğini anladım. Şimdi köpek pisliğinden bol bir sürü inşaat yatırımı var. Onu son kez altı ay kadar önce, Corso Vittorio yakınındaki bir parkta gördüm. Bir bankta oturuyordu. Başı sağa sola sallanıyor, elleri titriyordu. Yanındaki Filipinli bakıcısı ona bir bebek gibi göz kulak

oluyordu. Beni tanımadı. Adımı üç kez tekrarlamak zorunda kaldım. Sonunda anladı. Gülümsedi. Bana ne dedi biliyor musun? Merak etmememi, çünkü artık işin başında senin olduğunu söyledi. Euroedil sağlam ellerde, dedi. Anladın mı? Sağlam ellerde."

Rino elinde tuttuğu tuğlayı masaya çarptı ve ikiye ayırdı. Büyük deri koltuğun içindeki Max Marchetta şimdi daha da küçülmüştü.

"Sen, sen şanslı birisin. Duvardaki şu fotoğrafı görmemiş olsaydım, yemin ederim şimdi bir ambulansın içinde olurdun. Şansın yaver gitti; ama bu, her zaman böyle olacak anlamına gelmiyor, çünkü dünya senin gibilerle dolu." Rino gülümsedi. "Dünya vasatlara göre yaratılmış. Sen akıllısın. Siyah kölelerle Doğulu piçleri işe alıyorsun ve onlara bir lira bile ödemiyorsun. Ve onlar seslerini bile çıkarmıyorlar. Açlık kötü şey! Peki, bu şirketin işlerini yaparken kamburu çıkan işçiler ne olacak? Siktir gitsin! Onlara bir telefon bile edilmiyor. Gerçek şu ki ne boğazımızdan ekmeğimizi çalmak için gelen şu köpeklere ne bize ve ne de kendine saygın var. Kendine bir bak, sen bir palyaçosun... Patron kılığına girmiş bir palyaço. Sadece babana olan saygımdan dolayı senin kemiklerini kırmıyorum. Görüyorsun, sonunda iş geldi yine saygıya dayandı."

Rino sandalyesinden kalktı, kapıyı açtı ve ofisten çıktı.

27

Max Marchetta üzerine sinen korkudan kurtulmak için iki dakika öylece kaldı. Onun yerinde bir sardalye balığı olsaydı, o da az çok böyle davranırdı. Bir saldırıdan sonra, eğer hayatta kalmayı başarabilmişse, hiçbir şey olmamış gibi yüzmeye devam ederdi.

Max ayağa kalktı, eliyle elbisesine çekidüzen verdi, saçlarını düzeltti. Elleri hâlâ titriyordu ve koltukaltlarında iki parça buz varmış gibi soğukluğunu hissetti.

Derin derin nefeslendi ve adamın kendisini duvara yapıştırdığı sırada yuttuğu diş bantlarının midesine bir zarar verip vermeyeceğini düşündü. Dişçiye telefon etmesi gerekir miydi? Yoksa bir gastroenterologu mu aramalıydı?

Böyle adamları çalıştırmakla babası ne halt etmişti? Diğer bütün aylak arkadaşları ile birlikte bu psikopat ırkçı bokun Euroedil'i batırmalarına izin vermişti.

Oysa zenciler saygılıydılar. Zaten kendisinin olan bu koltuğa bir an önce oturmasına yardım ettiği için babasının damar sertliği hastalığına şükretti. Böylece deliklerini tıkadığı gemilerini yeniden güvenli sularda yüzdürebilmiş ve etrafa mikrop saçan pislikleri temizlemişti.

En azından Zena bir daha asla ortaya çıkmayacaktı. İçinden bir ses ona bu işin peşini bırakmamasını ve avukatla konuşarak suç duyurusuna bulunmasını söylese de, o vazgeçmeyi ve işi seyrine bırakmayı seçti.

Oysa, bunun hesabını verecek başka biri vardı. O bunak sekreteri Zena'nın geldiğini kendisine haber vermemiş, üstelik merak edip de güvenlikçileri bile çağırmamıştı.

Ahizeyi kaldırdı ve bir tuşa bastı, titrek bir sesle, "Sinyora Pirro, buraya gelebilir misiniz, lütfen?" dedi. Telefonu yerine bıraktı ve kravatının düğümünü düzeltti.

Birkaç haftadan beri o bunak maymunu def etmek için haklı bir neden arıyordu. İyi olmuştu, bu fırsatı ona gümüş bir tepside sunan karının ta kendisiydi.

28

Naziler 1900'ün sonlarında Almanya'da doğdular. Her şeyi, rejimin yaratıcısı Adolf Hitler'e borçludurlar.

Adolf Hitler peş parasız bir ressamdı, ancak Almanya'yı dünyanın en güçlü ulusu yapmak ve bütün Avrupa'yı ele geçirmek üzere zaferlerle dolu büyük bir hayali vardı. Bunu gerçekleştirebilmek için, öncelikle Ari ırkı kirleten bütün Yahudileri Almanya'dan kovması gerekiyordu. Yahudiler gelmişler, fabrikaları ellerinde tutuyorlardı ve Almanları çelik fabrikalarında çalışmak zorunda bırakarak onların sırtından para kazanıyorlardı. Ari ırk dünyanın en güçlü ırkıydı; ne var ki bir lidere ihtiyaçları vardı. Hitler başa geçerek ve egemenliği var gücüyle elinde tutarak Yahudileri bir toplama kampına kapatması gerektiğini biliyordu, çünkü onlar üstün ırkı kirletenlerdi. O, doğan güneşi betimleyen gamalı haç sembolünü yarattı ve Almanlara dönerek, eğer kendisine inanıyorlarsa politikacıları ortadan kaldıracaklarını ve böylece yenilmez bir ordu yaratacaklarını söyledi. Ve bütün dediklerini yaptı ve o da Napoléon gibi tarihin en büyük adamı oldu. Sonunda Hitler'in Napoléon'dan üstün olduğu sonucuna varılıyor olsa da; bugün iş kapmaya gelen bütün zencileri ve Avrupa Birliği'ne üye olmayan ülke vatandaşlarını İtalya'dan kovacak ve gerçek İtalyanlara yardım edecek yeni bir Hitler'e gerek vardır. Zenciler ve Avrupalı olmayanlar, İtalya'da bir mafya oluşturmaktadılar: Bu, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Yahudi mafyasından daha kötüdür. Sorun, İtalya'da artık hiç kimsenin vatanına inanmıyor olmasıdır.

Avrupa Birliği bir yanılgıdır, her millet farklıdır, ayrıca kölelerin İtalyanların işlerini ve karılarını çalmalarına izin vermemek gerekir. Çünkü İtalyanlar her za-

man en güçlü toplum olmuştur; bunun için bir parça antik Romalıları düşünmek ve dünyayı ele geçiren uygarlığa, üstelik de Alman olan barbarlara getirmiş olan Julius Caesar'ı hatırlamak yeterli olur.

Bugün insanlar nazizmden nefret etmektedir, çünkü farklı kültürlere açık olmanın doğru olduğunu istermiş gibi yaparlar.

Bunu söylememekle akıllılık ediyorlar ama gerçekte onlar da buna inanmıyorlar. Araplar, Yahudilerden de beterler: Bunun için onların kadınlara nasıl davrandıklarını düşünmek yeterlidir; kadınlara köleleriymiş gibi davranıyorlar ve onları kara çarşafların içine hapsediyorlar. Bu yüzden oldukları yerde birbirlerini boğazlamaları gerekiyor. Bizi yok etmek istiyorlar. Bizden nefret ediyorlar. Çünkü bizim kültürümüz daha üstündür. Karşılık vermemeliyiz. Ordularımızla onlara saldırmalı ve onların kökünü kurutmalıyız, tıpkı Yahudilere olduğu gibi.

Cristiano bir an durdu. Bir musluğu açmış gibiydi ve sözcükler fışkırırcasına dışarı çıkmıştı. Nazilerin nasıl başa geçtiklerinden fazlaca söz etmemişti, çünkü tarihleri iyi hatırlamıyordu. Yazı bir parça da kısa olmuştu; ama teslim etmesi için bir on beş dakikası daha vardı ve yeniden temize çekmesi gerekiyordu.

29

Rino, Max Marchetta ile görüşürken, Dört Peynir de Danilo'dan kurtulmuş, personelin ofisine gitmişti.

Pencereden içeri bir göz atmıştı. İçeride masasında oturan Liliana Lotti vardı.

Dört Peynir, görülmediğini bilerek bir süreliğine onu dışarıdan izlemeye koyulmuştu. Liliana biraz şiş-

mancaydı ama güzeldi. İlk bakışta değil. Dikkat etmen gerekirdi, güzelliğinin tombulluğunun arkasına saklanmış olduğunu ancak o zaman keşfederdin. Renkli kanatlarının üstünü örten çekirgeler gibi tombulluğu da onu gizliyordu.

Ayrıca Liliana ile pek çok ortak yanları vardı. Evli değildiler. Yalnız yaşıyorlardı. Ve ikisi de pizza seviyordu (ancak Liliana hep Napoli pizzası yerdi). Onun küçük bir köpeği vardı. Kendisinin de iki su kaplumbağası.

Onu sık sık San Biago'da, altı ayininde görürdü. Ayin sırasındaki karşılıklı barış selamında tokalaşırken kendisine gülümserdi. Bir defasında da, Noel'den birkaç gün önce, caddede elinde bir sürü paketle ona rastlamıştı...

Ona, "Corrado!" diye seslenmişti.

Artık onu kimse bu isimle çağırmıyordu ve böyle olunca, onun gerçekten kendisine seslendiğini anlaması Dört Peynir'in biraz zamanını almıştı.

"Nasılsın?"

Gözlüğünü düzeltmiş, bir bacağını yumruklamış ve sonunda "İyiyim," diyebilmişti.

"Akrabalar için her zamanki gibi Noel hediyeleri aldım..." Liliana renkli paketlerle dolu torbalarını açmıştı. "Sen de hediye alıyor musun?"

Dört Peynir omuzlarını kaldırmıştı.

"Bak ne aldım... Ama bunu kendime aldım." Paketten bir heykelcik çıkarmıştı; bu, üzeri ahtapotlar, midyeler ve gümüş renkli balıklarla dolu tezgâhın yanında duran bir balıkçı heykeliydi. "Bu sene bebek İsa'nın doğum sahnesindeki tüm figürleri depodan çıkardım. Sonra yeni bir figür daha gerektiğini düşündüm."

Dört Peynir ağzı açık bir halde heykelciği ellerinin arasında çevirip durdu.

"Sevdin mi?"

"Evet. Çok." Kendisinin de evde aynı sahneyi anla-

tan figürleri olduğunu söyleyecek oldu ama ya sonra gelip onları görmeyi isteyecek olsaydı? Onu evine sokamazdı.

"Neden almıyorsun? Bu benim sana Noel hediyem olsun. Biliyorum, böyle paket bile etmeden..."

"Hayır, alamam..." Dört Peynir utançtan yüzünün alev alev yandığını hissetmişti.

"Lütfen, al onu. Çok mutlu olacağım."

Sonunda hediyeyi kabul etmişti. Onu gölün yanına koymuştu. Maket dünyasındaki figürlerin içinde, Şirinlerle birlikte onu, en değerli figürlerden biri olarak sayıyordu.

Ve şimdi, bir merhaba demek için ofisine uğrasaydı, Liliana'nın mutlu olacağından emindi. Asıl sorun kendisindeydi, bir türlü onunla konuşmayı beceremiyordu. Sözcükler dilinin ucuna geldiği halde, tutulup kalıyordu.

Dört Peynir dizine bir yumruk, boynuna bir tokat attı, cesaretini topladı ve kapının kolunu yakaladığı sırada onu gördü. Bir yandan telefonda konuşuyor, diğer yandan dağılmış kâğıt tomarını toparlamaya uğraşıyordu.

Bir başka sefer.

30

Danilo Aprea, kamyonete yaslandığı yerden Rino'yu başı önünde prefabrik binadan çıkarken gördü. Adamın yürüyüşünden sinirinin tepesinde olduğunu anladı. Defterinin dürülmüş olduğu apaçık ortadaydı.

Marchetti'nin oğlunun Danilo'yu istemediğini birkaç günden beri biliyordu ama bunu Rino'ya söylemek için uygun zamanı kollamıştı.

Kendisine de onu eski ekipten Duccio söylemişti, diğerleri gibi onu da yakmışlardı.

Euroedil için o iş büyük bir kazık atmaktı. En fazla bir ay daha sürerdi, daha fazla değil. Vurgun işine gerçekten inanmayan Rino, oysa bu işten elinde paralarla çıkacaktı ve Rino vazgeçecek olursa, Dört Peynir de onun izinden gidecekti.

Ellerinde onları gerçekten zengin edecek kusursuz bir planları varken, hâlâ belini kırarak çalışmayı istemesi tuhaftı.

Oysa şimdi Rino'nun siniri tepesindeydi, ona bu vurgundan söz etmenin sırası değildi. Düdüklü tencere gibiydi, kapağını açmadan önce buharını boşaltmak gerekiyordu.

Danilo'nun torbasında iki buçuk litrelik bir grappa şişesi vardı. İnsanın kıçını kemiren her tür yangın için dünyanın en iyi söndürücüsüydü.

"Gidelim. Hadi. Atlayın." Rino, Ducato'ya biner binmez motoru çalıştırdı. Danilo ve Dört Peynir sessizce söyleneni yaptılar.

Minibüs bir patinajla etrafa çamurlar sıçratarak yola çıktı ve kırmızı ışığa aldırmadan yoluna devam etti.

"Ne oldu?" Dört Peynir korka korka sordu.

Gözlerini yola diken Rino'nun çene kemikleri titriyordu. "O boktan yerle hesabımızı kapattık," dedi ve devam etti: "Onu öldürmeliydim, oysa... Ben onu neden öldürmedim? Ne oluyor bana böyle?"

"... Cristiano yüzünden," diye atıldı Dört Peynir.

Rino yutkundu ve parçalamak istercesine direksiyona yapıştı. Gözleri çakmak çakmaktı, az kalsın alev alıp parlayacaktı.

"Aferin. Bunu Cristiano için yaptım."

Rino yutkundu ve kırmak istercesine direksiyonu sıktı, gözleri ateşe yaklaşmış gibi parlıyordu.

"Doğru, aferin. Cristiano için yaptım."

Danilo, yangın söndürücüyü ortaya çıkarma zamanı-

nın geldiğini anladı. Yıpranmış torbanın ağzını açtı ve şişeyi dışarı çıkardı. "Sürpriz! Sürprizcik!" Vidalı kapağı çevirdi ve grappa şişesini Rino'nun burnuna doğru salladı.

"Siz ikiniz olmasaydınız..." İçini kaplayan şey öyle büyüktü ki, cümlesini tamamlamasına engel oldu. Ağzını ardına kadar açtı ve havayı içine çekmeye başladı. "Buraya uzat." Koca bir yudum aldı. "Ne boktan şey! Terebentine benziyor. Nereden aldın bunu, Yapı Marketi'nden mi?"

Üç adam daha sonra hiç konuşmadan şişeyi elden ele geçirdiler. Hiçbiri nereye gittiklerini bile sormuyordu. Çevrede kuru ağaçlardan başka, bir sürü küçük Eiffel Kulesi'ni andıran yüksek gerilim direklerinin birbirine karıştığı kara topraklı tarlalar, hızla yanlarından akıp geçiyordu.

Rino beklenmedik bir anda gülmeye başladı.

Dört Peynir, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"Marchetta hıyarına gülüyorum. Dişlerinde şu beyazlatıcı şeylerden vardı. Televizyonda reklamı yapılan. Onlardan birini yuttu..."

Üçü de katılırcasına gülmeye ve minibüsün ön paneline elleriyle vurmaya başladılar.

Alkol, nihayet etkisini göstermeye başlamıştı.

Rino gözlerinden akan yaşları sildi. "Senin traktörü monte etme işini halletmeyecek miydik?

Danilo yerinde sıçradı. "Evet, ya! Sadece demir mahmuzu eksik."

Rino radyoyu açtı, bir U dönüşü yaptı ve aracın yönünü köye çevirdi. "Ama önce uğrayıp Cristiano'yu alalım. Ona sürpriz yapalım!"

31

Biz yeniden, tıpkı eski Romalılar gibi herkesin çalışacak bir işinin olduğu, içinde komünistlerin yer almadığı büyük ve katışıksız bir devlet olabiliriz. Komünistler aile kavramını yok ettiler çünkü onlar Tanrı'ya inanmazlar ve ayrıca masumların kıyımı sayılan kürtajı da kabul ettiler ve üçüncü dünya ülkelerinin vatandaşlarına oy vermek istiyorlar.

SON

Cristiano kompozisyonu bir kez daha, çabuk çabuk okudu.

İyiydi. Oldukça iyi.

Boş bir kâğıt aldı ve tam temize çekmek üzereyken içine bir kuşku düştü. Durdu. Dikkatle bir kez daha okudu.

Hayır, böyle bir yazıyı öğretmenine teslim edecek olursa, o komünist kadın yazıyı doğruca sosyal hizmetler görevlisine uçururdu.

Kompozisyonu bu kez daha kararsızca ve kaleminin kapağını kemirerek yeni baştan okudu.

Boktan bir kompozisyon yüzünden neden başını derde sokacaktı ki? Çok yazık, çünkü gerçekten güzel bir yazıydı.

Sayfayı özenle katlayıp pantolonunun cebine koydu. Kompozisyonunu yarım saat önce teslim etmiş olan Colizzi, şimdi de bilmece çözüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cristiano, "Hiç. Vazgeçtim," dedi.

"Bunu senin için ben yapacaktım. Şimdi anladın mı?" dedi Colizzi.

Cristiano ona karşılık verme gereğini bile duymadı.

Çenesini sıraya dayadı ve pencereden dışarıya baktı. Ağzı açık kaldı.

Babası, Danilo ve Dört Peynir tepenin başladığı yeşil çayırların gerisindeydiler. Bacaklarını uzatmış, keyifle bir bankta oturmuş bir şişe grappayı elden ele geçiriyorlardı.

Cristiano az kalsın onlara el sallayacaktı ama son anda kendini tuttu, kürsünün üstündeki saate baktı. Zilin çalmasına yedi dakika vardı.

Bir cep telefonu olsaydı... Sınıfta cep telefonu olmayan tek kişi kendisiydi. Colizzi'nin parmaklarını yakaladı ve belli belirsiz sıktı. "Bana cep telefonunu ver, hadi!"

"Yapamam. Lütfen, annem her akşam kimlerle konuştuğuma bakıyor. Telefon edecek olursam, beni gebertir."

Oğlanın parmaklarını biraz daha sıktı. "Onu bana versen iyi olur."

Colizzi dudaklarını büktü ve felaketin eşiğinde, "Ama kısa olsun. Bir de becerebilirsen, bir TIM numarasını ara. Özel tarifesine kayıtlıyım," dedi.

Cristiano telefonu aldı ve babasını aradı. Uzaktan babasının ceketinin ceplerini yokladığını ve telefonunu çıkardığını gördü.

"Alo?"

"Baba. Ne işin var burada?"

"Ne zaman bitiyor?" Rino okula doğru baktı, pencerenin gerisinde duran Cristiano'yu gördü ve diğer ikisine de gösterince hep birlikte el sallamaya başladılar.

"Beş dakika sonra."

"Seni bekliyoruz."

Cristiano kahkahayla güldü.

Sersemler, şimdi de tren olmuş, tahta bankın çevresinde dönerek dans ediyorlardı.

32

Minibüs, Forgese Nehri kıyısındaki çakıltaşlı ve yer yer su birikintilerinin olduğu çukurlarla dolu daracık yolda hoplaya zıplaya ilerliyordu. Sazlıklar ve böğürtlen çalıları boylu boyunca minibüsün kaportasına sürtünmekteydi.

Hava kurşun gibiydi ama artık yağmur da yağmıyordu.

Cristiano Zena önde, ayaklarını aracın penceresine dayamış, aval aval yolu seyrederek sigara içen babası ile cep telefonunu mekanik olarak açıp kapatan Danilo arasında sıkışmış oturuyordu. Direksiyonda Dört Peynir vardı.

Kafaları fazlaca dumanlandığında, direksiyona hep Dört Peynir geçerdi. Bugün içmeye her zamankinden önce başlamışlardı; normalde bu duruma akşama doğru gelirlerdi.

Cristiano, şantiyede bir sorun olduğundan kuşkulandı. Önceki gün Rino kendisine çalışmaya başlayacaklarını söylemişti, oysa...

Madem onlar bu konuyu açmıyorlardı, o halde, sormamak en doğrusuydu.

Dört Peynir'i izledi. Alkol onu hiç etkilemiyordu. Rino'ya göre bu, elektrik çarpması yüzündendi. Gerçek olan şuydu ki Cristiano hiçbir zaman onun sarhoş olduğunu görmemişti.

Dört Peynir'e tapardı.

Anlaşmak için onunla konuşmaya gerek yoktu. Ayrıca aptal olduğu da doğru değildi. Az konuşuyorsa nedeni elektrik akımının konuşma merkezinde yaptığı hasar yüzündendi. Ama dikkati tamdı, her şeyi dinler ve sanki konuşmayı yönetir gibi başıyla tuhaf hareketler yapardı.

Cristiano bütün bir günü onunla birlikte geçirebilirdi. Birlikte televizyon izlerler ya da motosikletle gezerlerdi. Dört Peynir motorlardan iyi anlardı, hatta paslanmış demir yığınlarını bile onarmayı bilirdi. Bir şeye gereksinimin olsa ya da dünyanın öteki ucuna gidecek olsan ve ona seninle gelmesini söylesen, Dört Peynir asla hayır demezdi.

Yaptığı bütün tikleri ve kimseyi evine sokmuyor olması tuhaftı, doğrusu. Cristiano, onunla alay eden herkesi öldürmeyi isterdi. Özellikle de arkasından ona öykünen çocukları. Hatta kimileri onun evde annesinin cesedini sakladığını, hayattaymış gibi yaparak onun emekli maaşını bankadan almayı sürdürdüğünü bile söylüyorlardı. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi.

Dört Peynir yetimdi.

Tıpkı benim gibi.

Danilo, Cristiano'yu düşüncelerinden çekip çıkardı. "E, bugün okulda neler yaptın?"

"Bugün tarih kompozisyon sınavı vardı. Size okumamı ister misiniz?"

"Oku hadi," dedi Dört Peynir.

"Hadi, oku bize," diye tekrarladı Danilo.

"Tamam." Cristiano cebinden kâğıdı çıkardı ve okumaya başladı. Üstünden geçtikleri çukurlar yüzünden midesi ağzına gelmişti. Yazıyı bitirmek için son bir çaba harcadı. "... Biz yeniden, tıpkı eski Romalılar gibi herkesin çalışacak bir işinin olduğu, içinde komünistlerin yer almadığı büyük ve katışıksız bir devlet olabiliriz. Komünistler, aile kavramını yok ettiler çünkü onlar Tanrı'ya inanmazlar ve ayrıca masumların kıyımı sayılan kürtajı da kabul ettiler ve Üçüncü Dünya vatandaşlarına oy vermek istiyorlar.

Son." Başını kaldırdı. "E, beğendiniz mi?"

Dört Peynir kornaya bastı, heyecanlanmıştı.

Danilo kendinden geçmişti. "Olağanüstü! İnanılmaz! Özellikle de Slavları ve Arapları toplama kampına kapatmak için yeni bir Hitler gerektiğini söylediğin kısım. O piçler işimizi bizden çalıyorlar. Yıldızlı on."

Cristiano babasına döndü. "Sen de beğendin mi?"

Rino sigarasının dumanını içine çekti ve yanıt vermedi.

Şimdi ne olmuştu?

Yarım saat önce bir maymun gibi dans ediyordu ama şimdi sinirliydi.

Danilo Cristiano'nun bacağına bir tokat attı.

"Elbette beğendi. Gerçekten güzel bir yazı olmuş. Beğenmez olur mu hiç?"

33

Rino Zena ayaklarını yere indirdi, Cristiano'ya baktı ve sonra tepeleme izmaritlerle dolu kül tablasına Diana Rossa[1] sigarasını bastırdı. Asit dalgaları gibi yükselen migren ağrısı beynini altüst etmişti. Danilo'nun içirdiği o boktan şey yüzündendi.

Bakışları oğlunu yıldırım çarpmışa çevirdi. "Sen geri zekâlı mısın?"

Cristiano soran gözlerle Danilo'ya baktı. "Neden?"

"Bu şeyi ona verdin mi?"

Cristiano başını salladı. "Hayır. Kâğıdı ona teslim etmedim. Bunu yapacak kadar aptal değilim."

"Yalan. Verdin ona. Ben seni iyi tanırım. Sen bir başyapıt yazdığını düşünecek kadar ukalasındır. Ve bu kafayla başına ne işler açacağını anlayamayacak kadar da kuşbeyinli. Bu yaptığın saçmalık yüzünden ömrünün so-

1. Sigara markası. (Ç.N.)

nuna kadar pişman olacağını biliyor musun?"

Cristiano'nun sesi kısıldı: "Söyledim ya! Sağır mısın? Yazdım, sonra da katlayıp cebime koydum! Son! İşte burada."

Nefeslen. Sakin ol. Belki de doğruyu söylüyordur. Oğlanı saçlarından tutup o boktan kafasını metal yığınına çarpma isteğini içinde bastırmaya çalışırken "Başkalarına da okuttun mu?" diye sordu.

Cristiano babasına nefretle baktı. "Hayır, hiç kimseye."

"Arkadaşlarına okutmuş olabilirsin, bu gayet normal."

"Tanrı'nın üstüne sana yemin ediyorum, kahretsin!"

Rino parmağını oğlunun gözüne sokarcasına uzattı. "Yalan yere yemin etme, Cristiano. Sakın yalan yere yemin etme, seni gebertirim."

34

Böyle yaptığı zamanlarda, ondan nefret ederdi.

Ona inanmazdı. Dahası ona asla inanmayacaktı. İtalyanca öğretmeni çıkıp karşısına dikilse ve oğlunuz o yazıyı bana teslim etmedi dese bile inanmazdı. Hatta gökyüzünden Tanrı, Meryem ve diğer bütün azizler aşağı inse bile inanmazdı. Herkesin ağız birliği ettiğini düşünürdü. Herkes ona karşıydı.

Ne biçim bir babam var benim?

Bir parça yüreği olan herkes, ona Rino'nun taş kafalının biri olduğunu söylemişti ve Cristiano da kör gibi onun üstüne üstüne gitmişti. Bu sik kafalıyı savunmak için hayatı boyunca bir dolu sorun yaşamıştı. Onlar haklıydı. Hem de bin kere haklıydılar. Cristiano göğüs kemiğinin altında müthiş bir ağrı hissetti. "Yazımı hiç kimseye okutmadım."

Rino başını salladı ve o pis sırıtışı yüzüne yayıldı. "Hadi, kabul et. Öyle yaptın işte, farkına bile varmadın, bütün arkadaşlarına bir bok bilirmişsin gibi hava attın... 'Ben bir Nazi yanlısıyım, ben buyum, ben şuyum.' Hadi doğruyu söyle bana. Bunda korkacak ne var?"

Cristiano daha fazla dayanamadı, bağırmaya başladı. "Hayır, yapmadım! Siktir git! Bana yapmadığım şeyleri söyletemezsin. Ayrıca benim hiç arkadaşım yok. Neden, biliyor musun? Çünkü herkes senin deli olduğunu düşünüyor. Sadece zavallı bir deli..."

Neredeyse ağlayacaktı, hatta daha da beteri, ağlamak yerine gözlerini oyacaktı.

35

Rino Zena, artık hiçbir şey duymuyordu. Bir öfke kasırgası onu emerek karanlığın içine çekmişti. İki jandarma eşliğinde gelen bir sosyal hizmetler uzmanının Cristiano'nun kompozisyon kâğıdını yüzüne doğru yelpaze gibi salladığını şimdiden hayal edebiliyordu.

Ya onu alıp götürecek olurlarsa. Bir daha geri getirmemek üzere.

Böyle bir şey olamazdı, çünkü o Cristiano olmadan bir hiçti.

Rino, sertçe yutkundu ve elleriyle gözlerini kapattı. "Böyle saçma sapan fikirler aklına nereden geliyor?" Burnundan soluyarak, alçak sesle konuşuyordu. "Sana kaç kere her şeyi içinde tutman gerektiğini... Düşündüklerini başkalarıyla paylaşmamanı, yoksa bir gün bunlar yüzünden başının derde gireceğini söylemedim mi? Sen ve ben aynı ipe tutunmuş iki kişiyiz, bunu anlıyor musun, anlamıyor musun? Herkes o ipi koparmaya çalışıyor. Ama bunu kimse başaramayacak. Ben her zaman senin yanında olacağım ve sen sonsuza kadar benimle olacak-

sın. Ben sana yardım edeceğim, sen de bana. Kafanın içindeki küçücük beyinle, kimseye asla boğazının içini göstermemen gerektiğini anlıyor musun? Kaplumbağaları düşün, onların kabuklarını düşün. Kimsenin sana zarar veremeyeceği kadar güçlü olman gerektiğini düşün." Minibüsün önüne çok kuvvetli bir yumruk indirince kendiliğinden açılan torpido gözünden fırlayan kâğıtlar etrafa saçıldı.

Cristiano ağlamaklı bir sesle sordu: "Neden böyle yapıyorsun baba? Neden bana inanmıyorsun?"

"Bu boktan sesi çıkartma! Kimsenin sana kötü bir şey yaptığını da sanmıyorum. Nesin sen ha, nesin? Küçük bir kız çocuğu mu? Yoksa ağlayacak mısın?"

Danilo, Cristiano'ya aldırmaması ve susmasını işaret etti, sonra ortamı yumuşatmaya çalıştı: "Hadi, Rino, sana doğruyu söyledi. Senin oğlun yalan söylemez. Onu tanıyorsun."

Rino az kalsın onu parçalayacaktı. "Sen kes sesini! Araya girme. Ben senin orospu karınla arandaki sorunlara burnumu sokuyor muyum? Oğlumla konuşuyorum. Sesini çıkarma."

Danilo başını eğdi.

Cristiano elleriyle gözündeki yaşları sildi. Kimse bir daha ağzını açmaya cesaret edemedi. Herkes susmuştu, sadece dışarıdan gelen nehrin sesi ve minibüsün kaportasına sürtünen sazlıkların hışırtısı duyuluyordu.

36

Yetmişli yıllarda nehirden kum çeken eski bir tesisin önünde durdular. Pas tutmuş makinelerin etrafındaki kum yığınları yarım daire şeklinde bir tepe oluşturuyordu.

Cristiano apar topar kendini dışarı attı ve kumdan kuleye doğru koşarak oradan uzaklaştı.

Kırık dökük pencereleri yazılar ve resimlerle kaplı, yıkılmak üzere olan bir kulübenin önüne gelince durdu.

Eve yürüyerek dönmek istiyordu. Ev uzaktaydı ama bunun bir önemi yoktu. Soğuk olmasına rağmen, en azından bir süre daha yağmur yağacak gibi görünmüyordu. Havanın durumu değişkendi. Güneyde yer yer yırtılmışçasına aralanan gri bulutların arasından buz mavisi bir gökyüzü beliriyordu. O sırada bir çift karabatak başının üstünden fişek gibi geçti. Uzaklarda yağmurla kabaran nehrin gürültüsü duyuluyordu.

Kukuletasını başına geçirdi.

Kulübenin önünde bir yangının kömür haline getirdiği kalıntılar vardı. Bir koltuğun metal iskeleti. Ateşte yamru yumru olmuş oto lastikleri, erimiş terlikler ve bir gaz ocağı.

Cristiano cebinden kompozisyonunu ve bir çakmak çıkardı. Cılız ateşi kâğıda yaklaştırdığı sırada biri seslendi: "Cristiano! Cristiano!"

Babası ona doğru gelmekteydi. Üstünde içi pelüşlü kareli yün ceketi vardı. Önü açıktı ve ceketinin içinden atleti görünüyordu.

Nasıl olur da bu adam üşümek bilmezdi?

Kâğıt bir köşesinden yanmaya başlamıştı.

"Dinle!" Rino kâğıdı onu elinden çekip aldı ve alevi üfleyerek söndürdü. Cristiano kâğıdı yırtmak istercesine babasının üstüne atıldı. "Ver onu bana! O benim."

Babası iki adım geri çekildi. "Delirdin mi? Neden yakıyorsun?"

"Artık bir kanıt kalmayacak. Sen de mutlu olacaksın. Gece hırsızlar gelip onu çalabilirler, değil mi? Ya da polisler... Hatta uzaylılar."

"Hayır, yakma."

"Sana ne? Zaten onu beğenmemiştin." Cristiano nehre doğru koşmaya başladı.

"Dur!"

"Beni rahat bırak! Yalnız kalmak istiyorum."

"Bekle!" Babası peşinden koştu ve onu kolundan yakaladı.

Cristiano bağırarak kurtulmaya çalıştı: "Bırak beni! Defol! S..tir git!"

Rino onu sertçe kendine doğru çekti ve oğlunun yüzünü göğsüne bastırdı. "Bir dakika beni dinle. Sonra istediğin yere gidersin."

"Ne istiyorsun?"

Rino oğlunu bıraktığı eliyle tıraşlı kafatasını sıvazladı. "Ben sadece... İşte..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Sonunda bir sigara yaktı. "...Anlaman gereken şu ki ben sinirleniyorsam, mutlaka bir nedeni vardır... O yazıyı öğretmenine verecek olsaydın, o boktan öğretmen onu doğruca sosyal güvenlikteki piçlerden birine gönderecekti ve biz ertesi gün evimizde, elinde senin yazını sallayan bir adamla burun buruna gelecektik."

"Ben salak değilim, işte tüm bu şeyler yüzünden yazıyı öğretmene teslim etmedim. Bunu sana söyledim, ama sen bana inanmıyorsun. Boşuna."

"Hayır, asıl sorun... Yani, ben emin olmak istiyordum." Rino yerde duran bir taşa tekme savurdu ve soluğunu havaya üflerken, gökyüzüne baktı. "Korkuyorum, Cristiano... Bizi ayıracak olmalarından korkuyorum. Onların tek istediği bu. Bizi ayıracak olurlarsa, ben..." Daha fazla bir şey söyleyemedi. Olduğu yere kıvrılıp yattı ve başparmağı ile işaretparmağı arasında tuttuğu sigarasını tüttürmeye devam etti.

Cristiano'nun içindeki tüm öfke, tıpkı gece yağan kar gibi eridi gitti. Ve babasına sımsıkı sarılmak için içinde büyük bir istek duydu ama sadece, düğüm düğüm olan boğazından gelen bir homurtuyla, "Sana asla hıyanet etmeyeceğim. Ben sana bir şey söylediğimde baba,

senin bana güvenmen gerekiyor," diyebildi.

Rino oğluna baktı ve sonra dudaklarının arasına sıkıştırdığı izmariti çıkarmadan ciddi bir tavır takınarak göz kırptı. "Beni yenersen, sana inanırım."

"Nasıl, yani?" Cristiano bir şey anlamıyordu.

Önlerinde yükselen kum tepesini işaret etti. "Şu tepeye benden önce varırsan, sana inanırım."

"Ne ilgisi var?"

"Ne demek ne ilgisi var? Elindeki inanılmaz fırsatın farkında değil misin? Beni yenecek olursan hayatının sonuna kadar sana inanacağım demektir."

Cristiano gülmemek için kendini zor tuttu. "Ne saçma sapan... İşte her zamanki sen..."

"Sorun ne? Gençsin. Atletiksin. Ben yaşlı sayılırım. Neden beni yenemeyesin? Düşünsene, beni yenecek olursan, Dört Peynir'in söylediği bir berber bir berbere' yi[1] bana söyleyebileceksin ve ben de sana... Vay hergele!"

Cristiano ansızın, kum tepesine doğru ok gibi yerinden fırlamıştı.

Küçük dağın engebeli yamaçlarına atılırken, Cristiano hırladı: "Bu defa seni yeneceğim."

İlk üç adımdan sonra, kaymamak için ellerini kumların içine soktu. Her şey kayıyordu. Babası aşağıdaydı, aralarında yarım metre vardı.

Başarmak zorundaydı. Her yarışta babası kazanırdı. Hedef tahtasında. Bilek güreşinde. Her şeyde. Hatta pinponda bile, üstelik Cristiano onun atışlarını kılıç gibi kesebilecekken ve babası da oynamayı bilmezken, yenilen hep kendisi olurdu. Durum on sekize, hatta on dokuza altı olurdu ve babasını kuyruğunu kıstırıp evine gönder-

1. Otuz üç Treutolu..... tıpkı "Bir berber bir berbere..." gibi, insanın dili sürçmeden çabuk çabuk söylemesi gereken tekerlemelerden biridir. (Y.N.)

mesine iki sayı kala, o boktan herif, piştin mi, yenmekten mi korktun, demeye başlardı. Onun bu sözleriyle aptallaşan Cristiano, tek sayı bile yapamaz ve sonunda kazanan yine Rino olurdu.

Bu defa öyle olmayacak. Sana gününü göstereceğim.

Uzun bacaklarıyla tırmanışa geçmiş bir örümcek olduğunu hayal etti. İşin püf noktası, elleri ve ayaklarıyla doğru şekilde tutunmaktaydı. Kum soğuk ve ıslaktı. Tırmandıkça eğim artıyordu ve kumlar ayaklarının altında kayıyordu.

Babasının nerede olduğunu kontrol etmek için arkasına baktı. Kendisine yaklaşmaktaydı. Yüzü yorgunluktan çarpılmıştı ama vazgeçecek gibi değildi.

Cristiano üç adım ilerlediğinde iki adım geriye kayıyordu. Zirve uzak değildi ama ulaşılır gibi de değildi.

"Hadi, Cristiano! Hadi, kahretsin... Başarabilirsin! Yen onu!" Danilo ve Dört Peynir onu aşağıdan destekliyorlardı.

Var gücüyle ilerliyordu, yorgunluktan bağırıyordu, neredeyse varmıştı, tepenin ucuna bir buçuk metre kalmıştı; oldu işte, onu becermişti ki bir anda ayak bileğinin ısırıldığını hissetti ve kumlarla birlikte aşağıya doğru kayıverdi.

Babası bir buldozer gibi üstünden geçerken, "Sayılmaz!" diye bağırdı. Cristiano onu pantolonunun ucundan yakalamaya çalıştı, eli kaydı ve az daha yüzüne bir tekme yiyecekti.

Babası zirvedeki kumlara ellerini soktu ve diz çöktü. Sanki K2'ye[1] tırmanmış gibi, kollarını havaya kaldırarak avaz avaz bağırdı: "Zafer benim! Ben kazandım!"

1. Dünyanın Everest'ten sonraki ikinci en yüksek doruğu. Himalayalardaki Karakurum Dağları'nın bir parçasını oluşturan K2, üzerinde Hindistan ve Pakistan'ın hak iddia ettiği Cemmu ve Keşmir bölgesinde yer alır. (Ç.N.)

Cristiano, zirveye yarım metre kala ve her tarafı kuma bulanmış bir halde, çevresinde her şey kat kat açılırken, olduğu yerde nefes nefese kalakaldı.

"Hadi... Çık yukarı... Neredeyse başarmıştın. Hadi! Uzatma, sonuçta ikinci oldun... Sonuncu olmadın ya!" Babası yorgunluktan iki büklüm duruyordu.

"Sayılmaz! Hile yaptın. Beni tuttun."

"E, sen?.. Başla demeden başlamadın mı? Sporculuğa... Sığar mı?"

Yüzü mosmordu. "Kahretsin, ne haldeyim... sigara... Ver şu elini."

Cristiano, onun elini tuttu ve yukarı çekti. Yorgunluktan kusacak gibiydi.

"Tamam, kaybettin... Ama... Dürüst yarıştın... Sana inanıyorum."

"So... Soysuz piç. Kazanmana izin verdim... çünkü sen yaşlının tekisin... Şimdi anladın mı, neden..."

"Evet... İyi ettin. Yaşlılara saygılı olmak gerekir." Rino elini oğlunun omzuna koydu.

Şimdi baba oğul bir tepeciğin üstünde oturmuş, renksiz ovaya ve o noktada büyük bir kum girintisinin içine doğru genişlemekte olan nehre bakıyorlardı. Karşı kıyı uzakta ve sislerde kaybolmuş gibiydi. İçinden sadece kavak ağaçlarının çıplak tepeleri hayalî gemilerin direkleri gibi yükselmekteydi. Daha aşağılarda bentlerini aşan sular, tarlaları basmıştı. Elektrik santralinin görüntüsü ile anayoldaki üstgeçit de yukarıdan açıkça görünüyordu.

Rino sessizliği bozdu: "Güzel bir kompozisyon yazmışsın. Beğendim. İyi anlatmışsın. Yabancılar dışarı, işler İtalyanlara kalsın. Doğru."

Cristiano bir avuç ıslak kum aldı ve kartopu gibi elinde yuvarlamaya başladı. "Doğru olmasına doğru da, kimsenin düşündüklerini bile yazma özgürlüğü yok."

Rino ceketinin önünü kapattı. "Özgürlükten söz etme. Özgürlüğe gelince herkes bülbül kesilir. Özgürlük şöyle, özgürlük böyle. Ağız dolusu konuşurlar. Özgür olmak senin ne işine yarar? Beş paran yoksa, bir işin yoksa dünyanın özgürlüğü senin olmuş, neye yarar? Gidersin. İyi de nereye? Nasıl gidersin? Evsiz yurtsuz serseriler bu dünyanın en özgür insanları ama parklardaki bankların üstünde soğuktan donarak ölüyorlar. Özgürlük sadece insanları kandırmaya yarayan bir sözcük. Kaç serserinin özgürlük uğruna, üstelik ne anlama geldiğini bile bilmeden canından olduğunu biliyor musun? Ya da ona kimlerin sahip olduğunu? Sadece parası olanlar. Evet, onlar..." Bir süre sessizce düşüncelere daldı, sonra elini oğlunun koluna koydu. "Benim özgürlüğümün ne olduğunu görmek ister misin?"

Cristiano, başını evet anlamında salladı.

Rino elini arkasına götürdü ve belinden bir tabanca çıkardı. "Özgürlük, bu küçükhanımın soyadıdır, adı ise Magnum 44."

Cristiano'nun ağzı açık kaldı. "Bu çok güzel."

"Bir mücevher. Smith & Wesson. Kısa namlulu. Tamamı krom kaplı." Rino onu gururla elinde tutuyordu. Tabancanın topunu çıkarıyor, onu eliyle çeviriyor, sonra da bir bilek hareketiyle yerine yerleştiriyordu.

"Ben de bakayım."

Rino kabzasını çevirerek tabancayı ona uzattı.

"Çok ağırmış. Bu şu şeyinkinden, değil mi...?" Cristiano onu iki eliyle kavramaya ve uzaklara nişan almaya başladı. "Adı neydi? *The Enforcer*'daki adam?"

"Müfettiş Callaghan. Evet ama onunki uzun namluluydu. Nasıl ama? Müthiş değil mi?"

"İnanılmaz. Castardin'in köpeğine bununla sıkacak olsaydım, ona neler yapardım kim bilir?"

"Parçalarını yolun üstüne kadar uzatırdın. Bu gör-

düğün kızcağız da senin gibi yetim. Ne anası var ne de babası. Seri numarası silinmiş."

Cristiano, bir gözü kapalı, kolunu uzatıyor, tabancayı bir yana yatık tutuyordu. "Ne kadar verdin buna?"

"Az..."

"Neden aldın? Zaten bir tane Berettan vardı..."

"Ne sıkıcı bir şeysin! Onu bir kere deneyeyim mi demiyorsun da, beni sorguya çekiyorsun!"

Cristiano şaşkın gözlerle babasına baktı. "Deneyebilir miyim?"

"Elbette. Dikkat et de geri tepmesin. Bu ötekine benzemez. Seni fena teper. Emniyetini kapat. İki elinle tut. Daha yumuşak. Kaskatı durma, yoksa canın acır. Ve bir de onu yüzünden uzak tut."

Cristiano onun sözlerine uydu. "Nereye ateş edeyim?"

Rino, çevresini süzüp ona bir hedef aradı, bulunca da gülümsedi. Sonra, oğlunun kulağına fısıldadı: "Yemek tasına ateş et. Şu ikisinin de yüreğine indirmeye ne dersin?"

Cristiano güldü.

Danilo ve Dört Peynir aşağıdaki meydanda eski traktörle uğraşıyorlardı. Beş metre kadar ötelerinde, içinde kıyma ve domates soslu makarna dolu plastik kap, bir kasa bira ve yarısı boşalmış bir grappa şişesi vardı. Danilo'nun piknik sepeti.

Rino kısık sesle tembihledi: "Doğru nişan al. Sakın onları vurayım deme. Ha bir de şişeyi, kırıkları etrafa yayılacak olursa..."

Cristiano bir gözünü yumdu, diğerini kırpıştırdı. Yemek tasını gözünde iyice oturtana kadar namlunun ucunu oynattı. Tabanca fazlasıyla ağırdı ve onu hedefe doğrulttuktan sonra uzun süre aynı şekilde tutmak zordu.

"Ateş etmezsen, kollarında güç kalma..."

Cristiano tetiği çekti. Kulakları sağır eden bir patla-

ma oldu ve yemek tası sanki bir Cruise ile vurulmuş gibi parçalandı. Makarnalar, domatesli kıymalı sos ve plastik parçaları çapı on metrelik bir alana dağıldılar.

Danilo ve Dört Peynir korkudan havaya sıçradılar.

Rino ve Cristiano kahkahalar atarak kum tepesinden aşağıya yuvarlandıkları sırada, diğer ikisi tepeden tırnağa makarna sosuna bulanmış şaşkın bir halde İsa'ya ve bütün azizlere küfür ediyorlardı.

37

Kendilerini affettirmeleri zor oldu.

Özellikle Danilo çok sinirlenmişti. Pantolonu leke içindeydi, çamaşır makinesinde yıkasa bile, yağ lekesi çıkmazdı.

Cristiano, onun önünde diz çöktü ve ayaklarına kapanarak yalvarmaya başladı. "Danilocuğum. Danilocuğum, kızma. Bu sadece bir şakaydı. Sen çok iyisin, çok yakışıklı bir..."

"Siktir git! Bizi öldürebilirdiniz! Üstelik makarna sosu da kıymalıydı, içinde havucu, kerevizi, soğanıyla... Teresa bunu ayda sadece bir kere yapar."

Bu arada Dört Peynir de etrafa saçılan düdük makarnaları tozlu topraklı demeden elindeki plastik torbaya atıyordu.

Sonunda Rino, eline geçecek ilk parayla onları pizzacı Vascello d'Oro'ya götüreceğine söz verdi, üstelik kimseye hesap ödetmeyecekti.

Birer bira alarak koltuğa oturdular. Sırayla ellerini daldırdıkları makarna torbasını elden ele geçiriyorlardı.

Cristiano bir makarna parçasını ağzına atmadan önce kumları üflerken sordu. "Traktör nasıl gidiyor?"

Danilo, bira şişesini ağzına dayadıktan sonra, "İyi sayılır," dedi. "Dört Peynir, debriyaj diskleri yenilendikten

sonra motorun saat gibi çalışacağını söylüyor."

"Duvarı indirebilecek mi, peki?"

"Sen dalga mı geçiyorsun?! Bu konuda her şeyi dikkatlice hesapladım. Bankanın duvarları küçük tuğlalarla örülmüş, yanında osuracak olsan, yıkılır."

Yedikten sonra üçü de komaya girmiş gibi divana yığıldılar. Cristiano sıkılmıştı. Hava soğuktu ve ertesi gün sosyal hizmetler uzmanı Beppe Trecca olağan ziyaretini yapacaktı ve evi bok götürüyordu.

"Baba, gidelim mi? Yarın cumartesi. Trecca gelecek. Etrafı düzeltmek gerekiyor."

"Beş dakika daha. Neden biraz oynamaya gitmiyorsun?"

Cristiano onun konuşmasından, hava kararmadan önce kıçını o divandan kaldırmayacağını anladı.

Kısık bir sesle "Ne sinir!" dedi ve yerden topladığı taşları ateşten yamulmuş varilin içine atmaya başladı.

38

Dört Peynir hurdaya dönmüş divana uzanmış, gözünü kırpmadan gökyüzünde toplanan bulutları izliyordu.

"Ta...Tan... ır mısınız... Liliana'yı?" Ağzı çarpılırken, kolu titremeye başlıyordu.

Biradan sersemleşen Danilo'nun gözleri neredeyse çizgi gibiydi. Yerinde doğrulduğu anda başı yeniden divanın arkalığına düştü. İlgisizce mırıldandı: "O da kim?"

Nerede çalışıyordu?.. "... Euroedil'de."

"O kim ya?"

Muhasebede. Saçları... "... saçları siyah. Uzun. Ve..."

... güzel.

Ayaklarını boş bir mutfak tüpüne dayamış, kanepenin diğer ucunda uzanan Rino, "Muhasebede çalışıyor. Tanırım," dedi.

Danilo, "Ha! Anladım! Şu suratını üç kilo boyayla sıvayan kadın değil mi?" diye sordu.

Dört Peynir başını evet dercesine salladı.

Rino kendi kendine "Kocakarı Liliana," dedi ve kalan son yudumu arayarak, boş grappa şişesini tepesine dikti.

Artık bütün tiklerinin kıskacında debelenen Dört Peynir, "İşte... İşte o!" diyebildi.

Danilo, "Konuş! Ne var?" diyerek onu dürtükledi.

Dört Peynir, boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu. "Ben... Ben onu akşam yemeğine davet etmek istiyorum..."

Danilo alaycı bir şekilde güldü. "İyi de o seninle çıkmaz ki, üstelik sen..." Bir an için söyleyeceği şeyi düşündü. "Bak, onun senin gibi biriyle çıkması için aklıma hiçbir neden gelmiyor."

Rino bir nefeste, "Bırak, konuşsun..." dedi.

Dört Peynir cesaretini topladı. "Ben... onunla... ev... evlenmek istiyorum."

Danilo bunun üstüne geğirdi ve başını salladı. "Bu saçmalıktan başka bir şey değil!"

Rino, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Evet. Çok. Ve..." Dört Peynir sustu.

Koltuğa sanki beyaz bir goril gibi yayılan Danilo hıçkırıklara boğulmuş, titriyordu. "Sen ona iyice baktın mı? Sardinya Adası kadar bir kıçı var onun. Ve daha kötüsü, kendini dünyanın en güzel kadını sanıyor. Boş versene. O sana göre değil."

Dört Peynir cesaretinden bir şey kaybetmedi. "Doğru değil. Ben ondan hoşlanabilirim."

Danilo dirseği ile Rino'yu dürttü. "Madem öyle, git ve ona evlenmek istediğini söyle... Ama önce beni ara, bu sahnenin keyfini çıkarmak istiyorum."

Dört Peynir yerden bir taş aldı ve uzaklara nişan alarak fırlattı. "Benim bir planım var."

Danilo göbeğini kaşıdı. "Ne için?"

"Onunla konuşmak için."

"Duyalım bakalım..."

Dört Peynir göğsüne üç kez vurdu. "O, Rino'dan hoşlanıyor."

Rino şaşırmıştı, gözlerini ona çevirdi. "Benden mi?

"Evet. Gözü hep sende."

"Hadi ya! Ben bunu hiç fark etmedim."

Danilo anlamıyordu. "Pardon, Rino'dan hoşlanıyorsa, sen boka battın demektir."

Dört Peynir sinirli sinirli gözlerini kırpıştırdı. "Bırak da anlatayım."

Rino'ya döndü: "Sen onu bir restorana davet et ve oraya Danilo ile git. Sonra sadece Danilo ile futboldan konuşacaksın, onunla asla konuşmayacaksın. Kadınlar futboldan nefret ederler..."

Danilo bir kere daha onun sözünü kesti: "Sen bunu nereden biliyorsun? Ne yani, şimdi de kadınlar konusunda uzman mı kesildin?"

Dört Peynir onu duymazdan geldi. "Sonra oraya ben geleceğim... Siz ikiniz çıkıp gideceksiniz ve ben onunla kalacağım." Bir an için durdu. "Ne düşünüyorsun, Rino?"

Danilo, "Peki, restoranın parasını kim ödeyecek?" diye sordu.

"Ben. Kenara para ayırdım."

"Peki, bu işten bizim çıkarımız ne?"

Dört Peynir şaşkın gözlerle çevresine bakındı. Bu beklemediği bir soruydu. Bacağına kuvvetli bir yumruk indirdi. "Pizza."

Rino ayağa kalktı ve gerindi. "Bu kadar laf yeter, hadi eve gidelim, ben pek iyi değilim. Cristiano, anayola kadar arabayı sen kullan!"

39

Cristiano araba kullanmayı istemiyordu ama babası ısrar ediyordu. "Bu işi ciddi olarak ele almalısın. Hâlâ debriyajda zorlanıyorsun. Hadi uzatma, zaten başım çatlayacak gibi ağrıyor."

Cristiano birkaç ay önce araba kullanmaya başlamıştı. Fena da sayılmazdı, becerdiğine kendisi de inanıyordu. Hareket ettirmekte zorlanıyordu, ayağını debriyajdan çekip gaz vermeye geçtiği sırada, ya motor susuyor ya da minibüs sarsılarak yerinden fırlıyordu; yine de bir kere yola çıktı mı tamamdı.

Babası kulağının dibinde bağırınca her şey bir kabusa dönüşüyordu. "Dikkat et! Vites değiştir! Motoru duymuyor musun?"

Ama o gün Rino'nun başı çok ağrıyordu. Son zamanlarda ağrıları daha da sıklaşmıştı. Kafatasında sanki uğuldayan bir arı sürüsü varmış gibi diyordu. Kanı başına çıkıyor, kulakları uğulduyordu. Bazen bir bütün gün ağrıdığı olurdu, o zaman sessiz ve karanlık bir yerde yatmak zorunda kalırdı, küçük bir gürültü bile onu çılgına çevirirdi. Böyle zamanlarda Cristiano da odasına kapanırdı.

Danilo ona bir doktora görünmesi gerektiğini söylediğinde, Rino bu konudaki düşüncesini akıcı bir konuşmayla noktaladı: "Doktorların bir bok anlamadığı tek şey insan beynidir. Ortaya saçma sapan fikirler atarlar. Seni, bedelleri ağır olan bir sürü ilaç almaya zorlarlar. Bunlar seni öyle aptallaştırır ki, işemek için kuşunu çıkaracak gücün bile kalmaz."

Üçü de alkolün etkisiyle, birbirlerinin üstüne yığılmış horluyor ve Cristiano sakince minibüsü sürüyordu. Martılar nehre akın ederken, güneş de ufukta kızıl çizgilerini bırakarak batmaktaydı.

Anayola gelince, direksiyona Dört Peynir geçti.

40

Eve vardıklarında hava çoktan kararmıştı.

Rino doğruca mutfağa girmiş, iki haftadan beri lavaboda yığılı duran tabak çanağı yıkamaya koyulmuş, Cristiano da oturma odasını toplamaya başlamıştı.

Her ikisi de sosyal hizmetler uzmanının ziyaret gününden nefret ederlerdi.

Böyle günlere "İyi İzlenim Günü" adını takmışlardı. Evin alt katını köşe bucak temizlemeleri gerektiğinden, belki de "İyi İzlenim Günü'nden önceki gün"den daha çok nefret ediyorlardı. Üst katı toplamaya gerek yoktu, Rino'nun dediği gibi, sadece piskoposun geçtiği yerlerin temiz olması yeterliydi.

Bu olay, her iki haftada bir cumartesi günü yaşanmaktaydı.

Geri kalan zamanlarda ev kaderine terk edilirdi.

O güne kadar en son çatal ve tabak kalana kadar hepsini kullanırlardı. Kirli çamaşırları ise ayda bir kere Danilo'nun çamaşır makinesinde yıkar, sonra da garajda kuruturlardı. Neredeyse boş olduğundan oturma odasını temizlemek zor değildi.

Cristiano, boş bira şişelerini, pizza kutularını, aşevinin alüminyum kaplarını ortadan kaldırdı. Her yerde bir tane vardı. Masanın ve kanepenin altında bile. Sadece bira şişeleriyle büyük bir çöp poşeti çoktan dolmuştu.

Sonra bir bezle olabildiği kadar yerleri sildi.

Mutfakta, babası bulaşıkları yıkarken, o da yeşil küflü peynir artıklarını, çürümüş sebzeleri ve beyaz saçaklar halinde küflenmiş şeftali reçelini buzdolabından çıkardı. Sonra ıslak bir bezle yemek masasının yağlı yüzeyini sildi.

Noel geçeli epey olmuştu ama ağacı kupkuru bir halde hâlâ koridordaydı. Cristiano onu boş bira kutula-

rıyla süslemiş, tepesine de bir Campari Soda şişesi yerleştirmişti.

Artık onu atma zamanı gelmişti.

Bir eliyle alnını tutan babası, "Ben bitirdim!" dedi.

"Yiyecek ne var?"

"Makarna ve..." buzdolabında olanlara bir göz attı, "peynir."

Peyniri tabağına sürersin ve üstüne de az süzülmüş sulu makarna koyarsın.

Olacak olan buydu.

Tencereye makarna suyu koydu.

Yemekten sonra Cristiano televizyonun karşısında kanepeye uzandı. Şimdi keyfi yerindeydi. Sobadan tatlı bir sıcaklık yayılıyordu. Kareli yün battaniyeye sarınarak uyumayı severdi.

Babası bir elinde kutu bira, diğerinde kanal değiştirdiği tahta sopayla şezlonga uzandı.

Cristiano o akşam televizyonda bir şaka programı olan (gerçi hepsi düzmeceydi ama yine de komikti) *Chi la fa, l'aspetti*'yi[1] seve seve izleyebilirdi; ama gözkapaklarının ağırlaştığını hissediyordu, hiç farkına varmadan kanepede uyuyakaldı.

41

Rino Zena televizyondan nefret ederdi. Varyete, *talk show*'lar, siyaset programları, belgeseller, haberler, hatta spor ve asla tutmayan tahmin ve yorum programları.

Oysa eskiden farklıydı.

Onun çocukluğunda televizyon başka bir şeydi. İki kanal vardı. Tastamam. Devlet kanalları. Heyecanla ha-

1. Eden, bulur. (Ç.N.)

zırlanmış, güzel şeyler vardı. Bütün bir haftayı onları bekleyerek geçirirdin. Örneğin *Pinokyo*. Bir başyapıttı. Oyunculardan da söz edelim mi? Büyük usta Manfredi, dâhi Alberto Sordi, dünyanın en komik adamı Totò.

Oysa şimdi her şey değişmişti.

Rino, programlardaki boyalı sunuculardan ve çıplak hostes kızlardan nefret eder, bütün İtalya'nın önünde kendi sorunlarını anlatmak için bekleyen insanları gördüğünde sinirleri iyice gerilirdi. Ayrıca karıları tarafından terk edildikleri için perişan olduklarını söylemek ve salya sümük ağlamak için televizyona çıkanları da zavallı salaklar diye aşağılardı.

Bir de sunucuların ikiyüzlü kibarlığından nefret ederdi. Telefon oyunlarını hiç sevmezdi. Beceriksizce yapılan danslardan hiç hoşlanmazdı. Komedyenlerin bayat esprilerini çekemezdi. Taklitçilerden ve taklit edilenlerden de iğrenirdi. Siyasetçilerden nefret ederdi. Bunlara, iyi polislerin, sempatik jandarmaların, komik rahiplerin ve suçla mücadele ekiplerinin yer aldığı sahneler de dahildi. Üç kuruşluk cennete kabul edilmek uğruna gözünü kırpmadan adam öldürmeye bile razı olan suratı sivilceli oğlanlara katlanamazdı. Bir sandalye kapmak için avuç açan soysuz piçler gibi çevrede başıboş gezen yarı mafya kılıklı yüzlerce zombiden tiksinirdi. Başkalarının trajedilerinin üstünden para kazanan uzmanlardan ise nefret ederdi.

Onlar her şeyi bilirler. Hıyaneti, yoksulluğu, cumartesi akşamları kıyımlarını, katillerin aklından geçenleri.

Onlar yalandan öfkelendiklerinde, parklardaki köpekler gibi birbirlerinin kıçlarını yaladıklarında Rino'nun nefreti daha da artardı. Hele, bir osuruk kadar süren kavgalarından daha da nefret ederdi. İtalya'da açlık çeken onca insan varken, Afrikalı çocuklar için toplanan yardımlardan nefret ederdi. Ama en çok nefret ettiği şey, kadınlardı. Greyfurt gibi yuvarlak memeli, şişirilmiş dudaklı ve

suratları kalıba yatırılarak yeni baştan yapılmış orospular.

Sürekli eşitlikten söz ediyorlar ama ne eşitliğinden ve hangi eşitlik? Özellikle de yayınladıkları görüntü, adamın şeyini dikleştiren beyinsiz kadınlar takımından biri olduğunda. Bunlar evlerinden çıkmak ve ünlü olmak uğruna, elinde bir parça gücü olan bok heriflerin birine kendilerini becertirler. Bir parça sükse için gözlerini kırpmadan analarını babalarını çiğneyip geçerler.

Televizyondaki herkesten nefret ediyordu; öyle ki bazen kumanda yerine kullandıkları sopasını eline alıp ve o boktan ekranı paramparça etmemek için kendini zor tutardı.

Hepinizi teker teker kurşuna dizeceğim. Ne kötülük mü yaptınız? Açıkça sahtekârlığı öğretiyorsunuz. Milyonlarca genci aptallaştırıyorsunuz. Olmayan dünyaları varmış gibi göstererek. İnsanların aklına araba sahibi olmayı sokuyorsunuz, sonra da onları felakete itiyorsunuz. İtalya'yı batağa sürüklüyorsunuz.

Rino Zena, tüm bunların yanı sıra, yine de televizyon izlemeden yapamazdı. Öyle ki, bütün gece ekrana yapışır kalırdı. Hatta gündüzleri evde olduğunda, her zaman aynı şezlongun üstüne uzanmış, hakaretler savurarak televizyon izlerdi.

Rino kanal değiştirdi ve sonra, başını çevirdiğinde Cristiano'nun uyumuş olduğunu fark etti.

Şakakları zonklamaya devam ediyordu ama canı yatmak istemiyordu. Bir an aklından Danilo'ya gitmek geçti, sonra vazgeçti. Akşamları Danilo çekilmezdi; sürekli karısından yakınır ve grappa içip devrilene kadar susmak bilmezdi.

Yok, canım bir kadını becermek istiyor.

Ceketini giydi ve nereye gideceğini bilmeden evden dışarı çıktı.

Minibüsün benzini bitmek üzereydi. O ikisi bunun

suyla çalıştığını sanıyorlardı. Ceplerinden tek kuruş çıkmazdı. Anayolda açık bir self servis benzinci buldu ve son kalan on avrosunu da oraya verdi. Artık bir bira içecek bile parası kalmamıştı.

Benzin pompasını yerine koydu ve tam minibüse binmek üzereyken, farları açık, gümüş rengi bir Mercedes, iki metre kala önünde durdu. Aracın sürücü tarafındaki penceresinden bir kadın kolu dışarı uzandı. Elinde bir ellilik banknot ile iki avro bozukluk tutuyordu.

Rino ona doğru gitti.

Direksiyonda zayıf, uzun sarı saçlı ve ince mavi metal çerçeveli gözlüklü bir kadın vardı. Kulağından yanağına doğru inen bir telefon teli, koyu kırmızı rujlu ince dudaklarının kenarında duruyordu.

Rino'ya "Elli avro," dedi ve sonra da mikrofona konuşmayı sürdürdü: "Sanmam... Hiç sanmıyorum... Sen yoldan çıkmışsın, asıl sorunu gözden kaçırıyorsun, Carlocuğum..."

Rino paraları aldı, minibüse atladı ve yola çıktı.

42

Danilo Aprea karanlıkta yatağına uzanmıştı. Kolları bedeninin iki yanında dümdüzdü. Yüzü tavana dönüktü. Üstünde hâlâ çamaşır yumuşatıcı kokan mavi puanlı yeşil pijamaları vardı. Çarşafları da temiz ve ütülüydü. Elini, bir zamanlar Teresa'nın yattığı tarafa uzattı. Soğuk ve düzdü. Şilteyi değiştirdiğine üzgündü. Bu yaylı, yeni şilte sert ve kalıp gibiydi. Oysa önceki, yündü ve onların vücut şekillerini almıştı. Teresa'nın tarafı bir *s* harfi gibi çukurlaşmıştı, her zaman bir yanına dönüp uyurdu. Sırtı Danilo'ya, yüzü duvara dönük olurdu.

Radyolu dijital saatin kırmızı ışıkları 23.17'yi gösteriyordu.

Uykusu kaçmıştı. Üstelik televizyonun karşısındayken gözleri kapanıyordu... Balinaların göçlerini anlatan bir belgesel vardı. Doğa konulu belgeseller her zaman Teresa'nın tutkusu olmuştu. En çok da balinaların ve yunusların anlatıldığı belgeselleri yeğlerdi. Balinagilleri severdi, çünkü denizi terk etmek için çok zorlandıklarını ve karaya çıkar çıkmaz da hemen denizlere geri dönmeye karar verdiklerini söylerdi. Önce dört ayaklı bir hayvana dönüşmek ve sonra yine balık olmak için harcanan milyonlarca yıl. Bu öykünün neden bu kadar güzel olduğunu Danilo bir türlü anlamıyordu. Teresa ona, "Çünkü yanıldığında, geri adım atmayı bilmek gerekir," diye açıklamıştı. Ve bu kez de Danilo, acaba kendilerinden mi bahsediyor, diye düşünmüş ve işin içinden çıkamamıştı.

Onu arayabilir ve televizyonda balinalar hakkında bir belgesel olduğunu söyleyebilirdi.

Karısının teşekkür eden sesini duydu.

Teşekküre gerek yok... Yarın görüşelim mi?

(Elbette.)

Rouge et Noir'da buluşmaya ne dersin? Sana anlatacak bir sürü haberim var.

(Dörtte olur mu?)

Dörtte.

Komodinin üstündeki ışığı açtı, gözlüğünü taktı ve gözlerini telefona dikti...

Hayır. Ona söz verdim.

... Ve sonra iki yılda ancak yirmi sayfa okuduğu *Da Vinci Şifresi* adlı kitabı eline aldı.

Yatağına yerleşti ve bir sayfayı sonuna kadar okur gibi yaptı. Başını kitaptan kaldırdı ve durağan gözlerle duvara baktı.

Ama bu defa onu önemli bir şey için arayacaktı. Belgeselin son on beş dakikasını izleyebilirdi. Hem bu

kez katil balinalar da vardı. Ahizeyi eline aldı ve soluğunu tutarak numarayı çevirdi. Telefon çalıyordu ama kimse açmıyordu.

Üç kere daha çalsın, sonra kapatırım.

Bir... iki... ve üç...

"Alo? Kimsiniz?" Teresa'nın sesi uykuluydu.

Hiç ses çıkarmadı.

"Alo? Kimsiniz? Danilo, sen misin?"

Karşılık verme dürtüsünü bastırdı ve bir elini ağzı ve yanaklarının üstünde gezdirmeye başladı.

"Danilo, senin olduğunu biliyorum. Aramaman gerekiyor, anlıyor musun? Cep telefonumu kapattım ama ev telefonunu kapatamam. Biliyorsun, Piero'nun annesinin durumu iyi değil. Senin her arayışında, adamın yüreği ağzına geliyor. Bizi uyandırdın. Rica ediyorum, kes artık şunu. Senden çok rica ediyorum." Bir an için sustu, hali kalmamış gibiydi. Danilo onun zorlukla nefes aldığını duyuyordu. Sonra yeniden tekdüze bir sesle devam etti: "Ben seni ararım dedim. Ama böyle yaparsan, bir daha seni aramam. Yemin ediyorum."

Kapatmıştı.

Danilo ahizeyi yerine koydu, kitabı kapattı, gözlüğünü çıkardı, komodinin üstüne koydu ve ışığı söndürdü.

43

Ramona hapishaneden henüz çıkmıştı. Üstünde kolsuz küçük bir tişört, daracık bir kot pantolon ve kovboy çizmeleri vardı. Otostop yapıyordu ve kareli gömlekli ormancı Bob o sırada kamyonetiyle oradan geçerken duruyordu.

Bob Romana'ya "Nereye gidiyorsun?" diye soruyordu.

Dört Peynir küçük televizyonunun karşısında do-

nuyla oturmuş, sarışın kadının sözlerini onunla bir ağızdan söylüyordu. "Kaderin beni götürdüğü yere. Senin bana verecek neyin var?"

Bob gülümsedi ve ona binmesini işaret etti.

Dört Peynir elini uzattı ve videonun ileri alma düğmesine bastı.

Ekrandaki görüntüler hızla akmaya başladı. Kamyonet ormandaki kulübeye geldi. Hızlı selamlaşma. Hindili öğle yemeği. Sonra sofradaki herkes düzüşmek için çıplak. Karanlık. Sabah. Ramona çırılçıplak uyanıyor ve avluya çıkıyor. Ormancı Bob odun kesiyor. Ramona adamın pantolonunu indiriyor ve onunkini eline alıyordu. Bu sahneye gelince Dört Peynir durdurma düğmesine bastı.

Bu, onun en sevdiği sahneydi. En az bin kere izlemişti ve tam burada görüntü kalitesi çok kötüydü, renkler kırmızıya dönüyordu. Mutfağa gitti ve ışığı açtı.

Ocağının üstündeki tencerede, mor bir sıvının içinde, iki gün önce yediği karnabahar haşlamasından kalan parçalar yüzüyordu ve de çok kötü kokuyordu. Yemek masasında kurumuş bir tavuk iskeleti ile boş bir Fanta şişesi vardı.

Buzluktan on tane küçük buz kalıbı çıkardı. Musluğun altına tuttu ve çıkardığı buz küplerini bir karış suyla doldurduğu kovanın içine attı. Kovayı masanın üstüne koydu, sabahlığının sağ kolunu yukarı sıyırdı ve elini içine daldırdı.

O anda binlerce iğne etine saplandı. Bir süre sonra, ona su kaynamış kadar sıcak gelmeye başlayacaktı.

En az on dakika daha dayanması gerektiğini deneyimiyle biliyordu.

Dişlerini sıktı ve bekledi.

Zaman dolmuş gibi geldiğinde, buz gibi olup kızaran elini kovadan çıkardı, bir bezle kuruladı.

Eline bir çimdik attı.

Hiç.

Masadan bir çatal aldı ve avucuna batırdı.

Hiç.

Sağ kolunu havada tutarak televizyonun önüne gitti ve çalıştırma düğmesine bastı.

Oturdu, donunu indirdi ve buzdan kaskatı kesilen eliyle kuşunu yakaladı.

Onu sımsıkı kavrayan parmaklarının soğukluğunu teninde hissetti.

Başka biri eline alacak olsa, ancak böyle olurdu.

Tıpatıp böyle.

Şimdi Ramona'nın buz kesmiş eli kendinden geçmiş bir halde bir aşağı bir yukarı gidiyordu.

Dört Peynir bacaklarını ayırdı ve ağzını açtı. Başı geriye düştü, alev gibi parlayan bir haz dalgası ense kökünde patladı.

44

Peace Warrior Halkevi, kapılarını yetmişli yılların başında kapatmış bir deri fabrikasıydı, organizasyonlar için işgal edilmişti ve orada sık sık konserler veriliyordu.

Duvarları grafiti kaplı ve etrafı çakıltaşlı bir meydanla çevrili, yan yana dizilmiş altı depo. Varillerden ateşten diller ve siyah dumanlar yükselmekteydi. Altın rengi bir ışık çemberinin içinde erittiği arabaların güçlü farları sisten kalın bir duvar örmüştü.

Rino, dizili duran büyük Chopper motosikletlerinin yanına park etti. Elinde, Mercedes'li kadının hediye ettiği kırmızı etiketli Johnny Walker şişesiyle minibüsten indi. Gözlerinin yerindeki iki delikle girişe doğru ilerledi.

Punkçı, Amerikan motosikletçisi, metalci bir sürü genç sosyal tesisin önünde toplanmıştı.

Rino, itiş kakış, kalabalığı yararak geçti. Bazıları karşı koymayı denedi ama içlerinden daha iri cüsseli ve kaba olanları bile hiç ses çıkarmadan onun geçmesine izin verdiler. Hislerini donduran alkole rağmen, Rino farkındaydı, yırtıcı bir hayvandan korkar gibi kendisinden korkuyorlardı ve bu da ona çılgınca bir haz veriyordu. Sanki başının üstünde BİRİ CANIMI SIKSIN DİYE BEKLİYORUM pankartı taşıyormuş gibiydi.

Ama o gece canı kimseyi dövmek istemiyordu. Ayrıca başı bu kadar ağrırken bir şişe viski içmekle de hiç iyi etmemişti.

Girişteki kontrolün önüne geldi. Saçları yağdan ve pislikten kıvrılmış iri düdük makarnaya benzeyen üç herifin elinde içi banknot dolu ayakkabı kutuları vardı.

Avurtları çökmüş, güneş gözlüklü biri müzisyenler için gönlünden kopan bir yardımda bulunmasını söyledi. Büyük olasılıkla kalabalık yüzünden konuştuğunun kim olduğunu fark etmemişti; gözlerini ona çevirdiğinde, önündeki iri kası, gözleri yuvalarına kaçmış, tüysüz hayvanı görünce, yüzüne yayılan zoraki tebessümle kekeledi: "Hayır... Sen... Biliyorum... Gir... Gir..." Geçmesi için ona yol verdi.

İçerisi en az otuz dereceydi ve nefes almak olanaksızdı. Bütün suç balık istifi olmuş med-cezir gibi salınan kalabalığındı. Kötü bir koku vardı. Bu, ot, sigara, ter ve rutubetli sıvadan oluşan iğrenç bir karışımdı.

Salonun arka duvarını boylu boyunca kaplayan hoparlörlerden çıkan müzik insanlara saldırıyordu. Kırmızı spot ışıkların, uzakta noktacıklar halinde aydınlattığı grup, parazit yapan gitarları ve baterileriyle boktan bir parça çalıyorlardı. Lanet olası bir zavallı, kıçına kirpi sokulmuş gibi oradan oraya zıplıyor, boğazını yırtarcasına bağırıyordu. Sahnenin üstünde kocaman bir barış bayrağı asılıydı.

Rino kalabalığın içine daldı ve salonun kenarındaki

duvara yaklaştı. Basınç orada azalıyordu ve nefes almak için bir parça boşluk vardı. Tavanda asılı duran projektör ışıkları oraya ulaşamadığından, yerde oturan gölgeler, kırmızı uçlu izmaritler, öpüşen kafalar, konuşan gruplar loş ışıkta hayal meyal görünüyordu.

Rino, bira kutularının ve bacakların üstünden geçerek, sahneden otuz metre kadar uzaklaştı. Müzik orada öyle güçlüydü ki, insanın kendi düşüncelerini bile duymasına olanak yoktu.

Şimdi karşısında orkestra vardı. Uzun saçları, ayaklarının altındaki takozları, boyayla kaplı suratlarıyla, Amerikalı bir metal grubunun kötü bir kopyasından farksızdılar. Aslında kötü bir şeyin kötü kopyası olmaktan daha kötü bir şey olamaz.

Sahnenin altında, dans eden kısa sarı saçlı, uzun boylu zayıf bir kız gördü.

Irina'ya benziyor.

Bir sütuna yaslandı, şişeyi tepesine dikerken, gözlerini yumdu. Çenesi göğsüne çarptı. Her şey sallanıyordu. Düşmemek için sütuna tutundu.

Irina uzun boylu ve çok zayıftı. Bacakları ve boynu en güzel yanlarıydı. Ve beyni bir yana, diğer yanları da göz ardı edilemezdi...

Onu ne çok sevmişti! Onu bir yarım günden önce göremeyecek olsa, midesinin ağrımaya başladığını anımsıyordu.

Peki, her şey neden mahvolmuştu?

"Kürtaj olmak istiyorum... Daha çok gencim, Rino. Yaşamak istiyorum."

"Hele bir dene de, seni geberteyim."

Eli bir yumruğa dönüşüyordu.

Rino gözlerini yeniden açtı.

Canımı acıtıyorsun. Yeter! Ben gidiyorum.

Zaten bu halde birini yatağa atması olanaksızdı. Ye-

rinden kımıldamazsa, üstüne çöken bu hüzün yüzünden oracıkta bir salak gibi ağlamaya başlayacaktı.

Kafesteki bir aslanın ölü bakışlarıyla, alkolden bir yudum daha aldı ve o saçma sapan müzikle coşarak elleri havada dalgalanan insan kalabalığını izlemeye koyuldu.

Susadım.

Tam karşısında, salonun diğer köşesinde, bira ve su satılan uzun bir masa vardı.

Cebinde hâlâ parası vardı. Ancak yere serilmiş insandan halıyı geçmek ona olanaksız bir çabaymış gibi göründü.

Barın önündeki kalabalığın içinde sarışın kız da vardı. Şimdi daha iyi görebiliyordu.

O...

Rino, onun manken vücudunu ve boynunu nerede olsa tanırdı... Ayrıca, sırtını açıkta bırakan ve bir boru gibi üstünden düşen o beyaz elbiseyi de hatırlar gibiydi.

Yüreği bir hayalet görmüş gibi göğüs kafesinde patladı. Midesinden yükselen alkolü geğirdi, suratına bir yumruk yemiş gibi sendeledi, sersemlemişti, sütuna tutundu. Bacakları tutmuyordu.

Irina!

Bu olanaksız bir şey! Burada ne yapıyor? Ona söylemiştim, geri dönecek olursan seni gebertirim, demiştim.

Evet, o idi. Aynı boy. Aynı saçlar. Aynı davranış.

İnanamıyordu. Son on iki yılda onu yeniden görebilme olasılığı bir kez bile aklına gelmemişti.

Bir sabah yarı sarhoş uyanmıştı. Cristiano beşiğinde ağlıyordu. Irina yoktu. Eşyaları da yoktu. Gitmişti.

Şimdi burada ne işi vardı? Evet, Cristiano'yu mu istiyor? Yoksa neden geldi?

Nefes borusu düğümlenmişti. Başı önünde salonun diğer ucundaki sarı saçları hedef alarak kalabalığın arasına ilerledi. Şimdi kadına daha yakındı. Uzun saçlarını

ve kemikli omuzlarını görüyordu. O idi. Hiç yaşlanmamıştı.

Şimdi onu bileğinden yakalayacak ve kulağına "Sürpriz! Yakaladım seni!" diye fısıldayacaktı. Onu dışarı sürükleyecekti. Birkaç metre kalmıştı.

Yüreği artık çılgınca bir ritimle çarpıyordu. Elini uzattı ve o anda Irina başını çevirdi ve...

Siktir!

... Başkasıydı.

Rino düş kırıklığına benzer tuhaf bir şey hissetti. Tıpkı...

Tıpkı, hiç.

O değildi.

45

Cristiano televizyonun karşısında gözlerini açtı. Adamın biri bir Coca-Cola kutusunu bıçakla kesiyordu.

Cristiano ayağa kalktı ve pencerenin önüne gitti. Minibüs yoktu.

Çıkmış.

Mutfak lavabosuna işedi. Sonra musluğu açtı ve biraz su içti.

Salona gitti, televizyonun karşısına yerleşti ve süpürge sopasını kullanarak kanalları değiştirmeye başladı. Yerel kanalların birinde Antonella'yı buldu; omzunda kartal dövmesi olan kızıl saçlı Slav güzeli ekranda soyunuyor ve telefonda konuşurken yüzünü buruşturup duruyordu. Sutyenini çıkarmak için on dakika düşündü. Bu gidişle külotunu çıkarması sabahı bulurdu. Zaten ekrandaki yazılar ve numaralar yüzünden bir halt görülmüyordu.

Otuzbir çekebilirdi.

Kızıl afetin salondan içeri girdiğini hayal etti. Üs-

tünde, göbek deliğine kadar, kısacık, dar, mavi bir tişört vardı, altı çıplaktı. Ayaklarında, sivri burunlu, yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı. Ve bacaklarının arasında ince sarı kızıl bir şerit. Bacaklarını iki yana ayırmış, sandalyede oturuyordu ve pencereden sızan güneş ışığı, kadının deniz ürünü gibi ardına kadar açılmış cinsel organını aydınlatıyordu... Ama o sanki sakin sakin sınavlardan söz eder gibiydi.

Kulaklarında ona, "Hadi ara beni... Arasana... Ne yapıyorsun? Ne bekliyorsun? Ara beni... Utanma. Ara," diye yineleyen televizyonun nefes darlığı çeken sesi vardı. Fonda Eros Ramazzotti'nin *Sono ancora impantanato con te*[1] adlı şarkısı çalıyordu, sonra adını hatırlayamadığı çok ünlü, yaşlı bir adamın söylediği, "*Quando sei qui con me questa stanza non ha più pareti, ma alberi, alberi infiniti, quando sei vicino a me...*[2]" diyen çok hüzünlü bir şarkı başladı.

Cristiano bir keresinde bu şarkıyı Fransız bir kadın şarkıcıdan dinlemişti; kadın öyle tatlı ve öyle yumuşak bir sesle söylüyordu ki, onu dinlerken insanın ağlayası geliyordu. Oysa çok doğal söylüyordu, sanki evindeymiş de, oğlunu uyutmak için söylüyormuş gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi. Kocası o söylerken gizlice sesini kaydetmiş, sonra da ona bir CD doldurması gerektiğini söylemiştir, kadın da böylece ünlü olmuştur.

Nedenini bilmiyordu ama o şarkı aklına annesini getiriyordu. Onu, elinde gitarıyla yatağının kenarına oturmuş, kendisine şarkı söylerken hayal ediyordu. Sarı ve düz saçları vardı, Rai 2'de gösterilen *Una famiglia*

1. (İt.) Ben sana saplanıp kalmışım. (Ç.N.)

2. (İt.)Sen burada benimle olunca, odamın duvarları ağaç olur, sonsuz ağaçlar sarar duvarların yerini, sen yanımda olunca... (Ç.N.)

speciale'de[1] oynayan birine benziyordu.

Onun bir CD'sini almak için Disco Boom'a gitmiş, ama görevliye onu tanıyıp tanımadığını bile sormaya çekinmişti. Değil şarkının, söyleyen kadının adını bile bilmiyordu. Ve satıcıya, "Sen burada benimle olunca..." diye şarkıyı söylemek de aptal durumuna düşmenin ötesinde bir şeyde olurdu.

Mastürbasyon yapma isteği geçmişti. Televizyonu kapattı ve yukarı, uyumaya gitti.

46

Rino Zena karanlıkta kollarını sallarken uyandı.

Bir uçaktan aşağı yuvarlanmaktaydı. Altında siyah bir asfalt yol uzanıyordu. Nefes nefese gözlerini açtığı anda bunun bir düş olduğunu anladı ve hepsi bitmişti.

Karanlıktı. Ağzının içi viskinin buruk tadıyla kaplıydı, dili, arı sokmuş gibi şişti ve baş ağrısı korkunçtu. Ağır sigara ve nemli halının küf kokusu burnuna gelince, odasında olduğunu ve yere serdiği şiltede yattığını anladı.

El yordamıyla elektrik düğmesini ararken, boşlukta gezdirdiği eli yanında yatan bir bedene dokundu. İlk önce bunun Cristiano olduğunu düşündü. Birkaç yıl öncesine kadar, kötü rüyalar gördüğünde yanında yatmasına izin verirdi.

Nihayet ışığı açtığı sırada, gözlerini de açabildi ve bir anda konser yerindeki sarışın kadını gördü. Irina sandığı kadın. Kolları açık uyuyordu. Ağzı da açıktı. Kadın çırılçıplaktı, elli sent büyüklüğündeki meme başları koyu renk olan küçük göğüslerini bir yana yatırarak ortaya çıkaran sutyeni dışında, üstünde hiçbir şey yoktu.

1. (İt.) Özel Bir Aile. (Ç.N.)

Ona dikkatlice bakınca, Irina'ya benzemediğini fark etti. Onun gibi süt rengi cildi, uzun bacakları, dar kalçaları ve güzel bir boynu vardı. Ama yüzü farklıydı. Bunun burnu daha ince ve uzundu, çenesi de çıkıktı. Ve en fazla yirmi beş yaşında olmalıydı.

Peki ama buraya nasıl geldi?

Rino zihninde, gerilere, konser alanına geri dönmeye çalıştı. Kadının Irina olduğundan emin bir şekilde kalabalığı yararak ona doğru ilerlediğini ve onun Irina olmadığını fark ettiği anı gayet iyi hatırlıyordu.

Sonrası yoktu.

Karanlık.

Onu eve getirmiş olmalıydı.

Elini bacaklarının arasına götürdü. Sertliğini kaybetmişti.

Demek ki onu becermişti.

Çok net olmayan bir görüntüyle aklı karıştı. Kadın altta, kendisi üstteydi. Onu saçlarından tutuyordu.

Rino, işemek için ayağa kalkacağı sırada, yerdeki şiltenin yanında zehir yüklü bir silah gibi duran iğneli şırıngayı fark etti.

Rino, gözlerini kızın kollarına çevirdi. Delik deşikti ve kabuk tutmuş deliklerin çevresi morarmıştı.

Bu bok kan, bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ben burada ve Cristiano aşağıda uyurken, o da koluna şırıngayı batırmıştı.

Rino bir eliyle kadını boynundan tuttu ve şiltenin üstünden çekerek havaya kaldırdı. Diğerini de kıçından becermek istercesine kadının kalçalarının arasına soktu ve bir patates çuvalı gibi fırlattı. Kadın ağzını sonuna kadar açtı ama uyanmaya, bağırmaya vakit bulamadan, hatta ne olduğunu bile anlayamadan, kendini bir anda önce karşı duvardaki dolabın kapaklarında, sonra da odanın bir köşesine serilmiş olarak buldu.

Korku içinde kendine gelirken "Aman Tanrım!" diyebildi. Bir eliyle boğazını tutarken diğeriyle de kendini korumak istercesine adama karşı siper aldı. Sonra dizlerinin üstüne oturdu ve emekleyerek odanın içinde nereye gittiğini bilmeden dolandı durdu.

"Defol buradan, bok karı! Sen benim evimde uyuşturucu kullanırsın, ha!" Rino kadının kıçına öyle bir tekme attı ki, kadın bir anda kendini ayakta buldu. Bedeni öne doğru büküldü, döşemenin üstünde iz süren bir hayvan gibi sürünürken, yerde duran tabancayla burun buruna geldi.

Bir zebani gibi öfke saçan ve çırılçıplak ayakta duran Rino, tabancayı almak için yerinden fırladı ama kadın daha çevik bir hareketle onu kaptı ve iki eliyle sıkıca kavradı, sonra da odanın bir köşesine doğru sürünerek geriye çekildi. "Sakın yaklaşma soysuz piç, orospu çocuğu! Seni gebertirim. Yemin ederim seni gebertirim." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, güçlükle nefes alıyordu. Bir yandan da bulunduğu odayı inceliyordu: Duvardaki gamalı haçlı bayrağa ve kendisini öldürmeye çalışan psikopata gözlerini dikti. "Nazi boku, sen öldün!" Ve ateş etti.

"Bok karı! O tabanca boş." Rino başını salladı. Sağ kolunu uzattı, parmaklarını iyice açtı ve kadına doğru bir adım attığı sırada şıringaya bastı ve iğnesi parmağına battı. Acıyla bağırdı ve eliyle ayağını tutarak yerinde sıçramaya başladı.

Durumun karışıklığından yararlanan kadın, doğruca odanın kapısına koştu.

Rino ağzına kadar izmarit dolu kül tablasını bir frizbi gibi kadına fırlattı. Tabla kadının omzuna vurdu. Kadın acıyla iki büklüm oldu, tabancayı yere düşürdü ve sonunda kaçmayı başardı.

47

Cristiano Zena, öfkeden deliye dönmüş bir kadının bağırtısıyla uyandı.

Babam her zamanki orospularından birini beceriyor... Aklından geçenlere nokta koyacağı sırada, hiç tanımadığı biri odanın ortasına gümbürtüyle düşüverdi.

Cristiano da bağırarak ona karşılık verdi. Işığı açtı.

Bu, yolunu şaşırarak pencereden içeri girmiş bir kırlangıç gibi korku içinde duvardan duvara çarpan çıplak bir kadındı.

Sonra odaya Rino girdi, o da çırılçıplaktı. Bir elinde kadının elbiselerini ve çantasını, diğerinde de sivri burunlu çizmelerini sıkıca tutuyordu. Gözlerinin yerinde iki çizgi vardı ve öfkeden çene kemikleri titriyordu.

Cristiano eliyle başını tuttu ve *şimdi onu öldürecek*, diye içinden geçirdi.

Oysa Rino sadece giysilerini suratına fırlatmakla yetindi. "Defol, pis karı!"

Kadın yerden eşyalarını topladı, aslında hemen kaçmak istiyordu ama adamın yanından geçmeye korkuyordu.

Sonunda, kolunun altına sıkıştırdığı eşyalarıyla, kararlı bir tavır takındı. Kapıya koştu ama son anda kıçına yediği Rino'nun tekmesiyle ayağı takıldı ve boylu boyunca koridora serildi. Cristiano onun paldır küldür merdivenlerden indiğini ve ardından sokak kapısının kapandığını duydu.

Babası pencerenin yanına gitti. "İşte oldu. Bir daha geri dönmez."

Cristiano örtülerin altında homurdandı. "Neler oluyor?"

Rino oğlunun yatağına yaklaştı. "Hiç. Bir orospu işte. Hadi uyu sen. İyi geceler." Odasına geri döndü.

II

Cumartesi

48

Cumartesi günü okul yoktu ve geç kalkılabilirdi.

Cristiano Zena, örtülerin altından başını çıkardığında saat on bir buçuğu gösteriyordu.

Trecca, saat bire doğru gelirdi. Yıkanmak ve kahvaltı yapmak için ancak vakit vardı.

Bir kurt kadar açtı. Bir bütün tavuğu kemikleriyle silip süpürebilirdi. Düşüncesi bile karnının uzun uzun guruldamasına yetmişti.

Oysa reçel ekmekle yetinmesi gerekiyordu.

Gözlerini ovuşturdu ve esneyerek pencereden dışarı baktı. Kıçına yediği tekmeyle çırılçıplak bir halde evden çıkan perişan kadının haline gülmemek için kendini zor tuttu.

O öğleden sonra seve seve motosiklet bakmaya gidebilirdi. Dört Peynir'e kendisiyle gelmesini söyleyebilirdi.

Giyindi ve aşağı indi. Televizyon açık ve MTV kanalındaydı.

Rino mutfaktaydı ve sosyal hizmetler görevlisiyle karşılaşmak için hazırlıklarını çoktan tamamlamıştı. Her defasında onu bir düğün törenine gidecekmiş gibi görmek Cristiano'yu çok güldürürdü. Podyuma çıkacak bir mankene benziyordu. Mavi gömlek. Kravat. Lacivert pantolon. Bağcıklı düz ayakkabılar.

"Bak buraya!" Babası formika rafın üstündekileri işaret etti.

Üstünde on dilim domuz salamı bulunan yağlı kâğıt ile bir tabakta gravyer peyniri ve bir francala duruyordu. Havada kahve kokusu vardı. Ayrıca, kapağı açık duran fırından da tatlı bir sıcaklık geliyordu.

Salamlı ekmek ve gravyer peyniri, Cristiano'ya göre dünyanın en güzel sandviçiydi (tabii mozzarellalı ve jambonlusu da ikinci sıradaydı) ve sabahları onu sütlü kahveyle birlikte mideye indirmekten daha güzel bir şey olamazdı.

Ne olmuştu? Noel değildi, ayrıca doğum günü de değildi.

"Sabah erkenden uyandım ve biraz alışveriş yaptım. Ye, işte."

Cristiano onun isteğini ikiletmedi. Her lokmanın tadını çıkararak, sessizce karınlarını doyurdular. Rino, gömleğini kirletmekten çekinerek sandviçini uzakta tutmaya çalıştı.

49

Beppe Trecca, Varrano yolunda Puma arabasıyla ilerlerken, piyano notalarıyla karışmış yunus seslerinin kaydedildiği bir CD'yi dinlemekteydi. Onu, otobandaki dinlenme yerinde durduğu sırada satın almıştı, çünkü kapağında yoga yaparken ya da yoğun bir günün sonunda gevşemek için özel olarak hazırlandığı yazıyordu. Oysa balıkların çıkardığı tiz sesler, özellikle de uykusuz geçen bir gecenin ardından, onu asla gevşetmiyordu.

Aracın stereosunu kapattı, kırmızı ışıkta durdu ve yeşile dönmesini beklerken, evrak çantasını açtı. İçinde bir şişe Ballantine's vardı. Etrafına bakındı ve şişeyi ağzı-

na dayadı, bir yudum içti ve sonra gerisin geri çantanın içine attı.

Gaza bastı ve ses tonunu ayarlayarak ezberden okudu: "Bazı insanlar olayları olduğu gibi görürler ve şöyle derler: 'Neden?' Ben hiç var olmamış şeyleri hayal ederim ve şöyle derim: 'Neden olmasın?'"

George Bernard Shaw'ın *Özlü Sözler Kitabı*'nda bulduğu bu cümle, mahalle kilisesinin gönüllüleri için o gün öğleden sonra düzenlediği "Gençler, Toplumun Değişen Dinamiği" konulu tartışma panelini başlatmak için kusursuz bir cümleydi.

Seminerin konusuyla ne ilgisi olduğunu tam olarak bilmiyordu ama kulağa hoş geliyordu.

Beppe Trecca otuz beş yaşındaydı; Castelli Romani sırtlarındaki küçük bir köy olan Ariccia'da doğmuştu ve Varrano'ya, sosyal hizmetler uzmanlığı sınavını kazandıktan sonra taşınmıştı.

Bir metre yetmiş santim boyundaydı. Son günlerde oldukça zayıflamıştı ve zaten yapıca zayıf olduğundan kaybettiği iki kilo yüzünden bir denizatı gibi kuru bir adam olup çıkmıştı. En sert jöleyle bile yola girmeyen kıvırcık saçları, sarıya çalan bir yün yumağı gibi başını örtüyordu.

Üstünde lacivert bir takım elbise, beyaz gömlek ve çizgili kravatı vardı. Fazlasıyla bollaşan pantolonu düşmesin diye bir de sarı renkte pantolon askısı takmıştı.

Gesù come manager[1] adlı kitabı okuduğu günden beri böyle giyiniyordu.

Amerikalı dâhi iş adamı Bob Briner, ona göre gerçek bir bilgeydi. O, Tanrı'nın oğlu olmasının ötesinde, İsa'nın ayrıca nasıl harika bir yönetici olduğunu anlamak için

1. Hazreti İsa'nın Yöneticilik Metotları.

İncil üzerinde uzun araştırmalar yapmıştı. Önemli bir projenin oluşturulması, yardımcıların (on iki havari) seçilmesi, her türlü yolsuzluk biçimin yadsınması ve Filistin halkıyla olan iyi ilişkiler, onu tüm dünyanın en büyük girişimcisi yapan başarısında belirleyici olmuştu.

O andan itibaren Trecca'nın, bir sosyal hizmetler görevlisi gibi değil, işine bir yönetici gibi yaklaşması gerektiğine dair zihninde bir ışık yanmış ve böylece bir yönetici gibi giyinmeye karar vermişti.

Güneş gözlüğünü çıkardı ve arabanın aynasında gözlerini çevreleyen koyu halkalara baktı. Bu haliyle küçük bir ayı yavrusuna benziyordu.

Kadınların bu tür sorunlarını gizlemek için krem türü şeyler kullandıklarını biliyordu, belki kendisinin de satın alma zamanı gelmişti.

Aralarında yaşananlardan sonra Ida'nın öğleden sonraki yuvarlak masa toplantısına gelmeyeceği her ne kadar kesin olsa da, onu bu halde görmemesi gerekirdi.

Ida Montanari, Varrano ASL'nin direktörü ve Beppe Trecca'nın *belki de* en iyi dostu olan Mario Lo Vino'nun karısıydı.

Evet, *belki* idi, çünkü zavallı Beppe'ye yaptıklarından sonra, onun hâlâ en iyi dostu olduğundan çok da emin değildi.

Adamın karısına âşık olmuştu. Aslında *aşk* sözcüğü yeterli değildi; o, kadın için düpedüz aklını kaçırmıştı.

Bu hiç de kendisine yakışan bir durum değildi. O, sadakat, doğruluk ve dostluk değerlerine inanan biriydi.

Ne var ki, yirmi yedi yaşındaki Ida'nın, tıpkı bir cennet kuşu gibi hastalıklı bir kümeste diğerlerinden ayrılması ve de gönüllülerin hüzünlü dünyasında yer alması da onun suçu değildi.

Her şey masum bir arkadaşlıkla başlamıştı. Mario'nun sayesinde tanışmışlardı. Bunalım içinde ve karamsar

bir adam olarak Ariccia'dan geldiği günlerde, Lo Vino'ların evine bir aile dostu olarak kabul edilmişti. Orada aile içinde olmanın, akşamları bir kadeh şarap içerken hep birlikte kâğıt oynamanın zevkini yaşamıştı. Çocukları, Michele ve Daria'nın Beppe Amcası olup çıkmıştı. Üstelik önceki yaz tatilinde onlarla birlikte dağa bile gitmişti. Ve Ida'nın ruhunu da orada keşfetmişti. Rahat etmesini sağlayan ve ona hayatın güzelliklerini sunan bir kadındı Ida. Daha da önemlisi Beppe'ye hafifl ediğini hissettiriyordu. Kahkahaların hiç eksilmediği nice günler yaşanmıştı.

Bundan başka, mahalle kilisesinin gönüllüler grubunu düzenlemekte kendisine yardım etmesini isteyen de Ida olmuştu.

Kısacası, her şey fazlasıyla iyi gidiyordu. Ta ki, Tanrı ile şeytanın ona bu komployu kurmak için insan kılığına girip işbirliği etikleri üç gün öncesine kadar.

O akşam yoksullarla olan toplantı belli bir neden olmadan iptal edildiğinden, Beppe de Video-İnternet Salonunda Ida ile baş başa kalıvermişti. Ayrıca on beş yıldır bir an olsun kilisesinden ayrılmayan Rahip Marcello'nun da o gün alkoliklerle pizza gününe katılması gerekmişti.

Ve tam o sırada şeytan araya girmiş, adamın dilini ve çenesini ele geçirerek onun yerine konuşmuştu. "Ida, yanımda Etiyopya'daki gönüllülerin yaptığı çalışmalarla ilgili çok ilginç bir video kaydı var. Sana onu göstermek isterim. Gerçekten görmeye değer. Oradaki gençler, bana göre kusursuz bir iş çıkarmışlar."

Kırmızı ışıkta duran Beppe Trecca durmadan alnını yumruklamaya başladı. "Afrikalı" yumruk, "çocukların" yumruk, "videosunun" yumruk, "önünde. Utan, utan!"

Yumruklamayı kesmek zorunda kaldı, çünkü yanında duran motosikletin üstündeki iki genç hayretle onu izliyorlardı.

Fena yakalanmıştı, zoraki gülümsedi ve arabanın penceresini indirerek: "Hey gençler... Önemli bir şey yok... Düşünceler... Sadece düşünceler..." dedi.

Ida göz ucuyla saatine bakmış ve gülümsemişti. "Mario ve çocuklar Eva Nine'de akşam yemeğindeler. Neden olmasın?"

"Kahrolası ninecikleri!" Beppe patinaj çekerek anayola saptı.

Beppe kaseti videoya yerleştirmişti, genellikle çalışmayan video cihazı, nasıl olduysa o gün hiç sorun çıkarmadan çalışıvermiş ve görüntü ekranı kaplamıştı.

Bir yanda, karanlıkta, yapay deri kaplı kanepede yan yana oturan ikisi, diğer yanda açlıktan ve dizanteriden karınları sarkmış Afrikalı çocuklar.

Ida bacak bacak üstüne atmış, kollarını birbirine kavuşturmuş oturuyordu, fakat bir anda geriye kaykılmış ve hiç farkında olmadan bir elini Beppe'nin bacağının birkaç santim yakınına koymuştu. Adam dikkatle ekrana bakmayı sürdürürken, kadının parmak eklemlerini pantolonunun kumaşında iyice hissedinceye kadar fark edilmeyecek kadar küçük ama yabani incir ağacının inatçı kökleri gibi kararlı bir şekilde bacaklarını açmıştı.

Sonra da dönmüş ve hedefine kilitlenen bir İslami intihar komandosunun kararlığıyla kadını öpmüştü.

Üstelik Mario Lo Vino'yu, masum Michele ve Daria'yı, karnını doyurduğu, bir arkadaş, hatta bir kardeş gibi kabul edildiği, ağırlandığı akşamları bütünüyle unutarak.

Peki ya o? O ne yapmıştı? Öpmesine izin vermişti. En azından başlarda. Beppe dudaklarında hâlâ onun dudaklarını hissediyordu. Naneli sakızının tadını. Yumuşak ve ıslak diliyle kısa süreli de olsa yadsınamayacak o teması.

Ama sonra Ida kendini geri çekerek onu reddetmiş ve kırmızıdan mora dönen yüzüyle "Sen aklını mı kaçırdın?! Ne yapıyorsun?!" diyerek çıkışmıştı. Ve bir tefrika romanın küçük kadın karakteri gibi tepesi atmış bir halde arkasına bakmadan kaçıp gitmişti.

Ne ertesi gün ne de sonraki gün kiliseye gelmişti.

O dönemde Beppe, hayatında daha önce hiç olmadığı kadar çok acı çekmişti. Üstelik bunlar fiziksel acılardı. Özellikle de bağırsaklarında. Spastik kolit durumu yeniden baş göstermişti.

Bir tür zührevi hastalık gibi, Ida'ya olan tutkusuna saklandığını fark etmişti.

Kuzeni Luisa'ya içini dökmeyi düşünmüştü. Kendisine yardım etmesini isteyecekti. Fakat utancı büyüktü. Aklı karmakarışıktı; bir dostun rahatlatıcı sesinden yoksun bir halde, hastalığının geçmesini ya da bedeninin o şeytani virüs karşı bağışıklık kazanmasını umarak bu duruma tek başına, sessizce katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Çıkar yol yoktu. Uykuları bozulmuş, unutmaya çalışmak için içmeye başlamıştı. Öyle davrandığı için kendini lanetlemiş ama dil temasının olduğunu da kendi kendine söylemeyi sürdürmüştü. Öyleydi. Tartışılamazdı. Ariccia'da doğduğu kadar gerçekti. Üstelik, gerçekten istememiş olsaydı, dilini ağzına sokmasına asla izin vermezdi. Değil mi?

O sabah saat beş kırk üçte telefonuna mesaj yollamıştı. Gece boyunca ne yazacağını düşünmüş ve sonunda yazmıştı:

AFFET BENİ. ☹

Yeterli. Sade. Kesin. O, tabii ki yanıtlamamıştı.

Sosyal hizmetler uzmanı, Rino Zena'nın evinin

önünde durdu, evrak çantasını aldı ve Puma arabasından indi.

Ayakkabılarını kirletmemek için su dolu çukurların arasında hoplayıp zıplarken kendi kendine *ama artık yeter, özel sorunlar işe karıştırılmamalı*, dedi ve tam evin zilini çalacağı sırada cep telefonu iki kere titreşti.

Trecca'nın bedeninden, kalbinin üstüne elektroşok verilmişçesine kuvvetli bir akım geçti.

İrkildi, nefesi kesilmiş bir halde ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda beliren zarfın yanında IDA yazıyordu.

Gözlerini kapadı, tuşa bastı ve gözlerini yeniden açtı.

NİÇİN? ÇOK ÇOK GÜZELDİ.
YARIN GÖRÜŞMEYE NE DERSİN?
YERİ VE ZAMANI SEN AYARLA. ☺

Şırfıntıya bak sen! Demek ki onun da hoşuna gitmişti!

Dişlerini sıktı, dizlerinin üstüne eğildi ve yumruğunu havaya kaldırırken coşkuyla bağırdı: "Yaşasın!!!"

Zili çaldı.

50

"Dışarıda ne biçim bir hava var, gördünüz mü, çocuklar? Ne yapalım dersiniz?" Beppe Trecca, Rino'nun yanına oturdu, evrak çantasını dizlerinin üstüne yerleştirdi ve mutlulukla ellerini ovuşturdu.

Cristiano Zena, zarları atarken bir yandan da adamı izliyordu. "Her şey yolunda. Ben kazanıyorum," diye karşılık verdi.

Tuhaftı. Adamın heyecanlı bir hali vardı, üstelik geçen geldiğinden daha zayıf görünüyordu, sanki bir hasta-

lığa yakalanmış gibiydi ve çukura kaçmış gözlerinin çevresinde hiç uyumadığını belirten halkalar vardı.

"Çok güzel! Harika! Monopoli oynamayı seviyorsunuz demek?"

Beppe onları yeteri kadar birlikte oyun oynamadıkları için azarladığından beri (oyun, baba oğul arasında daha sıkı ve samimi bir ilişki oluşturmaya yardımcı olur), onun her ziyaret gününde bu komediyi oynarlardı.

Rino da zarları attı ve muzipçe gülümsedi. "Evet, hem de çok. Bu paraları idare etmek çok güzel oluyor."

Cristiano, Trecca'nın ziyaretleri sırasında babasının nasıl sakin kalabildiğine her defasında şaşırıp kalırdı. Bambaşka biri olup çıkıyordu. Ondan nefret etmesine ve elinde olsa arabasıyla üstünden geçmek istemesine rağmen, dudaklarına yapay bir gülümseme yapıştırıyor ve adamın her sorusuna bir lord nezaketiyle karşılık veriyordu. Her defasında babasının patlamamak ve adamı kravatından tutarak kafa vuruşlarıyla suratını dağıtmamak için nasıl insanüstü bir çaba harcaması gerektiğini iyi biliyordu... Ama bir süre sonra babası yutkunmaya başlardı ve parçalamak istermişçesine masanın köşesini sıkarken moraran yüzü karşısında Cristiano korkuya kapılır, sosyal hizmetler görevlisini göndermek için bahaneler uydurmak zorunda kalırdı.

Beppe evrak çantasını açtı ve birtakım yazılı kâğıtlar çıkardı. "Rino, burada senden doldurmanı isteyeceğim bir form var."

Rino kuşkuyla baktı. "Nedir?"

"Alkol felaketi, yani böyle bir sorunu olup da bu toplumsal yarayı görmezden gelen kişiler için bir anket. Yalan söylemek ve bu sorunu kendinden bile saklamak bir alkolik için doğal bir davranıştır. Nedenini biliyor musun, Rino? İçkiye bağlı sorunların yaftalaştırıldığı utanç damgası yüzünden. Yadsımaya kalkışmaları da bu

yüzden. Bedenini saran alkolün sana verdiği ağır zararları burada tekrarlamanın bir yararı yok. Ayrıca bu kötü alışkanlığının aile, iş ve sosyal ilişkilerin üzerinde açacağı olumsuz sonuçları da düşün."

Cristiano sinirlendi. Bu adam babasını hastaneye kapatmak için fırsat kolluyordu. Ve de onları birbirlerinden ayırmak için. İki gün önce yolda karşısına çıkmıştı ve o zaman Trecca bir şeyler saklarmış gibi, ona belli belirsiz bir selam vermişti. Şimdi de bu anket işini çıkarmıştı. Bir dolap çevirmek ister gibiydi.

Sosyal hizmetler uzmanı gülümsedi. "Rino, beni dinle; benim düzenlediğim alkolün toplumdaki zararları konulu seminere senin de katılmanı ciddi olarak düşünüyorum, bu durumda anketi samimiyetle doldurmanı istiyorum. Aşırı içki içtiğini biliyorum, bunu benden saklamana gerek yok. Hatta bugün birlikte bir şey yapalım. Sembolik bir şey, oğlunun önünde." Evrak çantasını açtı ve yarısı boşalmış Ballantine's şişesini dışarı çıkardı. "Cristiano, iki bardak getir lütfen."

Cristiano mutfağa koştu ve iki bardak getirdi.

"Teşekkür ederim." Beppe bir bardağa iki parmak viski koydu ve onu Rino'ya uzattı, sonra ötekini kendisi için neredeyse yarısına kadar doldurdu. "Bu, gelecek görüşmemize kadar içeceğin içi alkol dolu son bardak olacak. Tamam mı? Bu bir sözdür. Anlaşıldı mı?"

Rino bir asker gibi, "Anlaştık," diye yanıt verdi.

Sosyal hizmet görevlisi bardağını havaya kaldırdı ve tamamını bir yudumda bitirdi. Rino da aynı şeyi yaptı.

"Aaahhh..." Trecca yamulan ağzını elinin tersiyle sildi. Sonra kravatını düzeltti. "Çocuklar ben bir dakikalığına banyonuzu kullanabilir miyim?"

Cristiano ve Rino "elbette" diyerek rahat bir nefes aldılar.

Sosyal hizmet görevlisi banyoya kapandı.

Rino, "Nesi var bunun? Gördün mü olanı? Bir bardak viskiyi devirdi..." diye fısıldadı.

Cristiano omuzlarını kaldırdı. "Ben nereden bileyim..."

51

Beppe Trecca banyo kapısını kilitledi, sonra yüzünü yıkadı.

Zenalarla konuşmuştu konuşmasına da ne söylediğini kendisi bile anlamamıştı. Ida'nın olgun vişne rengindeki dudaklarını, elbisesinden görünen göğüslerinin arasındaki V şeklini ve Meg Ryan'ınkiler gibi, bambi gibi iri gözlerini düşünmeden edemiyordu. Ve özellikle de hangi cehennemde buluşabileceklerini düşünüyordu.

Aynada kendisine baktı ve başını salladı.

Fazlasıyla solgunum, belki de solaryuma gitsem iyi olur.

Kendi evinde olamazdı. Çok riskli. Ne de bir otelde. O da fazlasıyla duygusuz. Şöyle özel, romantik bir yer gerekiyordu.

Ansızın kafasında bir şimşek çaktı.

Tabii ya! Kuzenimin kocasının karavanı!

Cep telefonunu çıkardı ve çabucak bir mesaj yazdı:

HARİKA!
YARIN SAAT 22.00 GİBİ
BAHAMALAR KARAVAN PARKINDA
GÖRÜŞÜRÜZ.

Tam mesajı yollamak üzereydi ki aklına geldi ve elleri titreyerek ekledi:

SENİ SEVİYORUM ☺

52

O öğleden sonra Cristiano Zena otobüse bindi ve gezmeye gitti.

Aklında belli bir program yoktu ve cebinde sadece üç avrosu vardı ama cumartesiyi evde geçirmesi söz konusu değildi.

Yemekten sonra Dört Peynir'e kendisiyle motosiklet bakmaya gelmek ister mi diye telefon etmişti ama her zamanki gibi telefonu yine kapalıydı.

Büyük bir olasılıkla kilisedeydi.

Otobüsün kapıları puflayarak açılıp Cristiano kaldırıma ayak bastığı sırada saat neredeyse dörde geliyordu; ama akşam karanlığı çoktan ovaya çökmekteydi. Ufuk çizgisi somon renkli incecik bir şerit halindeydi. Doğudan dondurucu bir rüzgâr esiyordu ve otoyolu iki parçaya ayıran servi ağaçları hep birlikte bir yana yatmışlardı. Ayrıca yaya köprüsünün altına asılan geniş ve uzun bez ilanlar da gevşek yelkenler gibi şiddetle şişerek bir yandan bir yana savruluyordu.

Cristiano'nun önünde bir buçuk kilometrelik bir alana sıralanmış mağazalar, toptan ve perakende satış dükkânları, *outlet*'ler, self servis oto yıkamalar, depolar, renkli ışıklar, indirimli ve zararına satışları gösteren hareketli ışıklı panolar uzanmaktaydı. Bir de cami vardı.

Scarpa Katedrali'ne ait küçük binanın arkasında, solda, seyyar satıcıların el arabalarında pişirdikleri sosis ve domuz kızartmalarından yükselen duman bulutlarının arasında Quattro Camini Alışveriş Merkezi'nin sağlam duvarları yükselmekteydi. Onun biraz ötesinde Mediastor'un camlı kübik binası ve yolun diğer tarafında yeni arabaların dizili olduğu büyük Opel-General Motors bayii ile süper fırsat ilanlarının kapladığı ikinci el araç satış pazarının bulunduğu büyük meydan vardı. Ve

bir de McDonald's kulübesinin hemen yanında Multiplex salonunun parkı.

İki uzun ve düz yolun içinden geçtiği yuvarlak meydanın tam ortasında yaşlı heykeltıraş Callisto Arabuia'nın son eseri yükselmekteydi. Bu, dönerken bir havuza işer gibi su fışkırtan Pandora şeklindeki bronzdan devasa bir heykeldi.

Cristiano, alışveriş merkezine doğru yürüdü. Havanın iyi olduğu günlerde binanın köşelerindeki dört kule kilometrelerce uzaktan bile görülürdü. Onların, Venedik'teki San Marco Meydanı'ndaki katedralin çan kulesinden yarım metre daha uzun olduğu söyleniyordu. Bir avroya asansörle iki numaralı kulenin tepesine çıkılabiliyordu. Oradan denize doğru yılan gibi kıvrılan Forgese Nehri, onun bütün küçük kolları ve kızamık dökmüş gibi vadiyi kaplayan küçük köyler görülebilirdi.

Alışveriş merkezi, doksanlı yılların ortasında inşa edilmiş, bir uçak hangarından daha büyük penceresiz, mavi renkte, cepheleri birbirine bakan kocaman bir yapıydı.

O gün, indirimli satışlar ayı onuruna, kulelerin tepesine, üstünde BÜYÜK İŞLER QUATTRO CAMINI'DE YAPILIR yazılı sarı mavi renkte uçan balonlar asılmıştı. Binanın dört yanında, yollara dökülmüş binlerce arabanın kapladığı asfalttan bir düz bir alan uzanmaktaydı.

Uzaklardan Quattro Camini'ye geliyorlardı. Burası, çapı yüz kilometreyi bulan bir alan içindeki en büyük alışveriş merkeziydi. Üç ana kat ile iki asma kata bölünmüş yüz bin metrekarelik bir alana sahipti. Üç bin arabayı rahat rahat içine alan kapalı bir otoparkı vardı. Giriş katı, son derece ekonomik olan Coral Reef Hipermarket'e ayrılmıştı, bir kasa birayı on avrodan az bir paraya evine götürebilirdin. Geri kalan yerler hep mağazalara ayrılmıştı. Orada arzu ettiğin her şeyi bulabilirdin: Monte dei

Paschi Bankası'nın gişesi, Vodafone ve TIM satış noktaları ile bir postane, bir çocuk köşesi, giyim ve ayakkabı mağazaları, üç kuaför, dört pizzacı, bir şarap dükkânı, bir Çin lokantası, bir İrlanda Pub'ı, bir oyun salonu, bir evcil hayvan dükkânı, bir spor salonu, bir tıbbi analiz laboratuvarı ve bir solaryum salonu. Tek eksik, kitapçı dükkânıydı.

Birinci katın ortasında kayık şeklinde havuz bulunan oval bir alan ve ikinci kata çıkan mermer merdivenler vardı. Mimar kendi gözünden Roma'daki İspanyol Meydanı'nın sürrealist açıdan yeni bir boyutunu sunmaktaydı.

Cristiano, rüzgârın dondurucu soğuğundan kendini korumak için kamburu çıkmış bir halde otoparktan geçti. Özel indirimli satışların ilk günü olması nedeniyle her yer ana baba günüydü.

Başı sonu belli olmayan araç kuyruğu otoparkın otomatik gişelerinin önünde kımıldamadan dururken, çağlayarak gelen bir insan seli giriş kapılarına saldırıyordu. Aileler tıka basa dolu alışveriş arabalarıyla dışarı çıkıyorlardı; astronot gibi sarıp sarmaladıkları pusetlerindeki çocuklarıyla anneler, arabaların arasından akın eden motosikletli gençler, park yeri için kavga eden insanlar, kapılarından kusarcasına yaşlı takımını indiren otobüsler. Bir de otoparkın bir köşesine içinde çarpışan arabaların ve atış tahtalarının olduğu küçük bir seyyar eğlence parkı kurmuşlardı.

Giriş kapılarındaki hoparlörlerden kulakları sağır edici ve bozuk bir müzik sesi yükseliyordu.

Cristiano, Fabiana Ponticelli ile Esmeralda Guerra'nın genellikle yaz aylarında kendi gruplarıyla birlikte geldikleri ve kışın da kendi motorlarını park ettikleri büyük çöp bidonlarının dizili olduğu yöne doğru baktı.

Gülen suratlı Scarabeo motor oradaydı, Tekken'in motosikletine bağlı duruyordu.

Yüreği hızla çarpmaya başladı.

Motosikleti dikkatle inceledi. Kabul etmesi ona acı veriyordu ama o orospu çocuğu kusursuz bir araca sahipti. Tekerleklerini değiştirmiş, trafikte kolayca kayabilmek için yerine pist lastiklerinden taktırmıştı. Dikkatli bakınca, egzozunun da trafik yönetmeliğine uygun olmadığını fark etti. Tüm bu değişiklikler için kim bilir kaç para harcamıştı. Ama bu onun için sorun değildi. Tekken'in babası San Rocco yakınlarındaki ampul fabrikası Biolumex'in ileri gelenlerindendi ve çocukluğundan beri onun her arzusu anında yerine getirilirdi.

Cristiano içini yakan kıskançlığa engel olamadı. Sonra kendi kendine, ağızlarında gümüş kaşıkla doğarlar, ama başlarına bir iş gelince de kız gibi ağlarlar, dedi.

Şimdi bir deprem olsa ve Tekken her şeyini kaybetse, ne yapacağını bilemez, önce fakirleştiği için umutsuzluğa kapılır, sonra da önüne çıkan ilk ağaca kendini asar Oysa benim kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Deprem olsa, ne güzel olurdu.

Sonra da, büyük adamların her zaman bütün bokluklardan tek başına çıkmak zorunda kaldıklarını düşünerek kendi kendini cesaretlendirdi. Eminem'e ya da Hitler'e ya da Cristian Vieri'ye bak.

Alışveriş merkezine girmekte olan kalabalığın arasına karıştı.

İçerisi çok sıcaktı. Sağlı sollu iki tarafta mini etekli ve ceketli kızlar, daha içeri adımını atar atmaz, seni promosyonlu telefon tarifeleri ile indirimli spor salonları ve solaryum broşürlerine boğuyorlardı. Plastik bir aletle havuç ve kabak doğrayan bir başkasının önünde ise büyük bir insan kalabalığı vardı.

Cristiano her zamanki gibi cep telefonu dükkânı, Cellulandia'nın önünde durdu.

Bir cep telefonu olmasını ne çok isterdi.

Belki de okulda cep telefonu olmayan tek kişi oydu.

"Peki, sen diğerlerinden farklı olduğun için gurur duymuyor musun?" Bunu babasına söylediğinde, kendisine böyle karşılık vermişti.

"Hayır. Gurur falan duymuyorum. Benim de olsun istiyorum."

Vitrininde çok uygun fiyatlara bilgisayar ekranlarının ve PC'lerin dizili olduğu elektronik eşya mağazasının önünden geçti. Ama orada fazla duramadı. Omuz ve karın darbeleri arasında sürüklenmekteydi; kulaklarının içine içine bağıran rujlu dudaklar onu sağır ederken, gözlerini kamaştıran boyalı saçlardan ve kokularıyla etrafı bir bulut gibi saran parfüm ve tıraş losyonlarından giderek sersemlemekteydi.

Ne demeye gelmişti bu karışıklığın içine?

Elektrikli Ayı Birahanesi'ne geldi ve belki de Danilo oradadır, diyerek içeri bir göz attı.

Loş ışıkların kararttığı mekânda, yuvarlak masaların çevresinde karanlık tipler seçiliyordu. Taburelerin üstünde oturan insanlar barı doldurmuştu. Üç plazma ekranda güreş yarışması vardı. Müzik kulakları sağır edici türdendi. Ve müşterilerden biri bahşiş verdiğinde garsonlar bir çana vuruyorlardı.

Danilo'dan iz yoktu.

Cristiano dışarı çıktı ve cebindeki üç avro ile bir dilim salamlı mantarlı pizza aldı. Karar verdi, dükkânların vitrinlerine bakmadan hızlı bir tur atacaktı.

B galerisine doğru güruh halinde ilerleyen kalabalıkla birlikte sürüklenirken, az kalsın Fabiana Ponticelli ile çarpışacaktı.

Kıl payıyla kurtuldu. Esmeralda'nın "Bu taraftan! Bu taraftan!" dediğini duydu.

Kalabalığın içinde sevinç çığlıkları atarak sıçrayan

iki renkli cin gibiydiler. Zıplıyorlardı. Önlerine çıkanla kavga ediyor, onları itekliyorlardı. Karşılığında işittikleri bir sürü hakarete de hiç aldırmıyorlardı. İçlerine şeytan girmiş gibiydi.

Kendini göstermemeye ve onları da gözden kaçırmamaya çalışarak peşlerinden gitti. Fabiana, ansızın durdu ve eliyle bir giyim dükkânını işaret etti, sonra Esmeralda ile birlikte alaycı bir şekilde gülüşerek el ele dükkândan içeri girdiler. Cristiano da vitrine yaklaştı.

Askılardan etekleri, kazakları ve bluzları çekip çıkarıyor, her şeye göz ucuyla, belli belirsiz bakıyor, sonra yeniden katlı duran yığınların içinden dertop ettikleri giysileri çekiştirerek çıkarıyorlardı. Arada bir de durup tavana ve duvardaki bir şeye bakıyorlardı.

Cristiano bunu anlamıyordu, sonra birden uyandı.

Güvenlik kameraları.

Güvenlik kameralarının görüş alanının dışında kaldıklarında, içlerinden biri dikkat çekecek şekilde ortalığı altına üstüne getiriyor, öteki de de o sırada hızla giysileri çantasına dolduruyordu.

Fabiana'nın elinde bir çantayla deneme kabinine girdiğini ve Esmeralda'nın da sanki bir şapka denermiş gibi kabinin önünde kazık gibi dikildiğini gördü. Altını üstüne getirdikleri giysiler yüzünden deliye dönen bir tezgâhtar yanına geldiğinde ise, takındığı sahte gülümseme ve binbir özürden sonra Esmeralda'nın onu uzak raflardan birine doğru götürerek, kadından bin tane şeyi birden istemeye başladığını fark etti.

Cristiano, kapalı kabindeki Fabiana'nın bir kerpetenle giysilerin alarmlarını sökmeye uğraştığına adı kadar emindi.

Yeniden ortaya çıktığında, Esmeralda'ya bir işaret yaptı ve sakin sakin, şişkin bir çantayla dükkândan çıkarak kalabalığa karıştılar.

Bu konuda çok becerikliydiler. Kahretsin, hem de nasıl becerikliydiler.

Oysa kendisi çalma konusunda tam bir felaketti. Hep yanlışlar yapardı.

Karar verene kadar iki bin yıl geçerdi ve tezgâhtarlar onu enselemediyse bu tamamen onların aptallıklarından kaynaklanırdı. Çalmayı başardığı ise her defasında işe yaramaz şeyler oluyordu. Ayağına küçük gelen bir çift Adidas ayakkabı. Konsolu olmadığı için bir halta yaramayan bir çift Play Station *joystick*'i.

En kötü deneyimi ise hayvan dükkânındaki hamsteri, Fragola'yı çalmaya karar verdiğinde yaşamıştı.

O tüylü yaratığı ilk gördüğü anda âşık olmuştu. Fareye benzeyen bir yüzü vardı ama kepçe kulakları oldukça büyüktü ve gözleri de birer mürekkep damlası gibiydi. Tüyleri sütlü kahverengi ve kuyruğu tüyden bir kalem gibiydi. Bir kafesin içinde sere serpe uzandığı küçük bir hamakta uyuklamaktaydı. Bir kartonun üzerinde EVCİLLEŞTİRİLMİŞ diye yazılıydı. Ve Cristiano sahibine belli etmeden kafesin kapısını açmış ve elini içeri sokmuştu. Fragola onun karnını okşamasına izin vermiş, küçük elleri ve ayaklarıyla yakaladığı başparmağını pütürlü diliyle yalamıştı.

Günlerce aynı dükkâna gitmiş, fiyatı (akıl almaz bir fiyattı!) ne kadar, ne yiyip ne içer, kakasını nereye yapar, uslu mudur, kokar mı diye sürekli sormuştu. Sonunda onun bu sorularından fenalık geçiren dükkân sahibi kadın ona, "Ya alırsın ya da defolup gidersin," diye çıkışmıştı.

Onuru kırılan Cristiano, kapıya yönelmiş ve tam çıkacağı sırada, cadı kadının bir müşteriye bir paket kuru mama satmakta olduğunu görmüştü. Kafesin kapısını açmış, Fragola'yı boynundan yakalamış ve hiç düşünmeden hayvanı pantolonunun cebine atarak oradan uzaklaşmıştı.

Kısa bir süre sonra hamster kıpırdanmaya, etini sıkıştırmaya, sanki öldürmek istermişçesine canını acıtmaya başlamıştı.

Cristiano bu arada, asma kat boyunca kendinden emin yürümeye çalışıyordu, ancak hayvan tırnaklarıyla pantolonunun içinden derisini yüzüyordu. Daha fazla dayanacak gücü kalmamış, kalabalığın içinde şeytan çarpmış gibi acıdan bağırmaya, topallamaya başlamıştı. Arkasından, "Hırsız var! Hırsız var! Hamsterimi çaldı! Yakalayın!" diye kadının bağırdığını duyduğu sırada elini pantolonundan içeri sokmuştu.

Dükkân sahibi kadın, insanların şaşkın bakışları arasında peşinden koşmaktaydı. Cristiano da koşturmaya başlamıştı. O sırada hamster pantolonunun bir paçasından başını çıkarmıştı. Cristiano durduğu yerde tekmeler savurmaya başlayınca hayvan paçasından birkaç metre uçarak TIM telefon dükkânına doğru fırlamış, Cristiano da soluğu çıkış kapısında almıştı.

Bu korkunç deneyimden sonra bir daha asla dükkânlardan bir şey çalmayacağına yemin etmişti.

Bu arada iki kız nereye kaybolmuştu?

Elbise ve ayakkabı dükkânlarında kızları arayarak galeri boyunca ilerdi.

Luna nel Pozzo Barı'nda masalara oturmuş dinlenen insanlar İspanyol Meydanı'nı tıka basa doldurmuştu. Üç avroya çocuklarla resim çektiren silindir şapkalı ve bastonlu bir palyaço, bir de bedenine taktığı renkli kablolar ve plasterlerle küçük bir yatağa uzanmış, kalçaları titreyen bikinili bir sarışın kız vardı.

İşte oradalar.

Merdivenlerde oturuyorlardı; yeni çaldıkları kıyafetleri denemeye başlamışlardı bile.

Cristiano'ya kalsa oradan çekip gitmek isterdi, ancak içindeki sesi dinledi, nefesini tutarak ve kendini gös-

termeden göz ucuyla onlara bakarak ağır ağır önlerinden geçti. Birisiyle buluşacakmış gibi yapıyor, arada bir göz ucuyla yukarıdaki saate bakıyorlardı.

Otuz saniye sonra çeker giderim.

Otuz saniye dolmuştu, bir yirmi saniye daha beklemeye karar verdi. İyi de yaptı, çünkü tam on sekizinci saniyede Esmeralda'nın ona seslendiğini duyar gibi oldu.

Palyaçonun müziği öyle yüksekti ki, Esmeralda'nın kendisine seslendiğinden bir türlü emin olamıyordu.

Sonra iki kız yanlarına gelmesi için ona işaret ettiler.

Cristiano'nun dört basamağı çıkması epey zaman aldı. Esmeralda elini uzattı ve oturması için yer gösterdi. "Nasıl gidiyor?"

Cristiano'nun tükürüğü kurumuştu, zar zor "İyi," diyebildi.

Esmeralda gömleğinin üstüne mor bir bluz geçirdi ve "Nasılım?" diye sordu.

"İyi."

"Sadece iyi mi?" Ve sonra arkadaşına dönerek, "Görüyor musun? Bana yakışmadığını söylüyor," dedi ve bluzu üstünden çıkardığı gibi yere fırlattı.

Fabiana mavi gözleriyle bir an, onu izledi. "Sen ne yapıyorsun burada?"

"Hiç..."

"Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır..." Sonra yaptığı komediyi hatırladı. Omuzlarını silkti. "Evet... Ama sanırım geç kaldım."

Çantasından, üstünde Süperman'in kocaman S harfi bulunan bir polar çıkardı. "Kız arkadaşın mı?"

Cristiano'nun ağzından fazlaca telaşlı bir "Hayır!" çıktı.

"Bak, bir kız arkadaşının olmasında hiçbir kötülük yok. Kızlardan korkuyor musun yoksa?"

"Neden korkacakmışım?" Bu ikisiyle konuşurken her defasında kendisini sanık sandalyesindeymiş gibi hissediyordu. Daha iyi anlaşılması için ekledi: "Benim kız arkadaşım falan yok."

"Peki ya Angela Baroni?"

"Angela Baroni mi?"

"Sana ne kadar âşık olduğunu anlatarak milletin başını şişirip duruyor..."

Fabiana, "Oysa sen onun yüzüne bile bakmıyorsun, zavallı kız... Sen çok sert adamsın," diyerek onunla dalga geçti.

Angela Baroni, 3 C'nin kızlarından biriydi. Uzun siyah saçlı, ufak tefek bir kızdı. Kendisinden hoşlandığını hiç fark etmemişti.

Sıkılganlıkla fısıldadı: "Ondan hoşlanmıyorum."

"Peki sen kimden hoşlanıyorsun?"

Cristiano tırnaklarını kollarına geçirmeye başladı. "Hiç kimseden."

Esmeralda başını onun omzuna yasladı. Sanki kıçına bir baston sokulmuş gibi tüm bedeni bir anda zıpkın gibi geriliverdi. Başını döndüren güzel bir şampuan kokusu burnuna geldi, kız kedi gibi kulağına miyavladı: "Olanaksız. Sen okuldaki en iyi çocuksun, kimseden hoşlanmıyor olamazsın..." dedi ve boynuna belli belirsiz bir öpücük kondurdu.

Kızın kendisiyle dalga geçtiğinden emin olmasına rağmen, bu kendisine çok uzun gelen bir an içinde gözlerini kör eden, nefesini kesen ve sırtını ürpertiyle kaplayan, baş döndürücü, tarifsiz bir histi.

Fabiana, "Boka bak!" dedi, "Sen onu öpersin de, ben öpemez miyim?" Dudaklarını oğlanın dudaklarına yapıştırdı. Cristiano, belki öncekinden de şiddetli ikinci bir elektroşokla sarsıldı, sanki göğsünün ortasına bıçak saplamışlardı. Boğazından tanımlanması güç bir ses çıktı.

O yumuşak et parçasıyla teması çok kısa sürmüştü. Çok güzel ve çok acı verici. O ıslaklıktan hâlâ üstünde yapışmış bir parça kalıp kalmadığını anlamak için parmaklarıyla dudaklarına dokunmaya çekindi.

"Peki biz?"

"Bizden hoşlanmıyor musun?"

Esmeralda, onun başına yeşil fosforlu pelüşten bir şapka geçirdi. Sonra gülmeye başladı. "Sana çok yakıştı."

Fabiana da bir ruj çıkardı ve dudaklarına sürdü.

Cristiano, o anda iki kızın kendisini şampuanla yıkamalarına bile ses çıkaramayacak kadar aptallaşmıştı.

Esmeralda, çantasından bir ayna çıkardı. "Kendine bak!"

Cristiano, aynadaki görüntüsüne bakar bakmaz, ağzını temizlemeye başladı.

Esmeralda arkadaşına, "Oyun salonuna gidelim mi?" diye sordu ve galeriye doğru ilerledi.

Fabiana kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı. "Uf ya! Ne kadar sıkıcı biri olduğunu biliyor musun? Sen neden hiç gülmüyorsun? Bence babana çekmişsin."

Cristiano sinirlendi. Başkalarıyla babası hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. "Nedenmiş?"

"Ne bileyim, her tarafı dövmeli, kötü birine benziyor... Ha aklıma gelmişken, söylesene, nerede yaptırıyor?"

"Neyi?"

"Dövmeleri."

"Ben nereden bileyim... Dövmecide herhalde." Cristiano bunu gerçekten de bilmiyordu, hatırladığı kadarıyla büyük bir kısmını o doğmadan önce yaptırmıştı, daha yeni olanları da Murelle yakınlarında bir yerlerde.

"Bu gayet açık da, nerede?"

"Bilmem. Neden bilmek istiyorsun?"

"Ben de bir tane yaptıracağım."

"Nereye?"

Kız gülümsedi ve başını olmaz dercesine salladı. "Söyleyemem."

"Hadi, söyle, nereye?"

"Gizli bir yere."

"Hadi, söyle şunu!"

"O zaman sen de bana babanın dövmelerini nerede yaptırdığını söyle."

Oğlan elini yüreğinin üstüne koydu. "Bilmiyorum. Sana yemin ederim."

"Bak, o zaman bunu babana kendim sorabilirim. Korkacağımı mı sanıyorsun? Ne kadar zamanımı alır biliyor musun?"

Cristiano omuzlarını silkti: "Git sor o zaman."

Fabiana ayağa kalktı, onun elinden tuttu ve yukarı çekti."Hadi, gel!"

Oyun salonu gençlerle doluydu. İçlerinde okuldan çocuklar da vardı ama çoğunluğu daha büyüklerdi.

Çok büyük bir salondu, içinde beş kulvarlı bir bowling pisti, bir basket potası ve atışları sayan bir pano ile pelüş oyuncak avlayan döner vinçler ve de yüzlerce video oyunu vardı. Müzik kulakları sağır ediciydi. İçerisi Filipinliler, Çinliler ve de video oyunu ekranındaki ritmik hareketleri izleyerek dans eder gibi bir pistin üstünde hoplayıp zıplayan çocuklarla doluydu. Arkada bilardo oynanan ve jetonlu poker makinelerinin yan yana dizili olduğu daha karanlık ve daha tenha ikinci bir salon vardı. Burada, üstünü loş ışıkların aydınlattığı ve çevresini elleri sopalı siyah tiplerin çevrelediği yaklaşık on tane yeşil masa bulunuyordu.

Cristiano oraya hiç girmemişti. Birincisi, girişte, sadece on sekiz yaşından büyüklerin girebileceği yazılıydı; ikincisi kimseyi tanımadığı içindi ve üçüncüsü de bilardo oynamayı bilmiyordu.

Fabiana girişteki yasağa aldırmadan koşarak içeri girdi, Cristiano da peşinden gitti ama Tekken'in orada olduğunu görünce kapıda kalakaldı.

Tekken çiftli oynuyordu ve Esmeralda da onu rahatsız ediyordu. Atış yapacağı sırada sopasını çekiyor, gıdıklıyor ve ona sürtünüyordu. O da sinirlenmiş gibi yapıyordu, oysa bundan hoşlandığı bir kilometre öteden görülüyordu.

Yanında iki kişi daha vardı. Çenesinin ortası bir parmak sakallı, atkuyruklu Memmo ile kendini yüzde yüz Robbie Williams sanan aslında hiç ilgisi olamayan muşmula.

O sırada Esmeralda bilardo masasına çıktı ve Tekken, orada bulunan herkesin alaylı gülüşmeleri arasında topu kızın bacaklarının arasına nişan aldı.

Cristiano gözlerini yumdu ve sırtını duvara yasladı. Nefesi kesilmişti, Esmeralda ile Fabiana'nın dudaklarını hâlâ boynunda ve dudaklarında hissediyordu.

Başını duvara dayarken, "Ne biçim orospularmış..." diye mırıldandı.

Babası haklıydı, böyleleri baba parası yiyenleri severdi. Tekken gibi. Onların motosikletlerini. Paralarını.

Kendisi gibi beş parasızlarla da sadece alay ederlerdi.

Midesini yakan acı bir tat hissetti; bir şişe çamaşır suyu içmiş gibiydi. Kusacak gibi oldu.

Delice bir öfke kafasını bulandırıyordu. Avuçları kaşınıyordu. Canı içeri girmek ve eline geçirdiği bilardo sopasını o soysuz piçin kafasında kırmak istedi. Ama arkasını döndü ve ağzı açık nefes alarak, koşa koşa uzaklaştı. O yerden nefret ediyordu. O insanlardan. Kendisinin asla satın alamayacağı gereksiz eşyalarla dolu o vitrinlerden.

Mutfak eşyaları satan bir dükkâna girdi ve tahta sap-

lı uzun bir bıçak aldı, ceketinin içine sakladı ve yolundan çekilmeleri için önündekileri iterek otoparka çıktı.

Çöp bidonlarının arkasına geçti ve bıçağıyla Tekken'in motorunun önce selesini parçaladı, sonra lastiklerini deldi. Benzin deposunu çizmek üzereyken, birinin "Hey! Ne halt ediyorsun orada?" diye bağırdığını duydu.

Korkudan yüreği ağzına geldi.

Dönüp baktı. Büyük Ducati motosikletin üstünde siyah kasklı ve deri ceketli bir duruyordu. Motoru demir ayağına yaslarken "Orospu çocuğu, senin suratını dağıtacağım!" diye bağırdı.

Motosikletli arkasından "Tavşan! Boşuna kaçıyorsun. Senin kim olduğunu biliyorum. Orta sınıflardasın! Nasıl olsa yakalarız seni. Seni yakalarız ve..." diye bağırırken, Cristiano bıçağı fırlattı, arabaların arasında koşmaya başladı.

Anayola çıktı ve koşmayı sürdürdü.

Nasıl böyle büyük bir aptallık yapmış olduğuna inanmıyordu. İki saniye içinde tepesine kadar boka batmıştı.

Yapabileceği onca aptallık içinden gidip en kötüsünü seçmişti: Tekken'in motorunu çizmek ve de yakalanmak!

Su dolu çukurlara düşmemeye çalışarak başı önünde yürüyordu. Dalağı ağrıyor, bir eliyle üstüne bastırıyordu. Anayol, korkuluk, arabaların farları her adımda gözden kayboluyor sonra yeniden beliriyorlardı.

Kısık nefeslerinin altında kara motosikletlinin güçlü tehditlerini duymaya devam ediyordu: "Nereye kaçıyorsun? Kim olduğunu biliyorum! Seni tanıyorum! Bunu ödeyeceksin!"

Kötü bir düş görüyormuş gibiydi; sanki olduğu yerde durması, gözlerini kapatması sonra yeniden açması

yeterdi; böylece kendini yeniden ter ve deodoran kokan oyun salonunun karanlık köşesinde buluverecekti.

Bir anda delirmiş olmalıydı. Bıçak çalmıştı ve hipnotize olmuş gibi motosiklete saldırmıştı. Sanki beyninde bir tür *blackout* –bilinç kararması– olmuştu. Mutfak eşyaları satan dükkândan içeri girdiğinde, kendisini gören var mı, diye çevresini kolaçan etmeye bile gerek görmemişti.

İçindeki onca korkuya rağmen hâlâ nasıl oluyordu da koşabiliyordu, hiç anlamıyordu. Çok değil, yakında Tekken bütün acımasızlığı ve yok ediciliğiyle öcünü alacak ve bir gölge gibi üstüne çökecekti.

O kolayca adam öldürebilirdi.

Cristiano bir keresinde onu barın önünde bir kamyon şoförüyle yumruklaşırken görmüştü.

Hatırladığı şey, ondan en az yirmi kilo daha fazla ve bir domuz budu kadar iri elleri olan bir adama karşı koyarkenki dinginliğiydi. Tekken, tıpkı iğrenç bir mereng dansı yapar gibi kalçalarını dalgalandırarak durmadan zıplıyordu. Adeta eğleniyordu. Spor salonunda antrenman yapar gibiydi.

Adam iri bir maymunu andıran kollarını fırıldak gibi havada döndürerek hakaretler savururken, Tekken onun dizine tekmeyi indirmiş, koca dev boylu boyunca yere serilmişti. Sonra da bir kulağından tutmuş, başını yerden kaldırarak parmağını *olmaz* anlamında sallayarak adamın gözüne doğru uzatmış, "Sen burada hiçbir şey değilsin. Ve kabadayılık taslayamazsın," demişti.

Bütün sorun, o kaba saba adamın kamyonunu park ederken Tekken'e motorunu çekmesini söylemesi ve de bunu söylerken başında "lütfen" demeyi unutmuş olmasıydı.

Artık kim bilir bana neler yapar, ben adamın motorunu mahvettim.

Ciğerleri alev alev yanıyordu, yavaşlamak zorunda kaldı. Bir sulama kanalının üstündeki köprüyolunda ilerledi ve tam ortasındaki otobüs durağına gelince, saçağın altında nefes nefese durdu. Otobüs saatlerini gösteren tabelanın üstünde ve duvarlarda renk renk yazılar vardı. Bankın üstü pisti; ketçap, kızarmış patates ve köfte artıklarıyla doluydu. Ve ağır bir sidik kokusu vardı. Nefes neon ışığı tavanda çıtırdıyordu.

Otobüsü uzaktan görmek için gözlerini yola dikti ve ayakta öylece bekledi.

Şimdiye kadar, kara motosikletli, Tekken'e çoktan her şeyi anlatmış olmalıydı. *"Kimdi?"*

"Sarışın biri. Ortaokula gidiyor."

Fabiana ve Esmeralda, yapanın o olduğunu hemen anlayacaklardı. *"Biz onu tanıyoruz. İsmi, Cristiano Zena. Bizim okula gidiyor."*

O iki orospu, ona hayatta arka çıkmazlardı.

Bu arada otobüsün de geldiği yoktu. Tekken ve çetesi şimdi her yerde onu arıyorlardı; bu kesindi. Cristiano saçakla korkuluk arasındaki daracık boşluğa gizlendi. Üstgeçidin on metre kadar altında, kanalda akan suyun çağıltısını duyuyordu.

Uzaktan otobüsün sarı gözlerini gördüğünde, yürüyüp yürümemek konusunda kararsız kaldı.

Olan olmuştu.

Sundurmanın altından yola çıktı ve tam kolunu kaldırmak üzereydi ki, üç tane motosiklet otobüsün sağından geçerek, farlarını kör edercesine gözlerine diktiler. Bir adım geriledi ve otobüs hızını hiç kesmeden, önünden geçti. O sırada pencerelerinden dışarı bakan insanları ve hemen sonra da otobüsün kırmızı arka ışıklarını gördü.

Otobüs değil ama motosikletler durmuştu.

Kaçmayı denedi ama siyah bir Ducati onu olduğu

yere çiviledi ve arkasında oturan Tekken bir hamlede üstüne atladı.

Cristiano kendini bir anda çamurların içinde buldu, omzunu fena çarpmıştı. Doğrulmaya ve ayağa kalkmaya yeltendiği sırada Tekken onu pazılarından yakaladı ve koluyla tersten göğüs kafesinin üstüne bastırarak kımıldamasını engelledi. Diğer eliyle saçlarından tutarak geriye çekti, sonra da elinin tersiyle suratına öyle bir vurdu ki gidip korkuluklara çarptı.

O sırada Cristiano'nun böbreküstü bezleri milyonlarca molekül adrenalin ürettiğinden, en azından o an için, hiç acı duymadı.

Yola doğru koşma çabasıyla birdenbire doğruldu, ancak birkaç adım atamadan tekrar yere düştü.

Tekken bir tekmeyle bacaklarını orak gibi biçmişti.

Cristiano, şimdi buz tutmuş çamurun içinde güçlükle nefes alıyordu ve hâlâ ayağa kalkmak için çabalıyordu ama bacakları onu dinlemiyordu.

Ağzından tek bir yakınma çıkarmamaya yemin etti.

Tekken, ayakkabısının topuğunu elinin üstüne koydu ve var gücüyle bastırınca, Cristiano'nun ciğerlerinde zaten azalan hava, böylece acı bir çığlığa dönüşerek dışarı çıktı.

"Bunu neden yaptın, ha? Neden?" Tekken durmadan aynı şeyi söylüyordu. "Söyle bana!" Sesi kırık ve kuşkuluydu, az kalsın ağlayacakmış gibiydi.

Cristiano yanıt veremiyordu, çünkü verecek bir yanıtı yoktu, eğer beş dakika için zıvanadan gerçeğini saymazsa.

Tekken ayağıyla daha kuvvetlice bastırdığı sırada, Cristiano bileğini ve parmaklarını saran bir acı patlamasını hissetti.

"Neden? Konuş!"

Cristiano bir yandan merhamet dilemeyi, durması

için ona yalvarmak, bunları yapanın kendisi olmadığını, yanıldıklarını, kendisiyle bir ilgisi olmadığını söylemek isterken, diğer yandan tüm bu düşüncelerini engelleyerek içinde gitgide taşlaşan öfke kütlesini hissediyordu. Onu öldürebilirdi ama asla merhamet dilenmeyecekti.

Tekken geri çekildi ve Cristiano yeniden sundurmanın altına doğru sürünmeye başladı. Çevresinde renkler, egzoz dumanları, tekerlekler, bacaklar ve her şey bir gökkuşağının içinde birbirine karışıyordu. Kulakları uğulduyordu, ata biner gibi motorlarının üstünde duranların neler söylediklerini anlayamıyordu.

Kadın sesleri duyar gibi oldu.

Esmeralda ve Fabiana.

Onlar da vardı. Direnmek için bir neden daha.

Cristiano otobüs durağındaki bankın altına doğru süründü.

Belki biraz daha öteye gitmeyi başarırsam, beni bulamazlar.

Ama bu boş bir umuttu. Tekken onu ayak bileğinden yakaladı ve gerisin geri çekti. "Peki, şimdi seni ne yapmalıyım?" Bir tekme savurdu. "Anladınız değil mi? Bu bok parçası benim motorumu parçaladı." Anasına ateş edilmiş bir çocuk kadar umutsuzdu. "Şimdi onu ne yapmam gerekiyor?"

Cristiano dizlerini göğsüne çekerek dertop olmuştu. Titremesine engel olamıyordu. Tepki vermeliydi, ayağa kalkması, savaşması gerekiyordu.

Seslerden biri, "Aşağı atalım," diye önerdi.

Kısa bir sessizlikten sonra Tekken onayladı verdi: "Tamam."

Onu karanlık uçurumlara yuvarlayan acılarına rağmen, Cristiano bir köprüden atılarak ölme fikrini özgürleşmek adına oldukça güzel buldu.

"Tut ayaklarından."

Ayak bileklerinden tuttular. Çelik gibi bir el kolundan çekiyordu. Karşı koymadı.

Ertesi gün otobüs bekleyen yaşlı bir kadın, kanalın beton setlerinin üstünde onu ölü bir hamamböceği gibi yatarken görecekti. O asıl babası için üzülüyordu.

Istıraptan ölür.

Onu içine çeken karanlığı, suların sesini ve dondurucu rüzgârı altında hissettiği anda, kendisini havaya kaldırdıklarını anladı ve birden yüreğinden bir şey koptu. Gözlerini açtı ve sanki içine şeytan girmiş gibi çırpınmaya ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Piçler! Piçler! Orospu çocukları! Bunu size ödeteceğim! Sizi öldüreceğim! Hepinizi öldüreceğim!"

Ama ellerinden kurtulmayı başaramadı. Onu tutanlar en az üç kişi olmalıydı.

Kan beynine çıkmıştı. Altında, her araba geçtiğinde gümüş rengi parlayan kapkara bir dere akıyordu.

"E aşağılık bok, ölmek istiyor musun?"

"Siktir ol."

"Sert adamsın, demek?"

"Siktirin piçler!"

O sırada yüzüne inen yumrukla burnundan kanlar fışkırdı.

Tekken'in sesini duydu: "Beni iyi dinle! Pazartesi günü bana üst üste konmuş bin avroluk bir deste getirmezsen, anamın başı için yemin ederim ki seni öldürürüm. Ve sakın kaçacağını sanma, çünkü seni nasıl olsa yakalarım." Sonra ötekilere döndü: "Şimdi bırakın!"

Onu yere bıraktılar.

Bütün dünya ışıksız bir burgaca dönüşmüş, insan yüzleri silinivermişti.

Tek bir kasını oynatması beş dakika sürmüştü ve altına işediğini de o anda fark etmişti.

53

Cristiano Zena evine geldiğinde pencerelerden dışarı yayılan ışığı gördü.

Bir şey de yolunda gitseydi.

Babası onu o öyle, çişli pantolonu, çamura bulanmış, yüzü gözü pislik içinde, kanlı ceketi parçalanmış bir halde görecek olsaydı...

Tamam, boşver.

Cristiano topallayarak avlu boyunca yürüdü, minibüsü geçti, evin çevresini turladı. Evin arkasında, alüminyum bir kepenkle kapatılmış bodrum katındaki garaja giden çimentodan bir rampa vardı. Bir saksıyı kaldırdı altındaki anahtarı aldı. Kilide soktu ve acıyla gelen iniltisini bastırarak, kepengi ancak altından geçebileceği kadar kaldırabildi.

Garaj soğuktu. Işığı açar açmaz, karşısına büyük bir oda çıktı, burası ağır bir nem ve raflarda dizili duran şişelerdeki vernik kokuyordu. Ayrıca bezelye yeşili duvarları ve sarı neon ışığıyla da bir morgdan farksızdı. Yıllar içinde, bir çöplükte birikir gibi, üstü tepeleme eski gazete yığınları, büyük örtüler ve gereksiz eşyalarla kaplı eski bir pinpon masası odanın tam ortasında duruyordu. Karşı duvarda tahtakurtlarının aşındırdığı tozdan görülmeyen bir duvar piyanosu vardı. Rino, onun öyküsünü ve neden orada durduğunu hep geçiştirmeye çalışmıştı. Piyanonun onların hayatıyla hiçbir ortak yanı yoktu. Üstelik babası, Cristiano'nun tanıdığı en müzik kulağı olmayan kişiydi. Ağzından laf almayı belki de milyonuncu kez sorduğunda başarmıştı.

"Annenindi."

"E ne yapıyordu?"

"Çalıyordu. Şarkıcı olmayı istiyordu."

"İyi miydi, peki?

"Sesi güzeldi." Babası bunu kabul etmekte zorlanmıştı. "Sonunda asıl sevdiği şeyin şarkı söylemek değil, orospular gibi giyinip gittiği içkili barlardan adamların kolunda çıkıp gitmek olduğunu anladı. Piyanoyu satmayı denedim ama karşıma onu alacak kimse çıkmadı."

Böylece, Cristiano bir dönem sürekli garaja inmiş, piyano çalmayı denemişti. Ama onun da hiç kulağı yoktu, babasından beterdi.

Cristiano, duvar boyunca yığılı duran kutuların içinde birkaç eski giysi buldu. Rüzgârlığını çıkardı, güvelenmiş bir hırka ile bir kot pantolonu üstüne geçirdi. Yüzünü lavaboda yıkadı, saçlarını düzeltti. Ne hale geldiğini görmek için, aynaya bakmak isterdi ama ayna yoktu.

Garajı kapadı ve evin kapısına doğru gitti.

Asıl problem şişmiş dudaklarıydı. Sırtı yara bere içindeydi, ellerinin derisi soyulmuştu, bacakları fena ağrıyordu ama bunları saklayabilirdi.

Diğer bir problem de, bin avro idi ve aslında bu, problemden çok, tam bir felaketti. Neyse, bu konuyla daha sonra sakin kafayla ilgilenecekti, çünkü nasıl çözeceği konusunda en küçük bir fikri yoktu.

Şimdi babasının çoktan uyumuş ya da alkolden sızmış olması için dua etmeliydi, böylece bir panter gibi sessizce eve girmeli, sonra doğruca merdivenleri çıkarak odasına sıvışmalıydı.

Derin bir nefes aldı. Üstüne başına bir kez daha çekidüzen verdi, kapıyı açtı ve gürültü çıkarmamaya çalışarak kapıyı kapattı.

Oturma odasında sadece televizyonun yanındaki ışık açıktı. Odanın diğer yanı karanlık sayılırdı.

Babası her zamanki gibi şezlonga uzanmış yatıyordu. Cristiano bulunduğu yerden onun tıraşlı kafasını görebiliyordu. Kanepede Dört Peynir de vardı, sadece omuzlarını görüyordu. Uyuyorlar mıydı? Konuşup ko-

nuşmadıklarını anlamak için biraz bekledi. Yok.

İyi.

Parmak uçlarında merdivenlere yöneldi. Nefesini tuttu ve birinci basamağa ilk adımını attı, sonra diğerini ikinci basamağa, gürültüyle düşen çekiç ve pensenin basamakta durduğunu fark etmemişti.

Cristiano dişlerini sıktı ve başını kaldırdığı anda babasının boğuk sesini duydu: "Kim o? Cristiano, sen misin?"

Küfür etmemek için kendini zor tuttu, olabildiğince sakin bir sesle karşılık verdi: "Evet, benim."

"Selam!" Dört Peynir bir kolunu kaldırdı.

"Selam!"

Babası televizyonun ekranından maviye boyanmış maskeli yüzünü ona çevirdi. "Sen evde miydin?"

Bir heykel gibi kaskatı kesilen Cristiano, merdivenin korkuluklarına sıkıca tutundu. "Evet."

"Odanda ışık görmedim."

"Uyuyordum." O anda bu sözler ağzından çıkıverdi.

"Haa!"

Atlatmıştı. Onun yaptığı şeyle ilgilenemeyecek kadar sarhoştu. Bir basamak daha çıktı.

Rino, "Biraz domuz salamı olacaktı. Bir parça ekmekle bana onu getirsene," diye sözlerini sürdürdü.

"Gidip kendin alamaz mısın?"

"Hayır."

"Hadi ama. Ne yani, çok bir şey mi?"

Dört Peynir atıldı: "Ben gider getiririm."

"Hayır, sen olduğun yerde kalıyorsun. Bir baba oğlundan salam isterse, oğlu gider ve babasına salamı getirir. Bu iş böyle olur. Değilse, oğullar ne halt etmeye varlar?" Sesini yükseltmişti. Bu durumda ya morali bozuktu ya da başı ağrıyordu.

Cristiano uflayarak aşağı indi ve ona salamı götür-

meye gitti. Issız buzdolabının içinde tek bir salam dilimi kalmıştı.

Ekmeği de aldı. Kendini gölgede saklayarak yanına gitti.

Tam elindekileri ona uzattığı sırada, şanssızlık bir kez daha yakasına yapıştı. Televizyondaki yarışmacı yirmi bin avroluk cevabı bilince, milyonlarca voltluk ampul odanın içini bir anda gün gibi aydınlatıverdi.

Cristiano gözlerini indirdi. Yeniden kaldırdığında babasının ifadesi değişmişti.

"Dudağına ne oldu senin?"

"Hiç. Ne olmuş?" Onu elleriyle kapatmaya çalıştı.

"Ellerinin hali ne?"

"Düştüm."

"Nasıl?"

Cristiano'nun zihnindeki boşluktan ilk olarak aptalca bir yalan çıktı. "Merdivenlerden. Önemli bir şey değil" diyerek rol yaptı.

Babası kuşkuyla yüzüne baktı. "Merdivenlerden? Ve sonra da bu hale geldin? Yukarıdan aşağı mı yuvarlandın?"

"Evet... Ayakkabımın bağcıklarıma takıldım..."

"Bunu nasıl becerdin? Sanki suratına bir yumruk yemiş gibisin..."

"Hayır... Düştüm ben..."

"Bana saçma sapan bir masal anlatıyorsun."

Babasına yalan söylemek imkânsızdı. Yalanı yakalamakta özel bir yeteneği vardı. Palavraların koktuğunu ve kendisinin de bunu tıpkı ağır çürük kokusu gibi yüz metre öteden duyduğunu söylerdi. Ve de seni anında yakalardı. Cristiano kesin bilmiyordu ama ona yalan söylerken, bir türlü kontrol edemediği çene kemiği zangır zangır titrediği için kendini ele verdiğini düşünüyordu.

Ondan başka herkese gözünü kırpmadan yalan söyle-

yebilmesi tuhaftı. Kat kat yalanı kendinden emin bir şekilde öyle güzel peş peşe sıralardı ki, kimse ondan kuşkulanmazdı. Ancak karşındaki kişi babası olduğunda durum başkaydı, beceremezdi ve her seferinde onun gerçeklere ulaşmak isteyen derin, delici gözlerini teninde hissederdi.

Ayrıca o sırada Cristiano'nun onun sorularına katlanacak yeterli gücü de yoktu.

Hâlâ bacakları titriyordu ve midesi allak bullaktı. İçinden bir ses, bin avroluk felaketten sağ çıkabilmesi için ona yardım edebilecek tek kişinin yine babası olduğunu fısıldıyordu.

Sonra yanıldığını anlayarak, başını eğdi ve alçak sesle ona: "Söylediklerim doğru değildi. Ben düşmedim. Birini yumrukladım..."

Rino sessiz kaldı, bu sonsuzluk kadar uzun sürede burnundan derin nefesler aldı ve yerinden kalkarak televizyonu kapattı. "Anladığım kadarıyla yumrukların çoğunu da sen yemişsin."

Cristiano başını evet anlamında salladı.

Konuşmaması gerekiyordu, çünkü ağlamamak için o ana kadar harcadığı bütün çabanın tükendiğini hissediyordu. Nefes borusu sanki dikenli tellerle sarılmış gibiydi.

Kazağını kaldırdı ve sırtındaki çürükleri gösterdi.

Babası onları ifadesiz bir yüzle inceledi ve sonra sanki bir trafik kazasında tüm ailesinin ölüm haberini henüz almış biri gibi elini yüzünde gezdirmeye başladı.

Cristiano doğruyu söylediğine üzüldü.

Rino Zena başını kaldırdı ve tavana baktı, sonra nazikçe, "Dört Peynir, rica etsem evine gider misin?" diye sordu. Ufladı ve "Oğlumla yalnız kalmak istiyorum," diye ekledi.

Cristiano, *şimdi beni dövecek...* diye düşündü.

Dört Peynir bir kedi gibi sessizce kalktı, eski püskü

paltosunu üstüne geçirdi, anlaşılmaz bir ifadeyle Cristiano'ya baktı, yüzünü buruşturdu, sonra da çekip gitti.

Kapı kapanınca, Rino ayağa kalktı, odanın bütün ışıklarını açtı, sonra Cristiano'ya yaklaştı ve bir atı inceler gibi ağzını ve yaralarını inceledi.

"Sırtın acıyor mu?"

"Biraz..."

"Eğilebiliyor musun?"

Cristiano sırtını eğmeye çalıştı. "Evet."

"Çok kötü değil. Peki, bacaklar ne durumda?"

"Onlar da."

"Eller?"

"Önemli bir şey yok."

Rino hiç konuşmadan odanın ortasında bir daire çizerek dönmeye başladı. Sonra bir sandalyeye çöktü. Bir sigara yaktı ve gözlerini oğluna dikerek, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ne?"

"Sen de onu dövdün mü?" Yanıtını anlamak için oğlunun gözlerine bakması yetti. "Sen bir halt etmedin!" Umutsuzca başını salladı. "Sen... Sen adam dövmeyi bilmezsin." Ani bir çıkış yapmıştı. "Yumruk bile atamazsın." Bunu biraz utanmış biraz da suçlanmış bir baba gibi söylemişti. Sanki konuşmayı, yürümeyi öğretmemişti oğluna. Sanki oğlunun doğuştan unlu besinlere karşı ölümcül bir alerjisi varmış da onu tıka basa ekmek yemeye zorlamış gibiydi.

Tekken'in nasıl bir hayvan olduğunu açıklamak için babasının sözünü kesmeye çalışarak "Ama..." dedi. Babasının susmaya niyeti yoktu.

"Benim suçum. Benim suçum." Şimdi de, Lourdes'te[1]

1. Hazreti Meryem'in bir mağarada görüldüğü rivayet edilen ve o günden bu yana Hıristiyanların hacı olmak için akın ettikleri Fransa'da bir kent. (Ç.N.)

günah çıkaran bir tövbekâr gibi, iki eliyle başını tutarak dönüyordu.

"Kendini savunmayı bilmiyor. Bu tamamen benim suçum. Ne kadar aptalım ki..."

Cristiano "Baba! Baba!" diye bağırmamış olsaydı, o kim bilir daha ne kadar zaman bu şekilde devam edecekti.

Rino durdu. "Ne var?"

"O on sekiz yaşını geçmiş biri... ve Tayland boks şampiyonu. Bölgeler arasında birinciliği var."

Babası boş gözlerle ona baktı. "Kim?"

"Tekken!"

"Tekken de kim?"

"Beni döven."

Rino onu yakasından tuttu. Yüzü allak bullaktı; burun deliklerini şişirmiş, ağzını sıkıca kapatmıştı. Bir yumruğunu havaya kaldırdı. Cristiano içgüdüsel olarak kendini savunmak için kollarıyla başını örttü. Rino onu öylece tuttu, kararsızdı, sonra sarsarak itti ve oğlanı kanepeye düşürdü.

"Sen tam bir budalasın. Ve hâlâ dövüş sanatlarını bilen birinin adam dövmeyi de bildiği saçmalığına inanıyorsun. Sen bu hayattan ne öğrendin? Senin aklın neyle çalışıyor? Ah, tabii ya! Anladım! Televizyonda gördüklerinle: Hayatı böyle öğreniyorsun. Söyle hadi! Böyle değil mi? İnsanların kung fu yaptığı çizgi filmleri ve diğer saçma sapan şeyleri izliyorsun, sonra da adam dövmek yerine akrobasi yapan ve çığlıklar atan Bruce Lee ya da ona benzer sersem bir Çinli olmak gerektiğini sanıyorsun. Sen bir bok anlamamışsın. Adam dövmek için ne gerekiyor biliyor musun? Biliyor musun, bilmiyor musun?"

Cristiano başını salladı.

"Çok basit. Kötülük! Kötülük gerekir, Cristiano! Orospu çocuğu olmak gerekir ve de kimseye acımamak.

Bu kişi tapınakta kaşınan İsa bile olabilir, eğer yapman gerekeni biliyorsan, onu bir bowling kukası gibi yere serersin. Arkasından gidersin, ona 'pardon' dersin, sana dönünce de, yüzüne bir yumruk daha patlatırsın ve eğer hâlâ canın istiyorsa, o yerde yatarken bu kez de ağzına bir tekme atarsın, işte bitti. Göz açıp kapayıncaya kadar bitmiştir. Biri durduk yerde gelir, senin canını sıkar, sana omuz atmaya, ağzını açıp bir iki laf etmeye ya da seni korkutmak için çevrende dönmeye başlarsa, ne yapman gerektiğini biliyor musun? Hiçbir şey. Olduğun yerde öylece duracaksın. Sonra," bir adımını öne attı, "ayağını böyle koyacaksın. Sana yaklaştığı sırada, kafanı adamın burnuna indirirsin. Sanki bir topa vurur gibi boynundan ve omuzlarından yüklenerek. Ona başının burasıyla vurmalısın, bak böyle, yoksa senin canın yanar." Alnının üst kısmına dokundu. "Kararlı bir şekilde indirirsen, kendi canını yakmazsın. En fazla ertesi güne biraz kızarıklık kalır, o kadar. Karşındaki yere düşer, sonrası hep aynı öykü, ağzına bir tekme, bitti. Yeniden ayağa kalkanın alnını karışlarım, hatta o serserinin bile, adı neydi... Ama sen kararlı ve kötü olmalısın, anladın mı? Şimdi buraya gel."

Cristiano ona baktı. "Neden?"

"Buraya gel ve soru sorma."

Cristiano, kararsız bir biçimde, babasına yaklaştı.

"Bana bir kafa at. Hadi göster bana."

"Nasıl?"

"Bana bir kafa at dedim."

Cristiano kuşku içindeydi. "Ben mi? Ben mi sana kafa atacağım?"

Babası bir bileğinden tuttu. "Ya kim? At artık şu lanet olası kafayı."

Cristiano, eğilmeye, bükülmeye başladı. "Hayır... Lütfen... İstemiyorum... Şimdi olmaz."

Rino kolunu daha kuvvetli sıktı. "O halde şimdi beni

dikkatlice dinlemen gerekiyor. Hiç kimse seni dövmemeli. Bir daha asla. Dünyada hiç kimse bunu yapmaya yeltenmemeli. Sen karşısına çıkan ilk adamdan dayak yiyecek bir ibne değilsin. Ben sana yardım etmek isterdim, bir bilsen bunu ne çok isterdim ama yapamam. Kendi sorunlarını kendi başına çözmen gerekiyor. Ve bunun da bir tek yolu var: Kötü olmalısın." Onu kolundan yakaladı. "Sen fazla iyisin. Çok yumuşaksın. Yeteri kadar sinirlenmiyorsun. Yumuşak malzemeden yapılmışsın. Taşakların nerede?" Onu bir oyuncak bebek gibi sarstı. "O halde at artık şu kafayı. Baban olduğumu düşünme, hiçbir şeyi düşünme, sadece canımı yakman gerektiğini ve sana bulaştığım için hayatımın sonuna kadar beni pişman edeceğini düşün. Sen birkaç tanesini dayaktan geçirdikten sonra etrafta senin bir orospu çocuğu olduğun konuşulacak ve bir daha hiç kimse canını sıkamayacak, bunu anlıyor musun? Bunu senin için yapıyorum. Eğer şimdi bana kafa atmazsan, yarın da başkalarına asla doğru dürüst atamazsın." İki elinin parmaklarını hadi gel dercesine salladı: "Vur artık, vur!"

Yapacak bir şey yoktu. Cristiano bunu biliyordu. Ona kafa atacaktı.

Ayağını öne doğru attı ve başını geriye çekti, gözlerini yumdu ve sonra alnıyla öne doğru atıldı. Babasının burun kemiğinin üstüne indirdi ve tavuk kemiklerinin kırıldığı zamanki gibi, pek de hoş olmayan bir ses duydu. Alnının ortasında sadece hafif bir karıncalanma hissetti.

Rino tıpkı ringde uyandırılan bir boksör gibi bir adım geri çekildi, ellerini burnuna götürdü, çığlığını içinde bastırdı ve rengi bir anda mosmor oldu. Ellerini çektiği sırada, burun deliklerinden dışarı akan iki kan deresi vardı.

Cristiano ona sarıldı. "Özür dilerim baba, çok üzgünüm..."

Rino onu göğsüne bastırdı, saçlarını okşadı ve geniz-

den gelen bir sesle konuştu: "Aferin sana! Sanırım burnumu kırdın!"

54

Rino Zena, klozetin üstünde oturmuş, burun deliklerine pamuk parçalarını sokuştururken, Cristano onu izliyor ve asıl sorunun sonuçta yerinde saydığını düşünüyordu.

Tamam, kafa atmayı öğrenmişti öğrenmesine ama motosikletini parçaladıktan sonra üstüne bir de Tekken'e kafa atacak olsaydı, çetesindekiler bu defa onu yakalar, anayolda sürükleyerek kendilerine yeni bir eğlence çıkarırlardı.

Onu asıl şaşırtan şey, babasının bu kavganın nedenini kendisine sormamış olmasıydı. Aklından bile geçmemişti.

Onun tek derdi oğlunun başkalarından dayak yememesiydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, o dayakları hak etmişti. Birisi motorunu parçalayacak olsaydı, Cristiano da aynı şekilde tepki verirdi.

Bir eliyle alnına dokundu.

Ona bin avrodan söz etsem mi?

Her şeyi anlatması gerekti. Ne yapacağını bilmiyordu.

Babası yüzünü kurularken, vakvak amcanın sesiyle sordu: "Hazır mısın?"

"Ne için"

Rino tişörtünü değiştirdi. "Ne demek ne için? Şu boks şampiyonunu enselemeye gidelim ve ona, sana vurmakla hayatının hatasını yaptığını anlatalım."

Cristiano'nun midesi ağzına geldi. Bu olanaksızdı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Asla. Bu işin peşini öylece bırakamazsın. Sana vurana anında karşılığını vermen gerekir. İncil'de yazıldığı gibi, yedi kat daha güçlü olarak."

"Bunu şimdi mi yapmalıyız?"

"Sakın bana dayak yiyip oturan biri olmaya çalıştığını söyleme... Bu işler beklemeye gelmez, derhal çözülmelidir."

Cristiano bezgin bir sesle karşı çıktı: "Ama yanında diğerleri de vardır..."

Rino ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi yerinde zıplamaya başladı. "Daha iyi. Cristiano Zena ile şaka yapılamayacağını böylece herkes anlayacak."

"Peki ya diğerleri onu savunursa?"

"Sen hiç merak etme... Ben varım." Babasının gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu.

"Peki ya sonra beni polise haber verirse... Başım belaya girer..."

Babası hiç konuşmadan salona yürüdü.

Cristiano da yalvararak peşinden gitti. "Baba, lütfen. Trecca'yı biliyorsun... Bu kez beni yetimhaneye kapatması kolay olur."

Rino yakılacak odunların yığılı durduğu sobanın yanına gitti. Aralarından yetmiş santim uzunluğunda bir kütük seçti ve onu bir beyzbol sopası gibi havada keyifle salladı.

"Güzel! Şimdi onun dişetlerine bu kayın kütüğünü tattıracaksın."

"Ben gelmiyorum baba." Cristiano tükenmiş bir halde başını salladı ve sonunda kendini kanepeye attı. "Her zaman yanlış bir iş yapmayalım dersin. Ben evde kalacağım... Bu beni hiç ilgilendirmiyor. Çok istiyorsan sen git... Belaları tek başıma çözmem gerektiğini söyledin. O halde ben çözerim. Lütfen, sana yalvarırım, bırak o sopayı. Aptal durumuna düşmekten başka..."

"Beni iyi dinle. Sen babanın bir salak olduğunu mu düşünüyorsun? Baban belli etmez ama düşünür." Bir parmağını şakağına götürdü. "Bu beyin hâlâ güzel çalışıyor, bu durumda sen sadece benim söylediklerimi yapmalısın. Soğukkanlı olmalısın. Sakin olmalısın. İşi bana bırak." Onun kolunu sıkıca tuttu. "O on sekiz yaşında, sen ise on üç. O reşit olmuş, sen ise daha çocuksun. Başı belaya girecek olan o. Olayı başlatan o... Benim gördüğüm kadarıyla, bu durumda sen sadece saygı görürsün. Eğer sonradan birtakım huzursuzluklar, artık ne olursa..." derken, büfenin çekmecesinden tabancasını çıkardı, "onu bu küçükhanımla tanıştırırız. Onu burnunun dibine sokmak yetecek."

"Ama..."

"Ama falan yok!"

Rino masada duran grappa şişesine uzandı, bir dikişte çeyrek şişeyi midesine indirdi ve hemen sonra da silkinerek kükredi. "İç hadi. Cesaret verir."

Cristiano da şişeyi ağzına dayadı. Alkolün midesini yaktığını hissetti ve Tekken'in başının belaya gireceğini anladı.

55

Varrano'ya doğru giderlerken, Cristiano tam üç kere babasına her şeyi olduğu gibi anlatma isteğini içinde bastırdı ve üç kere de kendini itiraf ederken hayal etti.

Baba, sana bir şey söylemem gerekiyor. Bak, ben onun motosikletini parçaladım... Beni bu yüzden dövdü. O bana hiçbir şey yapmadan ben ona bin avroluk bir zarar verdim.

Tastamam doğru. Tekken ona hiçbir şey yapmamıştı. Hiç. Okulun önünde bir sürü insana sataşmıştı ama ona asla. Tek bir söz bile söylememişti. O akşama kadar

Tekken'in onun varlığından haberi olduğu bile kuşkuluydu.

Yakaladıkları zaman Tekken, Cristiano'nun motosikletini parçaladığını söyleyecekti ve babası da her şeyi anlayacaktı...

Ne boktan bir işti.

Alışveriş merkezine geldiklerinde, her yer çoktan kapanmıştı. Demir kapılar sürgülenmiş, ışıklar sönmüş, kuleler kapkaraydı. Sokak lambalarından süzülen ışık demetlerinin altında yağmurun delice çarptığı asfalt yol dümdüz uzanmaktaydı. Tekken motosikletini de götürmüştü.

Cristiano rahat bir nefes aldı. "Yok. Hadi biz de eve dönelim."

Rino'nun tek yanıtı, "Sakin ol. Ben onu yakalarım," oldu.

Bütün köyü dolaşmaya başladılar. Bar. Anacadde. Şehir merkezine uzanan yollar. Saat henüz dokuzu çeyrek geçiyordu ama ortada tek bir insan yoktu.

Babası dura kalka ilerliyor, kaldırımlara çıkıyor, bütün trafik kurallarını çiğniyordu. "Bu serseri hangi deliğe girdi?"

"Evine dönmüş olmalı. Vazgeçelim. Zaten geç oldu."

Yollar boşalmıştı, yağmur damlaları minibüsün tavanını davul gibi dövüyordu.

Anayolun kenarında durdular. Rino arkası kesilmeyen sigaralarına bir yenisini ekledi. "Ne yapalım?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Babası şiş burnunu yoklayarak sessizce bekledi.

Cristiano, "Hadi eve dönelim," dedi.

Böylece yola koyuldular ama Rino, kesinlikle içinden bir tur daha atmayı istiyordu. Kilise'yi geçti, yan

yana dizili ışıklı villaları, bakımlı bahçeleri geçti, önlerinde steyşın vagon arabalarla ciplerin park ettiği villalar sokağına saptı ve sonunda yeniden ıssız anayola çıktı. Her yüz metrede bir sokak lambaları asfalt yolun üstünde sarı çemberler çizmekteydi, silecekler camı temizlemek için var güçleriyle bir ileri bir geri çalışıyorlardı.

Cristiano tam babasına aşevine uğramalarını söyleyecekti ki, yolun karşı tarafında, yağmurun altında motosikletini sürükleyen bir karaltı gördü.

Tekken.

Rüzgârlığı yağmurdan sırılsıklamdı. Lastikleri patlaktı, çok zorlanıyor olmalıydı. Anayol boyunca tek başına... Ne serserilerle ne de polisle karşılaşmaktan çekiniyordu.

Öyle bir belaya bulaşacaktı ki, artık kendisinden tek kuruş isteyemezdi. Ancak acele etmek gerekirdi, minibüsten inmek ve hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden sopayla onu yere sermek gerekirdi.

Cristiano içinden üçe kadar saydı ve sonra yerinde sıçrayarak bağırdı: "Onu gördüm! Baba, onu gördüm!"

"Nerede? Nerede?" Rino kış uykusundan sıçrayarak uyandı.

"Yolun karşı tarafında. Geride kaldı. Yürüyor. Dön! Dön!"

Rino, "İşte böyle ol! Orospu çocuğu, yakaladık seni! diye bağırdı ve yolu hiç kontrol etmeden, lastikleri gıcırdatarak gerisin geri döndü. "Tek başına mıydı?"

"Evet. Bir motosikleti itiyordu."

"Bir motosiklet mi?"

"Evet."

Rino hiç yorum yapmadan aldığı bilgiyi kayda geçirdi.

Cristiano içini saran heyecanı hissediyor, soluğu kesiliyordu. Kütüğü eline aldı. Oldukça ağırdı. Ağzının içi

kupkuruydu, tükürüğü almamıştı. "Nasıl yapacağız, baba?"

"Önce şu farları kapatalım ki tam arkasında olduğumuzu fark etmesin. Elli metre yaklaşınca sen in ve hiç hissettirmeden ona yaklaş ve adıyla seslen. Döndüğü sırada ona seni tanıyacağı kadar zaman ver ve sonra da vur. Tek bir defa. Onu iyi yakalarsan, tek vuruş yeterli olur. Sonra ben geçer, seni alırım."

"Neresine vuracağım?"

Rino bir an düşündü, sonra çene kemiğine dokundu. "Buraya."

Bir araba yanından geçti ve farları motosikletin paramparça olmuş arka tarafını baştan sona aydınlattı.

"İşte orada. Git." Rino, Ducato minibüsünü durdurdu.

Cristiano kütüğü sıkıca tutarak minibüsten indi. Şimdi bu orospu çocuğu, Cristiano Zena ile uğraşmak ne demekmiş öğrenecekti.

Senin kafanı kıracağım soysuz piç.

Arkasına baktı. Arabaların geçtiği yoktu.

Elinde sopayla koşmaya başladı. Motosikletini sürükleyen Tekken'in kara gölgesi her adımında daha da büyüyordu. Patlak lastiklerin asfaltta çıkardığı ses de artıyordu. On metre kala birden yavaşladı ve aralarında bir metreden az kalana kadar parmak uçlarında yürümeye başladı.

Kendi kendine *kararlı ol* diye tembih etti.

Sopayı kaldırdı ve seslendi: "Tekken! Siktir git!"

Tekken başını geriye çevirdi. Ne olduğunu anlamaya zaman bile bulamadan, sopanın elmacıkkemiğini sıyırmasına ve boynu ile köprücükkemiği arasına çarpmasına neden olacak biçimde son anda, içgüdüsel olarak ya da savaş sanatlarındaki yeteneği sayesinde, başını bir parça oynatmamış olsaydı, Cristiano'nun doğrudan şakağı-

na indirdiği balyoz darbesi ile ya orada geberecek ya da komalık olacaktı.

Motosikleti elinden bırakan Tekken, acısını belli etmeden bir süre dengesini koruyarak ayakta kalmaya çalıştı. Motor, aynası paramparça olacak şekilde yere yuvarlandı ve bir süre sonra dengesini kaybeden Tekken de sırtüstü ayakları havada, sessizce motorun üstüne devrildi.

"Aşağılık soysuz! Beni rahat bırak, anladın mı? Sen beni tanımıyorsun, peşimi bırakmak zorundasın." Cristiano yeniden sopayı havaya kaldırdı. "Beni rahat bırakmazsan, seni gebertirim." Canı fena halde ona vurmak ve bu soysuz piçin kafasını kırmak istiyordu. "Sen kendini ne sanıyorsun, sen hiçbir şey değilsin." Yutkundu. "Hem de hiç."

Sonra Tekken'in korku dolu gözlerindeki ölümü gördü, var olan her bir hücresini ateşe veren öfkenin bir anda söndüğünü fark etti, gözlerine bakmak yetmişti ve...

Az kalsın onu öldürüyordum.

... artık yoktu, sanki tıpayı açmışlardı ve öfke tıpkı buharlaşan gaz gibi içinden uçup gitmişti. Şimdi tek hissettiği mide bulantısı ve korkunç bir yorgunluktu.

"Neden? Ben sana hiç bir şey yapmadım... Ben sana..." Tekken elleri havada teslim olmuş kekeliyordu.

O sırada minibüs Cristiano'nun tam arkasında durdu ve kapısı açıldı.

"Atla! Hadi atla!" Rino ona eliyle binmesini işaret etti.

Cristiano kolunu indirdi, sopayı yere bıraktı ve sonra Ducato'ya bindi.

III

Pazar

56

Üç renk dumanlar çıkaran gösteri uçakları geliyordu.

Öğleden sonra saat ikide Hava Kuvvetleri'ne bağlı üç yüz on üçüncü akrobasi birliği Murelle göklerini beyaz kırmızı yeşile boyayarak akrobatik gösteri yapacaktı.

Sabah saat sekizde Danilo Aprea, heyecan içinde Rino Zena'yı aradı. "Müthiş bir gösteri! Dünyanın en ünlü pilotları geliyor. Milli gururumuz. Onları on sene önce izledim, bunu tek söyleyen ben değilim... Bütün dünya onları tanıyor. Üstelik de bedava."

Rino, gitmek ister mi diye Cristiano'ya sordu, o da tamam dedi.

Olmuştu.

Üç renklileri izlemeye gidiliyordu.

Dört Peynir'e de haber verildi. Gösterinin yapılacağı bölgenin geniş ve güzel bir alanın üstünde olduğu anlaşılınca, işin şekli değişmiş, kızarmış sucuklu, domatesli, mozarellalı, fesleğenli kanepeler ile şaraptan oluşan bir piknik yapmaya karar verilmişti.

57

Üç renkli dumanlar çıkaran jetlerin geçeceği alanda

yoğun bir bulut tabakası gri bir örtü gibi üstlerini kaplamaktaydı.

Birkaç dönümlük toprak parçası uzun çizgili plastikten bir çitle çevrelenmişti ve sadece birkaç tane ağaç hüzünlü siyah antenler gibi kuru dallarıyla çamurların içinde boy gösteriyordu.

Bizimkiler geldiğinde, yüzlerce araba ve otobüs çoktan otoparkı doldurmuştu. Belli ki, piknik yapmayı düşünen sadece onlar değildi. Çevreyi barbekülerden yükselen duman halkaları sarmıştı. Bir de elektrik jeneratörlerinin gürültüsü içinde hazır sandviç ve soğuk içecek satan tabelaları ışıklı karavanlar vardı.

Ayakları balçığa gömülü, başlarını havaya kaldırmış bir sürü insan plastik şezlongların, taburelerin üstünde oturmaktaydı.

Dört Peynir büyük lacivert bir pikabın yanına park etti.

Bir minibüsün içine doluşan küçük bir aile, kıtlıktan çıkmış gibi pirinç topları, kızarmış tavuk köfteleri ve pizzayı midelerine indirmekteydiler.

Rino Zena, minibüsten indiği sırada kendini iyi hissetmediğini fark etti. Başındaki ağrı ilk andaki kadar kuvvetliydi ve zonklama da aynı şekilde sürüyordu, sanki bir ahtapot beyninin kıvrımlarına gizlenmiş gibiydi; özellikle de sigara içtiği ya da içkiyi fazla kaçırdığı zamanlarda beynindeki bu hayvan öfkeden çıldırmış gibi elektrikli dokunaçlarını Rino'nun şakaklarına, göz çukurlarına, ensesine, hatta midesinin içine kadar uzatıyordu.

İçkiyi bırakmam gerekiyor. Gerçek olan bu.

Belki de şu Adsız Alkoliklere katılması ya da Trecca'nın önerilerini izlemesi gerekiyordu; öyle ya da böyle bir şey yapması şarttı. Bu, sosyal hizmetler kurumu için Cristiano'ya bakacak durumda olmadığına dair bir kanıt oluşturacak olsa bile.

Hastaneye yatmadan önce evlenmen gerekiyor. Hele para kazanan bir kadın bulursan, daha da iyi olur.

Bir zamanlar Rino'nun evlenmeyi düşündüğü bir kadın vardı. Adı Mariangela Santaraelli idi ve Varrano'ya bağlı küçük bir köy olan Marezzi'de kuaför dükkânı işletiyordu. Mariangela genç bir duldu ve üç kızı vardı (beş, altı ve yedi yaşlarında). İnşaat malzemeleri satan kocası, evliliklerinin sekizinci yılında lösemiye yenik düşmüştü.

Aslında Rino, Mariangela ile kendisi dışarı çıktığı akşamlarda Cristiano'ya baktığı için birlikte olmuştu. Mariangela, başını kapının pervazına yaslayarak, üstü çocuklarla dolu çift kişilik yatağın karşısında durur ve ona "Burada üç çocuk bir arada uyuduğuna göre, pekâlâ dördüncü de uyuyabilir," derdi.

Seviştiği kadınlarla aynı yatakta uyumaktan nefret eden Rino, ertesi sabah Cristiano'yu oradan alır, sonra da yuvaya bırakırdı.

Sonra bir gün Rino ve Mariangela ayrıldılar çünkü o ciddi bir adam değildi ve Mariangela ile evlenmek istemiyordu.

"Çocuğunu baktıracağın ve istediğin gibi boynuzlayacağın bir başka aptal kadın bul kendine!" Kuaför kadının hışmına uğramıştı.

Böylece bahsi kazanmıştı.

Belki yeniden karşısına çıkmayı denemeliyim...

Mariangela'nın hâlâ yalnız olduğundan pek de emin değildi. Sağlam geliri olan güzel bir kadındı.

Cristiano, elinde indirimli market poşetiyle yanına geldi. "Baba, sucuklar için ateşi nasıl yakacağız?"

Rino ağrıyan gözlerini ovuşturdu. "Bilmiyorum. Yakacak birkaç odun ara ya da birilerinden kömür iste. Benim biraz uzanmam gerekiyor. Uçaklar gelecek olursa beni çağır." Ducato'nun arka kapılarını açtı ve boylu boyunca içine uzandı.

Belki de sadece biraz uyuması gerekiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Rino henüz bir gözünü kapatmıştı ki, başını eğerek kendisine bakan Dört Peynir'i gördü.

"Eh işte."

"Sana sormak istediğim bir şey vardı."

"Sor hadi."

Dört Peynir, Rino'nun yanına uzandı ve yanağını kaşımaya başladı ve sonra ikisi birden sessizce gözlerini Ducato'nun tavanına diktiler.

"Liliana konusunda bana yardım edecek misin?"

Rino esnedi. "Önce bana güzelce anlat, sen gerçekten o kadından hoşlanıyor musun?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum... Sence?"

"Ben nereden bileyim Dört. Bunu senin bilmen gerekiyor."

Rino nehir kıyısındaki o tartışmadan sonra, Liliana hakkında gerekli bilgiyi toplamış, onun iki yıldan fazla bir zamandır biriyle nişanlı olduğunu öğrenmişti, ancak bunu arkadaşına söyleyecek gücü henüz kendisinde bulamamıştı.

"Yok, yani benim işlerimi sen bilirsin. Sen beni kurtarırsın. Yetimhanede bana sen yardım ettin. Hatırlarsın..."

"Lütfen yine şu seni kurtarma öyküsüne başlama. Zaten başım çatlayacak gibi ağrıyor."

Dört Peynir ısrarla ona, dönüp dolaşıp tanıştıkları yetimhane günlerini hatırlatıyordu. O günlerde adı hâlâ Corrado Rumitz idi ve herkes tarafından makaraya alınan, işkence edilen, aşağılanan, papazların aldırmaz bakışları altında herkesin sopayla yönettiği biriydi.

Ve Rino ona yardım etmişti. Büyük bir olasılıkla, onu koruduğu için, herkese Rino Zena ve onun sahip olduğu şeylerle, hatta bu deliyle bile uğraşmaktan vaz-

geçmeleri gerektiğini göstermişti. İşin aslı buydu.

Rino on dört yaşındaydı ve yatılı okulun duvarına çıkmış sigara içtiği sırada, üç sersem de bunun kafasına çöp bidonu geçirmiş, avlunun ortasında tekme tokat çeviriyorlardı. Rino izmariti yere fırlatmış ve oğlanlardan birini yere yuvarlamıştı.

"Hadi bir kere daha onunla uğraşmayı deneyin, o zaman karşınızda beni bulacaksınız. Bunun üstünde 'Rino Zena'nın malıdır' diye yazdığını düşünün, anlaşıldı mı?"

O günden sonra okulun delisini rahat bırakmışlardı.

Arkadaşlıkları böyle başlamıştı, tabii adına arkadaşlık denirse. Yine de, aradan yirmi yıl geçmesine rağmen hâlâ yan yanaydılar. Bu durumda...

"E, Rino bana yardım edecek misin?"

"Bak dinle, O Liliana pek de... bize uygun biri değil. Sen onu iyice gördün mü? O evine para getiren birileriyle olmak ister. Biz ona ne verebiliriz? Bir bok veremeyiz. Sen ondan vazgeç. Hem nasıl yapacaksın, evine benim bile girmemi istemiyorsun, onu nereye götüreceksin?"

Dört Peynir onu bileğinden yakaladı. "Peki, nişanlı mı?"

"Onu bilmiyorum..."

"Bana doğruyu söyle."

"Tamam. Nişanlı. Şimdi mutlu musun? Kes artık bu öyküyü. Bitti. Yeter. Bu konuda daha fazla konuşulduğunu duymak istemiyorum."

Sessizlik. Sonra, Dört Peynir'den kısık bir ses çıktı: "Anlaştık."

58

Dört Peynir "Anlaştık," dedi. Rino'nun yanında gözleri minibüsün tavanında, sessiz kalakaldı.

Aslında, Liliana'nın nişanlı olduğunu ona söylemişlerdi, fakat o Tanrı'nın kendisine yardım edeceğini ve böylece Liliana'nın nişanlısıyla bozuşacağını umuyordu.

Üstelik Rino haklıydı, onun gibi birinin Liliana'ya verecek hiçbir şeyi yoktu. Ama maket dünyasını tamamladığında, onun da elinde kıymetli bir şeyi olacaktı. Evi bir müze olacaktı.

Ne tuhaf, şu anda Liliana ile hiçbir şansı olmadığını öğrenince, kendini çok daha hafiflemiş hissediyordu.

Rino şarap şişesini uzattı: "Şu vurgunu yapacak mıyız yapmayacak mıyız?"

Dört Peynir şişeyi ağzına dayadı ve sonra, "Sen karar ver," dedi.

"Traktör hazır mı?"

"Evet."

"Ne bileyim. Ben olsam bir denerdim. Baktık birinci darbede bankamatiği yere indiremedik, vazgeçeriz. Polis kısa sürede oraya gelir."

"Tamam. Ne zaman, peki?"

"Bu akşam. Danilo'ya sen söyler misin?"

"Hayır, sen söyle."

"Sonra söyleriz. Ona sürpriz yapalım."

Şarap şişesini elden ele geçirmeyi sürdürerek sessizce beklediler.

59

Danilo Aprea, bir elinde şarap şişesi, diğerinde bir çiğ sucukla, hiçbir şeyden habersiz başının üstünde üç renkli dumanlar bırakan üç yüz on üçüncü akrobasi bir-

liğinin uçaklarını yüzlerce kişinin alkışları arasında izlemekteydi, oysa sadece birkaç metre ötesindeki Rino'nun onun planlarını gerçekleştirmeye karar verdiğinden haberi bile yoktu.

Sarhoştu, yüzünde aptalca bir gülümseme ve aklında tek bir düşünce vardı:

Canına yandığım, nasıl da güzel uçuyorlar Çok başarılılar, çok.

Sonra dengesiz bir deve gibi, gözlerini yere indirdi, yanında durmuş sessizce uçakları izleyen Cristiano'yu gördü ve içinden bir şey daha geçti.

Laura yaşasaydı, şimdi kesin Cristiano'yla benim aramda oturuyor olurdu.

GECE

Karanlık öyle çabuk basmaktaydı ki,
Alice bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu sandı.
"Ne kadar kocaman ve siyah bir bulut!" diye bağırdı. "Ve
ne kadar da hızlı! Sanki kanatları varmış gibi."

LEWIS CARROLL, *Aynanın İçinden*

60

Korku dansı, saat yirmi iki otuz altıda başladı, günlerden beri dağların tepesinde birikerek yükselen fırtına duvarı, onu güneye doğru sürükleyen bir Sibirya akımıyla zincirlerinden boşaldı.

Yıldızlarla işlenmiş parlak gökyüzünün ortasında asılı duran yarımay, on dakikadan az bir süre içinde karanlık ve alçak bulut kümesiyle kaplanıverdi.

Ovaya ansızın karanlık çöktü.

Saat yirmi iki kırk sekizde gök gürlemeleri, şimşekler ve uğultulu rüzgârlar fırtınalı uzun bir gecenin dansını başlattı.

Sonra yağmur başladı ve bir daha durmadı.

Sıcaklık birkaç derece daha düşseydi kar yağacaktı ve o zaman bu öykü belki de farklı biçimde gelişecekti.

Caddeler boşaldı. Kapılar kilitlendi. Isıtıcıların sıcaklık ayarları yeniden yapıldı. Şömineler yakıldı. Çatılardaki antenler gıcırdamaya başladı ve televizyondaki Milan-Inter maçı büyük kareler halinde ekranda dağılmaya başlayınca, çılgına dönen insanlar telefonlara sarıldılar.

61

Fırtına, Guerra ailesinin villasının üstünde ortalığı kasıp kavururken, Fabiana Ponticelli külotu ve sutyeniyle Esmeralda'nın yatağına uzanmış, duvara yasladığı ayaklarını inceliyordu.

Belki de çektiği esrar yüzündendi ama bu pozisyonda bakınca, ayakları iki pisibalığı filetosundan farksızdı.

Beyaz, ince ve uzun. Parmaklardan söz etmeye gerek var mıydı? İskelet gibi, her biri bir diğerinden öyle ayrıktı ki...

Tıpkı babasınınkiler gibi.

Küçükken zengin bir Amerikalının herkesten gizlediği kızı olduğunu ve bir gün gelip kendisini Beverly Hills'de yaşamaya götüreceğini hayal ederdi, fakat bu ayaklarla binden fazla DNA testi yaptırması gerekirdi.

Geçen yaz Ponticelliler, ailece Valtour'un Capo Rizzuto tatil köyüne gitmişlerdi. Orada tanıştığı Floransalı bir genç, oldukça hoş olmakla birlikte düpedüz sersem biriydi, bir gün deniz kıyısında ona ayaklarının tıpkı babasının ayaklarına benzediğini vurgulamıştı.

Fabiana'nın avuntusu, babasıyla arasındaki tek fiziksel benzerlik olan ayaklarını, bir ayakkabının içinde kolaylıkla saklayabilecek olmasıydı.

Tırnaklarıma oje sürebilirim.

Esmeralda'nın banyoda bütün renklerden oluşan bir oje koleksiyonu vardı.

Ne var ki önce toparlanması, yerinden kalkması ve istediği ojeyi bulana kadar her birine tek tek bakması uzun işti, düşüncesi bile onu yormuştu, vazgeçti.

Bu arada radyoda Bob Dylan *Knockin' on Heaven's Door*'u söylemeye başladı.

Fabiana, "Bu şarkıyı çok severim," derken esnedi.

Esmeralda Guerra, çalışma masasının üstünde bağ-

daş kurmuştu, "Bu bir başyapıt," dedi. O da külot ve sutyenleydi. Esrarlı sigaranın kor ateşiyle eski bir oyuncak bebeğin başında delikler açıyordu. Çıkardığı siyah ve zehirli duman, sigaraların ve komodinin üstünde yığılı duran moda dergilerinin arsında yanan tütsünün dumanına karışıyordu.

"Kim söylüyor?" Fabiana ağır ağır başını çevirdi ve sessiz televizyondaki soygun filmi dikkatini çekti, başrolde şeyin... oynadığı bu filmi daha önce izlemişti.

Al...? Al...? Al.. neydi?

"Ünlü biri. Seksenli yılların... Annemde plağı var."

"Sözleri ne anlama geliyor?"

"*Èven* cennet demek. *Dor*, kapı. Cennetin kapısı."

"Peki ya *nòkkin*?"

Arkadaşı oyuncak bebeği çöp kutusuna fırlattı ve biraz fazlaca düşündü.

Fabiana kendi kendine *bilmiyor işte*, dedi.

Esmeralda yarı İngiliz olduğunu söyler dururdu, çünkü küçükken California'da bulunmuştu, oysa *window*'dan biraz daha karışık İngilizce bir sözcük soracak olsan, bildiğini söylemekten acizdi.

Bakalım neler saçmalayacak... "E, ne demekmiş?"

"Tanıyınca demek... Cennetin kapısını tanıyınca, diyor."

"Ya sonra ne diyor?"

Esmeralda gözlerini yumdu ve şarkının devamını dinledi, sonra ciddi bir yüzle, "Cennetin kapısını tanıyınca onu bulmak kolaydır, diyor. Ve onu bulduğun zaman oraya, çok karanlık da olsa, anneni de götürebilirsin... İşte bunun gibi bir şey," dedi.

Fabiana bir yastık aldı ve başının altına yerleştirdi.

"Evet de, ne aptal bir şarkı."

Bir kapıyı açmış ve karşısında bulutları ve etrafta uçuşan melekleriyle cenneti bulmuş olsa bile, belki de

oraya gitmek istemezdi. En azından annesiyle gitmeyeceği kesindi.

Acaba başımı musluğun altına tutsam. Gözlerinin birer üzüm tanesi gibi şişmiş ve başının, sanki içinde çakıltaşları varmış gibi ağırlaşmış hissediyordu. Bütün suç içtiği o sarı limon likörü ile Manish Esposito denilen birinin esrarındaydı. Adam, Esmeralda'nın annesinin bir arkadaşıydı ve Santa Maria di Leuca yakınlarındaki portakal üreticiliği yapılan bir bölgede yaşıyordu.

Esmeralda esnerken, ağzından, "Banyo yapalım mı?" çıktı.

"Ne?"

"Banyo. Müge çiçekli nefis bir banyo köpüğüm var."

Hiç de fena bir fikir değildi. Saat kaç olmuştu. Fabiana yatağın başında asılı duran Coca-Cola şişesi biçimindeki büyük saate baktı.

On bire çeyrek var.

En azından sekiz saatten beri bu odaya kilitlenip kalmışlardı.

Kendimizi diri diri gömüyoruz.

Başında ona ilginç bir proje gibi gelmişti

Büyük Kapanış.

Adını böyle koymuşlardı.

Bütün bir pazar günü DVD izlemek, esrar çekmek, yemek ve içmek için odaya barikat kuracaklardı.

Alışveriş merkezinde pinekleyen ve sadece birilerini dövmek için canlanan o ölüler çetesiyle olmaktansa yalnız kalmaları daha iyiydi. Tekken geri zekâlısının az daha Zena'yı köprüden aşağı atmaya kalkışmasından sonra buna karar vermişlerdi.

Tekken'in motorunu parçalaması için kim bilir onun da aklından neler geçmişti... Ne yapmak istiyordu? Esmeralda ile ikisi araya girmeyecek olsalardı, onu çoktan aşağı atmışlardı.

Zena'nın da cesaretine diyecek yoktu. Ama dikkafalının biriydi. Hemen alınıyordu. Ona hiçbir şey söyleyemezdin.

Bir süreden beri Cristiano Zena'yı fazlaca düşünür olmuştu.

"E ne diyorsun?"

Fabiana arkadaşına döndü. "Ne?"

"Banyo yapacak mıyız?"

"Yapamam. Eve dönmem gerekiyor."

Bok herife söz vermişti, yani babasına, saat tam onda evde olacaktı.

Ertesi sabah okuldaki ilk dersi atlamak koşuluyla, saat sekiz otuzda dişçideki randevusuna gidecekti, her zamanki diş kontrolü vardı.

Fabiana o anda çıksa bile yine de zamanında evde olamayacağını hesapladı. Bu durumda rahatını bozmaya değmezdi.

İyi ki telefonunu kapatmıştı.

Bok herif henüz dönmüş olmalıydı şeyden...

Nereye gitmişti?

... ve de onu evde göremeyince, telesekreterini mesaja boğduğundan emindi.

62

Rino, televizyonu kapatmış, gözlerini oturma odasının penceresini döven yağmur damlalarına dikmişti, kendisine o filmi izlettiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Her sahnesini ezbere bilirdi ve filmi en azından birkaç kez izlemiş olmasına rağmen gözünü ekrandan ayırmamıştı.

Köpeklerin Günü. Al Pacino oynuyordu. Robert De Niro ile. En sevdiği aktördü. Günün birinde o ikisiyle yolda karşılaşacak olsaydı, önlerinde eğilecekti ve onlara

şöyle diyecekti: "Siz ikiniz çok büyüksünüz ve Rino Zena size her zaman büyük saygı duyuyor."

Sıradan insanların boktan yaşamlarını onlardan iyi anlatabilecek başkası yoktu.

Ne var ki o akşam bu filmi izlememesi gerekirdi. Al Pacino bir soygun yapmak için bankaya giriyordu ve iş sonunda bir toplu kıyıma dönüşüyordu.

Bankamatik vurgununun bir saçmalık olduğunu anlamıştı. Yaşamının sonuna kadar ödeyeceği türden büyük bir saçmalık.

Her ne kadar aklının bir tarafı bu tufanın büyük bir şans olduğunu (tabii etrafta tek kişinin olmaması şartıyla) söylüyor olsa da, midesindeki kramplar, vurgundan tam tamına iki saat önce Rete 4 kanalında yayınlanan bu filmin Tanrı tarafından kendisine bu işten vazgeçmesi için bir işaret olarak gönderildiğini söylüyordu.

Şimdi planı düşünüyordu ama aklı kanlı ölüm sahnelerinin batağına saplanıyordu. Görünüşte planı tümüyle kesin ve iddiasızdı, ancak birdenbire kıyıma dönüşüyordu.

Ne oluyor, delirdin mi..?

Gazetelerde bir felaketle sonuçlanan otoyol servis istasyonlarındaki soygun haberleri ve oto hırsızlıkları hakkında ne çok şey okumuştu. Traktörle oraya sakin sakin gideceklerine ve sonra her bir delikten polislerin çıkacağına dair kendi kıçına bahse girerdi.

Hangi akla hizmet Danilo'nun bu planına girmeye razı oldum? Danilo'nun güvendiği şey bir osuruktan öteye gitmez.

İşler yolunda gitmeyecek olursa, sonunda hapis vardı. Hem de en ağırından. En azından iki yıl yerdi.

İçeri girecek olursa, Cristiano'yu ya doğrudan yetimhaneye ya da ergin yaşa gelene kadar bir koruyucu ailenin yanına verirlerdi.

Hem sonra bir bankamatikte kaç avro bulunabilirdi? Bir de paranın üçe bölüneceğini varsayarsak.

Adam başı birkaç kuruş.

Sadece biraz cesaretini toplaması gerekiyordu, Danilo'yu arayıp bu işten vazgeçtiğini ona söylemeydi.

O *bu işe bozulacaktı.*

Üç Renkli Duman gösterisinden dönerlerken, ona o gece için karar verildiğini söylediklerinde, az kalsın sevinçten ağlayacaktı.

Kim takar be!

Fazlasıyla aptalca bir plandı; üstelik sadece sabahtan akşama kadar yapacak bir işi olmadığı için Danilo'ya kulak vermişti. Ayrıca Danilo buna gerçekten önem veriyorsa, işi Dört Peynir'le birlikte yapabilirdi. Hatta onunla bile değil, tek başına yapardı.

Başka birini bulsundu.

Neyse ki işin içinden sıyrılması için hâlâ zamanı vardı.

Ya o önsezisi korkudan başka bir şey değilse? *Ya artık dışarı çıkaracak taşaklarım kalmadıysa?*

Döndü ve divanın üstünde kıvrılmış uyuyan Cristiano'ya baktı.

Öyle de olabilir. E ne olmuş yani?

Danilo'yu aramak için telefona atıldı ama sonra yeniden düşündü. Dört Peynir ile birlikte gelmesini bekleyecekti, onunla yüz yüze konuşmak daha doğruydu.

63

Rino Zena'nın kararsızlıkla boğuştuğu saatlerde, Danilo Aprea da televizyonun karşısında oturmuş gülümsüyordu.

Ne saçma bir filmdi şu izlediği. Bir soygun sırasında kendilerini yakalatan budalaların öyküsü. Oysa kendisi

kusursuz bir plan hazırlamıştı. İnsanlar yoktu, silahlar, rehineler ve diğer saçmalıklar da yoktu.

Gazeteyi eline aldı ve burnunun üstüne indirdiği okuma gözlüğüyle ev ilanı sayfalarını çevirdi. Tahminlerinin de ötesinde iyi bir sermayeyi de geçirdiklerinde, zengin olmak için bir milyon yol bulunduğunu aklından geçirdi.

İş konusunda kendisinin doğal bir içgüdüye sahip olduğuna inancı tamdı (bu iş için Quattro Camini'nin büyük bir zafer kazandıracağını öngörmüş olan da kendisiydi), zaten kısa bir süre sonra bunu dünyaya kanıtlamak için çok parası olacaktı.

Satılık ilanları arasından fırsat sayılan en az beş tanesini çoktan daire içine almıştı. Hepsi de büyük alışveriş merkezlerinin ya da çevre yolu üzerinde yapımı yeni tamamlanmış binaların içindeydi. Buralar birkaç yıl içinde ticari açıdan akıl almayacak kadar değerlenecek stratejik alanlardı.

Ülkenin belini bükmüş olan avronun tokadından sonra, ekonominin yeniden canlanması elbette kaçınılmazdı.

Med-cezir teorisi.

En azından Berlusconi böyle söylüyordu. Çarkına çomak sokmak için ellerinden geleni ardına koymayan komünist yargıçlara rağmen, bugünlere tek başına gelmiş ve İtalya'nın en zengini olmuş, üstelik de onun gibi bir Kuzeyli adama inanmamak nasıl olabilirdi?

Ve bu canlanma zamanı geldiğinde, Danilo Aprea onu iç çamaşırları satan güzel butiğinde hazır bekleyecekti.

Şimdilik tek sorun, böyle dört başı mamur bir iç çamaşırı dükkânı açmak için kaç metrekarelik bir yer gerektiğini düşünemiyor olmasıydı.

Kırk yeter miydi? Ayrıca dükkânın arkasında, depo

gibi kullanacağı ve yoruldukça dinleneceği bir koltuk ile birden midesi kazınacak olursa diye küçük bir buzdolabı koyacağı küçük bir odanın olması da önemliydi...

Ayrıca atlanmaması gereken bir şey de çok zevkli döşenmesi gerektiğiydi; ama Danilo bunun için endişelenmiyordu. Teresa vardı. Alışveriş merkezinde bir dükkân olması belki karısının hoşuna giderdi...

Düşün bir kere!

Herkesi kıskançlıktan çatlatmak için, en merkezî yerde, cadde üstünde olması için elini ateşe sokardı. Temelde haklıydı.

Al işte! Herkesin dibi düşecek! Apreaların butiğine bir bakın!

Danilo derin bir nefes aldı, gazeteyi kapattı ve pencereye yaklaştı.

Rüzgâr evin önünde gerili duran ipte asılı çamaşırları koparmış, elma ağacının dalları arasına savurmuştu. Sokak lambaları da sağa sola doğru yalpalıyordu. Patika yol, evinin yanından kanala dökülen çamurlu bir dereye dönüşmüştü. Kanalın ağzında dizginlenen bu akıntının gümbürtüsü pencerenin çift camlarından duyulmaktaydı.

Daha iyi. Böylece çevrede kimse olmayacak.

Videonun ön panelindeki saat yirmi iki kırk beşi gösteriyordu.

Dört Peynir on beş dakikaya kadar orada olurdu.

İlanlara bakarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Hazırlanması ve sıkı giyinmesi gerekiyordu, yoksa bu fırtınada zatürree olması işten bile değildi.

Uzun zamandan beri tozlu bir hangarda park yapmış, beklediği kalkış zamanı nihayet gelmişti.

Murelle'den dönerlerken haberi ona Rino vermişti ve az kalsın sevinçten ağlamaya başlayacaktı. Sonra, eve döndüğünde, kenefte oturup sıkıntılı uzun saatler geçirmişti; ama şimdi büyük an gelmişti ve kendini savaş ön-

cesindeki bir samuray kadar sakin hissediyordu. İçinden bir ses ona her şeyin tereyağından kıl çeker gibi kolay ve pürüzsüz olacağını söylüyordu.

Televizyona yaklaştı ve tam kapatacakken, bütün ekranı kaplayan, yeşil bir panoya asılı büyük bir tablo gördü.

35. kanalda yayınlanan her zamanki açık arttırma programıydı.

Tablonun tam ortasında silindir şapkası ve damalı kravatıyla, kırmızı top burunlu bir palyaço vardı.

Palyaço, serbest stilde tırmanan bir dağcı gibi dağın zirvesine tutunmuş, gri kayalıkların arasında tek başına büyüyen bir alpyıldızını koparmak istercesine kolunu uzatıyordu.

Ressam, bir görüntüyü objektifine hapseder gibi, hareketi dondurmayı başarmıştı.

Sonucu tahmin etmek zor değildi: Palyaço çiçeği alır ve koklamak için onu burnuna götürür.

Ne var ki tablo bu kadarla kalmıyordu. Ana figürün hemen gerisinde nefes kesen bir günbatımı bütünüyle gözler önüne seriliyordu. Bu görüntü Danilo'ya çocukluğunun yaz aylarındaki günbatımlarını anımsatıyordu, o zamanlar gökyüzü başka türlüydü, Tanrı'nın fırçasından çıkmış bir tabloya benzerdi. Çok çeşitli renk tonları birbirlerinin içinde eriyor ve çok renkli Barış bayrağı gibi, biri diğerinde yoğunluğunu yitiriyordu. Duvaklı bir gelin gibi beyaz bulutlarla çevrelenmiş güneş topu, batmamak için üstünde kalmaya çalıştığı uzak vadilerde karadan maviye, mora ve portakal rengine kadar uzanıyordu. Tablonun üst bölümünde, gecenin gökyüzünü artık ele geçirmiş olduğu uzak bir noktada yıldızlar parlıyordu. Oysa tablonun alt bölümünde köyleri, yolları ve ormanlarıyla yer alan ova hâlâ günün son ışıklarıyla yıkanmaktaydı.

Danilo, sanattan bir bok anlamazdı, ne de bir tablo satın almayı arzu etmişti. Sonuçta tablolar toz ve böcek tutmaktan başka bir işe yaramazlardı. Ama şu gördüğü şey gerçek bir başyapıttı.

Ne Mona Lisa'sı ne de kıçımın kenarının Picasso'su.

Onu en çok etkileyen şey palyaçonun yüzündeki ifadeydi.

Hüzünlü ve... Danilo onu nasıl tanımlayacağını bilmiyordu.

İnatçı?

Hayır, tam olarak değil.

Gururlu.

Tamam işte. O gururlu palyaço en tepesine çıkmak için dağa ve tehlikelere meydan okumuştu. Üstelik bir dağcı falan da değildi, sadece basit bir palyaçoydu. O uzun patlak ayakkabılarıyla kim bilir ne zorluklarla karşılaşmış olmalıydı. Ayrıca soğuk...

Neden bu çabayı göstermişti? Gayet açık, sevdiği kadına ruhuyla birlikte sunacağı her yerde bulunmayan o çiçeği koparmak için.

Palyaço ile arasında pek çok benzerlik vardı. Kendisine de neredeyse her fırsatta bir serseri, bir katil, herkes tarafından alaya alınan bir sarhoşmuş gibi davranmaktaydılar; ama o gece o da dağa meydan okuyacaktı, tek bir çiçek koparmak için, hayatı boyunca en çok sevdiği o tek kadına bir butik armağan etmek için, hayatını tehlikeye atacaktı.

Evet, o ve palyaço hüzünlü ve gururluydular. Anlaşılmayan iki kahraman.

Ekranın görüş açısı genişledi ve tablonun hemen yanında, lacivert kruvaze ceketli, beyaz yakalı pembe gömlekli, kır saçlı adam belirdi.

Danilo, hemen kumandayı eline aldı ve televizyonun sesini açtı.

R harflerini son derece yumuşatarak konuşan tele market görevlisi, "Bu yağlıboya tablo, üstat Moreno Capobianco'nun Dağdaki Palyaçolar adlı görkemli serisine ait bir parçadır," diyordu. "Ancak bütün seri içinde, izninizle belirtmek isterim ki, bu tablo kesinlikle en etkileyici ve her açıdan kusursuz olanıdır; sanatçının elinden gelenin en fazlasını ve en iyisini ortaya koyduğu, nasıl diyeyim... işte, insanoğlu ile doğa arasında büyük ve zamansız bir çatışma gibi. Sanatın dışındakiler için de anlamı gayet açıktır: Palyaço, gördüğümüz gibi, hiç kimsenin gitmeye yeltenemeyeceği bir yere ulaşmak için dünyanın sınırlarını aşan komikliği temsil etmektedir. Tanrı'ya ve aşka doğru, neredeyse mistik-dinsel bir tavır sergilemektedir."

Danilo inanamaz gözlerle bakıyordu. Kendisinin düşünmüş olduğu aynı şeyleri, daha doğru bir biçimde, uzman kişi söylemekteydi. Sesi biraz daha yükseltti:

"Ama büyük sistemlerden konuşmayı bir yana bırakalım, sevgili hanımefendiler ve beyefendiler, biz somut olana bakalım: görkemli bir manzara, ışık, ifadedeki yalın ve sade anlatım, kararlı fırça darbeleri... Capobianco'nun fırça darbeleri öyle zariftir ki... Bir an için evinizin salonunda, girişinde, izin verirseniz söyleyeyim, olmasını istediğiniz herhangi bir yerinde böyle bir tabloya sahip olduğunuzu sadece bir an için düşünün, bu harikulade bir fırs..."

Danilo kapının yanındaki boş duvara baktı. Bir metreye iki metrelik bir dikdörtgen duvarın geri kalanına can katacak gibiydi.

Orada olması gerekiyor.

Üstünden aydınlatan küçük halojen bir lamba ile harika ötesi bir şey olurdu.

"Bu başyapıtı kendinize armağan ettiğinizi hayal edin... Sadece yedi bin beş yüz avroya sizin olduğunu,

ona sahip olduğunuzu, onunla istediğiniz her şeyi yapabileceğinizi hayal edin! Bu bir yatırım sevgili hanımefendiler ve beyefendiler, beş sene içinde size yedi, sekiz, dokuz katı değer kazandırabilecek bu yatırımın yanında devlet tahvilleri ve yatırım fonlarının sözü bile edilemez. Eğer siz bunun elinizden kaçmasına göz yumarsanız, neredeyse..."

Danilo gözlerini yeniden ekrana çevirdi, sonra transa geçmiş gibi, telefonu kaptı ve ekranın üstündeki numarayı çevirdi.

64

Çok fazla dikkatini vermese de *Köpeklerin Günü* filmini Dört Peynir de izlemişti ama yapacakları soygun ile film arasında bir benzerlik kurmak aklına bile gelmemişti. Sonra sıkılmış, videonun düğmesine basmış ve "Ramona'nın İri Dudakları" ekranda oynamaya başlamıştı.

Kızın pos bıyıklı şerifle düzüştüğü sahneye gelene kadar filmi hızla ileri sardı.

"Bu topraklarda sadece orospuların otostop yaptığını biliyor musun?" Güvenlikten sorumlu bir yetkilinin tok sesiyle şerifin repliğini söyledi. Sonra, Ramona'nın kadın sesini taklit ederek yapmacık bir şekilde: "Bunu bilmiyordum şerif. Tek bildiğim içeri girmemek için her şeyi yapabilecek olduğum."

Diyalogu tekrarlarken, bir yandan da yere çömeldi ve legolardan yeni bir tren istasyonu yapmaya koyuldu.

Rüzgârın itmesiyle pencere ardına kadar açıldı ve ansızın bir yağmur dalgası yüzünü sırılsıklam etti ve o sırada masa lambasını devirdi. Lamba, motoru susan uzay gemisi gibi üstü küçük arabalarla dolu kâğıttan bir köprüyü ezerek üstüne yuvarlandı. Sonra aralarında Mavi Şirinlerin de bulunduğu gergedan sürülerinin otla-

dığı kâğıt hamurdan bir dağa saplandı ve etrafında ne var ne yok her şeyi kanyonun dar geçidine doğru ilerleyen koyun sürüleri ile küçük Looney Toons karakterlerinin arasına saçtı.

Dört Peynir koşarak pencereyi kapattı.

Daha dikkatli inceleyince, rüzgârın yol açtığı diğer zararları da fark etti. İsa'nın kutsal askerleri, yılanlar ve uzay robotları yerlere saçılmıştı ve içlerinden bazıları Danimarka bisküvilerinin metal kutusundan yaptığı gölün içinde yüzüyorlardı.

Parmaklarını saçlarının arasına sokmaya, ağzını tuhaf bir şekilde çarpıtmaya başladı.

Hiç zaman kaybetmeden her şeyi yerli yerine koymalıydı. Maketin bu halde olduğunu bildiği sürece başka bir işe yoğunlaşması olanaksızdı.

Bir yanağını sıkarken, kendi kendine konuştu: "Danilo'ya gitmem gerekiyor. Nasıl yapacağım?"

Bir dakika. Tam bir dakikada her şeyi eski haline getiririm.

Ya Danilo beni ararsa?

Cep telefonunu kapattı ve yeniden düzeltme işine koyuldu.

65

"Fabi dinle, aklıma süper bir fikir geldi!" Esmeralda, sanki birden kumandasının açma düğmesine basılmış gibi uyandı ve masadan yere atladı.

"Ne?"

"Carraccio'ya bir şaka yapalım."

"Ne şakası?"

Esmeralda ve Fabiana, matematik öğretmenleri Nuccia Carraccio'nun kendilerinden nefret ettiğinden emindiler, çünkü onların güzel, kendisinin ise son derece

çirkin olması kadına batıyordu. Ve onlara asla geçer not vermemesinden başka, beden eğitimi öğretmeni Pozzoli ile birlikte onlara karşı satanist ayinleri düzenlediklerinden de emindiler.

"Tombul olan! Tombulu hatırlamadın mı?"

"Hangi tombul?"

"2 C'deki tombul."

"Rinaldi mi?"

"Ta kendisi."

Matteo Rinaldi, zavallı bir çocuktu, ciddi düzeydeki hormon dengesizliği yüzünden on iki yaşında olmasına rağmen tam yüz on kilo ağırlığındaydı. İlkokul beşinci sınıftayken bir parça ünlenmişti, çünkü bütün bir şehrin desteklediği, çocuklardaki obezite karşıtı bir propagandaya tanık olarak katılmıştı.

Fabiana gerindi ve "E ne olmuş?" diyerek esnedi.

"Ravanelli bana, bir zamanlar Rinaldi ile izcilik yaptığını ve bir keresinde Rinaldi'nin kakasını açık alana yaptığını anlattı. Ve sonra merak içinde oğlanın yaptığı boku görmeye gittiğini söyledi..." Esmeralda başını salladı. "Bilemezsin... öyle büyükmüş ki, şey kadar..." Aklına bir şey gelmiyordu. "Marketlerde satılan bir paket hazır polenta[1] kadarmış. Gözünün önüne geliyor mu?"

"Hayır. Yok, hiç görmedim. Onu bizim evde genellikle annem yapar. Nasıldır? Güzel midir?"

"Oldukça. Kesiyorsun, sonra fırında ısıtıyorsun. Evde yapılana benzemez, tabii. Her neyse..." Esmeralda eliyle büyüklüğünü gösterdi ve sonra devam etti: "Bayağı yoğun olduğunu söylüyor, bir torpido balığı kadar."

"E, yani?"

"Rinaldi'yi kürsünün üstüne sıçması için ikna etme-

1. Kuzey İtalya'ya özgü, mısır unuyla yapılan ve genellikle etlerle servis edilen patates püresini andıran bir yemek. (Ç.N.)

liyiz. Çarşamba günü matematik dersinden önce beden eğitimi var. O saatte onu sınıfa götürürüz ve sıçması için kürsüye çıkartırız."

Fabiana kıkırdadı: "Ne saçma bir şey."

Esmeralda düş kırıklığıyla ona baktı. "Neden?"

"Böyle bir şeyi yapması için Rinaldi'yi nasıl kandıracaksın?"

Esmeralda bunu hiç düşünmemişti.

En sağlam silahları cinsel dürtüydü ve karşılığında okulun bütün oğlanları her şeyi yaparlardı; ama bu durum seksten anlamayan tombul Rinaldi'yi etkilemezdi.

Esmeralda, "Ona para önersek? Yoksa yemek mi?" diye ortaya attı.

"Hayır, o zaten fazlasıyla zengin. Fakat belki sen onunkini ağzına alırsan..."

Esmeralda tiksintiyle bağırdı: "Ne iğrenç şey... Beni öldürseler bile..."

Fabiana acıyla yüzünü buruşturarak böbreklerinin ağrısını elleriyle bastırmaya çalıştı.

"Onunkini kaç paraya ağzına alırdın?"

"Öyle bir para yok!"

"Bin avro?"

"Sen deli misin? Bunun için çok az."

"Üç bin?"

Gülümsedi. "Üç bine düşünülebilir..."

Bu onların en sevdiği oyundu. Tanıdıkları en iğrenç kişilere para karşılığı mastürbasyon, oral seks yaptıklarını ve sodomist ilişkiler kurduklarını düşleyerek saatler geçirirlerdi.

"Peki Rinaldi ile... şey arasında seçim yapman gerekse, şey..." Fabiana midesini daha fazla bulandıracak başka birini düşünemiyordu, sonra birden aklına geldi: "...alışveriş merkezindeki tekel bayii...?"

"Başına tutkalla peruk yapıştıran adam mı?"

"Ta kendisi!"

"Bilmiyorum... Hiçbirini."

"Bunu yapmazsan, kardeşini öldürecek olsalar."

"Soysuz şey! Sayılmaz!"

"Sayılır! Sayılır!"

Esmeralda biraz düşündü. "Sonuçta, iyi düşününce, tekel bayiindeki adamı seçerdim. En azından bir karton da sigara alırdım."

"Ama ağzına boşalacak."

"Ah tabii ya, başlamışken eksik iş yapmak olmaz... Bu işi başardığımızı düşünebiliyor musun? Carraccio'nun sınıfa girdiğini ve kürsünün üstünde dumanı tüten kocaman boku gördüğünü, o anı düşünebiliyor musun? Onun şahsına dikilmiş bir heykel..."

"Hemen jandarmaları çağırır..."

"Ve jandarmaların da resmî olarak ona el koymaları gerekir."

"Neden?"

"Kanıt olduğu için..."

"Ama ona dokunamazlar, yoksa parmak izleri üstünde kalır."

Esmeralda kahkahalarla güldü. "Ve onu... şeylere götürürler... Şeye... Aman Tanrım, adı neydi?"

"Kimin?"

"Kanıtları inceleyenlerin... Hadi... Şu şeyler..."

Hiç. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Başının içi köpüklerle doluymuş gibi hissediyordu.

"Bilmiyorum. Kime götürüyorlar?"

"Hadi hatırlasana, dizi filmlerdeki..."

"Adli tıp uzmanı mı?"

"Aferin. Ona DNA testi yaparlar ve böylece Rinaldi'yi köşeye kıstırırlar."

66

Sonunda yapmıştı. Telefon etmiş ve Moreno Capobianco'nun başyapıtı, "Dağcı Palyaço"yu satın almıştı.

Çok kolaymış.

Danilo Aprea tabloyu asacağı duvara bakarak, mutluluk içinde salonunda yürüyordu.

Ne görkemli. İçeri giriyordun ve dağa tırmanan bir palyaço seni karşılıyordu. Eve son derece şık ve zarif bir hava verecekti. Böyle güzel bir tablo, bir mezarı bile aydınlatırdı.

Danilo elinde bir grappa bardağı tutuyordu.

Vurgundan önce bir damla bile içki içmeyeceğine yemin etmişti ama böyle bir alışverişe kadeh kaldırmamak olmazdı. Belki de onu satın almakta biraz aceleci davranmıştı ama nasıl olsa bankamatikteki paralar vardı, o halde iyi etmişti.

"Olağanüstü iyi." Kadehini beyaz duvara kaldırdı.

Çağrı merkezindeki genç hanım çok nazik davranmıştı. Onu tebrik etmiş ve Capobianco'nun tablolarının peynir ekmek gibi satıldığını söylemişti.

Hemen aramasaydı, onu kesinlikle kaçırırdı.

Danilo hiç düşünmeden ertesi gün için bir randevu almıştı. Uzman bir kişi tabloyu doğruca eve getirecekti.

"Yeni hayata!" Bardağı bir yudumda boşalttı.

Telefondaki genç hanım tabloya istediği kadar bakabileceğini ve sonra sakince karar verebileceğini söylemişti. Danilo bunu ona söylememişti ama kendisi televizyonda palyaço figürünü gördüğü anda onu satın almaya karar vermişti.

Tablo onunla ekrandan konuşmuştu.

Bu Danilo Aprea'nın yeni hayatının kutsanmasıydı.

Önce tablo ve hemen sonra Teresa'nın butiği.

Böylece her şeye yeniden başlayacaktı.

67

Beppe Trecca'nın Puma arabasının farları, BAHAMALAR KARAVAN KAMPI yazılı muz şeklindeki devasa tabelayı aydınlatıyordu.

İşte geldik.

Sosyal hizmet görevlisi, elinde rüzgârın huni gibi tersyüz ettiği küçük şemsiyesiyle metalik *coupe* arabasından iki büklüm ve de son derece heyecanlı bir şekilde indi. Zincirle bağlanmış giriş kapısına yaklaştı ve yağmurluğunun cebinden kuzeninin kocası Ernesto'nun karavanına ait anahtar destesini çıkardı.

Bunlardan biri giriş kapısınınki olmalı.

Ama bundan pek de emin değildi, çünkü onları... *(çalmıştı.)*

...onları kuzeni Luisa'nın evinin girişindeki çanağın içinden ödünç almış ama Luisa'ya bir şey söylememişti.

Tamam, ne olmuş yani? Yarın sabah onları aldığım yere bırakırım, kimse farkına bile varmayacak.

Bir geceliğine karavanın anahtarlarını Ernesto'dan istemek aklının ucundan bile geçmemişti ve bunun da iki nedeni vardı:

1) Luisa'nın kocası bir maymun kadar meraklıydı, olanı biteni ortaya döküverirdi ve dünyadaki hiç kimse onun Ida Lo Vino ile ilişkisini bilmemeliydi. İş açığa çıkarsa mahvolurdu.

2) Ayrıca Ernesto kimseye karavanını ödünç vermezdi. O gezen evi satın almak için gırtlağına kadar borca girmişti.

Beppe asma kilidi açan anahtarı bulmayı başardı, demir kapıyı itti ve arkasından kapatmadan arabayla içeri girdi.

Forgese Nehri'ne bakan çakıltaşıyla kaplı meydan su içindeydi. Oradan her zaman otuz metre uzaklıkta

akan mürekkep karası nehir, şimdi yükselerek iskeleyi yutmuş, kanoların tahta kulübesini yalamaktaydı. Palmiye ağaçlarının kışın hırpaladığı yaprakları yağmurlu esintiyle oradan oraya savruluyordu. Nehrin çağıltısı pencerelerin gerisinden bile, olduğu gibi duyuluyordu.

Romantik bir buluşma için bundan daha iğrenç bir geceyi düşünmek çok zordu.

İrili ufaklı karavanlar yan yana park etmişlerdi.

Ernesto'nun karavanı hangisiydi acaba?

Beppe adının *Rimel* gibi bir şey olduğunu hatırlıyordu. Nihayet sıranın en sonunda üstünde *Rimor SuperDuca 688TC* yazılı beyaz renkte koskoca bir karavan gördü.

İşte orada.

Korkunç hıyaneti o şeyin içinde gerçekleştirecekti. Beppe her şeyin bilincindeydi, evet, öyle olacaktı çünkü yapmak üzere olduğu şey tam anlamıyla utanç vericiydi ve bir ailenin bütünlüğüne güpegündüz saldırmaktı. Zavallı Mario, en yakın arkadaşından böyle bir hergeleliği elbette hak etmiyordu.

(Vazgeç. Geri dön. Mario, seni bir kardeş gibi evine kabul etti. Karısını deli gibi seviyor ve sana güveniyor.)

Vicdanının sesini dinlememeye çalışarak arabasını park etti.

(Ida da kesinlikle sana minnettar olacaktır.)

Beppe içini çekerek motoru susturdu.

Ben boktan biriyim. Bunu biliyorum. İsterdim ama yapamam... Ona bir kez sahip olduktan sonra geri çekileceğim. Ama böyle de yaşayamam, en azından bir kere ona sahip olmalıyım.

Arabadan indi ve su birikintilerinin arasında, arkasından sürüklediği küçük valiziyle karavanın etrafında bir tur attı.

Birkaç denemeden sonra karavanın kapısı açıldı ve sosyal hizmetler uzmanı heyecan ve suçluluk duygusu

içinde basamakları çıktı. Çakan bir şimşek yemek odasını ve küçük kanepeyi elektrik mavisine boyarken, karavandan içeri girdi.

68

Cristiano Zena öylesine kuvvetli bir gök gürültüsüyle uyandı ki, bir an için anayol üzerinde bir tankerin patladığını düşündü.

El yordamıyla yastıkları ve baş tarafını yokladıktan sonra kanepede olduğunu hatırladı. Al Pacino'nun filmini izlerlerken uyuyakalmıştı.

Her şey karanlıktı. Yağmur pencereleri dövüyor ve avludaki demir kapı rüzgârın gücüyle çarpıp duruyordu.

"Sakin ol, Cri. Sadece ışıklar kesildi."

Cristiano, babasının, sigaranın kor aleviyle kırmızıya boyanan yüz hatlarını zorlukla seçebildi.

"Berbat bir fırtına var. Hadi yatağına git."

"Saat kaç oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım on bir buçuk."

Cristiano esnedi. "Traktörü nasıl alacaksınız? Nehir yolu çamur deryasına dönmüştür."

Rino sakin bir sesle yanıtladı: "Bu kesin."

Cristiano onlarla gidip gidemeyeceğini sormaya hazırlanırken vazgeçti. Yanıtının ne olacağını çok iyi biliyordu. Sonunda, "Geç olmadı mı?" diye sordu.

"Bilmem."

"Ne var? O işi yapmayı istemiyor musun artık?"

Babası burnundan soludu. Ses çıkarmadı. Sonra, "Hayır," dedi.

"Neden?"

"Vazgeçtim."

"Neden?"

"Çok tehlikeli."

Cristiano bunu duyduğuna sevinip sevinmeyeceğini bilmiyordu. O paralarla bir dolu şey alabilirlerdi, yeni bir araba, daha iyi bir yaşam, seyahatler. Öte yandan vurgun onu hep kaygılandırmıştı. Sonuçta, böylesi daha iyiydi. Zaten içinde, babasının aslında hiçbir zaman böyle bir şey yapmayı istememiş olduğu hissi vardı.

Cristiano yerinde doğruldu ve bağdaş kurarak oturdu. "Bu durumda Danilo'ya ne diyeceksin?"

"Başım ağrıyor. Yatağına git." Rino sinirlenmeye başlıyordu. Oğlu açık bir yarayı kaşıyormuş gibiydi. Cristiano peşine düşmemenin daha doğru olduğunu biliyordu; ama babasının verdiği sözleri tutmamasına da içerliyordu. Tıpkı kendisine Noel'de bir Play Station hediye edeceğini söylemiş olması gibi.

"Ama bunun için ona söz verdin."

"Çok umurumdaydı."

"Danilo senden nefret edecek."

"Hiç sorun değil. İstiyorsa o işi başkasıyla yapar. Benimle değil."

"Ama sen onların başkanısın. Yalnız bir şey beceremezler, bunu çok iyi biliyorsun. Onları böyle ortada bırakamazsın." Cristiano bunları söylerken, babasının vazgeçmiş olmasından mutlu olduğu halde, ne demeye ısrar ettiğini kendi kendine sordu.

Rino bağırmaya başladı: "Beni iyi dinle, küçük budala. Öncelikle şunu kafana sok, ben kimsenin başkanı değilim, özellikle de o ikisinin. Ayrıca, onlardan farklı olarak, benim bir oğlum var. Birkaç kuruş için kendimi tehlikeye atamam. Tartışma bitmiştir."

Işıklar geri geldi. Televizyon kendiliğinden açıldı. Mutfaktaki buzdolabının motoru uğuldadı.

Cristiano gözlerini kırpıştırdı. "Peki, bunu onlara ne zaman söyleyeceksin?"

Rino bir kutu bira açtı ve ağzına dayadı. Sonra kolu-

nun tersiyle ağzını silerken, cevap verdi: "Şimdi. Buraya geldikleri zaman. Sen yatağına git. Sen karşımdayken, tartışmak hoşuma gitmiyor. Hadi, kımıldan."

Cristiano karşılık olarak, tam da bunun doğru olmadığını, her toplantılarında kendisinin de bulunduğunu ve şimdi de bulunmak istediğini söyleyecekti ki, dilini ısırdı.

"Ne sinir..." Ayağa kalktı ve iyi geceler bile demeden merdivenlere doğru yöneldi.

Nasıl olsa yukarıdan her şey duyuluyordu.

69

Karavanın içinde iğrenç bir koku vardı.

Nem kokusundan da beter, mide bulandırıcı bir kokuydu... İnsan dışkısıyla kimyasal atık karışımı bir şeydi.

Beppe Trecca, elektrik kutusunu bulmak için el yordamıyla aranmaya başladı.

Bu zırıltıya ilk kez geçen yaz San Giovanni Rotondo Manastırı'na gittikleri zaman binmişti ama yolculuk boyunca kendisini araba tutmuştu.

En sonunda bir mobilyanın arkasında elektrik şalterlerini buldu ve rasgele açmaya başladı.

Tavandaki neonlar ve yemek masasının üstündekiler etrafa soğuk bir ışık yayarak açıldılar.

Önünde, bej rengi formika mobilyaların kapladığı dar bir alan, küçük yemek masası ve kanepe ile oturma bölümü ve şoför kısmının üst katında çift kişilik yatak bulunan küçük bir veranda vardı.

Eliyle ağzını örterek kenefin kapısını açtı. Suratına bir yumruk yemiş gibi oldu. Leş koku yüzünden afallayan ve rengi kırmızıdan mora dönen sosyal hizmetler görevlisi yerdeki solgun mavi halının üstüne yığılmamak için duvara yaslanmak zorunda kaldı.

Taş gibi katı koku, insan dışkısı kokusu olmakla birlikte aynı zamanda kimyasal özellikteydi. Bir an için kuzeninin kocasının bir hayvan leşini asitte erittiğini düşündü; ama sonra klozetin içindeki mor renkli sıvıda ilk bakışta kaynağı belli olmayan birtakım organik maddelerin yüzdüğünü gördü.

Birkaç kez pompalarsa o pis kokulu balçığı kurutacağını umarak kimyasal, kırmızı sifon düğmesine yapıştı ama öyle olmadı. Yapabildiği yegâne şey tuvaletin küçük penceresini açmak, yorgun vantilatörü çalıştırmak ve kapıyı arkasından kapatmak oldu.

Kötü kokunun etkisi öyle sert olmuştu ki, karavanın sıcaklığının sıfırın altında beş derece olduğunun şimdi farkına varmıştı ve dışarıdaki yağmur çeliği döven çekiç gibi damın üstüne sertçe iniyordu.

Isıtma sistemi nasıl çalışıyordu? Ama daha önemlisi: Karavanların ısıtma sistemi var mıydı?

Olmalıydı.

Küçük valizini masanın üstüne koydu ve fermuarını açtı. İçlerinde bademli tavuk, Çin böreği, buharda pişmiş mantı, tatlı ekşili domuz ve kanton pilavı bulunan bir sürü alüminyum kabı tezgâhın üstüne dizmeye başladı. Her şey anayolun yirminci kilometresinde bulunan La Pagoda Incantata adlı Çin lokantasından alınmıştı. Sonra valizinden bir şişe *Falanghina* çıkardı, buna on iki avro ödemişti ve bir şişe de kavun votkası, Ida'ya finalde verecekti onu, hani şey olursa...

(Ne?)

Hiç.

Küçük masanın üstüne kırmızı bir örtü serdi, sonra plastik tabakları ve Çin yemek sopalarını yerleştirdi ve son olarak da sedir ağacı kokulu mumları ve spiral beyaz bir dumanla koku yayan tütsü çubuklarını yaktı.

Böylece pis kokuyu saklayabilirim...

Ceketinin cebindeki cep telefonu birkaç kez "biip" ledi.

Mesaj.

Telefonu aldı ve mesajı okudu:

MARIO ANSIZIN DÖNDÜ. ☹
UYUMASINI BEKLİYORUM, GELECEĞİM.

70

Saat on bir buçuktu ve Fabiana Ponticelli, bu saatte hâlâ Esmeralda'nın yatağında yatıyor olduğuna inanamıyordu.

Bir saat gecikmişti; ama dışarı çıkmayı ve bu fırtınada yirmi dakika motorun üstünde gitmeyi düşününce bile ağlayacak gibi oluyordu.

Üstelik, ertesi sabah okula gitmeden önce dişçi randevusuna gitmesi gerektiğini ve böylece doktorun dilindeki piercingi göreceğini düşünmeden de edemiyordu.

Her şeye boş versem ve bu gece burada uyusam? Böylece dişçiye de gitmem. Hem ne olabilir ki?

İlk olarak Bok Herif motoruna el koyardı. Ailesiyle yaşadığı Giardino Fiorito'dan kaçmasını kolaylaştırdığından, bu motosiklet onun için çok önemliydi.

Evet, çünkü babası onu almaz, el koyardı. Ve bundan da çok zevk alırdı.

"Telefonuna el koyarım!" "Su geçirmez spor ayakkabılarına el koyarım!" *Yaşama sevincine el koyarım!*

Ondan ne kadar nefret ediyordu? Bunu ölçebilmek ne hoş olurdu, basınçölçer gibi bir aleti olsun isterdi, babasına duyduğu nefreti gösteren bir nefretölçer. Onu herhalde eritirdi. Ona olan nefreti, dünyanın bütün plajlarındaki kum tanecikleri kadar çoktu. Hayır, daha da fazla. Denizlerdeki su damlaları kadardı. Hayır, çok daha

fazla. Evrendeki yıldızlar kadar. Tamam.

Motorumu benden en fazla bir hafta, on günlüğüne alır.

İçinin bu denli sıkılmasının içtikleri esrar yüzünden olduğunu biliyordu. Son zamanlarda esrar onu başlardaki gibi güldürmüyordu artık, hatta paranoya etkisi yapıyordu.

Bu etkiyi kontrol altında tutmak için Fabiana yarım şişe limon likörünü devirmişti.

Alkol ve esrar, aklını ele geçirmek için çarpışan iki canavardı. Marihuana canavarı geometrikti. İğneleri, keskin bıçakları, sivri kenarları vardı. Limon likörü şekilsizdi, ağzından salyalar akan, kör bir canavardı. Ölçülü oranda alındığında bu iki canavar çarpışmak yerine birleşir ve seni cennete götürecek harika bir karışıma dönüşürlerdi.

Oysa şimdi canavar kusursuz çemberini yitirmiş, sivri dişlerini, kesici tırnaklarını göstermiş (son olarak içtiği lanet olası esrar yüzünden) ve beynine batırmayı sürdürüyordu.

Derin bir nefes aldı ve içindeki havayı dışarı attı.

Bu gibi durumlarda anne baba, okul, saçma sapan dişçi kontrolü düşünülecek şeyler değildi.

Dişçiye gitmezsem, Bok Herif kuşkulanır. En azından hamile kaldığımı düşünür.

Neden Esmeralda'nın benim gibi paranoyak saplantıları yoktu? Esrar içinde boğulur ama onda hiçbir yan etkisi olmazdı. Genetik bir faktör olmalı.

İç, iç de güzelleş.

Fabiana ısınmış limon likörünü bir dikişte bitirdi ve beceriksizce başka şeyler düşünmeye çalıştı. "Ne sıkıcı..." diye ağzından kaçırdı.

Esmeralda elinde cımbız, kaşlarını alıyordu, başını kaldırdı. "Ne?"

"Eve gitmeliyim."

"Burada uyu. Nereye gidiyorsun? Dışarısını görmüyor musun?" Esmeralda bir sigara yaktı.

"Olmaz. Eve dönmezsem, beni gebertirler."

Esmeralda saçından bir tutam aldı ve sigarasının ateşiyle kırık saç uçlarını yaktı. "Gerçek şu ki, izlediğin doğru dürüst bir yol yok, sen aileni fazla umursuyorsun. Tek sorun, kurallarına bağlılıktır. Kendine karşı katı olmalısın, canın istemese de, buna her gün uymalısın. Beni görmüyor musun? Ben her gün annemi cehenneme yolluyorum, aramızdaki bütün çatışmaları böyle çözdük."

Fabiana karşılık vermedi. Oda havasızdı. Tütsüler, esrar ve sigara dumanlar arasında öyle yoğun bir sis oluşmuştu ki Esmeralda'yı görmekte zorlanıyordu.

"Esme, camı aç, boğuluyorum."

Kendini kuaförlüğe kaptıran arkadaşı onu duymadı bile.

"Hanımefendi kızınızın dilinin üstünde gümüşten bir top var." Diş doktoru, işte böyle söyleyecekti annesine.

O ana kadar akıllı davranmış, piercingi saklamayı başarmıştı. Sorun olmamıştı. Bunun için ağzını kapalı tutması, yanlarında esnemekten ve de özellikle gülmekten kaçınması yetiyordu. Zaten evlerinde gülecek pek bir şey de yoktu.

Asıl sorun dilinin ortasına çakılan çiviye alışmak olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, Fabiana ona hâlâ alışamamıştı. Sürekli olarak onu ağzının içinde döndürüyor, dişlerine değdiriyor, sonunda şişmiş dili ve ağrıyan ağzıyla akşamı ediyordu.

Annesi bunu öğrenecek olursa dişçinin, diğer hastaların ve orada bulunan herkesin önünde durumu acıklı bir sahneye dönüştürecekti. Annesi insanların içinde yaygara koparmaya bayılırdı. Ama bundan daha fazlası olamazdı. Bu kadın omurgasızdı, korkak ve karaktersiz.

Kaşımın üstündekini, göbek deliğimdeki kabul ettin sevgili anneciğim, şimdi bir başkasını daha kabul etmelisin. Ne olmuş yani?

Asıl trajedi, bunu Bok Herif'e söyleyecek olmasıydı. Sevgili anneciğimin sağlam bir kişiliği, özel bir yaşamı olmadığından ve de sadece kocasının bir uzantısı olduğundan, Fabiana bunu da ona söyleyeceğine bahse girerdi.

Fakat iyice düşündüğünde, bu uzantının ömründe tek bir kez, her şeyi itiraf etme dürtüsünü bastırabileceği olasılığı da vardı. Ve bu da sadece ve de özellikle çıkarcılığa dayanan kirli nedenler yüzündendi.

Babası onu çocuklarını dizginlemeyi bilmemekle suçlayarak, gelecek on iki yıl canını okuyacaktı. Hem zaten dişçinin her şeyi açıklayacağını kim söylüyordu?

Esmeralda, "Piercing yüzünden bunalımda olduğuna bahse girerim," dedi.

Bu kız nasıl oluyordu da aklından geçenleri bilebiliyordu? Yoksa düşüncelerini mi okuyordu?

Fabiana, arkadaşının yeni bir esrarlı sigara sardığını gördü.

Sakin görünmeye çalıştı. "Hayır, tümüyle farklı bir şey düşünüyordum." Ama sanki alnının ortasında kocaman harflerle, YAKALANDIN! yazıyormuş gibiydi.

"Peki, ne düşünüyordun?"

"Hiçbir şey."

"Annenle birlikte dişçiye gideceğini düşünüyordun... 'Hanımefendi, kızınız diline piercing yaptırmış'..."

Bizimkilerin canıma okumalarından ne kadar da keyif alıyorsun? "Bak, doktorlar meslekleri gereği görüp işittiklerini bir sır olarak saklamak zorundadırlar."

Esmeralda yuvarladığı kâğıttan başını kaldırdı ve şaşkın bir ifade takındı. "Diş doktoru mu? Güldürme beni."

"Evet öyle. Bir yemin ediyorlar... Bunu biliyorum..."

"Evet, Ksenophon[1] yemini. Tabii ya... Şimdi beni dinle... Bir yere gitme. Burada kal. Senin yerinde olsam annenin ve Bok Herif'in sırayla çanıma ot tıkamalarına izin vermezdim... Sana bastonla kumanda ediyorlar, aptal yerine koyuyorlar. Hayatında ilk kez kararlı bir şekilde kendini onlara göster."

Fabiana yataktan kalktı.

Esmeralda ona eve dönmesi için güç vermişti. Yerde karmakarışık duran şeylerin arasından sinirli sinirli giysilerini aramaya başladı.

"Ne yapacağım biliyor musun? Dışçiye giderken onu çıkaracağım." Az kalsın o şeyi hiç sevmediğini, hatta iğrenç bulduğunu ve özellikle birisinin dil üstündeki piercingin sonunda bir tike dönüşerek, yaşamı boyunca, geviş getiren bir deveye benzeyeceğini söylediği günden beri, bu şeyin kendisi için sadece bir kâbus olduğunu söyleyecekti.

"Sana söyleyeyim, bu yaptığın büyük bir saçmalık... James sana ne söyledi? Onu çıkartırsan, delik hemen kapanır." Esmeralda sardığı sigarayı kararlı bir şekilde yalayarak yapıştırdı.

Fabiana tişörtünü giydi. "Yalnızca dişçinin kontrolü süresince..."

Esmeralda sigarayı yaktı ve ağzından beyaz bir bulut çıkardı. "Yeter de artar bile. Gözenekler çabuk kapanır! Sonra benden onu yine diline takmamı sakın isteme!"

Fabiana yanıt vermedi, giyinmişti, Cristiana Aguilera ve Johnny Depp resimleriyle çevrelenmiş aynada kendine baktı. Gözleri kan çanağıydı ve dudakları da Rea-

1. Tarihte bilinen Hipokrat yemini yerine burada sözü edilen, Yunan tarihçi Ksenophon (MÖ 431-350'den önce), nutkuyla tanınır. (Ç.N.)

gan'ınkiler gibi kupkuruydu, şu *Şeytan* filmindeki küçük kız. Elleriyle saçlarını düzeltti ve dudaklarına ruj sürdü. "Oldu işte, ben gidiyorum."

Esmeralda esrarlı sigarayı Fabiana'ya uzattı. "En azından birlikte son bir iyi geceler sigarasını çekelim."

"Yok, ben fazlasıyla doluyum. Ayakta duramıyorum. Gidiyorum."

Esmeralda, mutsuz, küçük kız sesiyle, "Yapma Fabi, biliyorsun, yalnız çekilen esrar uğursuzluk getirir," dedi.

"Gitmeliyim..."

Esmeralda onun elini sıkıca tuttu. "Sinirlisin, çünkü sana dışçiye gitmemeni söyledim, doğru mu?"

"Hayır, ondan değil, gitmem gerekiyor."

Esmeralda kara gözlerini önce yere indirdi, sonra yeniden kaldırdı. "Affet beni, Fabi..."

"Ne için?"

"Biliyorsun işte... Hiçbir şey olmayacak, göreceksin. En fazla annen dişçide biraz olay çıkaracaktır, o kadar... Sen sakin ol."

Fabiana öfkesinin uçup gittiğini fark etti. Esmeralda'nın ona o şekilde bakması yetiyordu, o zaman aptal bir kız gibi eriyip gidiyordu. "Tamam ama sonra gidiyorum."

"Seni seviyorum!" Esmeralda birden ayağa fırladı, dudaklarını bir öpücükle onun dudaklarına yapıştırdı ve sıkıca sarılırken, "Ama bunu ciddi biçimde yapacağız. Bana Uliveto şişesini ve bir de kalem uzat."

71

Geri zekâlı Dört Peynir yarım saatten fazla gecikmişti.

Danilo Aprea, ayaklarında galoşlar, üstünde rüzgârlığı, boynunda atkısı ve başında su geçirmez şapkasıyla

evinin salonunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir yandan da bozuk plak gibi, "Olur şey değil, olur şey değil! Ne cehennemde kaldı?" diye söyleniyordu.

Cep telefonundan en az altı kere aramayı denemişti ve her defasında kahrolası boktan kullanıcıya ulaşılamıyordu.

Danilo, "Ne biçim bir geri zekâlı bu..." diye homurdandı ve bir ölü gibi kanepeye yıkıldı. "Bazı insanlarla iş yapmak olanaksız! Aç şu telefonunu, bok herif!"

Dördüncü (yoksa beşinci miydi?) grappa bardağını doldurdu, yüzünü buruşturarak başına dikti.

Belki Rino'yu aramalı ve ona Dört Peynir'in programı aksattığını, kim bilir nereye kaybolduğunu söylemeliydi.

Rino da hemen sinirlenir.

O akşam sinire yer yoktu.

Tam bir ekip olmalıydılar, bütünleşmiş ve istekli.

İyi de isterik bir çılgınla ve köyün delisiyle bütünleşmiş istekli bir ekip nasıl oluşturulabilir?

Son damlayı koymak üzereyken vazgeçti.

Sonra sarhoş olurum.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerini kapattı.

"Şimdi gelir. Şimdi gelir. Şimdi..." bir mantra gibi yinelemeye başladı. "On beş dakika içinde gelmeyecek olursa, yemin ederim onu öldürürüm." Sustu ve binanın çevresini saran fırtınanın uğultusuyla kanalda kabaran suların fokurtusunu duydu.

72

İşte oldu, bitti.

Maketin bütün halkı yeniden ayaktaydı ve köprü de eski haline dönmüştü. Bu onu çok sakinleştirmişti. Köprü uzun zamandan beri onu endişelendiriyordu,

bugün yarın bir yenisini, hatta daha büyük ve daha sağlam ve de en az üç şeritli yeni bir köprü yapması gerekecekti.

Dört Peynir, su geçirmez kumaştan bir pantolon giydi, sonra bir kez daha eksik bir şey var mı diye kontrol etti.

Ertesi sabah ilk iş tepeyi yeniden elden geçirmek olacaktı, çok daha önceden onu yüksek ve kayalıklı bir dağa dönüştürebilirdi. Nehre gidebilir ve çakıltaşları toplayarak bu işi halledebilirdi.

Kayaların üstünde bir dolu hayvan yaşar.

Adı... adı aklına gelmiyordu. *Şeyler. Şu uzun boynuzlu zıplayan şeyler.*

Lastik çizmelerini ayağına geçirirken, "Dağ keçileri," dedi. Başına yün başlığını taktı ve üstüne de yeşil motosikletçi kaskını geçirdi.

Sarı muşamba yağmurluğunu aldı ama giymedi.

Danilo onu giymemesini söylemişti, çünkü kilometrelerce uzaktan fark edilirdi.

Bu havada dışarıda kimi görmeyi umuyor?

Yağmurluğu üstüne geçirdi.

Canı hiç dışarı çıkmak istemiyordu. Seve seve evde kalıp maket üzerinde çalışmayı yeğlerdi.

Bu gece vurgun yapmaları şart mıydı? Bu yağmurda olur muydu?

Ramona'nın çırılçıplak evden çıktığı ve karşılaştığı ormancı Bob'a, "Şu mutluluk kütüğünü dışarı çıkar da biraz eğlenelim," dediği sırada, Dört Peynir televizyonu kapattı.

Kendi kendine "Yeter, hadi git," diye emretti. Eldivenlerini giydi ve evden çıktı.

73

Cristiano Zena yatağındaydı, üç kat örtünün altına gömülmüş fırtınayı diniliyordu. Gözlerini kapattığı anda kendini, kasırganın ortasında giden bir transatlantikteki kamarasında yatıyormuş gibi hissediyordu. Yağmur pencerenin camlarına hızla çarparken rüzgârın güçlü etkisi de çerçeveleri yerinden oynatıyordu. Pencerenin kenarından odanın içine ip gibi su akıyordu ve tavanda giderek büyüyen koyu lekeden her bir, iki, üç, dört, beş saniyede, bir, bir su damlası ŞIP diye düşüyordu.

Yatağından kalkması, suyun altına bir kova koyması ve bir bezi yuvarlayarak pencereden sızan yağmur suyunu durdurması gerekirdi ama öyle uykusu vardı ki...

74

Fabiana Ponticelli, Esmeralda'nın odasından çıktığında ayakta durmakta zorlanıyordu. Kar fırtınasına karşı koyacak gücü bulmaya çalışır gibi, yarı karanlık koridorda kalakaldı. Son çektikleri esrar fena çarpmıştı.

Kusacağım galiba.

Göz ucuyla solundaki uzun konsolun üstünde duran dört Çin tabağını fark etti ve bir an için aklından içlerine kusabileceği geçti.

Sendeleyerek ve elleriyle eski Arap halıları ve kitap dolu raflarla kaplı duvarlara tutunarak kapıya doğru ilerledi. Çıkış kapısı koridorun sonundaydı, salondan gelen kırmızımsı bir ışık lekesi karanlığı kırıyordu.

Tanrım, sana yalvarırım, lütfen Esmeralda'nın annesiyle beni karşılaştırma... Beni bu durumda görecek olursa...

Geçen sene Serena Guerra onları çok daha feci durumlarda, klozete sarılmışken ya da koma halinde yatak-

ta yatarken yakalamıştı.

O *zaman esrara asit katmıştık ve...*

Ancak şimdi, kapıldığı paranoyayla ona "iyi geceler" bile diyebileceğini sanmıyordu.

Dümdüz ilerle, çabuk çabuk, sakın durma, salona bakma, kapıyı aç ve çık.

Yağmurluğunu sıkıca kapattı, kukuletasını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve silahlı kuvvetlerin geçit törenindeki bir zırhlı süvari gibi kapıyı hedef aldı; ama salon kapısının önüne geldiğinde, içeri çabucak bir göz attı.

Serena Guerra yerdeki hindistancevizinden hasırın üstüne uzanmış, resimli büyük bir kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Salon, şöminede yanan korların zayıf kızıllığı ve kırmızı ağaç sandığın üstünde yanan on kadar mumun ışığı ile aydınlanmıştı. Eski bir kanepenin üstünde, örtülere sarınmış, başında komik yün başlığıyla küçük Mattia ağzı açık uyumaktaydı

Fiziksel ve psikolojik güvensiz koşullar altında bile Fabiana, belki de milyonuncu kere anne kızın birbirine bu denli çok benziyor olmalarına şaşmadan edemedi.

Esmeralda ve Serena'yı ilk kez beraber gördüğünde, söyleyecek söz bulamamıştı. Aynı düz ve koyu saçlar, aynı oval yüz. Aynı gözler, aynı ağız biçimi, her şey aynı. Sadece Esmeralda, Serena'nın ekstra küçük haliydi. Aralarında ancak on santim fark vardı. Annenin kolları ve omuzları daha kaslı, teni daha açıktı, burnu biraz kusurluydu ve gözleri daha tatlı ve ıslak bakıyordu. Kızın hatlarındaki belli bir keskinlik, annenin yüzünde törpülenmiş gibiydi.

Serena kırk yaşlarında olmalıydı ama çok daha genç gösteriyordu. Rahatlıkla otuzlu yaşlarda olduğu söylenebilirdi.

Fabiana onun her zaman iyi giyindiğini düşünürdü.

O akşam, üstünde düşük belli bir Levi's kot, kovboy çizmeleri, geometrik desenli kaba yünden bir kazak vardı ve küçük küçük örülü saçlarını toplamıştı.

Birkaç gün önce, bundan çok da farklı olmayan bir durumda, Fabiana, Esmeralda'nın annesiyle burun buruna gelmiş ve sohbet etmek zorunda kalmıştı. Serena insanı rahatlatan biriydi; sana bir yetişkinmişsin gibi davranırdı ve seni dinlerdi. Ne var ki o akşam onun yüzüne biraz daha uzun bakmış ve sonra da, "Siz ikiniz biraz fazlaca esrar içmiyor musunuz?" demişti.

Fabiana, halının üstüne işemiş bir köpek gibi duvara yaslanmış ve çene kemiklerini az kalsın yerinden oynatacak, zoraki bir gülümsemeyle, "Ne? Anlayamadım, pardon?" demişti, sesi çok yapaydı.

"İçtiğiniz esrar biraz fazla değil mi?"

Ağzını açmıştı ve içinden anlamlı sözler çıkmasını ummuştu; ama hiçbir şey olmamış, sadece ağzını kapatarak, başını hayır anlamında iki yana sallamıştı.

"Biliyorum... Bu sizin sorununuz ve ben eminim ki... yani, ben sizin bu konuda kendinize bir çekidüzen verecek kadar akıllı olduğunuza eminim. Uyuşturucuyla kontrolü kaybetmek çok kolaydır... Ayrıca derslerinize aklınızı vermeniz de güçleşir... Canını sıktımsa, beni bağışla... Genellikle böyle bir şey yapmam."

Fabiana, *bunu bana söylemek ona ağır geliyor,* diye düşünmüştü.

"Doğrusunu istersen, biraz endişeliyim. Esmeralda ile konuşmak bugünlerde pek kolay olmuyor... Ona çok kötü bir şey yapmışım gibi sürekli kızıyor. Bana öyle sinirli yanıtlar veriyor ki, beni korkutuyor... Ben sadece fazla uyuşturucu kullanırsanız, dışlanacağınızı söylüyorum, o zaman dünya size dar ve sıkıcı gelmeye başlayacak diyorum... Belki de daha fazla dışarı çıkmalı ve sürekli tek başınıza kapalı kalmamalısınız, o yer..."

Fabiana, renk değiştiren bukalemun karşısındaki küçük bir kız çocuğunun şaşkın haliyle ona bakmıştı.

Dar ve sıkıcı dünya.

Kısa bir süredir içinde olan ve kendini kötü hissetmesine yol açan şeyi Esmeralda'nın annesi özetleyivermişti.

Dar ve sıkıcı bir dünya. Okulu bitirir bitirmez, içinden çıkman gereken bir dünya. Sen nereye istiyorsan çekip gitmelisin, Amerika'ya, Roma'ya, Milano'ya ama bu dar ve sıkıcı köyden uzaklaşmalısın.

Karşısında ayakta duran bu duyarlı, güzel varlık neden Esmeralda'nın annesiydi ve neden kendi annesi değildi? Neden kafası bir rahibeninki kadar dar olan ve varlığını tekdüze bir şekilde, babalarının işinde çok yorulduğunu ve onu dinlendirmeye çalışmaları gerektiğini söyleyerek sürdüren bir annenin kızı olacak kadar şanssızdı?

Ya ben, ben yok muyum? Anneme göre ben yokum. Ya da daha doğrusu, varım çünkü Ponticelli ailesinin bir parçasıyım ve bu durumda Başarılı, İyi ve Güzel olmak zorundayım.

Ama bir annenin, kendini uyuşturucuyla boğarsan, bunun onun üstüne vazife olmadığını söylemesi harika bir şey değil mi?

Annesi onun pantolonlarından birinin cebinde küçücük bir esrarlı sigara parçası bulduğunda, önce bayılma numarası yapmış, sonra da onu doğruca sosyal hizmetler uzmanı Beppe Trecca'ya götürmüştü. En son olarak da İsviçre'deki bir yatılı okula postalamaya çalışmıştı. Eğer Bok Herif'in cimriliği tutmamış olsaydı, o saatte soluğu Lugano'daki askerî disiplinli bir kolejde alacaktı.

Onu asıl rahatsız eden ve her şeyden daha tuhaf olan şey de Esmeralda'nın böyle bir anneye sahip olmakla ne kadar şanslı olduğunu fark edemiyor olmasıydı. İlke olarak ona hep kaba cevaplar veriyordu. Gözlerini

tavana dikiyordu. Oflayıp pufluyordu.

Bir an için gölgeye sığınan Fabiana, Serena'dan kendisini eve bırakmasını isteyip istememekte kararsız kaldı. Ama yağmurda gitmek, o durumda karşısına çıkmaktan daha iyiydi.

Eva Kant[1] gibi sessiz bir kaçışla Fabiana Ponticelli kapının kilidini açtı ve fırtınanın içine daldı.

75

Danilo Aprea demirden bir sopayı tutar gibi, telefonu iki eliyle sıkıyordu. "Rino, ben şimdi nasıl sakin olayım? Sen söyle! O sersem ortadan kayboldu! Zaten inanılmaz bir şekilde gecikt..."

"Gelecektir. Sakin ol! Üstelik, neye göre gecikti? Biraz erken ya da biraz geç gitsek, bir bok fark eder mi?" Rino konuşurken esniyordu.

Danilo Aprea'nın midesinden hidroklorik asit taşıyordu. Kalp damarlarından birini patlatacak kadar, var gücüyle bağırmamak için insanüstü bir çaba harcadı. Sakin olmalıydı. Çok sakin. Yemek borusunu yakan safrayı yuttu ve gıdaklamayı andıran bir sesle, "Ne demek, neye göre? Lütfen Rino, böyle söyleme..."

"Ne demek, böyle söyleme? Dışarıda nasıl bir hava olduğunu gördün mü sen? Traktörü almaya nasıl gideceğiz? Yüzerek mi? Bekleyelim de fırtına biraz dinsin, sonra bakarız."

Danilo, tıpkı Dizzy Gillespie[2] gibi, yanaklarını şişirerek derin nefesler alıyor ve bir balonu söndürür gibi dışarı üflüyordu.

1. Bir İtalyan çizgi roman kahramanı. (Y.N.)

2. "Dizzy" Gillespie, gerçek adı John Birks (1917-1993) Cheraw, Güney Carolina doğumlu ABD'li caz trompetçisi, vokalisti ve bestecisidir. (Ç.N.)

Rino, "Sen ne yapıyorsun öyle? Astım krizine falan mı tutuldun?" diye sordu.

"Hiç. Hiç. Sen haklısın. Her zaman olduğu gibi yine sen haklısın. Bekleyelim."

Katıksız nefret.

Onu öfkeden deliye çeviren asıl şey, Marslılar dünyayı ele geçirecek olsa bile sakin kalacak Rino'nun Tanrı'ya özgü herşeyibenbilirim diyen sakin ses tonuydu. Şimdi yüreğinin üstüne bir yumruk indirmek için neler vermezdi. Yüz kere, hatta bin kere haykırarak, "Her şeyi sen bilirsin ha? Tamam, haklısın, her şeyi sen bilirsin!" demek istedi.

"Aferin, rahatlamalısın. Seni burada bekliyorum, konuşmamız gerekiyor." Rino vedalaşmayı bile beklemeden telefonu kapatıverdi.

Danilo, "Konuşmak mı? Neyi konuşacakmışız?" diye bağırdı, televizyonun kumandasını aldı ve karşı duvara fırlattı, sonra da parçalanan kumandanın üstünde zıplamaya başladı.

76

Gökyüzü yarılmış, yağmur aralıksız olarak tıpkı bir çekiç gibi Dört Peynir'in ve Boxer motosikletinin üstüne iniyordu. Onu sağa sola savuran şiddetli rüzgâra ve yağmura karşı motoru doğru tutmakta zorlanıyordu.

Caddeden aşağı akan sel gibi sularının çağıltısı ve kahverengi sularını caddeye kusan lağım kapaklarının gurultusu, patlayan korkunç gök gürültüsün içinde kayboluyordu.

Göz gözü görmediğinden Dört Peynir, Danilo'nun evine doğru ezbere gidiyordu. Fırtına, kaldırımdaki bir sıra ağacı kökünden koparmış, yolun ortasına atmıştı. Büyük bir cam ağacı bir arabanın camlarını tuzla buz

ederek üstüne devrilmişti.

Bu neydi böyle, yüzyılın fırtınası mı?

Ertesi gün bütün kanallardaki haberler baştan sona sel baskınlarından, yıkıntılardan, tarıma verdiği zarardan ve maddi hasardan söz edecekti. Ve şiddetli sel suları ovayı ele geçirirken, bir soyguncu çetesi İtalyan Tarım Kredi Bankası'na ait bir bankamatiği götürmüştü.

Zengin olmanın ötesinde bir de bütün gazetelerde boy boy...

Geçen günlerde Dört Peynir elde edeceği paralarla neler yapabileceğini düşlemişti. Aklına gelen tek şey büyük bir şato inşa edebilmek için çok miktarda kil ve bol makaslı, demiryolu geçitli ve maketin güneyi ile kuzeyi arasında bağlantı sağlayacak istasyonlarıyla elektrikli bir tren satın almaktı. Dağlar, nehirler ve göller yüzünden makette yaşayanların yolculuk etmeleri oldukça zordu ama bir tren yolu kuracak olursa onlara büyük bir kolaylık sağlamış olacaktı.

Bir de şey koyarsam...

Hani kayak yapan insanları dağa çıkarmaya yarayan, demir halatlara bağlı o kutunun adı neydi? Bilmiyordu ama önemi yoktu. Alışveriş merkezindeki oyuncakçı dükkânında bir tane görmüştü de bayılmıştı. İki yeşil tenekeden kabini vardı, tepesi siyahtı ve içinde de kayakçılar vardı, elektrikli bir motor sayesinde gerçekten çok iyi çalışıyordu.

İnsancıklarını doğruca bebek İsa'nın mağarasına götürebilirdi, böylece bütün yolu yürümek zorunda kalmazlardı...

Kaskının yağmurdan yol yol çizilen camlı bölmesinden uzaktan gelmekte olan ve caddenin ortasında beliren kırmızı ışığı gördüğü zaman, hâlâ aşağı yukarı inip çıkan teleferiği düşünüyordu.

Bir motorun farına benziyordu.

77

Beppe Trecca karavanın içinde, kanepede oturmuş, soğuktan her biri Big Babol sakızına dönüşen, buharda pişmiş mantıyı yemişti. Isınmak için de kavun votkasından biraz içmiş ve bulabildiği bütün örtülere sarınmıştı.

Şimdi doğruyu konuşalım. Ida asla gelmeyecek.

Mario eve dönmüştü. Onun uyumasını bekleyecekti ve sonra gizlice dışarı çıkacaktı. Resmen delilik.

Ida böyle bir çılgınlığı göze alıyorsa, bu ona deli gibi âşık olduğu anlamına gelirdi. Ve bu da kendisini çok iyi hissetmesini sağlıyordu.

Yeni bir votka yuvarlamanın belki de tam zamanıydı.

Sosyal hizmetler görevlisi ceketinin iç cebinden bir Zanax tableti çıkardı ve esrarengiz bir muskaymış gibi mum ışığının altına tuttu.

Önceden iki tane almıştı. Bir üçüncüyü alacak olsa, acaba pelte gibi hissizleşir miydi?

İnternette, sakinleştiricilerin cinsel aktiviteler üzerinde erken orgazmı engelleyici ve zevke ulaşmayı geciktirici etkileri olduğunu okumuştu. Sonuçları çeşitlidir: Önceden beri erken boşalma sorunu yaşayanlarda, gerek erkek gerekse partneri için ilişkinin kalitesi açısından avantaj sağlar.

Aslında önceden beri var olan bu lanet olası erken boşalma sorunu Beppe'yi çok gerilerde kalan ergenlik döneminden beri üzmekteydi. Ve bu sorunu, Roma Üniversitesi'nde Sosyoloji'nin o hüzünlü dördüncü yılına kadar çekmişti.

Şimdi kendinden sorumlu iyi bir yönetici olarak, üçüncü bir tableti alacak olmanın yaratacağı farklı etkileri değerlendirmeye karar verdi.

Aklına sadece biri diğerinden daha tatsız olan iki olumsuz durum geldi.

1) Organizmasında fazlaca benzodiazepin[1] bulunmasına rağmen, yine de kısa mesafe koşucusunun hızına eşdeğerde bir boşalma yaşayacaktı.

2) Cinsel organı hiçbir şekilde kalkmayacaktı.

Bu iki seçenekten hangisini yeğleyeceği konusunda çok kararsızdı.

Rodin'in *Düşünen Adam*'ı gibi çenesini ovuşturdu. *Evet, belki de hiç kalkmaması daha iyidir. Bu, düşeceğim durumun boktanlığı açısından aynı ama daha hafifletici bir neden olacaktır. Kendimi geri çekmem için bir bahane bile bulabilirim. Oysa hemen gelecek olursam, gözünde bir zavallıya dönüşeceğim.*

Sonra kafasında yeni bir düşünce şimşek gibi çaktı: *Peki ya kaçarsam? Ya beni bulamazsa?*

Kederli ve yorgun bir savaşçı gibi votkasından bir yudum daha içti.

78

Motorun üstündeki Fabiana Ponticelli soğuktan donmaktaydı. Başına taktığı kâse biçimindeki yarım kaskı bir işe yaramıyordu. Yağmur gözlerine ve boynuna doluyordu, burnunun ucu buz tutmuştu. Kulaklarını hissetmiyordu. Yolu görebilmek için güneş gözlüğünü takmayı denemişti ama daha da kötü olmuştu. Pantolonu sırılsıklamdı ve şimdi de ayaklarının, spor ayakkabılarının içinde yüzmeye başladığını hissediyordu.

Esmeralda'nın evinden çıktığından beri, yolda ne bir arabaya ne de bir insana rastlamıştı.

Her yer kapanmış. Işıkları sönmüş. Her yer terk edilmiş. Yolun ortasına devrilmiş ağaçlar. Ezilmiş ara-

1. Çoğunlukla kuruntuyu, endişeyi bırakmak, alkolü bırakırken ortaya çıkan belirtileri denetim altına almak amacıyla kullanılan ilaçlar. (Ç.N.)

balar. Fabiana kendisini, insanlığın sonunu getiren bir felaketten sağ çıkmayı başarmış tek canlı gibi hissediyordu.

Böyle devam ederse, nehir taşar, caddeler sular altında kalır... Ve sonuçta dişçi randevusu da iptal edilir. Yaşasın!

Bu varsayım bile bacaklarını bir parça ısıtmaya, moralini yükseltmeye yetti.

Ceketinin önünü sıkıca kapatırken kendi kendine *hele bir de ateşim çıkarsa...* diye söylendi. *Süper olur!*

Böylece birkaç gün okula bile gitmezdi.

Evde. Sakin sakin. MTV. Sana yemek pişiren Charin. Birkaç gün de olsa Esme'den uzak. Zaten o Fabianaların evine gelmekten nefret ederdi. O evin fazla düzenli olduğunu söylerdi. "Aşırı düzen beni deli ediyor." Ona göre Ponticelli ailesi, işinden evine döndüğünde karısını ve çocuklarını geberttikten sonra şakağına bir kurşun sıkan bir babayla klasik, kusursuz bir aile idi ve dayanılmaz derecede sıkıcıydı.

Aklından geçen her şeyi hiç çekinmeden bana söylüyor.

Belki bir süreliğine ondan uzak durmalıydı. Artık onu çekemiyordu. Küçük bir diktatördü. Arkadaşı olarak onun yaşamını değiştirmişti. Eğer Esmeralda Guerra ile arkadaş olacaksan, ya onun dediklerini yaparsın ya da yok olursun. Onunla arkadaş olduğundan beri Anna ve Alessandra'yı göremez olmuştu.

Pek çekici olmayabilirler ama onlarla iyi anlaşıyordum.

Ayrıca, kendisini kelimenin tam anlamıyla Tekken'in kollarına atmıştı.

Esmeralda onunla birkaç kez yatmıştı ve Fabiana'ya da Tekken'le yatması için ısrar ediyordu. Düzüşmenin muhteşem olduğunu ve sanki bir milyon erkekle aynı anda sevişmiş gibi, peş peşe tam üç kez orgazm oldu-

ğunu yineleyip duruyordu. Madem her şey bu kadar güzeldi de, neden ansızın durmuş ve bir daha yapmamıştı?

Gayet basitti, Tekken gübrelerin arasındaki bir domuz kadar romantikti... Esmeralda'yı becermişti, sonrası teşekkürler ve hoşça kal. Onu bok gibi ortada bırakmıştı. İşte bu yüzden Fabiana'nın da onunla yatmasını istiyordu. Böylece bekâretini kaybeden ve becerildikten sonra kenara atılan bir tek o olmayacaktı.

Fabiana bir kez Tekken'le yalnız çıkmıştı, o zaman da sinemaya gitmişlerdi ve adamın elleri kızın her yerinde gezinmişti. Onu evine bırakırken bir parkta durmuşlardı ve Tekken pantolonunun önünü açarak sertleşen aletini bütün gururuyla ortaya çıkarmış, sonra da gazete bayiinden yirmi metre ötede kızı, kendisine mastürbasyon yapmaya zorlamıştı. Eğer Fabiana bağıracağını söyleyerek onu tehdit etmemiş olsaydı, az daha kızı o belediye parkında, milletin önünde becerecekti.

Delik bir egzoz borusunun sağır edici gürültüsü onu yerinden sıçrattı. Fabiana başını çevirdi ve şeridin solunda sarı muşamba yağmurluğunun içinde, başında motosikletçi kaskıyla, eski yeşil bir Boxer'in selesinde bir adam gördü.

Demek ki hayatta kalan tek ben değilim. Bu motoru daha önce de gördüm...

Biraz düşününce bağlantıyı kurdu, yürüyüşü break dansı andıran ve de daha önce Cristiano Zena'nın babasının yanında görmüş olduğu yarım akıllıydı.

Bu kötü havada nereye gidiyordu?

79

Olanaksız!

Gerçek olamazdı.

Ramona'ya tıpa tıp benzeyen sarışın kız!

Bu onun motosikletiydi. Sarı çıkartması. Kaskı.

Bu yağmurda ortalıkta ne işi vardı?

Kesinlikle o idi, kanlı canlı ve sırılsıklam ıslak.

Dört Peynir onu o yaz gecesi belediye parkında bir kere daha görmüştü, ayaktaydı ve elinde...

Bir yukarı bir aşağı. Ve...

Ellerinin arasında motosikletçinin şeyini tutan küçük kızın görüntüsü onu kör etti ve boğuk bir inilti boğazını yırttı. Aynı anda bir zevk dalgası omurgalarının birinden diğerine atlayarak aşağıdan yukarı bütün sırtını sardı. Dört Peynir bir anda kollarını ve bacaklarını denizanasının pelte dokunaçları gibi hissetti ve motosikletin selesinden düşmemek için gidona sıkıca tutunmak zorunda kaldı.

Ramona evden çıkar ve gülümseyerek ormancıya, "Şu mutluluk kütüğünü dışarı çıkar da biraz eğlenelim," der.

Bir yukarı bir aşağı. Ve...

Dört Peynir kanının kulaklarında, damarlarında, bağırsaklarında ve bacaklarının arasında kaynadığını hissetti.

Bacaklarını yumruklamaya başladı. Sonra elini yağmurluğunun içine soktu ve tırnaklarını kaba etine geçirdi.

Kapalı kaskının içinde homurdandı: "Orospu! Soysuz orospu! Neden? Neden böyle şeyleri yapmaktan hoşlanıyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Bütün bu şeyleri ona karşı gelmek için yapıyordu. Onu üzmek için.

(Hadi! Durdur onu!) Ormancı Bob'un güçlü ve kararlı sesi duyuldu. *(Hadi! Daha ne bekliyorsun?)*

Yapamam.

(Böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyecek. Eline geçen şansın farkında mısın? Sana da aynı şeyleri yapmaktan mutlu olacak.)

Doğru değil.

(Doğru.)

Yapamam. Beceremem.

(Sen sadece zavallı bir aptalsın, sersem, sal...)

Dört Peynir onu duymamaya çalışarak gözlerini yumdu. Ağzından nefes alıyordu ve kaskının şeffaf camı tümden buğulanmıştı.

(Elleri soğuk ve ıslak olmalı. Ve gülümsüyor olmalı.)

Hayır. Yapamam... Ya istemezse?

(Elbette istiyor Şöyle yapalım: Çevre yoluna dönerse, istemiyor demektir. Ormana giden yolu seçerse, o zaman hiçbir diyeceğin olamayacak...)

Doğru. Orman yolu ıssızdı, durmak istemiyor olsaydı, asla orman yoluna sapmazdı, böyle bir şeyi yaparsa, onu istiyor...

(Bravo! Sonunda anladın.)

...istiyor demekti ve bu durumda onu durduracaktı.

Nasıl olacağını bilmiyordu ama onu durduracaktı.

80

Serseri onunla aynı hızda peşinden takip ederek ama yanlış şeritte ilerliyordu. Fabiana Ponticelli bir an onu dizlerini döverken gördü.

Hızlansam iyi olacak.

Bu hurda motosikletle o delinin peşine takılma şansı yoktu.

Fabiana gaz verdi ve aralarındaki mesafeyi yavaş yavaş açtı.

Dikkatli olması gerekiyordu, o hızla bir çukur rastlayacak olsaydı, fren yapmak için zamanı olmayacaktı. Dikiz aynasından arkaya baktı.

Boxer hâlâ arkasından geliyordu. Ama daha geride kalmıştı.

Rahat bir nefes aldı ve o adamı yanında gördüğünden beri doğru dürüst nefes almadığını fark etti.

81

Uyku en sonunda Zena ailesinin üstünde egemenliğini kurmuştu.

Cristiano, Danilo ve Dört Peynir gelinceye kadar uyanık kalmak için verdiği umutsuz savaşta yenik düşmüştü ve alt kattaki Rino da açık televizyonun karşısında horluyordu.

82

Beppe Trecca da içtiği üç Zanax ve yarım şişe kavun votkasının etkisiyle masadaki Çin yemeklerinin alüminyum kapları arasında bir yere alnını dayamış, horluyordu.

83

"Ben bu vurgunu yapmak için istediğim kişiyi bulurdum, sevgili Rino Zenacığım. Sen ne sanıyorsun? Bir tek sen mi varsın sanıyorsun? Sen bana ne dedin? 'Konuşmamız gerekiyor!' Hangi haltı konuşmamız gerekiyormuş acaba? Birileri seni başkan mı seçti? Aksi ispat edilene kadar, başkan benim. İsteseydim senden çok daha iyilerini bulurdum ben, haberin var mı?" Danilo Aprea yüksek sesle konuşuyor ve omuzlarını kaldırarak el kol hareketleri yapıyordu. "Planı kim yaptı? Her şeyi hazırlayan kim? Bankanın önünde her ayrıntıyı tek tek çalışarak tam bir ay nöbet tutan kim? Traktörü kim buldu? Ben! Ben! Ve yine ben! Her şeyi ben yaptım! Sizi zengin edecek olan benim! Ben..." Rino ve Dört Peynir, orada oturuyorlarmış gibi, kanepeye dönerek konuşu-

yordu: "Her şeyi dobra dobra söyleyelim mi, ister misiniz, ama her şeyi? Açık açık konuşalım mı? Benim bu işten yüzde elli almam gerekirdi, siz ikinizin de yirmi beşer. Doğru olan buydu. Ama gördüğünüz gibi, ben bir beyefendi olduğum için, hem de gerçek bir beyefendi..." Masanın üstünde duran grappa şişesine baktı. Bir yudum daha içmeye gereksinimi vardı. Şişeyi havaya kaldırdı.

Boş.

Rino ile telefonda konuştuktan sonra, öfkesini dindirmesi için bir damlanın iyi geleceğini söylemiş ve bütün şişeyi içmişti, üstelik bunu fark etmemişti bile.

Ben iyiyim. Sakinim. Sorun yok. Banyodan yeni çıkmış bir köpek gibi silkelenip başını salladı. *Şimdi geçer.*

Kararsız üç adım attı. Gerçekten de bir parça ayarsızdı, Dört Peynir gelir gelmez evden çıkacaktı, dışarının yağmuru ve soğuğuyla bir anda kendine gelirdi.

84

Bob, başını çevirdi. *Seni çağırdığını görmüyor musun? Sen koca bir aptalsın*, diye açıkladı.

E, o zaman neden hızlandı?

Dört Peynir kızın motorunu gözden kaybetmemek için yeterli mesafeyi koruyarak hızını biraz daha kesti.

(Farını kapat. Böylece yolunu değiştirdiğini sanacak.)

Aradaki mesafeyi hemen kapatabilecekti, Boxer'in motoru yenilenmiş, egzozu genişletilmişti ve o yokuş aşağı aerodinamik pozisyon aldığında, hızı saatte seksen kilometreye kadar çıkabiliyordu

Sarışın kız birazdan yol ayrımına gelecekti.

Her şey ona bağlıydı. Orman yoluna saparsa, onu durduracaktı.

Yalvarırım, çevre yoluna dön. Lütfen.

(Salak.)

85

Fabiana Ponticelli dikiz aynasından baktı. Boxer'in farı yoktu. Serseri yolunu değiştirmişti.

Esrarın klasik paranoya etkisi.

Lanet olası, ne korkuydu ama.

Bu arada yağmurun delicesine kırbaçladığı yol önünde genişlemekteydi ve de yüz metre sonra ikiye ayrılacaktı.

Soldaki San Rocco ormanından geçen dar yoldu ve onu doğruca evine götürüyordu, sağdaki bütün tepenin etrafını dolaşan çevre yoluna bağlanıyordu, üstelik ışıklandırılmış ve geniş bir yoldu ama çok uzundu.

Babasının sesini duyar gibi oldu, *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın annesini oynuyordu:

(Fabiana, geceleri orman yolundan sakın tek başına geçme.)

Evet, çevre yolundan gitmek belki de daha doğru olur. Nasıl olsa artık donuma kadar ıslandım.

Ama son anda vazgeçti –*Bu havada kötü kurt ininde uyuyordur*– ve ani bir dönüşle ormana giden yola saptı.

86

Dört Peynir, Ramona'nın kararlı bir şekilde çevre yoluna döndüğünü görünce, yüreği düş kırıklığı ve mutlulukla doldu.

Beni istemediğini gördün mü? Artık beni rahat bırak.

Ama sonra, sanki Tanrı tarafından orman yoluna girmesi buyurulmuş gibi, kız son anda direksiyonu kırmıştı.

(Artık bahanen kalmadı.)

Peki, şimdi onu nasıl durduracaktı? Herhalde yanına gidip ona, "Lütfen durur musun?" diye soramazdı.

Utanıyorum.

(Eğer onu durdurmazsan, sen zavallının birisin. Hayatın boyunca bundan pişmanlık duyacaksın. Onun beklediği bu.)

Doğruydu ama düşünmesi gerekiyordu. Onu durdurması için ve ondan bunu isteyebilmesi için bir yol bulmalıydı.

(Eğer yerinde sayarsan, onu asla yakalayamazsın, hızlan.)

Dört Peynir hızlanmaya başladı.

87

Ağaçlar dar yolun üstüne eğiliyor ve dallarını Fabiana Ponticelli'yi yakalamak istercesine uzatıyordu.

Dalların oluşturduğu çatının altında yağmurun şiddeti azalıyordu ve ıslak toprağın ve çürümüş bitkilerin kokusu geliyordu.

Scarabeo'nun farı yaprak yığınları ve çamurlu asfalt yolun üstünde zayıf bir ışık konisi çizmekteydi.

Genç kız dikkatini yolun ortasından geçen beyaz şeride vererek ilerliyordu. Oyunun kuralı, tekerlekleri beyaz çizginin dışına çıkarmamaktı, çevrede dipsiz uçurumlar vardı, beyaz çizgiden çıkacak olursa, yaşamının sonuna yuvarlanacaktı.

Ama yol tepenin kesitine uyumlu olarak ansızın kıvrıldı ve Fabiana tekerleklerini beyaz çizginin dışına taşırdı.

Ölecektin. Neyse, bu ilkti, sayılmaz, üç yanlıştan sonra uçurumdan aşağı yuvarlanırsın.

Bu oyuna kendini öyle kaptırmıştı ki, elli metre gerisinde olan Boxer'in peşinden geldiğini fark etmedi.

88

Şimdi ne yapacağını biliyordu.

Dört Peynir kendini çok sıkmıştı ve sonunda ormancı Bob ona yardım etmişti. Harika bir fikir, sanki bir büyücü getirmiş gibi, kafasında belirmişti.

Farını açtı ve gaz verdi. Motoru inledi ve yavaş yavaş hızlandı.

Scarabeo'nun kırmızı nokta ışığı her dönemeçte biraz daha yaklaşıyordu. Aşağı yukarı iki yüz metre sonra, eğer yanılmıyorsa, yol inişe geçecekti ve o noktada onun önüne geçebilirdi.

89

Boxer'in üstündeki deli, dala tünemiş akbaba gibi karanlığın içinden fırladığı sırada, dipsiz bir uçuruma yuvarlanmamak için bütün dikkatini orta çizgiye veren Fabiana Ponticelli'yi az daha selesinden düşürecekti. Başı gidonun hizasındaydı ve dirsekleri bir kuşun kanatları kadar gergindi.

Genç kız gidonu sıkıca kavradı, bedeni kaskatı kesilmişti.

Hızını düşürmek ya da artırmak arasında ne karar vereceğini bilemediği bir anda Boxer, yokuş aşağı delice bir hızla yanından geçip gitti. Onun fren yapmadan, yana yatarak dönemeci aldığını gördü.

Fabiana parçalanan metal sesini duyacağından emin olarak gözlerini yumdu ama yeniden açtığında ortada sadece beyaz dumandan kısa bir perde vardı ve egzozun gümbürtüsü artık çok uzaktaydı.

Bu adam tam bir akıl hastası.

"Ne halt ediyor? Kendini öldürmeye mi çalışıyor? Hem kim olduğunu sanıyor? Valentino Rossi mi?"

Fabiana anlayamıyordu. Adamın kendisiyle bir alıp veremediği mi vardı? Yoksa sadece fırtınada hız denemesi yaparak eğlenen zavallı bir deli miydi?

90

Kızı geçtikten sonra Dört Peynir az kalsın korkuluklara yapışıyordu. Akıllı davranmıştı, tam yerle aynı düzeye geldiği anda, bir bacağını uzatmış ve ayağından destek alarak yeniden doğrulmuştu; ama kendini büyük tehlikeye atacak kadar sert üç dönemeçten sonra, hızını kesmeye karar verdi, ne de olsa asfalt yol ıslak ve kaygandı, ölebilirdi de.

Arka tambur frene, özellikle şimdi içi dışı suyla dolduğu için güvenmediğinden yavaşça fren kollarını çekti. Ön amortisörü, havalı matkap gibi sarsılmaya ve arka tekeri de oltayı yutmuş balık gibi sağa sola kıvrılmaya başladı.

Dört Peynir orman yolunun genişlediği ve ENEL'e[1] ait küçük çimento kabininin bulunduğu dinlenme alanına elli metre kala durdu.

Çarçabuk indi ve çalışır durumdaki motosikleti dikkatle asfaltın tam ortasına bıraktı. Eldivenlerini çıkardı, kolları ve bacakları açık, yüzükoyun yere serildi.

91

Fabiana Ponticelli son dönemeci geçti ve tepeden doğruca aşağı ovaya giden upuzun yokuştan inmeye başladı. Neredeyse varmıştı. Benzinciyi geçecekti, sonra da tarlaları kesen, yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki yo-

1. ENEL, İtalya'nın en büyük kamu enerji şirketi. (Ç.N.)

la dönmesi gerekiyordu ve evine varmış olacaktı. Kafasında çoktan kuştüyü yorganının altındaydı, sıcak bir duş yapmıştı ve elmalı tartın kalanı da fırında kendisini bekliyordu. Yağmur ve soğuk rüzgâr onu kendine getirmişti, hâlâ yatmamış olan anne babasıyla karşılaşacak olursa, geri zekâlı gibi gülme krizine girmeyecekti.

Onlara motorum bozulduğu için durmak zorunda kaldığımı ve yolda kimsenin olmadığını söyleyebilirim. Telefonumun şarjının bittiğini... Onları ara...

Karşısında duran yolun tam ortasındaki kırmızı ışığı gördüğü anda düşünceleri yarıda kesildi. İlerledikçe asfaltın üstünde beyaz ışıktan bir göl olduğunu fark etti. Yavaşladı ve bir egzozdan gelen güçlü metalik homurtuyu duydu, bu o serserinin motosikletiydi ve geri zekâlının yokuş aşağı inerken takla attığını anlamakta gecikmedi.

92

(Dur
Kımıldama
Sen küçük balığı bekleyen bir iskorpitsin.)
İşte orada, Onu görüyorum.
(Dur! Sakın kımıldama.
Bırak.
Bırak sana yaklaşsın.
Kımıldarsan, bittin demektir.
Ölürsün.)
Tamam başkan. Tümüyle ölüyüm. Hatta ölüler bile benim kadar ölü olamazlar

93

Vay canına be, ne biçim takla atmış.

Motorunun yanında, boylu boyunca yerde yatıyor-

du ve hiç kımıldamıyordu. Fabiana Ponticelli yanından geçti ve durmadı.

Ölmüş olmalı. Bu antikayla, o hızla yokuş aşağı inmek...

Ne yapacağını bilmiyordu. Aslında, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ama hiç işine gelmiyordu. Sırılsıklamdı, yarı donmuştu ve de neredeyse evine varmıştı.

(Bir insanın kalitesi zor durumda kalanlara yardım etmesinden belli olur.)

Babası böyle derdi.

Benim yerimde Esmeralda olsaydı...

Ne var ki o Esmeralda değildi, üstelik son altı ay boyunca onun yerinde olmayı denemiş olsa da. Esmeralda başkalarına yardım ederdi, hatta kendini Valentino Rossi sananlara, sokak serserilerine bile yardım ederdi.

Ofladı ve motosikletini çevirerek geri döndü.

94

Danilo Aprea her otuz saniyede bir Dört Peynir'e telefon ediyor ve "Aradığınız kişiye şu an..." diyen iğrenç kayıt sesini duyar duymaz, küfürler yağdırarak telefonu kapatıyordu.

Onun aptalın ta kendisi olduğuna, vurgunu da çoktan unuttuğuna artık emindi.

Danilo, mutfaktaki erzak rafının en arkasında bulduğu *Cynar*[1] şişesine sarılmıştı. "Olabilir. Pekâlâ olabilir. O her şeyi yapabilir," diye söylendi.

Bu acı gerçek Dört Peynir ile dostluğun uzun yıllarına ama özellikle üç ay boyunca görüşmeyi reddettiği, ünlü "Belladonna işi"ne dayanıyordu.

1. İtalya'da taze enginar ve alkolden üretilen ve sert bir hazmettirici olarak tüketilen içki. (Ç.N.)

Bir yıl kadar önce Danilo, avukat Ettore Belladonna'nın villasında küçük bir iş almıştı ama onu gerektiği gibi yapabilmesi için yardıma gereksinimi vardı. Rino ile Dört Peynir arasından o Dört Peynir'i seçmişti çünkü Rino işin yüzde ellisine ortak olmak istiyordu. İşi kendisi bulduğuna göre, Danilo'ya göre, onun bu isteği anlamsızdı. Dört Peynir'e alacağı paranın yüzde otuz beşini önermiş, o da hiç tartışmadan kabul etmişti. İş, villanın lağım kuyusundaki bir çatlağı onarmaktan öte değildi. Kuyunun içindeki su, uzman bir ekip tarafından birkaç gün önce boşaltılmıştı; ama Danilo kuyuya indiğinde, içindeki pis koku yüzünden az daha bayılacak gibi olmuştu.

Kolay çalışabilmek için mendiline birkaç damla kolonya dökmüş ve bunu da yüzüne bağlamıştı. Kuyunun çeperindeki çatlakları çabuk donan bir çimentoyla doldurma işini bitirdikten sonra, anlaşmaları gereği, Dört Peynir'i çağırmak için, halatı iki kere çekmişti ama halat kuyuya düşmüştü. Danilo boğazı patlayana kadar Dört Peynir'e seslenmişti. Boşuna. O çoktan çekip gitmişti. Bulunduğu yerden sadece lağım kapağının yuvarlağını ve koyun sürüsü gibi bulutların geçtiği mavi gökyüzünü görüyordu.

İçerisi cehennemin dibinden daha sıcaktı ve bayat peynir gibi kokuyordu, ayrıca kıçının lağım suyuna batmaması için Danilo'nun oturması da olanaksızdı.

Derken küçük bir çocuğunun yüzü görünmüştü. Bu on, on bir yaşlarında bir oğlandı. Çalı gibi sarı saçları ve gülen saf bir yüzü vardı. Bu, avukat Belladonna'nın oğlu René olmalıydı. René ona el sallamış, sonra da, Danilo yapmaması için yalvardığı halde, kapağı kapatarak, onu canlı canlı lağım kuyusunun içine gömmüştü.

Tam iki saat sonra Dört Peynir kapağı yeniden açmış ve arkadaşı Danilo Aprea'yı az çok andıran öfke krizleri içinde, boka batmış birini dışarı çıkarmıştı.

Salak herif, "Bir saniyeliğine gittim," diyerek kendini affettirmeye çalışmıştı, *bir saniye*, evet, tıpkı böyle söylemişti. "Açlıktan midem kazındı, bir dilim pizza almaya gittim. Sana da senin sevdiğinden, biberiyeli ve patateslisinden aldım."

Danilo, pizza dilimini elinden kaptığı gibi yere fırlatmış, sonra da boka bulanmış botlarıyla üstünde zıplamıştı.

"İşte benim birlikte iş yapmak zorunda kaldığım insan türü!" dedi ve balıkyağı içmeye zorlanan bir çocuk gibi yüzünü buruşturarak *Cynar* şişesini tepesine dikti.

95

Dört Peynir kaskının şeffaf bölmesinden kendisine yaklaşan küçük balığın uzun bacaklarını gördü.

Buraya gel küçük balık.

Bir adım atıyor, duruyordu. Bu terbiyeli küçük bir balıktı, yoldaki yaralıyı, hatta belki de ölüyü asla yüzüstü bırakıp gidemezdi.

"Beyefendi...? Beyefendi? Canınız yanıyor mu?"

(Ölüsün.)

Beyefendi, beni duyuyor musunuz?

Üç adım daha attı. Şimdi aralarındaki mesafe üç metreden azdı.

Bir davransam...

(Bekle!)

O kıza asla bu kadar yakın olmamıştı. Kanı şakaklarında atıyordu. Kaslarına dolan elektrik enerjisiyle bir demir çubuğu bile bükebilirdi. Ve sihirli bir değnek dokunmuş gibi, bütün tikleri ve istemdışı hareketleri de kaybolmuştu.

Küçük balık yere çömeldi ve kararsızlık içinde onu inceledi.

"Beyefendi, bir ambulans çağırmamı ister misiniz?"

Kaskının içindeki Dört Peynir'in dudaklarında, sarı uzun dişlerini ortaya çıkaran düş görür gibi bir gülümseme belirdi.

96

Fabiana Ponticelli, "Beni duyabiliyor musunuz? Konuşmakta zorlanıyorsanız, bir yerinizi... bir kolunuzu oynatın..." dedi.

Vay canına, gerçekten ölmüş...

Yolun ortasında, bir tekeri hâlâ dönmekte olan motosikletin farı, egzozun beyaz dumanını ve kımıldamadan yatan adam aydınlatıyordu.

Bir anda aklından hızlı bir şey geçti: Yolun bu noktasında, tam düzlüğe dönüştüğü yerde nasıl düşebilmişti? Su dolu bir çukura kaymıştı ya da tekeri patlamıştı ve başını çarpmıştı.

Ama başında kaskı var...

Kararsız bir adım attı ve durdu. Hesap tutmuyordu. Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu ama içindeki ses daha fazla yaklaşma diye bağırıyor, ona dokunmaması için uyarıyordu. Sanki yerde yatan, kaza geçirmiş bir zavallı değilmiş de bir akrepmiş gibi.

Bir ambulans çağırayım.

97

(Durdur onu! Telefon ediyor.)

98

Fabiana Ponticelli henüz telefonunun açma düğmesine bile dokunamadan, birdenbire yerin ayaklarının al-

tından kaydığını hissetti ve kendini ağzı açık bir halde yerde yuvarlanırken buldu, çenesini, kalça kemiğini ve bir dizini sertçe asfalta çarptı.

O anda başına gelenin ne olduğunu bile anlamadı, ayağının kaydığını ve kendi kendine düştüğünü sandı. Ayağa kalkmak için çabaladığı sırada bir şeyin buna engel olduğunu fark etti.

Koyu tenli bir elin ayak bileğinden tuttuğunu gördüğünde ise yüreği yangın musluğu gibi göğüs kafesinde patladı ve içinden cılız bir çığlık yükseldi.

Bu bir tuzakmış! Hiçbir şeyi yokmuş!

Fabiana kurtulmayı denedi ama yaşadığı korku nefesini kesmişti. Kesik kesik soluyarak kollarının üstünde doğrulmaya ve bir şekilde ondan uzaklaşmaya çabaladı; ama sadece avuç içlerinin ve dirseklerinin derileri asfalta sürtünerek soyuldu. O zaman boşta kalan bacağıyla tekme atmaya başladı. Tekmeler adamın omzuna ve kaskına indi ama bir işe yaramadı. Fabiana onu bir patates çuvalıymış gibi durmadan tekmeliyordu ama orospu çocuğu asla kızı bırakmıyor, hiç etkilenmeden öylece ayak bileğinden sıkıca kavramış duruyordu.

Eline vurmaya çalış.

Ve öyle yaptı.

Boşta kalan ayağıyla attığı bir, iki, üç kez tekmeden sonra mengenenin gevşediğini hissetti ve bir darbe de herifin şişman parmaklarının tam üstüne inince kurtuldu.

Ayağa fırladı ama adam da bir rugby oyuncusu gibi, onu kalçalarından yakalayarak bütün ağırlığıyla üstüne bindi ve yeniden yere düşürdü.

Fabiana o anda sara krizine girmiş bir hasta gibi tepinmeye, bağırmaya ve rasgele yumruklar atmaya başladı; ama yumrukların çoğu havaya ya da adamın kaskına vurduğundan bir etkisi olmuyordu. "Bırak beni! Orospu çocuğu, bırak beni!"

"Hayır, bağırma! Bağırma, yalvarırım! Sana bir şey yapmak istemiyorum!" Kaskın içinden adamın boğuk sesini duyar gibi oldu.

"Bırak beni bok herif!" Fabiana çevresine bakındı. Şimdi elinin altında keşke bir sopa, taş ya da herhangi bir şey olsaydı, oysa asfaltın üstünde hiçbir şey yoktu, o zaman bütün gücüyle eğildi ve bir kolunu yolun ortasında yerde yatan Boxer'e uzattı. Dirseklerinin üstünde sürünerek, motosikletin dikiz aynasına tutunmayı başardı ve adamın kıskacından kurtulmak için ona asıldı. Ne var ki ayna metal çubuğuyla birlikte motosikletten kopuverdi.

Fabiana döndü ve avaz avaz bağırarak aynayı adamın omzuna soktu.

Adam acıyla uludu ve dirseği sertçe kızın burnuna çarptı. Burun çeperindeki kıkırdak tok bir sesle kırıldı, ama o anda, Fabiana adrenalinin verdiği doygunlukla hiçbir acı hissetmezken, boynu korkunç bir sesle geriye düştü ve yağmurla gözyaşlarına karışan yoğun bir sıvı burun deliklerinden akmaya başladı.

İçine dolan kanı tükürmek için ağzını ardına kadar açtı ve nefes almaya çalıştı.

99

(Sen ne yaptın?)

Yemin ederim ona kötü bir şey yapmak istemiyordum.

Dört Peynir dizlerinin üstünde doğrulup omzuna saplanan dikiz aynasını çıkardı ve yere fırlattı.

Acı yüzünden gözleri bulanıklaşmıştı, yeniden görmeye başladığında, Ramona'nın açık ağzıyla hırıldadığını, yüzünün bir korku maskesiyle kaplandığını ve kan kustuğunu fark etti.

Başındaki kaskı çıkarmak üzereydi ama sonra...

(Sakın yüzünü gösterme.)

...vazgeçti. Cebinden el fenerini çıkardı ve yakarak, kızın yüzüne tuttu.

Durumu kötü. Nefes almıyor.

"Bekle... Bekle sana yardım edeyim..."

Ramona iki büklümdü, ona dokunmaya çalıştığı sırada yeniden ayağa kalktı ve sallanmaya başladı, nefes almaya çalışarak yine iki büklüm oldu. Ağzından korkunç bir ses çıkıyordu.

Dört Peynir elini kaskının içine soktu ve parmaklarını ısırdı.

100

Karanlığın içine gömülmüştü ve ölüyordu.

Ciğerleri nefes alma işlevini bırakırsa, havasız kalarak ölecekti, bundan emindi.

Fabiana Ponticelli hâlâ düşünebiliyordu ve sakin olması gerektiğini biliyordu, çünkü ne kadar çok çırpınırsa, o kadar çok oksijen harcardı. Ciğerlerinin eskisi gibi çalışması için bir mucize olmasını bekleyerek, ağzı açık, kımıldamadan durdu. Mucize oldu, aslında bu mucize değil, sadece felce uğrayan diyaframının gevşemesiydi; göğüs kafesi genişlemeye, kasılıp açılmaya başladı ve artık ona gerek kalmadan kendi kendine düzene girdi.

Bir parça soğuk hava Fabiana'nın nefes borusundan içeri girdi ve broşlarından geçerek, tıpkı vakumlu kahve poşetinin açıldığı ilk anda olduğu gibi, hava ciğerlerine doluverdi.

Tükürmeye, hava yutmaya ve titreyerek öksürmeye başladı, ne arkasında duran adama ne de gözlerini kör eden ışığa aldırıyordu.

Çevresindeki sesler birbirine karışmıştı, başının için-

de güm güm vuran bir uçak reaktörü varmış gibiydi ve onca gürültüye rağmen, bozuk plak gibi, "Özür dilerim, yalvarırım! Canını acıtmayı istemiyordum! Affedersin, sana bakmama izin ver!" diye durmadan yineleyen adamı duyuyordu.

Yaklaşıyor.

Fabiana doğruldu ve kaçmaya yeltendi; ama başını oynattığı anda boynu ile köprücükkemiği arasına bıçak saplamışlar gibi tüm bedeni dayanılmaz bir acıyla kaplandı. Bir kolunu havaya kaldırarak ve birinin geçmesinin umarak, gözleri kapalı, yolun ortasına kadar topallayarak yürüdü.

Şimdi! Şimdi onu kurtarmaya biri gelecekti. Bu, eşsiz bir andı. Biri arabadan inmeliydi ve o orospu çocuğunun midesine bir kurşun sıkmalıydı, böylece Fabiana da huzur içinde kendinden geçebilirdi.

101

Dört Peynir, yalpalayarak birkaç adım atan Ramona'nın arkasından bakıyordu. Kızın taksi çağırmak ister gibi bir elini hava kaldırdığını ve sonra Scarabeo'ya takılarak Willy Cyote gibi kolları bacakları açık halde yere yapıştığını gördü.

Zavallıcık, çok canı yanıyor olmalı.

Bir türlü kendini toparlayamıyordu. Bir yandan ona acıyor ve durumuna üzülüyordu; ama diğer yandan da onu acı çekerken görmekten büyük bir keyif alıyordu. Bu, hoş bir histi. Kendini bir aslan gibi hissediyordu, karşısına kim çıksa yere serebilirdi. Bacaklarının arasındaki aleti sertleşmeye başlamış, karnına baskı yapıyordu.

Yaralı omzunu tutarak, hâlâ yerde yatan ve soluk renkli bir deniz canavarı gibi bacaklarını ve başını oynatan kızın yanına gitti.

102

Fabiana Ponticelli motosikleti görmemiş, takılarak yere düşmüştü.

Kolu omzundan çıkmış olmalıydı. Andalo'daki bir haftalık kış tatilinde çıkan omzu için babası belki de bir milyon kere ona ameliyat olması gerektiğini söylemişti, "O halde ben acaba hangi kazalar için sağlık sigortasına para ödüyorum? Bu çok basit bir operasyon, iki haftada eskisinden iyi olacaksın. Ameliyat olmazsan, hiç hoş olmayan durumlarda o kol yeniden çıkabilir."

Ayağa kalkmaya çabalarken beyni *hoş... olmayan... du...rum...lar*, diye yineliyordu.

Bu, burnunun acısından kat kat üstün bir acıydı. Bir elektrik akımı, görünmez bir halat gibi onu çepeçevre sararak bütün kol kaslarının içinden ve omzundan geçmekteydi.

Neden bayılmıyorum?

(Çünkü çıkan kolunu yerine sokmalısın.)

Kusmasını engelleyerek, sol koluyla koltukaltından sağ kolunu yakaladı ve çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kere daha.

Kolunu yeniden çekti ama bu kez aşağıya doğru ve daha büyük güçle çekti ve birden sihirli bir değnek dokunmuş gibi elektrik akımı kesildi, inanılmaz bir şekilde o orospu çocuğuna yardım etmek için durduğu andan beri, belki de ilk kez bedeninin sağlığına kavuştuğunu hissetti.

Aferin sana. Aferin. Şimdi daha iyisin. Başarabilirsin. Bırak, yanına gelsin.

Kapalı gözkapaklarından yüzünü aydınlatan ışığı algılıyordu.

Bekle.

103

Dört Peynir yanına yaklaştı ve bir bacağından tutarak onu yolun kenarına sürükledi. Baygın görünüyordu ama ne olduğunu anlamak istercesine arada bir gözkapaklarını aralıyordu.

Zor bela onu korkulukların yanına çekti ve kız beklenmedik bir atakla bacaklarının arasına inen tekmeyi savurduğunda, adamın nefesi kesildi.

Görünmez bir varlık tepmiş gibi, Dört Peynir geriye uçtu, karnını tutmaya başladı ve kaskından dışarı sarı safra tükürdü, kusarken, o boktan kızın kalkıp kaçtığını fark etti.

104

Kasklı adam onu yakaladı ve tek ayağının üstünde beceriksizce yarım bir dönüş yaparak elinin tersiyle kızın yüzüne bir tokat patlattı. Fabiana Ponticelli cansız bir manken gibi, kaskatı geriye uçtu. Sol kalçasıyla korkuluklara çarptı ve önce bir elmacıkkemiğinin üstünde yere indi, sonra ayak bileğini metal bariyerin beton tabanına çarparken, yol kenarındaki plastik kaplardan, kâğıtlardan ve ıslak yapraklardan oluşan bir halının üstüne yığıldı.

Hemen kalkması gerektiğini biliyordu, bunu hiç zaman kaybetmeden yapmalıydı, bedeninin karşı koymasına aldırmadan koşması, kaçması gerekiyordu, çünkü kasklı adam ona bir şeyler, hem de çok kötü şeyler yapacaktı. Kendi isteğiyle yerde bir tur yuvarlandı. Elleriyle dizlerini sıkmış, başı bir omzunun üstüne düşmüştü.

(En azından gözlerini aç ve nerede olduğuna bak.) Bu, babasının sesiydi.

Yapamam.

Esmeralda, *bırak yapsın! Tecavüze uğramak, tecavüze uğrayıp dayaktan öldürülmekten daha iyidir,* diye önerdi. Her zaman olduğu gibi yine açık sözlüydü.

Esme haklı, baba. Bana tecavüz edecek ve beni burada bırakacak.

Yine de, içinde vazgeçmemesini söyleyen daha dirençli ve inatçı bir kız vardı. Çünkü bu, haksızlıktı.

Sessiz hıçkırıklarla sarsılarak ağlamaya başladı, yolda durduğu için kendi kendine sövüyordu. Ne biçim bir soysuz olduğunu bilseydim, motorla üstünden geçerdim.

Metalik bir ses onu kendine getirdi.

Ne yapıyor?

Gözleri şişmiş ve tümden kapanmıştı, açacak bile olsa karanlıktan başka bir şey göremezdi ama kulakları hâlâ iyi işitiyordu ve duyduğu şey ona bir parça umut verdi. Adam motoruyla uğraşıyordu.

Tek istediği benim Scarabeo'yu almakmış.

Aptal bir motoru çalmak için onu dövmüştü.

Bunu doğrudan istemesi yeterdi.

Al onu. Hepsi senin olsun. Yeter ki artık canımı acıtma.

Tek yapması gereken beklemekti. Akıllı uslu. Her şey bitecekti.

105

Dört Peynir Scarabeo motosikleti aldı ve elektrik kulübesine doğru itti.

Ramona'yı kendi çevresinde dönerken ve korkuluklara çarparak kafaüstü yere düşerken gördüğünde, fena halde korkuya kapılmıştı.

Bir tokatla kızı öldürmüş müydü? Bu olabilir miydi?

Onu dikkatli bir şekilde incelemiş ve yağmurun altında büzüşmüş bir halde hâlâ nefes aldığını görmüştü. Sudan çekip çıkardığı bir kurbağa yavrusu gibi savunmasız ve ıslaktı.

(Şimdi senindir. Ona istediğin her şeyi yapabilirsin. Ama onu ormana götürmelisin, böylece oradan biri geçecek olursa...)

Scarabeo'yu ve Boxer'i ENEL'in kulübesinin arkasına sakladı, sonra biri arabayla geçecek olursa onları görebilir korkusuyla, yeniden bakmaya gitti.

106

Ne tuhaftı, burun deliklerini kana rağmen, Fabiana Ponticelli mantar kokusu duyar gibi oluyordu.

Ama bu pişmiş mantar değildi. Hani iki parmağının arasına alırsın da, parçalamamaya dikkat ederek ıslak topraktan çıkarırsın ya, işte o taze mantarın kokusuydu.

Burası mantarların yetiştiği yerdi.

Hatırladı, küçük bir kızken, tam buradaki açık alandan horoz mantarı toplamaya gelirlerdi. Tavanı yamalı eski Saab'ı ENEL'in kulübesinin yanına bırakırlardı ve ormanda horoz mantarı aramaya giderlerdi, küçük sarı renkli mantarlar, risotto için...

Çocukluğunu, pusetindeki erkek kardeşi Vincenzo'yu, annesini, evin girişindeki resminde olduğu gibi, düz uzun saçlarını atkuyruğu yapmış, o zamanlar bıyıklı olan babasıyla. Kendisi kırmızı anorağı ve yün başlığıyla, hepsini yeniden görüyor gibiydi... Ellerinde mantar sepetleriyle arabadan iniyorlardı, babası onu kollarının altından tutup kaldırıyor, korkulukların üstünden hoplatıyordu, o da babasına, "Ben bunu tek başıma yapabilirim," diyerek, uzun demir şeridin üstüne tırmanıyordu; şimdi o dört kişiyi görür gibi oldu. Arabaların altında ezilmiş bir kö-

pek leşiymiş gibi, ona hiç aldırmadan yanından geçip gitmişlerdi. Ormana giriyorlardı ve babası, "En çok toplayan, kazanır," diyerek onları durduruyordu.

Risotto için horoz mantarı, kestane mantarından daha lezzetli olur.

Annem birkaç gün önce risotto yapmıştı. Ama kestane mantarlıydı. Yok, hayır...

Bir gürültü oldu.

Demek gitmemiş.

Fabiana şiş gözünü araladı. Bir ışık. Kasklı adam, elinde el feneriyle yolun ortasındaydı ve oradan oraya koşuyordu.

(Fabi, kaçmalısın.)

Sadece ayağa kalkacak gücü bulması gerekiyordu ama şimdi bunu başarabileceğine hiç inanmıyordu. Ağrı, bedeninin bir yanından diğer yanına dolaşır gibiydi, kemiklerinden kaslarına, bağırsaklarına ulaşıyor, sonra arada bir duruyor ve eklemlerinde yoğunlaşıyordu.

Orman çok büyük ve çok karanlık, orada saklanabilirsin.

İyi durumda olsaydı ve o orospu çocuğu dürüst biri olsaydı, tuzak kurmamış olsaydı, onu asla yakalayamazdı.

Üç yıl maratonu ben kazandım.

Kıymık Fabiana. Bana böyle derlerdi. Kıymık.

(Şimdi ayağa kalk ve ormana gir, görünmez ol.)

(AYAĞA KALK!)

(AYAĞA KALK!)

Dişlerini ve yumruklarını sıktı, dizlerinin üstünde doğruldu, bütün sağ kolu ağrıyordu. Bileğinin içinde cam kırıkları varmış gibiydi.

(AYAĞA KALK!)

Kapanmış gözleriyle ayağa kalktı ve orospu çocuğunun nerede olduğuna bile bakmadan, ormana, kendisini saklayacak ve koruyacak olan karanlığa doğru yöneldi.

Ağrıları onu hiç yalnız bırakmıyordu, şimdi de yüzünde toplanmıştı, bir adım dahi atamıyordu ve...

Yeter, dişlerini sıkma.

...soluduğu her soğuk hava bir tokat gibi yüzünde patlıyordu...

Yüzüm berbat olmuş, bir canavara dönüşmüş olmalıyım. Ama sonra geçecek. Normale dönersin. Televizyonda bir kadının operasyondan sonraki halini gördüm...

Hiçbir şey görmüyordu, tehlike yoktu çünkü Tanrı yolu bulması için ona yardım edecekti, ayağının takılmamasına, düşmemesine ve de saklanabileceği bir delik bulmasına.

Kurtulmuştu, ormandaydı. Dallar ceketini çiziyor ve dikenler onu durdurmaya çalışıyordu ama artık uzaklaşmıştı, tek başına karanlıkta, taşların kayaların kütüklerin üstüne basa basa yürüyordu ve düşmüyordu, işte Tanrı yanındaydı.

107

Danilo Aprea, açık televizyonun karşısında uyuyordu. Firavun Kefren'in heykelini andırıyordu. Bir elinde boşalmış *Cynar* şişesi, diğerinde cep telefonu vardı.

108

Danilo'nun evinden yaklaşık sekiz kilometre uzaktaki Rino Zena, kamuflaj desenli uyku tulumunun içinde gözlerini açtı. Kafatasının içinde bir atom bombası patlamıştı. Gözkapaklarını araladı ve televizyon ekranını bir ressamın paletine benzetti, bir grup salak oturmuş işçilerin emeklilikleri ve hakları üzerine gevezelik ediyordu.

Çok geç olmuştu. O ikisi artık gelmeyeceklerdi.

Rino uyku tulumunu burnuna kadar çekti ve Dört Peynir moruğunun büyük adam olduğunu düşündü. Cep telefonunu kapatmış ve ortadan kaybolmuştu.

"Sağ ol Peynir." Esnedi, bir yanına döndü ve gözlerini yumdu.

109

Harika. Böylece motorlar görünmüyordu.

Dört Peynir, mutlu olarak Ramona'nın yanına döndü ve...

Nerede?

... kız yoktu.

Bu, sadece bir göz yanılması olmalıydı, çok karanlıktı. Gitgide hızını artırarak yürümeye başladı, kızın düştüğü yere kadar koştu.

Umutsuz bir sesle "Neredesin?" diye inledi.

Açık alanı bir baştan bir başa koşuyordu, sonra sersemlemiş bir halde Ramona'nın otuz saniye önce durduğu korkulukların yanına dönüyordu. Ormanın yola birleşen karanlığına uzun uzadıya baktı. Hayır, o karmakarışık çalıların içinde girmiş olamazdı.

(Git bak. Ne bekliyorsun? Başka nereye gitmiş olabilir?)

Korkuluğun üstünden atladı ve el feneriyle yolu aydınlatarak ormanın içine doğru yürüdü.

Henüz on metre bile ilerlemeden onu gördü. Bir ağacın gövdesine yaslandı ve rahat bir nefes aldı.

Oradaydı, kollarını iki yana açmış, gözleri kapalı, körebe oynar gibi ağaçların arasında ilerliyordu.

Dört Peynir gürültü çıkarmamaya dikkat ederek ona yaklaştı, el fenerinin ışığını yere tuttu. Bir elini ona doğru uzattı ve tam omzuna dokunacağı sırada, durdu ve onu izledi.

Cesur bir kızdı. Onun yerinde şimdi o sersem kızlardan biri olsaydı asla tek başına ormana giremezdi. Yere çöker, ağlardı. O, yılmayan biriydi.

"Hadi onu nehre atalım!"

Dört Peynir on iki yaşındaydı ve nehrin sivri taşlı yatağında sürükleniyordu. Üstüne çıkıyorlardı. Boynunda sigara söndürmüşler, onu tekmelemişler, taşlamışlardı. Sonra iki kişi kollarından ve ayaklarından tutmuş, onu nehre atıyorlardı; ama o asla yılmıyor, nehrin kenarındaki taşlara, çalılara, sazlıklara tutunuyordu. Sessizce, dişlerini sıkarak teslim olmuyordu. Onun da gözleri kapalıydı ve asla yılmıyordu ama gözleri kapalıyken yakalanmıştı ve suya atılmış, akıntıya kapılmıştı.

İkimiz aynıyız.

Dört Peynir onu yere itti.

110

Fabiana Ponticelli, bedeninin tüm ağırlığıyla, altında ikiye bükülen bir dalın ütüne düştü ve sonra kaba bir kuvvet kalça derisini yüzercesine, ceketini ve kazağını parça parça ederek üstünden çekip çıkardı. Şiddetli bir ağrı bütün kaburgalarını sarmıştı.

Demek ki görünmez değilim. Ve bu durumda Tanrı da yok ya da var ama sadece durup olacakları izliyor.

Midesinde bir ağırlık hissediyordu. Soysuz herifin üstüne oturduğunu anlaması iki saniye sürdü.

Kızı bir bileğinden tuttu ama o hiç direnmedi.

Avucunun içinde ılık ve yumuşak bir şey hissetti. Ne olduğunu anlayamıyordu.

(Ne olacak?) Esmeralda'nın sesi. *(Hadi yap! Ne duruyorsun?)*

Fabiana gözlerinden akan yaşlarla elini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

111

(Gördün mü? Hemen yapmaya başladı, sen sadece koca bir aptalsın.)

Dört Peynir kesik kesik soluyarak Ramona'nın küçük elini izledi, yüzük parmağında aşağı yukarı yavaş yavaş gidip gelen kurukafa biçimli gümüş bir yüzük vardı. Nefesini kesiyordu.

Gözlerini yumdu ve bir ağacın kütüğüne yaslanarak sertleşmesini bekledi.

Bir türlü anlayamıyordu. Bu dünyanın en güzel işiydi ve o neden hâlâ böyle yumuşaktı. Kalçalarını sıktı ve onu uyandırmaya çalışarak dişlerini kenetledi; ama sonuç değişmedi.

Olamazdı, olanaksızdı, üstelik tam da Ramona onu avuçlarının arasına almışken...

"Yavaş. Daha yavaş, lütfen..." Dört Peynir titreyen yumruğunu havaya kaldırdı ve göğsünün tam üstüne indirdi.

Bir saniye içinde gelebileceğini biliyordu. Ama sanki o şey onun değilmiş gibiydi. Ölü bir organdan farksızdı. Eli sıcak, bedeni soğuk ve hissizdi. Neden tek başınayken oluyordu da şimdi olmuyordu?

(Onun suçu. Bu orospunun suçu.)

Onu saçlarından yakaladı ve dişlerini sıkarak, umutsuzca fısıldadı: "Daha yavaş. Daha yavaş, lütfen..."

112

Asla sertleşmeyecekti.

Fabiana Ponticelli'ye göre saatler geçmişti, oysa o ölü bir salyangoz gibi pörsümüş halde duruyordu. Avucunun içinde tuttuğu şeyin tereyağı gibi giderek eridiğini hissediyordu.

"Daha yavaş. Daha yavaş. Rica ediyorum..."

Yapmayı isterdi ama bundan daha yavaşı...

"Hayır, sık onu. Kuvvetli. Çok kuvvetli. Çek onu."

Anlamıyordu. Önce daha yavaş, sonra... ama sözünü dinledi.

Bir anda durdu, düş kırıklığı, korku ve suçluluk içindeydi, o zaman fark etti, soysuz herif ağlıyordu.

"Sakin ol, heyecanlanma, yoksa yapamazsın..." diye çıkıvermişti ağzından, üstelik bunun farkında bile değildi. "Göreceksin, bekle..."

Buna karşılık adam ansızın, öfkeyle onu kızın elinden çekip aldı ve deli gibi kemerini ve pantolonunu çözmeye başladı. Kızın külotunu indirdi...

Fabiana'nınn yüreği delice atıyordu. Ağzını ardına kadar açtı ve tırnaklarını toprağa geçirdi.

(Tamam, bir şey yok. Sakin ol. Bir şey değil. Kımıldama.) Bu annesinin sesiydi. Bisikletten düştüğü zaman hastanede alnına dikiş atılırken ona söylediklerini yineler gibiydi.

(Bırak yapsın, sonra her şey bitmiş olacak.)

Bacaklarının arasında nefes nefese debelendiğini hissetti, sonra bağırarak saçlarına yapıştı.

Hadi. Başka şeyleri düşün. Güzel şeyleri, geleceği düşün. Hadi. Milano'yu düşün. Milano'da olduğunu, üniversiteyi düşün. Kiraladığın evi. Küçük bir ev. Bir odası benim. Diğeri Esme'nin. Evet, Esme de olacak. Posterler. Masanın üstünde kitaplar Bilgisayar. Her zamanki gibi dağınık. Küçük evi derli toplu tutmak gerek. Buzdolabında, doğal olarak hiçbir şey olmayacak. Esme ve ben olunca, zaten başka türlüsü düşünülemez. Kapıdan camlı bir balkona çıkılıyor, dışarıda güneş ve çiçe...

113

Yerde duran telefonun ışığı yandı, sonra titreşmeye ve derken Giuseppe Verdi'nin *Va' Pensiero*'su çalmaya başladı.

Rino Zena, yavaşça gözlerini açtı ve yerdeki cep telefonunun çaldığını anlaması birkaç saniye sürdü.

Esnedi ve yorgun bir ifadeyle ve arayanın sinir bozucu Danilo olduğundan emin, telefona uzandı, oysa ekranda 4 PEYN. yazıyordu.

Esneyerek konuştu: "Sen evde miydin?"

Karşıdan gelen yanıt salya sümük bir ağlama sesi oldu.

"Dört Peynir?"

Burnunu çektiğini duydu ve sonra yeniden zırladığını. Evde olamazdı, çünkü kuvvetli bir yağmur sesi geliyordu.

"Ne oldu?"

Karşı taraftaki Dört Peynir hüngür hüngür ağlamayı sürdürüyordu.

"Konuş! Ne var?"

Bir süre sonra hıçkırıklarına karışan, bir şeyler mırıldandığını işitti: "Tanrım... Tanrım... Buraya gel... Çabuk."

Rino ayağa fırladı. "Nereye? Söyle çabuk, nereye?"

Dört Peynir hıçkırarak ağlıyor ve konuşamıyordu.

"Kes ağlamayı! Beni dinle. Bana nerede olduğunu söyle!" Rino'nun sabrı tükenmeye başlamıştı. "Toparla kendini, canına yandığım, ne cehennemde olduğunu söyle."

114

Danilo Aprea yerinden öyle bir sıçramayla uyandı ki, elindeki telefonu yere düşürdü ve aynı anda bağırmaya başladı.

Rüyasında elinde bir tenis raketi vardı ve raket bir anda çıngıraklı yılana dönüşmüştü.

Cep telefonu!

Cevap vermek için bir anda ayağa fırladı ama sonra yeniden oturmak zorunda kaldı. Oda dalgalanıyordu. Sarhoşluğu geçmemişti.

Kolunu uzattı ve yerden telefonu aldı, üstünde yazan ismi görebilmek için gözlerini kıstı, arayanın geri zekâlı Dört Peynir'den başkası olamayacağından emindi.

"Alo? Sen hangi deliğe girdin?"

"Ben Rino."

"Rino...?" Ağzındaki tat, bir fare ölüsü yemiş gibiydi.

"Dört Peynir bir kaza geçirmiş. Başı dertte. Deli gibi ağlıyordu. Ben onun yanına gidiyorum."

Danilo şakaklarını ovuşturdu ve yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. Rino kendisini kandırmak için bir masal uyduruyordu. "Ne gelmiş başına?"

"Bilmiyorum."

"Neden ağlıyormuş? Anlamıyorum. Anlayamıyorum."

Daha başka bir şey uydurabilirdiniz.

"Ben konuşurken, beni dinliyor musun sen?"

Danilo şimdi de karnını ovuyordu. "E, yani? Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Vurgun işinin ertelendiğini mi?"

"Aferin sana."

"Ne zamana, peki?"

Şimdi de bana bilmiyorum diyecek.

"Sana Dört Peynir'in kaza bir geçirdiğini söyledim, anladın mı?"

O sırada bağırsaklarını kaplayan ağrı yüzünden, zekâsına yönelik bu hakarete karşılık verecek gücü bulamadı. Midesinde bir tıpa patlamış gibi ağrı hissetti. Tıpkı açmadan önce kuvvetlice sallanmış bir şampanya şişesi gibiydi. Ne var ki, patlamayla ağzına gelen tat köpüklü şampanya değil, midesinde köpüren *Cynar*'dı.

Canı her şeyi kırıp dökmek istedi. Televizyonu tekmelemek, eline bir kazma alıp duvarları indirmek, binayı havaya uçurmak, bir bomba ekibinin başına geçmek ve bütün Varrano'yu ve boktan ovasını kökünden kazımak, bütün İtalya'nın üstüne bir hidrojen bombası atmak istedi.

Kendini tutamadı: "Anladım! Anladım tabii, sen ne sanıyorsun? Aptal değilim! Sen de bir şeyi anlamak ister misin? İyi olmuş! Hem de çok iyi olmuş, bunu ne zamandır hak ediyordu. Ona buraya gelmesini söylemiştim. Hatta akşam yemeğine davet etim. Buraya gel, birlikte bir tabak domatesli spagetti yiyelim, sonra yola koyuluruz, dedim. Ama nerede? Buraya gelseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Siz asla benim sözlerime kulak asmazsınız! Size göre ben taş kafalının tekiyim ve siz ikiniz de dünyanın en akıllılarısınız." Bilge bir ses ona susmasını fısıldadı ama bu sese kulak vermedi. İçini dökmek öyle güzeldi ki! Başı bir güvercin gibi sallanmaya başladı. "Ne olursa olsun biliyordu. "Bunu çok iyi biliyordum."

"Neyi?"

"Anladım, ben aptal değilim, ne sanıyorsun? Siz bu işi yapmak istemiyorsunuz. Söyleyin hadi. Bu kaza masalı falan... 'Biz bu işi yapmak istemiyoruz, korkudan altımıza ediyoruz,' deyin, bunu söyleyin, yeter. Sorun değil. Tamam. İnsanlık hali, anlarım. Ben bunu çok uzun zaman önce anlamıştım. Sadece vurgun yüzünden değil, şimdiki boktan hayatınızı değiştireceğiniz için, her za-

man kaybeden olmaktan kurtulacağınız için altınıza ediyorsunuz." Danilo içindeki öfkeyi ve kırgınlığı kusarken, beynindeki tehlike ışığı yanıp sönmeye başladı ama o buna da aldırmadı. Hayatında ilk kez zembereği boşalmış gibi içindekileri bir bir dışarı atıyordu ve karşısındaki yalancı, şerefsiz Rino Zena'nın da bu duruma sinirlenmesine hiç mi hiç aldırış etmiyordu. Aksine baktı ki iyi gidiyor, dozu biraz daha artırdı: "Aslında siz ikiniz için böylesi daha iyi oldu. Siz, kendi mutsuzluğunuzun içinde domuzlar gibi mutlu mutlu dolaşan, açlıktan nefesi kokmuş insanlarsınız. Ben o zavallı Cristiano'nun adına üzülüyorum sadece... Ben..."

Rino sözünü kesti: "Sen sarhoşsun ve boktan herifin tekisin!"

Danilo irkildi, boynunu uzattı, göğsünü şişirdi ve sanki lavabonun içine işerken suçüstü yakalanmış gibi, gücenmiş bir tonla karşılık verdi: "Sen delirdin mi? Ne saçmalıyorsun?"

"Eğer biz bokun içinde debelenen domuzlarsak, sen nesin, alkolik orospu çocuğu mu? Bize başkanlık edecek sen mi kaldın?"

"Ama..." Danilo lafı gediğine oturtmak için ağzını açacak oldu, fakat... öfkesi nereye kaybolmuştu? Ya iki dakika önce her şeyi yerle bir etmek isteyen arzusu? Sözcüklerle birlikte cesareti de uçup gitmişti.

Ademelması boğazında bir yukarı bir aşağı gidip geldi.

"Gerçek olan şu ki, sevgili Danilocuğum, sen hiçbir şeye ve hiç kimseye değer vermeyen egoist, ayyaş, paranoyak herifin tekisin. Dört Peynir'in kaza geçirmesini umursamıyorsun bile. Hatta bunun bir yalan olduğunu düşünüyorsun. Biliyor musun, midemi bulandırıyorsun. Oturduğun yerden sadece açacağın butiği ve büyük adam olunca yapacaklarını düşlüyorsun. Ayrıca senin

gibi boktan bir adamın yalanlarına daha fazla dayanamayan bir kadın tarafından terk edildiğin için de, ağlamaktan başka bir şey bilmeyen, işe yaramaz, zavallı..."

Kendi kızını öldürdün, hadi onu da söyle, diye içinden geçirdi Danilo.

"...hayatını mahvetmiş birisin. Karın seni terk etmekle iyi etti. Dünyanın en iyi işini yaptı. Sana bir öğüt vereyim. Oğlumu nasıl yetiştirmem gerektiği konusunda bana bir kere daha ama sadece bir tek kere daha tek kelime edecek olursan... Benimle uğraşmaktan vazgeç Danilo. Beni rahat bırak. Kendini tehlikeye atmak istemiyorsan, benden uzak dur."

115

"... Benimle uğraşmaktan vazgeç Danilo. Beni rahat bırak. Kendini tehlikeye atmak istemiyorsan, benden uzak dur." Rino Zena başını sallayarak konuşmayı bitirdi, bir sigara yaktı ve evden çıktı. "Sen ne boktan bir..."

Elleri kaşınıyordu. Dört Peynir'in yanına gitmek zorunda olmasaydı, bu işi kökünden halletmek için Danilo moruğuna seve seve kısa bir ziyarette bulunabilirdi.

San Rocco Ormanı'na çıkan kestirme yol hangisiydi?

Dört Peynir hıçkırıklara boğulduğu sırada, San Rocco Ormanı'nda olduğunu kekeleyerek söylemeyi başarmıştı. ENEL'in kulübesine yakın.

Orada ne işi vardı?

Minibüse binmek üzereyken, ansızın fenalaştı ve kanının çekildiğini hissetti, bayılacağını anladı, sigarası ağzından düştü, bacakları tutmaz oldu ve olduğu yere yığıldı.

Bana ne oluyor böyle?

Ayağa kalkmayı denedi ama fena halde başı dönüyordu. Uzunca bir süre yağan yağmurun altında topar-

lanmayı bekledi. Elleri titriyor, yüreği yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Kendini biraz daha iyi hissedince, minibüse atladı ve bahçe kapısından dışarı çıktı. Başı o kadar ağrıyordu ki, nasıl gideceğine bir türlü karar veremiyordu: Önce anayola, sonra da nehrin yakınından geçen yola dönebilirdi ya da çevre yolundan ormana giden dar yola çıkabilirdi.

116

Danilo Aprea kulağına yapıştırdığı telefonuyla öylece kalakalmıştı.

Rino Zena ona gözdağı vermişti. Üstelik onun gibi yarım akıllı bir Nazi'nin tehdidi pek hafife alınacak bir şey değildi. Seni hiç düşünmeden vururdu.

Asıl önemlisi asla unutmazdı.

Bir kez, yolunu kesen zavallı bir adamın üç kaburga kemiğini kırmıştı. Üstelik olaydan hemen sonra da değil, üstünden tam altı ay geçtikten sonra. O kadar zaman boyunca kıçını kemiren öfkesi giderek artmıştı ve bir gün onu birahanenin önünde görünce önce bir kupa birayla adamın üstüne yürümüş, sonra onu yere yatırmış ve savurduğu tekmeyle üç kaburga kemiğini kırmıştı.

Bir anda bağırsaklarının titrediğini ve anüsündeki kasın bir kasılıp bir gevşediğini hissetti, elindeki telefonu bir yana fırlatarak banyoya koştu. Boşalttığı düpedüz bir ishal seliydi, dirsekleri dizlerinin üstünde ve elleri ateşler içindeki alnını tutarak klozetin üstünde öylece kalakaldı.

Durumu oldukça ciddiydi, üstelik, Rino Zena onu ölümle tehdit edecek kadar ileri gitmişti.

"Ne be, beni öldürmek istiyorsan, öldür o zaman. Ben sana ne diyeyim..." diye mırıldandı. "Ben sadece sizi zengin etmeye çalışıyordum."

Bir başka karabasan belirdi kafasında. Yarın öğlene

doğru tele marketten birileri "Dağcı Palyaço" tablosunu getireceklerdi.

"Ben onlara ne söyleyeceğim? 'Affedersiniz, benim param yok. Tabloyu artık istemiyorum. Yanıldım,'" diyerek klozetin üstünde bir prova yaptı.

O başyapıtı böylece elinden kaçıramazdı.

"Ne olursa olsun, sevgili Rino Zenacığım, senden korkmuyorum. Umurumda bile değilsin..." Kızgın bir kurt gibi dişlerini göstererek bir dudağını kaldırdı ve hırladı. "Benim sinirimi bozma, anlaşıldı mı? Dikkat et de Danilo Aprea'nın tepesi atmasın!"

Üstünde yağmurluğu ve donuyla salona gitti. Bıyık altından haince gülümsüyordu. Pis pis sırıttı. "Sarhoş olan kim? Ben sarhoşum, öyle mi? Peki ya sen, sevgili Rino Zena, sen nesin? Sen zavallı alkolik bir Nazi'sin. Hayatını batırmış biri mi? Enkaza dönüşmüş biri mi? Nesin? Sen karar ver. Seni nasıl çağırmamı istersin? Lütfen, bana sen söyle?" Sonra başını onaylarcasına aşağı yukarı salladı ve devam etti: "Seninle işim bitti. Senden korkmuyorum. "Yaklaş da seni..." aklına bir şey gelmiyordu, "...parçalayayım. Yediğin halt yüzünden çok fena pişman olacaksın. E, ne yapabilirsin? Karşındakinin kim olduğunu hâlâ öğrenemedin!" Kendini kanepeye bıraktı ve işaretparmağını havaya kaldırarak oturduğu yerden devam etti: "Sen, sen ol, Danilo Aprea'nın tepesini attırma! Kendime böyle yazan bir tişört bastırmalıyım."

117

Beppe Trecca, Ida'nın artık gelmeyeceğinden emindi.

Böylesi daha iyi.

Bu pis kokulu yerde cehennem gibi bir gece geçirmişti; en azından arkadaşının karısıyla kaçamak yapmayı öğreniyordu.

Bu kadar yeterdi, evine dönmeliydi, yatağına girmeli ve Ida Lo Vino'ya duyduğu saçma sapan korkunç şehveti söndürmeliydi. Bu sadece ruhunu kavuran ve hayatı boyunca pişman olacağı bir girişimdi.

Ben gerçekten abarttım.

Ona hepsinin iyiliği için bu işin daha fazla ileri gidemeyeceğini anlatan güzel bir SMS yazmalıydı.

İyi de ne yazayım?

"Seni tedirgin ettiğim için beni bağışla"? "Vazgeçelim"?

Hayır. Bu çok korkakça. Onu ertesi gün görecekti ve aklını başına almasını söyleyecekti. Çocukları ve sevdiği bir kocası olduğunu hatırlattığında, ona hoşça kal demek en doğrusuydu.

İşte bu, onu vicdanıyla ve Tanrı'yla yeniden huzur içinde hissettirecek bir kişilik denemesiydi.

O sırada dışarıdan gelen korna sesini duydu.

Beppe karavanın küçük penceresine doğru atıldı ve yağmur altındaki farların sarı ışığını gördü.

İşte, o. Geldi demek. Şimdi onunla konuşacağım.

Hadi kendine bir çekidüzen ver...

Aynada kendisine bakmak için banyoya girmek üzereydi ki, içerideki iğrençliği hatırladı.

Yağmurun yol yol çizdiği camda kendine bakarak kravatını düzeltti, parmaklarıyla saçlarını taradı, sonra ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi, yerinde zıplamaya, başını sağa sola eğmeye, kollarını esnetmeye başladı.

Onu incitmemek için en doğru yolu bulmalıyım. Ne var ki konuşabileceğinden de o kadar emin değildi, fazlasıyla heyecanlıydı. Midesi kasılmıştı ve ağzının içi kupkuruydu.

Nefesimin kokusu bir gergedanı bayıltabilir.

Titreyen elleriyle her zaman cebinde taşıdığı mentollü şeker kutusunu çıkardı, hepsini ağzına döktü ve

aklından dünya motosiklet şampiyonu Loris Reggiani' nin söylediği bir cümleyi geçirirken şekerleri dişlerinin arasında kıtır kıtır ezmeye başladı: "Yaşamımın büyük bir bölümünü bir yarış motosikletinin selesinde geçirdim, duygularımı ve gücümü en iyi şekilde yönetebilen biri olsaydım, en iyi sonuçları elde edeceğimden emin olarak."

O *halde, hadi. Sakin ol. Başarabilirsin.*

Nefeslenerek karavanın kapısını açtı.

Ida Lo Vino sırılsıklam olmuş, paldır küldür içeri girdi. Yağmurluğunu çıkarırken, "Ne bu böyle? Evrensel bir sel felaketi mi?" dedi.

Beppe bir şey söylemek istedi, herhangi bir şey ama onu karşısında kanlı canlı görünce ses telleri felce uğramış gibi oldu.

Kahretsin, nasıl da güzel.

Tütsünün dumanları arasında bile bir tanrıça gibiydi. Dizkapaklarına kadar gelen bir etek giymişti, ayaklarında sivri topuklu siyah ayakkabıları ve üstünde şeftali rengi bir pardösü vardı.

Senin için geldi.

Kollarını ovuşturarak "Ne kadar soğuk, insan buz tutuyor," dedi.

Beppe'nin tek yapabildiği, votka şişesini almak ve ona uzatmak oldu.

Kadın şaşkın gözlerle ona baktı. "Bana bir bardak vermeyecek misin?"

"Affedersin... Hak.." *lısın.* Masadan bir kadeh aldı ve ona uzattı.

Kadın çevresine bakınarak bardağa iki parmak votka koydu. "İçerisi küçükmüş. Ama iyi değerlendirilmiş." Burnunu çekti. "Tütsü mü yaktın. Tuhaf bir koku var..."

Tenekeden bir trampetin içindeymiş gibi geliyordu, tavana çarpan yağmur sesi bunu daha da vurguluyordu.

Beppe, "Evet, gerçekten de!" diye bağırdı.

Mario'yu kuşkulandırmadan buraya gelmeyi nasıl başardığını ona sormak istedi ama sormadı.

Ida votkasını tek yudumda bitirdi. "Ah işte bir parça ısındım. Bu gerekliydi."

Ondan daha gergin ve şaşkın görünüyordu. "Altıma yapmak üzereyim. Burada bir banyo var mı?"

Kapıyı işaret etti ve içerisinin bir cehennem olduğunu, hatta ona kapıyı açmamasını söyleyecekti, belki girmemesinin... Fakat ses tellerindeki tutukluk hâlâ devam ediyordu.

"Sadece bir saniye sürer." Ida banyonun kapısını açtı ve içeri girdi.

Sosyal hizmetler görevlisi sıkıntılı bir şekilde elini alnına koydu.

118

Nehir taşmış, tarlaları kaplamıştı ve Rino Zena'nın minibüsünün ilerlediği dar asfalt yol da birazdan suların altında kalacaktı. Ducato'nun farları suyla kaplanan tarlaların üstünde kayıyordu.

Sileceklerin yıpranmış lastikleri cama düşen yağmur damlalarını silmekte zorlanıyordu, camın iç yönü buharlanmıştı.

Rino bir yandan eliyle buharı siliyor, diğer yandan kendi kendine Dört Peynir'in ormana gitmek için hangi şeytana uyduğunu sorup duruyordu. Ve de neden öyle ağlıyordu? Gerçekten endişelenmesini gerektirecek ciddi bir durum mu vardı? Yoksa geri zekâlının her zamanki saçmalıklarından biri miydi?

Dört Peynir'in aklının karmaşık sistemine girmeye çalışmak, Rino'nun uzun zaman önce vazgeçtiği bir işti. Barajdaki elektrik çarpması ona iyi gelmemişti; ama du-

rumunun önceden de pek parlak olduğu söylenemezdi. O zamanlar, şimdi olduğu gibi tikleri yoktu ve topallamıyordu ama en az şimdiki kadar salaktı.

Onun yetimhanedeki halini hatırlıyordu, elinde raketi ve topu olmadan, Aurelio isimli hayalî rakibiyle saatlerce tenis oynamak gibi tuhaf işler yapardı.

Hortlak gibi duran Agip benzin istasyonunun önünden geçti. Oradan sonra yol ormanla kaplı tepeye uzanıyordu.

Farları, hiç durmadan yağan yağmuru aydınlatıyordu ama yol kenarındaki bitki örtüsüne işlemiyordu.

Dört Peynir telefonda ağlarken, ENEL'in kulübesinin önündeki küçük meydanda bulunduğunu söylemişti.

Yokuş kıvrılmaya başlamadan önce, Rino sol taraftaki uzun dinlenme alanını gördü. Geride, korkulukların önünde üstü grafitilerle kaplı beton bir duvar vardı.

İşte burası.

Rino yanaştı, motoru durdurdu, alet kutusunu açtı ve lastik bantlı el fenerini alıp başına geçirdi.

Hiç kimse yoktu. Belki de bu, o kulübe değildi. Minibüsüne geri dönmek üzereyken kulübenin arkasında bir şeylerin parladığını fark etti. Yaklaştı ve birbirine yaslanmış duran Boxer'i ve Scarabeo'yu gördü.

Öteki kimin motosikleti?

Çok geçmeden anladı.

Başkalarıyla uğraşmanın dışında başka bir haltı beceremeyen birkaç serseri yolda Dört Peynir'e rastlamış olmalıydı.

Buna benzer durumlar daha önce de olmuştu; çevresini saran bir grup serseri, onu ite kaka dans ettirerek, şarkı söyleterek kendilerine eğlence çıkarmışlardı. Onu istedikleri gibi kızdırıyorlardı, çünkü tepki vermiyordu.

"Bok soyları. Eğer ona kötü bir şey yaptıysanız, sizi gebertirim." Rino pantolon cebinden tabancasını çıkardı,

kurşunları aldı ve kanındaki öfkenin kabardığını hissederek doldurdu.

Başındaki fenerin ışığı ormana çevirdi.

119

Danilo Aprea, üstünde donu ve yağmurluğuyla yatağına uzanmış, nefes almakta zorlanarak tavana bakıyordu.

Kendimi bok gibi hissediyorum.

Koltukaltları buz gibiydi. Ayakları yanıyordu. Bağırsakları düğümlenmişti. Ve göğsünde endişe verici bir ağrı vardı. Bir kalp krizi öncesinde yaşanan türden şiddetli bir ağrıydı. Bir şahinin kalbine sapladığı sivri pençeleri gibiydi.

"Sen beni koca bir bebek sanıyorsun. Şimdi geberir giderim. Böylece herkes mutlu olur," dedi ve grappa tadında geğirdi.

Salonda bağıran televizyonu kapatmak istiyordu; bütçe açığı, vergiler ve enflasyon hakkında kafa ütüleyen Bruno Vespa ve diğer salakların sesleri fena halde midesini bulandırıyordu ama salonda uyuyakalmaktan ve uykusunda mortul çekmekten korkuyordu.

Cynar içmekle ne büyük aptallık etmişti.

Likörlerin son kullanma tarihi olur muydu?

Şimdi gözlerini kapatır kapatmaz, dipsiz bir kuyuya, oradan da yerkürenin magma tabakasına düşer gibi oluyordu.

Aklını toplamalıydı. İçinde bulunduğu duruma ve içeriden kafasına çekiç darbeleri indiren Bruno Vespa'ya rağmen bunu yapmalıydı.

Ele alınacak ilk iş, tasarlanmış olan bankamatik planının suya düşmesiydi. İkincisi de, Rino ve Dört Peynir ile sonsuza kadar hesabını kapatmış olmasıydı.

Bir elini yüreğinin üstüne koyarken, ağzının içinde geveledi: "Ne demişler, kötü dostun olacağına, yalnız kal daha iyi."

Vurgun planını yeniden ayağa kaldırmalıydı. Onlarsız. Bu, yaşamı boyunca aklının üretebildiği en iyi plandı. Yüzüstü bırakılmamalıydı. Bu planın güzelliği her zaman uygulanabilir olmasıydı. Her gece uygundu. Yanında iyi arkadaşların olması şarttı, kalleşlerin değil.

İşi yeni baştan birlikte ele alabileceği profesyonelleri bulacaktı. O anda, ne kim olduklarını ne de onları nereden bulacağını biliyordu; ama yarın salim kafayla düşününce mutlaka bir şeyler bulacaktı.

"Arnavutlar. Cesur insanlar," dedi nefes nefese. "Sevgili Rino, sen beni hiç anlamadın. Çok yazık! Ne büyük yazık! Sen kiminle uğraştığının farkında bile değilsin. Danilo Aprea'yı durdurmak için ona bazukayla ateş etmek gerekir."

Kapının aralığından odaya sızan televizyonun mavi ışığı Danilo'nun yatağının üstündeki tavanı mavi renge boyuyordu. Çok garipti ama uçuk mavi dalgaların arasında insana benzeyen bir leke görür gibi oluyordu.

Tavana bakarak, "Yoksa sen misin?" diye sordu.

(Elbette benim.)

"Dağcı Palyaço", Örümcek Adam gibi odanın tavanından onu izliyordu.

"Rino'yu hayatımdan siktir etmekle iyi ettim, değil mi? Sinirlerimi bozmaya hiç hakkı yok, üstelik bunu anlamak bile istemiyor. Beni asıl üzen, yarın tabloyu getirecek olmaları, çünkü param yok. İşte bu beni kahrediyor." Eliyle yerde duran *Cynar* şişesini aradı ama bulamadı. "Ama sen merak etme... Bana güven... Ben bu hayatı çöplükte bulmadım." Başını yeniden üstünde aslı duran palyaçoya çevirdi. "Seni bırakmam. Ben tanıdığın başka insanlara benzemem. Sana yemin ederim, şeyin...

başı üstüne yemin ederim..."

Laura.

"... Teresa, hayatımın en değerli varlığı, sen burada, bu evde olacaksın. Yarın. Her şeyi elden çıkaracağım, ne var ne yoksa her şeyimi satacağım."

Ansızın, korkunç bir ağrı yumruk gibi göğüs kafesinin hemen altında patladı. Gözlerine, yanaklarına dokundu. Islaktı, ağladığının farkında bile değildi.

"Ben çok kötüyüm," diye hıçkırdı. "Ne yapmalıyım? Sen bana söyle. Yalvarırım, söyle bana."

(Ara onu. O seni anlayacak tek kişi.) Palyaço tavandan ona gülümsedi.

"Doğru değil... O beni terk etti... Laura'nın ölmesi benim suçum değildi. Onun böyle düşündüğünü biliyorum..."

(Ona yarından başlayarak, asla içki içmeyeceğini söyle.)

Danilo tavanda asılı bir palyaço olmadığını biliyordu. Gölge, içerideki televizyon ekranından yansıyordu. Ama sanki onunla konuşuyor gibiydi.

"Boş konuşmayalım, ben bunu asla başaramayacağım." Yoğun bir sancı boğazında patladı.

(Başaracaksın. O sana geri dönecek olursa, bunu başarman için elbette sana yardım edecektir... Ona butikten söz et. Sana nasıl dönüyor, göreceksin.)

Danilo başını biraz yukarı kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı:

"Şimdi mi? Onu hemen mi arayayım?"

(Evet, şimdi.)

"Ya kızarsa?"

(Neden kızsın?)

"Artık çok geç. Onu bir daha geceleri aramayacağıma yemin ettim."

(Doğruyu söylemek için asla çok geç değil. Hele sevdi-

ğini söylemek için. Onun için yapmakta olduğun şeyden söz et ona. Onun için dev gibi bir dağa meydan okuyacağından. Kadınlar kendilerine böyle şeylerin söylenmesini isterler. Ona butikten söz et. Göreceksin, göreceksin...)

Danilo başını yastığından kaldırdığı anda her şey dönmeye başladı. Nefes aldı, el yordamıyla elektrik düğmesini aradı ve abajuru açtı. Işık bir şimşek gibi retina tabakasına saplandı. Bir eliyle gözlerini kapattı, diğeriyle komodinin üstündeki telefona uzandı. "En iyisi onu cep telefonundan arayayım." Teresa'nın numarasını çevirdi.

Aradığınız kişiye ulaşılamıyordu.

(Onu evinden ara.)

Bu elbette ki düpedüz saçmalamak olurdu. Hem de o saatte, yanında orospu çocuğu lastikçi varken. Bunu yine de yapmalıydı, Teresa'nın sesini duymalıydı, o anda bundan başka hiçbir şey kendisini daha iyi hissettiremezdi.

(Ara onu. Lastikçi açarsa, hemen kapatırsın, değil mi?)

Gerçekten de...

Hem sonra bu kez durum farklıydı. Her şeyi yoluna koyacağını söylemek için arayacaktı onu. Ciddiydi. Tünelin sonuna gelmişti, ya değişecekti ya ölecekti. Teresa onu anlayacaktı. Onun ne kadar acı çektiğini anlayacak ve hemen eve dönecekti, ertesi sabah uyandığında onu yanı başında, gözünde uyku maskesiyle yatarken bulacaktı.

(Ne bekliyorsun?)

Zihninin durağanlığına karşılık işaretparmağı şaşırtıcı bir hızla tuşların üstünde kayarak dolaştı.

120

Onu önce bir köpek sandı, sonra bir yabandomuzuna ve son olarak da bir gorile benzetti.

Rino üç adım geriledi ve içgüdüsel olarak tabancası-

nı ona doğrulttu ama başının üstündeki ışık yaratığı aydınlatınca bunun bir insan olduğunu anladı.

Ormanın ortasında, elleri ve dizleri üstünde duruyordu, yanında da kaskı vardı. Sırılsıklamdı. Siyah saçları alnına yapışmıştı... Omzundaki bir delikten kan geliyordu. Elleri çamura batmıştı.

"Dört Peynir?! Ne oldu?"

İlk önce onu duymuyor sandı ama sonra başını yavaşça ışığa doğru çevirdi.

Rino farkında olmadan eliyle ağzını kapattı.

Ağzı fırın gibi açıldı, gözleri faltaşı gibi açılmış, çenesi düşmüş bir geri zekâlı gibi görünüyordu.

"Sana ne yaptılar?"

Gölgede kalan yüzü bir kurukafadan farksızdı. Beyin ameliyatı geçiren bazı hastalarda olduğu gibi, Dört Peynir'in beyninde bir şeyler kısa devre yapmış gibiydi. Sanki o değildi.

"Neredeler? Hangi deliğe girdiler?" Rino tabancasının namlusunu çevrede gezdirdi, orada olduklarından emindi, karanlıkta bir yere saklanmışlardı. "Ortaya çıkın, orospu çocukları! Sorununuzu benimle çözün!" Sonra, tabancası nişan almayı sürdürürken, yere eğildi, Dört Peynir'i kolundan tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı, ama sanki toprağa çakılmış gibiydi. "Hadi! Ayağa kalk! Buradan gitmeliyiz." Çok zorlanarak da olsa, sonunda onu ayağa kaldırdı. "Ben buradayım. Merak etme." Cinsel organının pantolonundan dışarı sarktığını fark ettiğinde onu sürüklemeye çalışıyordu.

"Neler oluyor böy...?"

"Hiç istemezdim. Hiç istemezdim. Bilerek yapmadım," diyerek kekeledi Dört Peynir ve ağlamaya başladı. "Affet beni."

Rino, birilerinin karnına bir bıçak sapladığını ve aynı anda ve yemek borusunun içine bir çorap tıktığını sandı.

Yere yığılan Dört Peynir'i orada bırakarak, iki adım geriledi ve yanılmış olduğunu anladı. Korkunç biçimde yanılmıştı.

Scarabeo marka motosiklet o küçük kızındı... Cristiano'nun okul arkadaşı... Motosikletindeki gülen suratlı çıkartma.

Dört Peynir'in, en sonunda patlayarak çok kötü bir şey yaptığının tüyler ürpertici bilincine varmıştı.

Söylendiği gibi, Dört Peynir'in bir karıncayı bile ezmeyeceği masalının, tıpkı vergilerin indirileceği masalı gibi koca bir yalan olduğunu Rino iyi biliyordu.

Her gün şu ya da bu şekilde onunla alay eden, ona öykünen, yemekhanede tabağına az çorba koyan ve ona aptal olduğunu hissettiren birisi her zaman çıkardı ve o tüm bunları sineye çeker, karşılık vermez, sadece gülümserdi. İşte o yüzden herkes Dört Peynir'in üstün nitelikli, saygıdeğer bir insan olduğunu söylerdi.

Üstün insanmış!

Birisinin onunla alay etmesine, ona spastik diye seslenmesine karşılık, yüzüne yayılan o çarpık gülüşü aslında Dört Peynir'in üstün nitelikli biri olduğunun değil, hakaretin tam yerine ulaştığının ve onu en hassas yerinden yaraladığının işaretiydi; bunun sancısı da, hastalıklı beyninin bir bölümünü giderek büyütüyordu. İçindeki kötülük er geç, bir gün depreşecekti.

Rino, bunu belki bir milyon kere düşünmüş ve bir milyon kere de kendi kendine, umarım yanılıyorum, demişti.

Onunla konuşabilmek için kendini zorlaması gerekti. Midesine sert bir yumruk yemiş gibiydi. "Sen ne yaptın? Sen ne halt ettin?" Yapraklarla örtülü patikada dolandı, birkaç adım attı, alnındaki fenerinin sarı ışığı, yolun ortasında yerde yatan Fabiana'nın cesedini aydınlattı.

"Küçücük bir kız... Sen küçük bir kızı öldürdün."

121

Telefon çalmayı sürdürüyordu.

Kapatayım...

(Hayır. Bekle, birkaç kez daha...)

"Alo?"

Danilo Aprea önce ofladı, sonra derin bir nefes aldı. Ağzı kurumuş, dili tutulmuştu. "Teresa, benim."

Sonsuzluk kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Danilo ne istiyorsun?" Sesinin tonunda öfke yoktu; ama daha kötü bir şey vardı ve hemen, telefon ettiği için Danilo'ya sövmeye başladı. Sözlerinde aşağılama ve bezginlik vardı. Bir kurdun arada bir, bir kümese girerek tavuklarını parçalamasını kötü kaderi olarak kabullenmiş bir köylüden farkı yoktu.

"Dinle, bak. Seninle konuşmam gerekiyor..."

"Sen sarhoşsun."

Küçük bir suçlamayı dev bir hakaret sayarak gücenmiş gibi görünmeye çalıştı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sesini duymak yeter."

"Yanılıyorsun. Bir damla bile içmedim. Hep böyle düşünmen hiç doğru..."

"Beni aramayacağına yemin etmiştin... Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Geç oldu, biliyorum ama çok önemli, aklımı kaçırmadım, o kadar önemli olmasa seni aramazdım. Çok önemli. Dinle..."

Teresa sözünü kesti: "Hayır, Danilo, asıl sen beni dinle. Telefonun fişini çekemiyorum, çünkü Piero'nun annesi hastanede ve durumu ağır ve sen de bunu biliyorsun."

Bok canına, bunu unutmuşum.

"Bunu çok iyi biliyorsun, Danilo. Telefon her çaldığında yüreğimiz ağzımıza geliyor. Piero burada ve araya-

nın sen olduğunu kesin anlamıştır. Beni rahat bırak. Ne yapmam gerekiyor, senin beni..."

Danilo onun sözünü kesmeyi başardı: "Affet beni Teresa. Kusuruma bakma. Haklısın. Bağışla beni. Ama sana inanamayacağın bir sürprizim var; bu, bizim geleceğimizi ilgilendiriyor. Kesinlikle duyman gereken bir şey..."

Şimdi de onun sözünü kesen Teresa oldu: "Sen hangi gelecekten söz ediyorsun, Danilo? Dinlemesi gereken biri varsa o da sensin. Beni can kulağıyla dinlesen iyi edersin. Şimdi kulaklarını aç!" Kadın derin bir nefes aldı: "Danilo, ben gebeyim. Piero'dan bir bebek bekliyorum. Üç aydan beri. Şimdi iyice düşünüp gerçeği kabullenmelisin. Ben sana dönmek istemiyorum, seni sevmiyorum. Piero'yu seviyorum. Laura öldü, Danilo. Bunu kabullenmemiz gerekiyor. Ben mutlu olmak istiyorum ve Piero da beni çok mutlu ediyor. Yeniden bir aile kurmak istiyorum. Ve sen bana işkence yapmaya, gece yarısı telefon etmeye devam ediyorsun. Sonunda polise gitmek zorunda kalacağım. Bu da yetmezse buradan çekip gideceğim, yok olacağım. Her kez tekrarladığın gibi, eğer beni seviyorsan, beni rahat bırakmalısın. Şimdi sana yalvarıyorum, bizi rahat bırakman için sana yalvarıyorum. Bunu benim için yapmayacaksan, kendin için yap. Unut beni. Yeni bir hayata başla. Elveda."

KLİK.

122

Öldü herhalde.

Ida'nın banyoya girmesinin üstünden en azından beş dakika geçmişti.

Kötü koku yüzünden içeride bayılmış da olabilirdi.

Beppe Trecca, korkuyla kulağını banyo kapısına da-

yadı. Karavanı sarsan yağmurun sesi ve rüzgârın uğultusu yüzünden hiçbir şey duyulmuyordu.

Bu işin büyük bir yanılgı olduğunu ona anlatmak için güzel bir konuşma hazırlamıştı, açık ve sade.

Boğazını temizledi. "Ida...? Ida, orada mısın?"

Kapı açıldı ve Ida Lo Vino dışarı çıktı, yüzü bir hayalet kadar solgundu.

Beppe yutkundu. "İçeride kötü bir koku vardı, değil mi?"

Kadın başını evet der gibi salladı ve ekledi: "Beppe seni seviyorum. Seni deli gibi seviyorum." Ve dilini onun ağzına soktu.

123

"Sen ne halt ettin? Seni iğrenç orospu çocuğu, seni aşağılık, psikopat katil!" Rino bir yandan bağırıyor, diğer yandan Dört Peynir'i bir kolundan çekiştiriyordu. "Küçük bir kızı öldürdün! Aklını kaçırdın, geri zekâlı..." Ona öyle sert bir tokat attı ki el kemiklerinin çatırdadığını hissetti.

Dört Peynir yere yuvarlandı ve umutsuzca hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ağlama, bok herif! Ağlama, yoksa seni gebertirim." Rino başını kaldırdı ve aya karşı uluyan bir çakal gibi dişlerini gıcırdatarak ağrıyan elini ovuşturdu ve adama okkalı bir tekme savurdu.

Çamura yuvarlanan Dört Peynir öksürmeye başladı.

"Bir taşla kızın başını ezdin, öyle mi?" Bir tekme daha attı. "Anlıyor musun, soysuz piç?" Ve bir tekme daha.

Dört Peynir deli gibi başını sallayarak, "İste... mi... yor... dum. Sana ye... min... ede... rim ki, istemiyordum.

Çok üz... gü... düm," diye ağlıyordu. "Bunu... nedenini ben... bile... bil... mi... yorum."

"Ah, bunu bilmiyorsun, öyle mi? İnan ben de bilmiyorum. İğrenç, aşağılık, ırz düşmanı bok..." Onu saçlarından yakaladı ve tabancasının namlusunu gözüne soktu. "Şimdi seni geberteceğim."

Dört Peynir, "Evet, gebert beni. Beni öldür. Ben bunu hak ettim..." diye inlemeye başladı.

Kıpkızıl, gözü dönmüş bir öfke Rino Zena'nın beyninde şimşek gibi çaktı, kasları şişti ve tabancanın tetiğini çekmeye hazırlanan işaretparmağı gerildi. Rino hemen sakinleşmesi gerektiğini biliyordu, hem de olabildiğince çabuk, yoksa sonunda karşısında duran salak herifi havaya uçuracaktı.

Su geçirmez ayakkabısının ökçesiyle vurmasıyla birlikte Dört Peynir'in ağzından oluk gibi kanlar fışkırdı ve sonra kolları başının üstünde, yerde dertop oldu.

Rino oflayarak tabancasını kemerine taktı ve iki eliyle kocaman bir dalı kaldırdı ve göğsünün üstünde iki parçaya ayırdı.

Yetmezdi. İçindeki öfke durulacak gibi değildi.

Bu kez de iki eliyle en az elli kilo ağırlığındaki bir kayayı yakaladı ve avaz avaz bağırarak, kim bilir nereye savurmak için çamurların içinden çekip çıkardı ama o anda dili tutuldu.

Kaya parçası ellerinin arasından kayıp düştü.

Çevresindeki her şey bir anda patlayan bir cam gibi yüzlerce renkli parçacığa dönüştü ve akkora halindeki kurşun kütlesini andıran tonlarca ağırlığında bir mengene kafatasını un ufak etmeye başladı. Sivri uçlu iki matkap da şakaklarına battı ve elleri ayakları karıncalanmaya başladı.

Bükülmüş bacakları ve bir sumo güreşçisi gibi öne eğilen gövdesiyle, gözlerini fal taşı gibi açarak olduğu

yerde donup kaldı ve o ana kadar baş ağrısının ne demek olduğunu hiç bilmediğini anladı.

Dengesini kaybederek, kaskatı bir halde yere düştü.

124

Teresa'nın hamile olduğunu söylemesinin üstünden on dakika geçmişti ama Danilo hâlâ yatağın kenarında oturuyordu.

Şimdi en azından ağlaması ya da kendini pencereden aşağı atması ve bu işi sonsuza dek kapatması gerektiğini biliyordu.

İntihar edecek kadar cesaretim olsaydı. O zaman, nasıl bok gibi kalacağını bir düşün, sevgili Teresa... Ne büyük bir haz! Hayatının sonuna kadar vicdan azabı içinde yaşarsın.

İşin kötüsü, ikinci katta oturuyordu. Onda bu şanssızlık varken, ölmez, ancak felç olurdu.

Ne olursa olsun bir şey yapmalıydı. Belki buradan uzaklaşmak yeterliydi. Uzaklara kaçmak. Hindistan'da yaşamaya gitmek. Ama o Hindistan'dan tiksinirdi. Pislik içinde bir yerdi. Sinek doluydu.

Ama bütün gece sabaha, şafak sökünceye, hatta gün ışıyıncaya kadar böyle düşünmeye devam ederse, o gece, yani iğrenç hayatının en iğrenç gecesi böylece geçmiş olacaktı. Danilo beynini başka şeylerle doldurmazsa, sonradan çok pişman olacağı birtakım saçmalıklar yapabileceğini biliyordu.

Tavana baktı. Palyaço hâlâ oradaydı. Televizyon ışığının değmediği bir köşede asılı duruyordu.

(Zavallı kadıncağız, hayallerinde kim bilir ne bekliyor... Belki de bu güzel haberin seni allak bullak edeceğini ve sonunda da kendini lambaya asacağını mı düşünüyor? Sen onun vicdan azabı çekeceğini sanıyorsun. Oysa mutlu

olacak. Seni ortadan kaldırmış olacak. Bunu umuyor Ama yanılıyor Seni ortadan kaldırmak için bazukayla ateş etmeleri gerekir)

Danilo gülümsemek isterdi ama dudakları birbirine yapışmıştı. Başını sallamaya başladı.

Ne kadar saftı Teresa. Hiçbir şey anlamamıştı. Oysa kendisi bunun er ya da geç olacağını çok iyi biliyordu.

Laura'yı unuttu. Yeni bir çocuğun onun yerini doldurabileceğini düşünüyor.

"Aferin." Alkışlamaya başladı. "Aferin sana, ne kadar akıllısın!"

Bu durum senin planlarını bir milimetre değiştirmez. Çünkü gerçekte o yakışıklı lastikçi Teresa'nın hiç umurumda değil. Doğrusunu söyleyelim; ona yaran dokundu, çünkü parası var, bir de onu hamile bıraktı. Nokta. Ama sen butiği açınca ve doğru dürüst paralanınca, hemen sana dönecek.)

Burnunu çekerek, mırıldandı: "Ama, onun gibi bir kadını kim ister?"

(Vurgunu tek başına yaparsın. Kimseye gereksinimin yok. Hemen yap. Şimdi.)

Danilo palyaçoya baktı. "Haklısın. Kesinlikle, bu işi kendi başıma yapmalıyım, nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedim?"

Dışarıdaki fırtına bomboş kasabayı kasıp kavurmayı sürdürüyordu. Traktöre de gerek yoktu. Bir araba yeterdi.

Onun hâlâ bir arabası vardı. Laura'nın cenazesinden bu yana garajda duruyordu. Onu satmak için eline değişik fırsatlar geçmişti ama bir türlü yapamamıştı. Neden peki? Onu günün birinde yeniden kullanmak isteyeceği için değildi, ayrıca hayatının tek meleği onun içinde cennete gittiği için de değildi. Hayır. Hayır, bu yüzden de değildi. Bir gün tek başına yaşamının vurgununu yaparken işine yarayacağı için onu satmamıştı.

"Her şey yerli yerine oturuyor."

Bu durumda Rino ve Dört Peynir ile hesabını kapatmış olması da Tanrı'nın ona özellikle düzenlediği büyük oyunun bir parçasıydı.

(Bütün paralar senin olacak. Onları kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacaksın.)

Herkese inat, gerçekten çok zengin olacaktı. Ve Teresa da kuyruğu bacaklarının arasına sıkışmış, ona dönecekti.

"Üzgünüm Teresa. Sen Laura'yı unuttun. Lastikçiyi sevdiğini söyledin. Ondan bir çocuk istedin. Bu durumda onunla kal," dedi, o karşısındaymış gibi parmağını ona doğru sallıyordu ve belki de uzun saatler sonra ilk kez keyif duyduğu bir an yaşamaktaydı.

Yapması gerekeni biliyordu.

Ayağa kalktı, sallana sallana banyoya gitti ve iki parmağını boğazına kadar ağzına soktu.

125

Rino Zena tabancasını ona doğrulttuğu anda, Dört Peynir hayatı çok sevdiğine emin oldu.

Kendini suçlu hissettiğine onu inandırmak için, "Beni öldür, beni öldür," diye yinelemişti ama aslında bunu istemiyordu: Ömründe yaşamayı o andaki kadar çok arzu etmemişti.

Yaşamak. Öldürdükten sonra yaşamak. Ne olursa olsun yaşamak. Suçun ağırlığıyla yaşamak. Hayatının geri kalanını bir hapishanede geçirerek yaşamak. Bütün günlerini dayak yiyerek ve aşağılanarak yaşamak.

Nasıl olduğunun önemi yoktu, önemli olan yaşamaktı.

Tabancanın soğuk çeliğini burnunun altında hissettiğinde bile, Rino'nun kendisini vurmayacağından ve

her zaman yaptığı gibi, onu yine yerine koyacağından emindi.

Tek yapması gereken, onun kabaran öfkesinin dinmesini beklemekti.

Kirpi gibi yerde dertop olmuştu ve de doğruydu, bunu hak ediyordu, ölmüş olması Ramona'nın suçuydu; ama kendisinin de Rino'nun tekmelerini hak ettiğinden emindi. Kız orman yoluna sapmamış olsaydı, başına bunlar gelmeyecekti.

Başı kollarının arasına yerde yatarken, yattığı yerden Rino'nun bir karaltı gibi devindiğini görmüştü. Önce sağlam bir dalı almış ve onu göğsünün üstünde iki parçaya ayırmıştı. Sonra, alnının ortasındaki ışıkla tıpkı tek gözlü bir canavar gibi, çok ağır bir taşı kaldırmaya çalıştığı sırada ansızın olduğu yerde kalakalmıştı. Dört Peynir onun beli tutulduğunu sanmıştı, çünkü Rino kaskatı olup yere düşmüştü.

Hiç kımıldamadan öylece kalmıştı. Tek bir kelime etmemiş, tek ses çıkarmamıştı.

Beş dakikadan beri yerde yatıyordu.

Kendine gelirse kaçabilmeye hazır olarak yanına yaklaştı.

Rino'nun gözleri açıktı ve yüzünde tanımlayamadığı tuhaf bir ifade vardı. Bir yanıt beklermiş gibiydi.

Onu sarsarak, "Rino, beni duyuyor musun?" diye sordu.

Rino'nun dişleri kenetlenmişti ve ağzının bir köşesinden köpükler geliyordu.

Dört Peynir tıp konularından hiç anlamazdı ama Rino'nun başına kötü bir şey gelmiş olmalıydı. Beyninde oluştuğunda, insanın ölümüne yol açan o şey işte...

Koma.

"Rino! Sen komada mısın?"

Hiç.

Suratına bir tokat attı ama Rino hiç tepki vermedi, yüzünde hep aynı soru soran ifade vardı.

Bir daha, ama bu kez daha kuvvetli bir tokat attı.

Hiç.

Pantolonundan tabancasını çıkarıp aldı, onu eliyle tarttı ve sonra onun sesini taklit ederek tabancayı Rino'nun alnına dayadı: "İğrenç, aşağılık, ırz düşmanı bok, şimdi seni geberteceğim." Sonra tabancanın namlusunu onun burun deliğinden, ağzından içeri sokmaya, çenesinden akan köpekleri yüzüne yaymaya başladı.

Yoruluncaya kadar, bir süre daha öylece yarım aklıyla bekledi, ağrıyan kaburgalarını ovdu ve tabancanın kabzasıyla durmadan bacaklarına vurdu.

126

Rino Zena'nın gözlerinin önünde ateşböcekleri dans ediyorlardı. Yüzüne düşen cıva ağırlığındaki yağmur damlalarını da görüyordu.

Gerisi bir karıncalanmaydı.

Bacakları. Kolları. Midesi. Ağzı.

Karınca dolu deri bir çuval gibiydi.

Nerede olduğunu hatırlamıyordu ama dikkatini verecek olduğunda, kendi nefesinin sesini, ağaçların arasındaki fırtınayı bile duyabiliyordu.

Mor renkli bir bulut ateşböceklerini saklayarak üstünü örtmekteydi.

Tabii ya, ormandaydı. Açık renkli bulut da Dört Peynir olmalıydı.

"Bana yardım et," dedi. Ama ağzı hiç oynamadı, hatta dili bile, sözcükler dudaklarının arasından çıkmadı; oysa, kulaklarına umutsuzluğa düşmüş birinin korkunç çığlığına benzer bir ses geldi.

Yanağında bir şeyi hisseder gibi oldu. Bir tokat, bel-

ki. Ya da bir okşama. Ama çok uzaktı. Başı yün bir torbanın içindeymiş gibiydi. Sert ve pütürlü yün. Yatılı okuldaki battaniyelerin koyu yeşil yünü.

Hâlâ düşünebiliyor olduğuna şaşırdı.

Bunlar, küçük küçük düşüncelerdi. Birbiri ardınca geliyorlardı. Sonsuz siyahlığın içine batmış mor renkli düşünceler.

"Rino! Sen komada mısın?"

Yüreği daha kuvvetli çarpmaya başladı. Dört Peynir'in sözcükleri sivri uçlu oklar gibi morluğu deliyor ve delikler yine kapandıktan sonra ona kadar geliyordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi ama bu kez konuşamadığının bilincindeydi.

"İğrenç, aşağılık, ırz düşmanı bok, şimdi seni geberteceğim."

Başlığa yeni oklar saplandı. Ama Rino bu kez kendisine söylenenleri anlayamadı.

En azından, bir parmağını oynatabilseydi...

İçi karınca dolu bir parmak.

Elini kımıldatmaya çalışarak kendini zorladı. Belki de kımıldatmıştı, ama o durumda bunu bilemezdi.

Dört Peynir, "Öldün mü?" diye sordu.

Parmak. Hareket ettir şu kahrolası parmağı.

Dört Peynir'e kendisini hemen hastaneye götürmesi gerektiğini anlatmalıydı.

Parmağını oynat. Hadi.

Bedenindeki bütün karıncalara bulundukları yerden çıkıp parmağında toplanmalarını ve onu kaldırmalarını buyurdu.

Ama onlar söz dinlemiyorlardı, bulut ansızın yoğunlaştı, gitgide karaya dönen morun içine sürüklenen bedeni, sarsılmaya, titremeye başladı.

Ciğerlerindeki havayı emerek çeken bir alev topu göğsünün tam ortasında patladı.

Rino Tanrı'ya kendisine yardım etmesi ve o kara delikten dışarı çıkarması için yalvardı ve titreme başladığı gibi bir anda kesildi ve Rino kendini sessiz bir karanlığın ortasında tek başına buluverdi.

127

Dört Peynir, Rino'nun yerde debelenmesini ve onu ele geçirerek, çekip götürmeye çalışan görünmez bir güce karşı verdiği savaşı izliyordu. Rino, bacaklarını ve kollarını savuruyor, gözlerini fal taşı gibi açıyordu, sırtı bir yay gibi gergindi, ağzını çarpıtıyor, başını oradan oraya savurdukça alnındaki fenerin ışığı çıldırmış altın renkli binlerce orak gibi ormanı biçiyordu.

Gördükleri karşısında korkuya kapılan Dört Peynir ona yardım etmek için, kendini Rino'nun üstüne attı, böylece kollarını durdurabileceğini düşündü ama yüzüne inen bir tokat ve tekmeden sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak uzaklaştı.

Saçlarını çekiştirirken, bir an önce bitmesi için yalvardı. Böyle bir şeyi izlemek korkunçtu.

Dört Peynir'in göremediği güç, Rino'yu şimdi daha sertçe itiyordu ve kırmak ister gibi sırtını bükmekteydi. Bir an sonra onu bıraktı ve Rino çamurun içine gömüldü. Fenerin ışığı da sönmüştü.

Rino'nun ruhunu da alarak çekip gitti.

En iyi arkadaşı ölmüştü. Onu sevmiş olan tek insan.

Kendisine yardım etmek için gelmişti ve Tanrı...

(Aslında alması gereken sendin, iğrenç, aşağılık, ırz düşmanı bok.)

...o taşı kaldırdığı sırada, onun canını almıştı.

Rino'nun yanına çömeldi.

Peki şimdi? Ne yapmalıyım?

Bu tür sorulara genellikle Rino cevap verirdi. Ne yapılacağını her zaman o bilirdi.

Dört Peynir dizlerini bükerek oturdu ve arkadaşının omzuna dostça vurdu, "Amin," dedi ve haç çıkardı.

Benim için öldü. Ramona'nın ölümüne karşılık Tanrı bir kurban istiyordu ve Rino kendisini feda etti.

(Onu bulduklarında, kızı öldürenin o olduğunu düşünecekler. Sana hiçbir şey olmayacak.)

Dört Peynir rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Sonra ayağa kalktı, açıkta duran organını yeniden donunun içine soktu, fenerini, kaskını aldı, tabancayı pantolonunun içine yerleştirdi ve Ramona'nın yanına gitti.

Kızın parmağından kurukafalı yüzüğü çıkarıp aldı ve topallayarak yola doğru yürüdü.

128

Asansörün alüminyum kapıları iki yana doğru açıldı ve kaba saba giyimli Danilo Aprea binanın girişinde cesaretini topladı.

Boş bakan gözlerle asansörün pervazına yaslandı. Duvarları koyu renkli lambrilerle kaplı giriş, neredeyse bir oda kadardı. Zemini ışıl ışıl mermerdi. Solunda küçük televizyonu ve fatura yığınlarıyla bir nöbetçi odası vardı. Sağında ise merdivenler. Camlı kapının arkasında yağmur, kapının önünde sırılsıklam olmuş paspasın üstüne tıp tıp damlıyor ve kamçısıyla saksılardaki sardunyaları dövüyordu.

Danilo üç litre alkolü kusmuş ve bir cezve dolusu kahveyi midesine indirmişti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu, sarhoşluğunun geçtiği söylemezdi ama en azından bulantısı bitmişti.

Ahşap kaplamalı kapıya doğru sallanarak yürüdü, kapıyı açtı, ışığı açmadan basamakları indi, kapı kolunu

buldu ve binanın garaj kapısını ardına kadar açtı. Havayı içine çekti.

Aynı nem ve benzin kokusu.

Tam olarak 12 Temmuz 2001'den bu yana buraya hiç gelmemişti.

Cesaretini topladı ve elektrik düğmesine bastı.

Floresan lambalar kelebek kanatları gibi çırpındı ve arabaların iki sıra halinde park etmiş oldukları bodrum katındaki uzun garajı aydınlattı.

Danilo adımlarının beton duvarlardan gelen yankısını duyarak garajı boylu boyunca yürüdü.

Alfa Romeo gri bir örtüyle kaplıydı.

Bir elini kaputa yasladı. Dokunur dokunmaz kolundan başlayan bir ürpertiyle tüm bedeni diken diken oldu.

Sakın düşünme.

Bir anda yeşil renkli araba koltuğunda oturmuş gülen kızının hayalini gördü. Görüntüyü aklından uzaklaştırdı.

Laura öldüyse, suçlusu o koltuktu.

"Kahrolası kemerin kilidi açılmadı. Sıkışmış," diye nefesi tükeninceye kadar herkese tekrarlamıştı. Teresa'ya, polislere, bütün dünyaya.

9 Temmuz 2001 günü Danilo işyerinden izin almış ve kızını doktor kontrolüne götürmüştü. Bu tür sorunlarla genellikle Teresa ilgilenirdi; ama o gün annesiyle birlikte noterde yapılması gereken işleri vardı.

Doktor, kontrol yatağında çıplak yatan ve alayla gülen Laura'nın poposuna sevgiyle hafifçe bir tokat atmış ve "Her şey yolunda," demişti. "Bu küçük kurabiye çok sağlıklı."

"Bu bir kurabiye değil, bir börek, öyle değil mi?" Mutluluktan ağzı kulaklarına varan Danilo, kızıyla ilgilenmişti. Doktor ellerini yıkarken o da ağzından bir sürü

sesler çıkararak, başını küçük kızının göbeğine yapıştırmıştı. Laura gülmeye başlamıştı. "Neredeymiş peyniirrleeerrr? İşte buradaymııışşş!" Kızının, bayıldığı tombul bacaklarını hafif hafif ısırıklara boğmuştu.

Doktor kontrolünden sonra markette durmuşlardı.

Alışveriş arabasında oturmuş, "Çok yaşa do-do-do-do-matessss-liii mama..." şarkısını söyleyen Laura ile alışveriş yapabilmek tam bir işti.

Sonra yeniden arabaya binmişlerdi. Danilo elindeki torbaları ön koltuğa, kızını da arka koltuktaki bebek koltuğuna oturtmuş, emniyet kemerini bağlamıştı. "Şimdi anneye gidiyoruz," demişti.

Yola çıkmışlardı.

O günlerde Danilo Aprea bir nakliye şirketinde gece bekçisi olarak çalışıyordu ve er geç bir gün işçi çıkaracaklarını biliyordu.

Günün o saatinde genellikle boş olan anayolda ilerlerken, aklında sürekli olarak yeni bir iş bulma düşüncesi vardı. Geçici de olsa olurdu, hatta Euroedil gibi, sık sık işçi arayan bir inşaat şirketinde amelelik bile olabilirdi.

Bir anda arabanın içindeki yeşil elma kokusunu fark etti. Gerçek meyvelerinki gibi değildi, yeşil elmalı kepek önleyici şampuanların sentetik kokusu gibiydi.

Sonradan karısına, "Ben onu Arbre Magic'in kokusuyla karıştırdım," demişti.

Karısı şiş gözleriyle, "Nasıl yaptın bunu? Deodorant yeşil çam kokar, şampuan yeşil elma. İkisi aynı şey değil ki!" diye bağırmıştı.

"Haklısın. Ama bunu hemen fark edemedim. Bilmiyorum neden böyle..."

Danilo arkasını dönmüş ve Laura'nın minik kırmızı tişörtünün ve mavi pantolonunun baştan sona yeşil bir sıvıyla kaplanmış olduğunu görmüştü.

"Laura sen ne işler karıştırdın?" Danilo baş aşağı

devrilmiş alışveriş torbasını ve sabun lekeli koltuğun üstünde kapaksız duran şampuan şişesini görmüştü.

Ve sonra, sanki bugün gibi hatırlıyordu, kızının iç çekişini, nefessiz kalarak hırıldamasını duymuş ve kızına bakmıştı.

Kızın ağzı ardına kadar açılmıştı ve yuvalarından fırlamış mavi gözleri kıpkırmızıydı. Çaresizce çırpınıyordu ama bebek koltuğunun emniyet kemeri görevini sürdürmekte ısrarlı, onu sımsıkı koltuğuna bağlı tutuyordu, tıpkı elektrikli sandalyedeki idam mahkûmu gibi.

Nefes almıyor. Kapak. Kapağı yuttu!

Danilo, direksiyonu sıkmış ve arkasına hiç bakmadan kulak tırmalayıcı lastik sesiyle direksiyonu yolun kenarına doğru kırıvermişti. O sırada deli gibi kornaya asılan bir kamyonun burnunu teğet geçerek hızla ileri atılmıştı. Alfa Romeo anayolun emniyet şeridinde beyaz bir duman bulutu içinde durmuştu.

Danilo yüreği ağzında kendini paldır küldür arabadan dışarı atmış, önce ayağı takılmış, sonra yerinde doğrularak iki eliyle arka kapının koluna yapışmıştı.

"Buradayım, buradayım canım. Baba geldi..." Nefes nefese yeniden arabaya binmiş, küçücük ellerini ve bacaklarını yüzüne göğsüne çarpan kızını kurtarmak için bebek koltuğunun emniyet kilidine yapışmıştı.

Emniyet kilidinin açılmıyor olması inanılmaz bir şeydi, portakal renkli iki büyük düğme vardı ve her zaman onu kolayca açmak için ikisine birden basmak yeterliydi, üstelik bunu en az yüz kere yapmıştı. Dünyanın en iyi mühendislerince tasarlanmış, çünkü Almanlar dünyanın en iyi mühendisleri olarak bilinirler, bir Alman kilidi idi ve de olmadık kazalara karşı binlerce testten geçirilmiş, uluslararası bir komisyon tarafından onaylanmış ve CE markasını almıştı ve şimdi bu kahrolası kilit açılmıyordu.

Hiçbir şekilde açılmıyordu.

Danilo kendi kendine sakin olması, paniğe kapılmaması gerektiğini söylemişti, şimdi açılacaktı; ama Laura'nın umutsuz bakışları ve boğazını tıkayan şey yüzünden hıçkırması Danilo'yu deli ediyordu, o kayışı dişleriyle koparmak istiyordu ama sakin olması gerekiyordu. O zaman ölmekte olan kızını görmemek için gözlerini yummuş, kızı boğulurken, o kilidi bastırmaya, çekiştirmeyi, kurcalamayı sürdürmüştü ama boşuna. Onu koltuğundan çekerek çıkarmayı denemiş, başaramamış ve sonra bağırarak o kahrolası şeye bir daha saldırmıştı; ama bu kez de koltuğun plastik iskeletinden geçen arabanın emniyet kemerleri vardı.

Onu ayaklarından tutmalıyım. Onu ayaklarından tutmalıyım ve sallamalıyım...

Ama nasıl, onu çıkarmayı başaramadıktan sonra?

Yeşil elma kokusunu içine çekerek derin bir nefes almış ve iri parmaklarını, hareketleri giderek yavaşlayan ve birdenbire yorgunluktan halsiz düşen kızının ağzına sokmuş ve yemek borusunun içinde sıkışıp kalan kapağı aramıştı. Tombul parmaklarıyla kızının dilini, küçük dilini, nefes borusunun bademciklerini hissetmişti ama kapak yoktu.

Laura artık kımıldamıyordu. Küçük başı göğsünün üstüne düşmüş, kolları koltuğunun iki yanından aşağı sarkıyordu.

Evet, ne yapması gerektiğini biliyordu. Daha önce bunu nasıl düşünememişti? Boğazını delmeliydi, böylece hava... Ama neyle?

Avazı çıktığı kadar bağırmış ve yalvarmıştı: "İmdat, bana yardım edin, benim küçük bebeğim, kızım ölüyor..." ve yüz küsur kiloluk hayvansı bedeni iki koltuğun arasına sıkışmış, vites kolu göğüs kemiğinin üstüne bastırırken o, kollarını torpido gözüne doğru uzatarak, ön-

deki iki koltuğun arasına girmişti. Sağ elinin ortaparmağı kapağın üstündeki düğmeye ulaşmayı başarmış, kapak açılmış, içinden kâğıtlar, kitapçıklar, haritalar ve bir tükenmez kalem kusarcasına dökülmüş, kalem koltuğun altına yuvarlanmıştı.

Elini küçük paspasın üstünde nefesi kesilerek gezdirmiş ve sonunda kalemi yakalamış, sonra da yumruğunun içinde tutarak fişek gibi dönmüştü. Hazırdı, sağ kolunu havaya kaldırmıştı ve...

Ölmüş.

Tükenmezkalem elinden kayıp düşmüştü.

Faltaşı gibi açılmış mavi gözleri, iki yana düşmüş küçük kolları ve sonuna kadar açılmış ağzıyla Laura Aprea'nın cansız bedeni bebek koltuğunda yatıyordu.

Onu pisipisine kaybettiği kazadan tam bir sene sonra, Danilo gazetenin birinde bu kısa haberi okumuştu:

> **2002 yılında yapılan araba koltuklarına yönelik testlerde, Rausberg firması tarafından 2000 ile 2001 yılları arasında üretilen emniyet kemeri kilitlerinin, uygun CLICK sesini çıkarmalarına rağmen, her zaman doğru şekilde kapanmadıkları ortaya çıkmıştır. İki metal dil içeri yanlamasına sokulduğunda, kilit iki taraftan birinde tam olarak kapanmamış olabileceğinden, bebeğin güvenliğini tehdit edici durumlarda açılmaması da söz konusu olabilmektir. Arızalı kilitlerin monte edildiği araba koltukları şunlardır: Boulgom, Chicco, Fair/Wavo, Kiddy ve Storchenmühle. Bu durumda kullanmakta olduğunuz araba koltuğunun üretim tarihini kontrol etmenizi ve koltuğunuzun 2000/01 tarihinde üretilmiş olması halinde onu derhal bir yenisiyle değiştirmekle yükümlü üretici firmaya geri göndermenizi öneririz.**

129

Rino'nun minibüsü dinlenme alanının tam ortasında park edilmişti.

Dört Peynir korkulukları geçti ve bir süre bıyığını kaşıyarak ve bir elini yaralı omzunun üstünde tutarak onları inceledi.

Onu oradan geçen herkesin görebileceği şekilde koymalıydı.

Polisi aramalıydı ve bir cinayet işlendiğini söylemeliydi, böylece ünlü olabilirdi. Televizyona çıkabilirdi.

Hayır, yapamazdı.

Rino'nun arkadaşıydı ve hemen kendisinin de işin içinde olduğunu düşünürlerdi.

Avuçlarıyla alnına vurmaya başladı ve dişlerini sıkarak, kendi kendine durmadan, "Düşün! Düşün! Düşün, çürük beyin," diye yineledi.

Eğer farlarını açık bırakırsa, herkes Ducato'yu görebilirdi. Ama o zaman da akü bir saatten az zamanda boşalırdı.

Minibüsün kapısını açtı, sonra radyonun sesini sonuna getirdi ve kapısını açık bıraktı, böylece ışık açık kalırdı.

Boxer'ini almaya giderken radyoda Police grubunun söylediği *So Lonely* çalıyordu.

Başını sallamaya başladı, sonra yağmurun altında kollarını iki yana açtı ve göğsünü kabartan baş döndürücü bir mutlulukla kendi etrafında bir tur attı.

Yaşıyorum! Yaşıyorum! Ben hayattayım!

Öldürmüştü ve kendisi hayattaydı. Hiç kimse bunu bilmeyecekti.

Boxer'ini çekip çıkardı, üstüne bindi ve kaskını taktı. Sol kolunu oynatamadığından motoru çalıştırmakta zorlandı. Birkaç patırtıdan sonra, beyaz dumanlar çıkararak motor çalışmaya başladı.

"Aferin ufaklık." Farını okşadı, yağmuru ve rüzgârı arkasına alarak evine doğru yola koyuldu. Şarkı söylüyordu: "*So lonely, so lonely...*"

130

Beppe Trecca ile Ida Lo Vino karavanın içine kapanırken, fırtına Bahamalar Camping'in üstünde öfkeden çıldırıyordu.

Giriş kapısının biçimindeki muz şeklindeki büyük tabela kotra yelkeni gibi çarpıyordu. Taşıyıcı dört çelik halkadan biri fırtınanın içinde kaybolan tok bir sesle koptu.

131

Danilo Aprea arabanın örtüsünü dertop ederek yere koydu. Kapısına yanaştı ve elleri doğal olarak cebine gitti.

Anahtarlar nerede?

Nerede olduklarını hatırlayınca düşmemek için arabanın yan camına yaslandı.

"Hayır, olamaz. Olanaksız." Başını sallayarak bu sözleri yineledi durdu. Sonra ellerini yüzüne kapattı. "Ne aptallık... Ne aptallık..."

Laura'yı toprağa verdikleri gün, onları bir daha asla kullanmayacağına yemin ederek anahtarları kanala atmıştı.

Peki şimdi?

Boktan bir anahtar destesi yüzünden vazgeçemezdi. Böyle aptalca bir sorun onu engelleyemezdi.

Sesinin ne kadar güçlü ve kararlı olduğunu ortaya koyarak, "Danilo Aprea'yı durdurmak için ona bazukayla ateş etmeleri gerekir!" diye bağırdı. "Ayrıca yukarı çı-

kıp yedek anahtarları almak yeter."

Yukarı çıktı ve tüm çekmeceleri açtı, her dolaba baktı, bütün kutuları karıştırdı, kahrolası her köşeyi kurcaladı.

Yok olmuşlardı. Uçmuşlar. Buharlaşmışlar.

O düzenli bir adamdı. Asla bir şeyini kaybetmezdi. "Her şeyin bir yeri vardır ve her yerin de bir şeyi." Bu, onun ilkesiydi.

O yüzden, anahtarların var olması gerekiyordu, bir yere saklamış olmalıydı. Ne var ki nerede arayacağını bilmiyordu.

Yorgundu, terlemişti ve çok fena başı ağrıyordu. Sürünerek içinden yağmacılar geçmiş gibi görünen dairesinden içeri girdi ve bitkin bir halde, bacakları açık, kendini koltuğa attı.

Yoksa...

Oturduğu minder alev almış gibi bir anda yerinden fırladı.

Ya o Teresa orospusu lastikçinin aklına uyup anahtarları yürüttüyse?

İyi de, neden?

Adamın zaten bir Lexus'u vardı, onun eski Alfa Romeo'sunu ne yapacaktı?

Öylesine. Bana inat olsun diye. Ya da Teresa onu yeniden kullanmamdan korktuğu için almış olabilirdi.

Çamaşırlarını yıkamaya geldiğinde Rino da onları gayet güzel yürütmüş olabilirdi. Ya da o Cristiano şeytanı. Peki, Dört Peynir geri zekâlısını neden saymıyorum?

Arabası herkesin iştahını kabartıyordu. Bir de salonunun duvarında "Dağcı Palyaço" gibi değerli bir tabloyu gördüklerinde düşün artık, herkes onu çalmaya çalışacaktı...

Yarın ilk iş olarak, üstünde bir sürü kilit bulunan bir çelik kapı taktırtmalıyım.

Ama bu arada anahtarlar hâlâ ortada yoktu.

Çok yorgunum. Belki bu akşam için vazgeçmek daha iyi olacak...

Kendini çok iyi tanıyordu, eğer şimdi vazgeçecek olursa, vurgun işini tek başına yapmak için ertesi gün asla cesareti bulamayacaktı. Ve dahası, kazancını bir başkasıyla paylaşmak zorunda kalacaktı.

Hayır. Bu söz konusu değil.

Ne var ki kendini içi boşalmış gibi hissediyordu ve gözleri kapanıyordu.

Yeniden cesaretini toplamalıydı. Ve bunu yapmanın tek yolunun da ne olduğunu biliyordu. Ayaklarını sürüyerek ve esneyerek mutfağa gitti. Dolapların içinde ne varsa dışarı çıkardı, bunların arasında bir şişe de Caffè Sport Borghetti vardı.

Şişeyi ağzına dayadı ve bir anda kendini iyi hissetti.

(Aptal gibi burada duracağına, bak bakalım birileri garajdaki arabasının içinde anahtar bırakmış mı?)

Bu dâhice fikir yatak odasının tavanına yapışık duran "Dağcı Palyaço"dan başkasının olamazdı.

"Haklısın! Sen bir dâhisin!"

Eğer o gece hayat yolunun değişmesini isteyen bir kader planı varsa, kesin, kapısı açık bir araba bulacaktı.

132

En başta, acı çekmiyordu.

Ve bu iyi bir şeydi.

Ayrıca ölmediğine inanıyordu.

Ve bu da başka iyi bir şeydi.

Rino Zena için, yaşamöyküsünün altına "son" sözcüğünün yazıldığından emin olduğu ve floresan bulutunun karanlığa gömüldüğü o an, sonsuzluk kadar uzun sürmüştü.

Ama şimdi mor bulut geri dönmüştü. Ölmüş olduğunu kimse ona kesinlikle söyleyemezdi.

Hayatı boyunca cennete ve cehenneme inanmış biri olarak, Rino o yerin ne cennet ne de cehennem olduğunu düşünüyordu. Buna emindi. Hâlâ bedeninin içinde olduğunun bilincindeydi.

Düşünebiliyordu. Ve düşünmek yaşamak demekti.

Çok acı çekmiyor olsa da, hafif bir sıcaklık, uzak bir ağrı ve damarlarında dolaşan karıncaları hissediyordu; ama binlerce kilometre ötede şarkı söyleyen Police'i, yapraklara düşen, dallardan gümüş damlalarla dökülen, ağaçlardan süzülen ve sonra da toprağı ıslatan yağmurun sesini de duyar gibiydi.

Gözleri görmüyordu. Hissizdi. Felç olmuştu ama garip bir şekilde her şeyi kusursuz biçimde işitiyordu.

Yeniden uyandığında karanlığın karası azalmış, yavaş yavaş fosforlu mora doğru dönmeye başlamıştı ama milyonlarca karınca hâlâ oradaydı. Ufuk çizgisine kadar tüm ovayı kaplıyorlardı. Ağustos ayında buğday tarlalarındakiler kadar büyüktüler. Parlak koca kafalarıyla ve antenleriyle.

Rino onların kendi içinde mi, yoksa dışında mı olduklarını algılayamıyordu. Ve üstünde devindikleri o çöl acaba onun bedeni miydi?

Onu saran mor bulutun hemen arkasında başka bir gerçek boyutu vardı. İşte oradan yuvarlanmıştı.

Orman. Yağmur.

Ormanda elinde taşı tutan kendisini, Dört Peynir'i ve ölü kızı yeniden gördü.

Oraya dönmesi gerekti.

Hâlâ orada olduğunu düşünüyor, Dört Peynir'in kuşkusuz yardım çağırmaya gittiğini sanıyordu.

133

Danilo Aprea elinde sıkıca tuttuğu Caffè Sport Borghetti şişesiyle garajdaki bütün arabaları kontrol etmişti. Tek tek.

Hepsi kapalı.

O boktan binada oturan herkes arabasının çalınacağı korkusuyla yaşıyordu. Ayrıca hırsızlığa ve daha bir sürü şeye karşı oto alarmına benzer önlemleri aldıklarından da yüzde yüz emindi.

Birinin camını kırmayı ve sonra da filmlerdeki gibi kabloları düz kontak yapmayı düşünmüştü.

Bu işler ona göre değildi. Kontrol tablosunu sökmesi bir gün alırdı.

Ya Dört Peynir yaptıysa...

Isırmaya hazır kuduz bir köpek gibi dişlerini gıcırdattı ve öfkeden morarmış bir halde bağırdı: "Siktirin! Hepiniz siktirin gidin! Beni durduramayacaksınız. Anladınız mı? Beni durduramayacaksınız! Her yolu deniyorsunuz ama başaramayacaksınız. Hayır! Hayır! Ve yine hayır! Ben o vurgunu yapmak zorundayım." Bir Mini Cooper'ın kapısına tekme attı ve canı inanılmaz derecede acıdı.

Küfür ederek yerinde zıplamaya başladı ve acısı hafifleyince Caffè Sport Borghetti şişesini başına dikti, şişenin üçte birini bitirdi ve sallana sallana garajın kapısına yöneldi.

134

Pantolonunun cebinde telefonu vardı.

Rino Zena cep telefonunu düşündüğü anda, mor renkli bir sinema perdesine yansımış gibi gözünün önüne dev bir telefon belirdi.

Bu bir cep telefonu değil, siyah bir keçeli kalemle çizilmiş resmi gibiydi. Numaralar bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi ve ekranının yerinde gülen bir surat ve gözler vardı. Onu sonsuza kadar izleyebilirdi.

Ama şimdi pantolonunun cebinden telefonunu alması gerekiyordu...

Bunun için karıncalarla konuşmalı, onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeliydi.

135

Danilo Aprea kanalın korkulukları üstünde ayakta duruyordu, ellerini kalçalarına dayamış sersemleşen gözleriyle yağmur damlalarına bakıyordu.

Küçük yaya köprüsünün üstündeki sokak lambasının zayıf ışığında yağmur damlaları, toprak zeminin dizginlediği nehrin kahverengi yüzeyinde eriyen gümüş renkli iplere benziyordu.

Köprünün altındaki kıyılar ve kolonların büyük kısmı yükselen suların altında kalmıştı. Yağmur böyle yağmayı sürdürürse, sular sabah olmadan setlerden taşacaktı.

Danilo donuna kadar ıslanmıştı. Yanakları ve çenesi buz tutmuş, gözlüğünün camları yağmurdan yol yol çizilmişti.

Islak paçavraya dönmesi için evinden oraya kadar olan elli metreyi sağanağın altında yürümesi yetmişti.

Marketlerin et reyonlarında kullanılan beyaz plastik bir kutu, Colorado'nun azgın sularındaki şişme bot gibi dalgaların arasında sağa sola devrilerek hızlıca geçti ve köprünün altında gözden kayboldu.

Danilo, sırtından akan soğuk sulara aldırmamaya çalışarak gözlerini yumdu ve beş yıl önce anahtarları nereye attığını anımsamaya çalıştı.

Aşağı yukarı burası.

Beş yıl öncesinin 12 Temmuzu... Hava cehennem gibi sıcaktı ve sivrisinekler bana göz açtırmıyordu.

Laura'nın cenaze töreninden sonra Teresa'yı annesiyle göndermişti ve kendisi de Alfa'yı alarak doğruca bir bara gitmiş ve orada hayatının ilk grappasını içmiş ve emin olmak için bir şişe de satın almıştı. Sonra da bir oto yedek parça dükkânına uğramış ve arabası için bir örtü almış ve kanala dönmüştü.

O gün suların akışı epey farklı bir görünümdeydi. Çok uzun zamandır yağmur yağmıyordu, nehir, böceklerin sardığı, pis kokulu bir dereye dönüşmüştü. Motosiklet hurdalarının, iskeleti andıran elektrikli ev aletlerinin oluşturduğu öbek öbek çiçekli suyollarının arasında ağır ağır akıyordu.

Danilo kirli yeşil suya bakmıştı. Sonra cebinden arabanın anahtarlarını çıkarmış ve bütün gücüyle kanala fırlatmıştı. Anahtar demeti, küçük derenin, sazlıklarla örtülü kumlu kıyı şeridinin üstünde bir yay çizerek toprak zemine çarpmış ve su düzeyinin azaldığı, kurumaya yüz tutmuş çamurların içinde gömülü duran kocaman beton direklerin arasındaki şu kesim çizgisine düşmüştü.

Bunu çok net hatırlıyordu, çünkü bir an için aşağı inmeyi ve anahtarları yeniden suya fırlatmayı düşünmüştü, yoksa ara sıra köprünün üstünde balık tutmaya gelen yaşlılardan biri anahtarları bulabilir ve arabasını çalabilirdi. Ama bunu yapmamıştı.

Şimdi kim olsa, ona anahtarların hâlâ orada bulunmasının matematiksel olarak olanaksız olduğunu, akıntının onları sürüklediğini ve şimdiye kadar çoktan denizin dibini boyladıklarını söyleyecekti. Ama bu, ancak sıradan koşullar altında böyle olurdu. Oysa Danilo'nun içinde bulunduğu koşullar sıradan değildi; yaşamı söz konusuy-

du ve eğer kader onları bulması gerektiğine karar vermişse, anahtarlarını bulacak demekti.

Kanal boyunca koştu, küçük taş köprüyü geçti ve anahtarların düşmüş olabileceğini hatırladığı noktaya geri döndü.

Aşağı baktı. Çok yüksek değildi. İki metre kadardı. Bir yere tutunarak asıldığında, aşağı atlaması zor görünmüyordu.

Asıl sorun daha sonra oradan çıkması gerektiğinde belirecekti.

Yirmi metre kadar ileride, suyun içinde yükselen bir ağaç gövdesi gördü.

Oradan caddeye kadar ulaşabilirim.

Danilo gözlüğünü çıkardı, ceketinin cebine soktu.

Alçak duvarın üstüne çıktı, *Padre Pio*'nun resimli madalyonunu boynundan çıkardı, öptü ve duvarın saçağına astı.

Şimdi sadece atlamak kalmıştı.

Cesaretini toplamak yeterdi.

Ama cesaret bulmuş olsaydı bile, kollarının artık tükenmekte olan gücüyle kendini yukarı çekmesi olanaksızdı, bu durumda...

Derin bir nefes aldı ve kendini sulara bıraktı.

Kemerine kadar suya battı. Su o kadar soğuktu ki, bağıracak gücü bile bulamadı. Milyarlarca iğne etine batmaktaydı ve şiddetli akıntı onu anında yakaladı. Sürüklenip akıntıya kapılmamak için, toprak zemini çevreleyen taşların arasından çıkan yapraklı dallara iki eliyle sıkıca tutunmak zorunda kaldı.

Akıntının gücü o kadar kuvvetliydi ki, bir türlü ayaklarıyla yere basamıyordu. Sağlam olmalarına rağmen, dallar uzun süre onun ağırlığına dayanamazlardı.

Çamurlu suların dibinde anahtarlarını aramaya başladı. Tutunmayı bıraktı ve nehir onu içine çekti..

Çamur tadında bir dolu su yuttu.

Başını suyun üstüne çıkardı ve tükürmeye başladı, sonra nefes almaya çalışarak yeniden suyun dibini didik didik aradı. Sonra parmak uçları üstleri yosun ve kaygan su bitkileriyle kaplanmış küp şeklindeki betonlara değdi. Soğuktan donan parmaklarını güçlükle oynatabiliyordu.

Yoklar işte. Nasıl hâlâ burada olabilirler ki? Ancak benim gibi bir sersem bunu düşünebilirdi, beş yıl sonra hâlâ...

Tutunduğu dal, hiç ummadığı bir anda duvardan kopuverdi. Danilo akıntıya kapıldığını hissetti ve suya batmamak için savaşan bir köpek gibi kollarını, bacaklarını döndürmeye başladı ama olanaksızdı; umutsuzca betonlara tutunmayı denedi, ancak onlar da üstlerini örten yosunlar yüzünden kaygandı. Parmakları çamurun içinden çıkan yuvarlak bir demir parçasına çarptı. Onu yakalamayı başardı ve suyun kuvvetli akıntısı ile kulaklarını sağır eden gürültüsü arasında, oltasına koca bir tonbalığı takılmış biri gibi, sıkıca tutunarak bekledi.

Bu durumda uzun süre kalamayacağını biliyordu; soğuk dayanılır gibi değildi ve akıntı onu çekiyordu ama tutunmayı bırakırsa, anında akıntıya kapılacak ve kendini doğruca bir kilometre ilerideki bendin parmaklıklarında bulacaktı.

İyi de benim burada ne işim var?

Birden, bir binanın beşinci katındaki saçakta uyanan bir uyurgezer gibi, içinde bulunduğu felaketin farkına vararak korkuya kapıldı. Ancak ölümüne bir çılgınlık, onu evinin güvenli sıcaklığından alıp bir kanalın buz gibi çağlayan sularının ortasına getirmiş olabilirdi.

Makineli tüfek gibi, peş peşe Tanrı'ya öyle ağır küfürler etti ki, eğer önceden cehennem ateşini hak ettiğinden emin biri olmasaydı bile, bu küfürlerden sonra sonsuza dek cezalandırılacaktı.

Gücünün sınırındaydı, demir dirseğe tutunarak sağlam durmaya çalışıyordu ama artık köpekbalığı yüzgeci gibi, sadece burnunu suyun dışında tutabiliyordu. Dirseğin çevresinde metal halka gibi bir şeyin olduğunu fark ettiğinde, neredeyse tutunmayı bırakıyordu.

Ona dokundu.

Hayır! Bu olamazdı!

Heyecandan az daha dirseği bırakacaktı.

Anahtarlar!

Anahtarları buldum!

Benim anahtarlarım.

Üçü bir aradalar. Arabanın, giriş kapısının ve garaj kepenginin anahtarları.

Ne şans ama!

Hayır, böyle demek yine Tanrı'ya küfürdü. Bu bir mucizeydi. Hem de gerçek bir mucize.

Onları fırlattığı zaman, anahtarlar toprak zemine çarpmış ve hepsini bir arada tutan metal halka demir dirseğe geçmişti.

Bu, tıpkı şişeye halka atınca pelüş oyuncak kazanılan lunaparktaki oyun gibiydi. Ama o nişan almamıştı. Hatta demir dirseği görmemişti bile.

Bu da demek oluyordu ki, Tanrı, yazgı, şans, adı her neyse, böyle olmasını istemişti. Böyle bir durumun olma olasılığı yüzde kaçtır? On milyarda bir.

Demek ki geçen onca yıl, anahtarlar geri dönüp kendilerini alması için çamurların suların içinde onu beklemişlerdi.

Yarı boğulmuş, yarı donmuş haldeki Danilo Aprea göğüs kafesinin tam ortasında onu ısıtan bir sıcaklık hissetti ve tıpkı kâğıtları bir anda küle çeviren kızgın bir fırın gibi yapacağı şeye dair her türlü korkusu ve kuşkusu da uçup gitti.

Yukarıda, gökyüzünde ona yardım eden birisi vardı.

Anahtarları dirsekten çıkardı. Onları avucunun içinde sıktı. Sonra, nehirden çıkmanın bir yolunu bulacağından emin, derin bir nefes aldı, ağzını kapattı, burnunu tıkadı ve kendini akıntıya bıraktı.

136

Büyük muzu tutan paslı üç tane kanca, kuzey fırtınasında, eski bir yelkenli savaş gemisinin ana direğini yandan tutan halatlar gibi, ileri geri sallanmaktaydı.

Tabelanın yaklaşık otuz metre ötesindeki Rimor SuperDuca 666TC'nin içindeki Beppe Trecca ve Ida Lo Vino, çılgınca sevişiyorlardı.

Sosyal hizmetler uzmanı şoför kabininin üstündeki küçük tavan arasına uzanmıştı ve Ida, bir mum söndürücüye öykünerek, ata biner gibi onun üstüne çıkmış, ileri geri sallanıyor ve sallandıkça nefes nefese siyah dantelli sutyeninden sarkan küçük beyaz göğüslerini okşuyordu.

Yağmurun sesi, gök gürültüleri ve Ida'nın ritmik olarak başını karavanın yumuşak döşemeli tavanına çarpmasıyla kulakları sağır olan Beppe Trecca soluyor ve en yakın arkadaşının şeyini içine almış karısının altında birkaç dakika içinde ona bir orgazm yaşatmaya kararlı sinir sistemiyle savaşıyordu. Yaklaşmakta olan patlamanın gözü dönmüş bir halde omuriliğinin içinden aşağıya doğru ilerlediğini, kasıklarını dişlediğini ve öfkeli bir kasılmayla bütün kaslarının kalçasında toplandığını hissediyordu.

Ida'yı yavaşlatmalıydı, hatta bir an için durdurmalıydı, sadece bir saniye yeterdi, çünkü bu şekilde daha fazla dayanamayacaktı.

Onu yukarı kaldırmaya, içinden çıkarmaya çalışarak belinden tuttu; ama o bunu tamamen yanlış anladığından, içindekine daha sıkı yapışmış ve pompalamayı sürdürürken sol kulağına eğilmiş, "Evet... Evet... Bu anı ne

çok düşlediğimi bilemezsin. Daha çok gir içime!" diye fısıldamıştı.

Anlaşıldı, böyle olmayacaktı. Orgazmı geciktirme işini tek başına halletmeliydi, bunun için dikkatinin dağılması ve mide bulandırıcı, iğrenç bir şeyi düşünmesi gerekiyordu o zaman sakinleşirdi. Sadece bir an yeterdi.

Peder Marcello'yu düzdüğünü hayal etti. Mahalle kilisesinde yaşayan, suratı çiçek bozuğu ve sedef hastalığı yüzünden yamulmuş o korkunç varlık. O Marcheli papazın sarkık ve kıllı butlarının arasına girdiğini düşündü.

Gerçekten de bunun biraz yararı oldu. Ancak okuma ışığının loşluğunda zevkten kendinden geçmiş Ida'nın yüzünü ve transa geçmiş gibi işaretparmağını ıslak dudaklarının arasından içeri sokarak dilini dudaklarının üstünde gezdirdiğini görünce, dayanamadı, daha moral bozucu bir şeyi düşünmeyi denedi. Aklına *Cortés'in hüzünlü gecesi* ve Azteklere yapılan korkunç kıyım geldi ama bu da yetmedi ve sessizce boşaldı.

Bunun bir zevk mi yoksa düş kırıklığı mı olduğunu bile anlayamadı. Çığlıklarını bastırdı ve onun da gelebilmesine yetecek kadar süre içinde sertliğini koruyabilmeyi diledi.

Yenilmez Prusyalı bir piyade eri gibi dişlerini sıktı.

Ida tırnaklarını onun omuzlarına geçirerek inledi: "Beppe... Beppe... Aman Tanrım, gelmek üzereyim... Geliyorum! Geliyorum!"

Aynı anda, dışarıdaki fırtına reklam tabelasına son darbeyi indirmişti, halatlar parçalanmış ve dev muz tabelası cıvatalarından ayrılarak uçmaya başlamış, kamp alanının meydanında boomerang gibi bir tur atmış, içecek büfesinin üstünden geçmiş ve birkaç karavanı teğet geçerek onların karavanının sağ tarafından içeri girmişti.

Beppe bir çığlık atarak Ida'ya sımsıkı sarıldı ve bir

bomba patladığını sandı. Mario Lo Vino onları yakalamış ve karavanın altına bir bomba koymuştu. Ama sonra, sarı bir muzun yarısına kadar karavandan içeri girerek bir duvarı parçaladığını, onu bir tonbalığı konserve kutusunun tırtıklı ağzı gibi açtığını ve kahverengi sapının da yemek masası ile mutfağın arasından içeri doğru başını uzattığını fark etti.

Büyük tabela karavanın çatısına hassas bir noktadan çarpmış olmalıydı, çünkü boğuk bir sesle uğuldayarak açılan gedikten içeri giren rüzgâr, tavanın kopan parçasını da alarak gitmişti.

Küçük verandadan arta kalanların üstündeki iki zavallı sevgili, ıslak ve çıplak halde korkuyla birbirlerine sarıldılar.

137

Dört Peynir eve dönerken yolda kimseye rastlamamıştı. Buna da şaşırmamıştı, ne de olsa özel bir geceydi.

Onun gecesi.

Yaklaşık beş kilometre boyunca yollar su altında kalmıştı ve fırtınadan devrilen ağaçlar, kopan tabelalarla doluydu. Bologna Meydanı'ndaki General Sigorta binasının ön cephesinde yer alan hava sıcaklığını ve saati gösteren ışıklı büyük ekran düşmüş, bir elektrik kablosuna asılı sallanıyordu ve çevrede ne bir polis ne de itfaiye kamyonu vardı.

Dört Peynir, Mediastor'un önünde durdu ve motosikletini her zamanki direğe bağladı ve topallayarak evine inen merdivenlere yöneldi. Kapıyı açtı, sonra kapatıp sırtını kapıya yasladı ve ağzını fırın gibi açarak, Ramona'nın dikiz aynasını sapladığı omzundaki acıya rağmen, başını sağa sola sallayarak sevinçten ağlamaya başladı.

Ellerini dikkatle inceledi.

Onu bu eller öldürmüştü.

Dört Peynir, önce bir yutkundu, sonra kasıklarından başlayan şehvetli bir ürperti cinsel organını sardı. Yorgun bacakları daha fazla dayanamadı, yere yığılmamak için kilidin metal sapına tutunmak zorunda kaldı.

Önce ayakkabılarını çıkarıp attı, sonra alev almış gibi üstündeki her şeyi yere fırlatarak soyundu.

Gözlerini yumdu ve cinsel organını tutan kızın elini gördü, parmağında kurukafalı gümüş bir yüzük vardı. Onu pantolonunun cebinde aradı, bulunca da avuçlarının arasında bütün gücüyle sıktı, sonra da onu yuttu.

138

Karıncaların Başkumandanı, Rino Zena, böcekler ordusunu bir milyon tabura ayırmıştı.

Karıncalar akıllıydı ve söz dinlerlerdi, onun buyurduğu her şeyi yaparlardı.

Beni dinleyin!

Mor gökyüzünün altındaki karıncalar dikkat kesildiler ve milyarlarca siyah göz ona baktı.

Hep birlikte sağ koluma gitmenizi istiyorum.

Kolu, en azından onun görebildiği kadarıyla, bir tür meydana açılan ve oradan da beş küçük çıkmaz tünele ayrılan uzun, kara bir dehlizdi.

Bütün karıncalar üst üste gelerek bir araya toplandılar ve dehlizin tümünü, parmaklarının ucu da dahil olmak üzere dibine kadar doldurdular.

Şimdi en iyi biçimde hep birlikte davranırsanız, kolum kımıldayacak ve elim telefonuma ulaşacak..

Aferin karıncalar, hepiniz çok akıllısınız.

139

Danilo Aprea garaja dönmüştü, dişlerinin birbirine çarpmasına ve titremesine engel olamıyordu. Soğuk iliklerine kadar işlemişti.

Alfa Romeo'nun kapısını açmaya çalışırken, "Ne soğuk! Ölüyorum!" diye söyleniyordu.

Yarısı paslanmış anahtar sonunda arabanın kilidine girdi.

Danilo nefesini tuttu, gözlerini yumdu, anahtarı çevirdi ve bir sihirli değnek dokunmuş gibi, arabanın kilit düğmesi yukarı kalktı.

"Evet! Evet! Evet!" diye bağırırken, flamenko dansçısı gibi bir elini havaya kaldırarak, tek ayağının üstünde dönmeye başladı, sonra arabaya bindi, üstünden ıslak elbiselerini, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı, çırılçıplak kaldı.

Derhal üstünü örtecek bir şeyler bulmalıydı, donma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Arka koltukta üstüne giyebileceği, onu sıcak tutacak bir şey var mı diye baktı...

Teresa'nın piknik için kullandığı o kareli örtü.

Ama göremedi. Onun yerine, cenazeden dönerken almış olduğu grappa şişesini buldu. Yarıdan fazlası duruyordu.

"Oh be!" Büyük bir coşkuyla şişeyi mideye indirirken az kalsın boğuluyordu. Yemek borusundan geçen alkol içini ısıttı.

Daha iyi. Çok daha iyi.

Ama yetmiyordu. Üstüne bir şey giymeliydi, canı eve çıkmak istemiyordu.

Sonunda ön koltukların siyah beyaz damalı pelüş örtüsünü çıkardı ve ikisini birden üstüne geçirdi. Koltuk başlıkları için olan parçaları da kukuleta gibi başına taktı

ve yanlardaki bağcıkların arasından kollarını çıkardı.

"Harika."

Ama hâlâ yetmiyordu. Motoru çalıştırmalı ve kaloriferi maksimum sıcaklığa getirmeliydi.

Gözlüğünü burnunun ucuna indirdi, anahtarı kontağa yerleştirdi ve çevirdi.

Motorda ne bir sarsıntı ne bir hırıltı oldu.

Aküsü boşalmıştı.

Bunca zamandan sonra ne bekliyordun?

Ellerini direksiyonun üstüne koydu ve durağan gözlerle şaşkın şaşkın yabani çam kokulu Arbre Magique'e bakakaldı.

Arabanın çalışmaması fazlasıyla tuhaftı.

Yerine oturmayan bir şeyler vardı. Nasıl oluyordu da ona anahtarlarını yeniden bulduran Tanrı, aküsünü doldurmamıştı?

Grappadan bir yudum aldı, kollarını ovarken iki mucizenin doğası üzerinde kafa yormaya başladı.

Gerçekten de iyice düşününce bunların birbirinden farklı olgular olduklarını anladı.

Anahtarların takılı olduğu halkanın, nehrin içindeki demir dirseğe geçmesi olacak şey değildi, lotoda birinci ödülü kazanmaktan daha zor bir durumdu. Ama bir olasılık vardı. Göründüğü kadarıyla uzak bir olasılıktı ama vardı.

Oysa boşalan akünün yeniden dolması biraz abartılı olurdu, tıpkı Cività Vecchia'daki gözlerinden kan damlayan Meryem heykeli ya da ekmekleri ve balıkları böldükçe çoğaltan İsa gibi.

Asıl mucize, o gece başına gelenleri duyacak olursa, kilisenin garajı bir tapınağa dönüştürmesi olurdu.

Danilo, Tanrı'nın kendisine yardım ettiğinden emindi ama fizik kurallarına aykırı düzeyde bir mucize gerçekleştirecek kadar değil. Anahtarların bulunması elbet-

te bir mucizeydi ama –nasıl denir– ikinci sınıf bir mucizeydi, akünün doldurulması birinci sınıftı ve bu da neredeyse Kutsal Meryem'in görünmesiyle eş değerdeydi.

Danilo, "Doğru olan da bu! Sevgili Tanrım, bana yaptığın iyilik benim için yeterli. Sen rahat ol, akü işini ben hallederim," dedi ve o anda garajın kepengi yukarı doğru açılmaya başladı: İki neon farın göz kamaştıran ışıkları garajı gün gibi aydınlattı.

Bu saatte gelen de kim?

Füme camlı ve sarı metal jantlı gümüş rengi büyük bir cip önüne kadar geldi ve tam yanındaki yere park etti.

O herif, bok gibi parası olan Niccolò Donazzan idi. Ana babası ona elli bin avro değerinde bir araba almışlardı. Bu saatte yorgun argın, diskodan dönüyor olmalıydı.

Ne biçim ana babası vardı?

Danilo saatine baktı. İçi suyla dolmuştu ve akreple yelkovanı durmuştu. Acele etmeliydi, birazdan işlerine gidecekler birer birer evlerinden çıkmaya başlarlardı.

Niccolò Donazzan başında siyah bir bandana, üstünde püsküllü beyaz deri ceket ve kot pantolonunun kemerine takılı şeritlerle cipinden indi.

Aynı anda diğer kapı da açıldı ve içinden, sarı saman rengi saçlarını *Pippi Uzun Çorap* gibi iki örgü yapmış yerden bitme bir kız fırladı. Kocaman, koyu renk camlı gözlüğü yüzünün tümüyle kaplıyordu. Üstünde kukuletası kürklü mor bir palto ve altında ağ kısmı dizkapaklarına kadar gelen, uzun, biçimsiz bir pantolon vardı.

Komşusunun, hiç çekinmeden genç kızı kollarından tutarak, Alfa'nın ön kaportasına yatırdığını gördü.

"Aaa, ne bok yi..?" Danilo bir eliyle ağzını kapattı.

Donazzan da arabanın üstüne atladı ve kızı öpmeye başladı, öyle bir açlıkla öpüyordu ki birazdan kızın ağzından dilini koparmak ister gibiydi.

Danilo kontrol panelinin altında saklandığı yerden lanet okuyordu.

Ya şimdi?

Bu iki domuzun niyeti açıkça kaportanın üstünde düzüşmekti. Genç Donazzan genç kızın pantolonunun fermuarını indirmekteydi. Kız başını cama çarpıyor, yerinde sallanıyor ve oğlan bir halt edemeden boğuk sesler çıkararak inliyordu. Kız, ya sara krizi geçiriyordu ya da öyle çok esrar çekmişti ki bir porno filminde başrol oynadığını sanıyordu.

Donazzan onu sakinleştirmeye çalışıyordu: "Minik mısır koçanım, böyle tepinirsen pantolonunun bağcıklarını çözemem ki..."

Danilo, saklandığı yerden çıkıp bağırmaya başladı: "Hey, yeter be, kesin şunu! Yoksa bu yaptığını babana söylerim!"

Sessizliğin ortasında bu sözlerin bir bomba gibi patladığını duyan delikanlı, şampanya tıpası gibi havaya sıçradı ve kaportadan yere düştü. Minik mısır koçanı korkuyla bir çığlık attı ve o da arabadan aşağı düştü.

Ödleri kopmuş ve suçluluk duygusu içinde, konuşanın kim olduğunu anlamaya çalışarak birbirlerine sarıldılar.

"Anladın mı? Bu yaptığını babana söylerim ve hatta bununla da kalmam, gelecek apartman toplantısında da konu ederim."

Sonunda ikisi birden, Alfa'nın içinden, Taş Devri'ndeki Fred Çakmaktaş'a benzeyen iriyarı pelüş giysili bir adamın başını uzattığını gördüler.

Niccolò Donazzan bu adamın, ikinci katta oturan Aprea olduğunu anlayana kadar bayağı bir süre geçti. İşin içine babasını karıştıracağı tehdidinden öyle huzursuz olmuştu ki, Aprea'ya gecenin üçünde arabanın içinde ve o garip kıyafette ne yaptığını bile soramadı.

"Affedersiniz... Orada olduğunuzu bilmiyorduk. Yoksa ben..." diye kekeledi.

"Yoksa sen ne yapardın, delikanlı?"

"Yoksa ben öyle bir şey yapmazdım. Yemin ederim! Çok, çok affedersiniz."

"Tamam, anlaştık." Danilo'nun mutluluğu yüzünden okunuyordu. "Ceketini bana ver. Yarın sana iade ederim."

"Benim ceketimi mi? Ama bu orijinal bir Avirex... Bana onu hedi..." O iğrenç motosikletçi ceketi delikanlı için çok değerli olmalıydı.

"Ben Arapça mı konuşuyorum? Ceketin! Lafı çok uzatma. Babanı ziyarete gitmemi ister misin?"

"Ama..."

"Aması yok. Hatta pantolonunu ve çizmelerini de ver."

Donazzan kararsızdı.

Oldukça rahat görünen genç kız araya girdi. "Hadi, ver onları. Ne durumda olduğunu görmüyor musun? Aklını kaçırmış, böyle biri sana her şeyi yapabilir." Onca korkudan sonra kendine gelmişti, bir sigara yaktı.

"Kız haklı. Ne halde olduğumu görmüyor musun? Nişanlının sözünü dinlesen iyi edersin."

Kız beyaz duman bulutunu savururken, yine araya girdi: "Ben onun nişanlısı değilim."

Delikanlı bu arada pantolonunu ve çizmelerini çıkarmıştı.

"Ver onları bana. Çabuk." Danilo arabanın penceresinden bir kolunu uzattı ve giysileri aldı. "Ve şimdi de arabayı iteceksiniz, akü boşalmış da."

Niccolò Donazzan, minik mısır koçanına döndü: "Hadi bana yardım et. Aküsü boşalmış."

Kız isteksizce arabanın bagaj kapağına yaklaştı: "Ne sıkıcı iş bu!"

İki genç garajın çıkış kapısına doğru arabayı itmeye başladılar.

Danilo hızlanmalarını bekledi, debriyaja bastı ve ikinci vitese geçirdi. Motor üç kere öksürdükten sonra arkasında beyaz bir duman bulutu çıkararak çalıştı.

Danilo garajın kapısından dışarı çıkarken, kendi kendine bu iki genç de Tanrı'nın yolladığı melekler işte, diye söylendi.

140

Karıncalar kolu oynatıyorlardı ama güçlerini harcarken binlercesi ölüyordu ve onların yerine bedeninin uzak bölgelerindeki mağaralarından yeni karıncalar getiriliyordu.

Rino Zena, kendisine yardım etmek için karıncaların neden canlarını feda ettiklerini anlayamıyordu.

Avucunun içinde olanlar, parmaklarını bükebileceği ve pantolonunun cebinden telefonunu alabileceği şekilde hep birlikte uyum içinde deviniyorlardı.

Aferin. Aferin, size ufaklıklar.

Şimdi Cristiano'yu arayın. Sizden rica ediyorum...

Rino işaretparmağını yeşil tuşa iki kere bastığını düşlemeye çalıştı.

141

Zenaların evinde telefon pek sık çalmazdı.

Hele belli bir saatten sonra hiç.

Danilo Aprea'nın Teresa'ya olan özlem nöbetlerinden biri tuttuğunda, bir dost sesi duymak için akşam on birden sonra onu birkaç kez aramıştı: Rino, Danilo'yu sonuna kadar dinledikten sonra, ona bir daha o saatte telefon edecek olursa bütün dişlerini ağzına dökeceğini söylemişti.

Ama o gece, aylarca süren sessizlikten sonra, telefon ilk kez çalmaya başladı.

Telefonun zili, üst katta uyuyan Cristiano'yu uyandırmak için tam üç dakika boyunca hiç durmadan çaldı.

Cristiano kötü bir düş görüyordu. Ateşi yükselmiş gibi terlemiş ve yatağı terden sırılsıklam olmuştu. Başını kaldırdı ve fırtınanın geçeceğe benzemediğini fark etti. Kırık tahta kepenk pencereye çarpıyordu. Ve dışarıdaki demir kapı rüzgârla birlikte sarsılarak gıcırdıyordu.

Susuzluktan ölüyordu.

Jambon.

Kolunu uzattı, yerde duran şişeyi aldı ve tam içeceği sırada aşağıda çalan telefonu fark etti.

Babam neden cevap vermiyor?

Yatağın içindeki sıcaklığı dışarı atmak için örtüleri bir parça salladı, bu arada telefon hâlâ çalmakta olduğundan, Cristiano bir yandan esneyerek, kendi odası ile babasının odasını ayıran duvara birkaç yumruk salladı ve uykulu bir sesle bağırdı: "Baba! Baba! Telefon! Duyuyor musun?"

Hiç ses yoktu.

Her zamanki gibi, sarhoştu ve o sarhoş olduğunda odasından antilop sürüsü geçse, duymazdı.

Cristiano başını yastığın altına soktu ve bir dakika bile geçmeden telefonun sesi kesildi.

142

Muz tabelası karavanı üstü açık, spor bir arabaya dönüştürdükten sonra, fırtına bu kez de yastıkları, tabakları, Çin yemeklerini ve daha ne varsa her şeyi yerinden kaldırmış, karavanın orta yerine fırlatmıştı.

Çırılçıplak ve tir tir titreyen Beppe Trecca ve Ida Lo Vino, küçük verandadan kalan yerde tek beden halinde

birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Başlarının üstünde gökyüzü kükreyerek biçim değiştirmekte ve dağlar kadar büyük bulutlar binlerce ışık saçarak gökyüzünü tutuşturmaktaydılar.

Parkın içinde yerden kalkan şişme bir bot, nehrin kabaran sularına uçtu.

Fırtınanın gümbürtüsünü bastırmaya çalışan Ida yüksek sesle "Beppe, neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Buradan gitmeliyiz. Aşağı inelim," diye karşılık verdi ve el ele karavandan arta kalanların içinden geçmeyi ve o karışıklığın içinde etrafa saçılan giysilerini bulmayı başardılar.

Puma'nın içine sığındılar.

Neyse ki Beppe'nin arabasında spor çantası vardı. Eşofmanını giydi, kadın da üstüne bir tişörtle bir bornoz geçirdi.

Beppe, ona, hayatında hiç kimseyi bu kadar çok sevmediğini, kendini yeniden doğmuş gibi hissettiğini ve onu kaybetmemek için her şeyi göze alabileceğini söylemek isterdi, oysa sadece sıkıca sarıldı ve fırtınanın silip süpürdüğü kamp alanını birlikte izlemeye koyuldular.

Sonra kadın, onun boynunu hafifçe okşadı ve "Beppe, bunu anlamam biraz zaman aldı ama şimdi kesinlikle eminim, seni seviyorum. Ve bu gece yaptığımız şey yüzünden asla suçluluk duymuyorum," dedi.

Beppe hiçbir şey düşünmeden, "Peki şimdi ne yapacağız? Kocan?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Bilmiyorum... Aklım öyle karışık ki. Sadece seni sevdiğimi biliyorum. Seni deliler gibi seviyorum."

"Ben de, Ida."

"Nehir akar. Ben ona bakarım. Bir araba gider ve ardında gri dumanları ve beni bırakır. Ve bu duyarsız yeşil dünya neden..." Alfa Romeosu ile fırtınanın içinden geçerken Danilo Aprea şarkı söylüyordu.

Yeniden araba kullanmak ne olağanüstü bir duygu.

Ve ellerinin arasında direksiyonu tutmak, ayaklarına üflenen sıcak havayı hissetmek ne büyük zevk. Benzin göstergesinin ibresi yarım deponun üzerindeydi. Arabanın radyosunda Bruno Lauzi'nin en gözde parçası çalıyordu.

Ben ne diye araba kullanmayı bıraktım?

Artık soğuğu hissetmiyordu, zihni nasıl da açılmıştı ve hüzünlü hali de birden geçmiş, yerini alkolün coşkusu almıştı.

Danilo radyonun sesini biraz daha açtı: "...uzun zamandan beri kollarını açmıyor benim gibi hiç kimseye, oysa ben bundan daha fazlasına gerek duyuyorum."

L'aquila başından beri en sevdiği şarkıydı.

Aklına, 1995 yılının sonbaharında Teresa ile yaptığı yolculuk geldi. Bu plağı çok dinlemişlerdi. Hatta birlikte şarkıya eşlik etmişlerdi.

O zamanlar üstü beyaz bir Al12'si vardı.

Teresa'yla yeni nişanlanmışlar ve birlikte Riccione'ye gitmeye karar vermişlerdi. O zamanlar Teresa ne kadar gençti. Kaç yaşında olabilirdi?

On sekiz, on dokuz.

Zayıftı. Şimdi biraz daha şişmanlamıştı ama vücudu hâlâ güzeldi.

Ne güzel bir yolculuktu! Küçük bir pansiyona kapanıp üç gün boyunca sevişmek! Evli de değillerdi. Hemen sonra evlendiler. Düğüne Teresa'nın ailesi katılmamıştı. Çünkü kızlarının bu kadar genç yaşta ve de işsiz biriyle

evlenmesini istemiyorlardı.

Danilo gururlu bir gülümsemeyle, "Ama Teresa onları hiç takmadı. O benimle evlenmek istiyordu," dedi.

Laura'yı dünyaya getirdiği gün bile sakinliğinden bir şey kaybetmedi. Ebeye şöyle demişti: "Kocamı da içeri alın. Elini tutmak istiyorum."

Danilo yüksek sesle, "Kocam," dedi. Ve yineledi: "Benim kocam."

144

Bunu nasıl akıl edememişti?

Karıncalar onun yerine konuşamazlardı.

Boşu boşuna edilen telefon yüzünden bir sürü karıncayı öldürmekle yanlış yapmıştı.

Bedeninin içinde hapsolan Rino Zena, karıncaların gerçekten kolunu oynatıp oynatmadıklarını, doğru tuşa basıp basmadıklarını bile bilmiyordu. Üstelik artık hiçbir şey hissetmiyordu. Yağmur kesilmişti. Bir anda. Mor gökyüzü, ufuk çizgisine doğru mavi tonlarındaki bulutlarla kaplanmaktaydı.

Çok fazla sessizlik var. Belki de beni diri diri gömdüler.

Annesi, *"Yeryüzündeki her canlı, öldüğünde yalnızdır,"* derdi.

Ama yanılıyordu: Öldüğün zaman, seni yalnız bırakmayan karıncalar var.

Sıra sıra dizilmişlerdi, sessizce ona bakıyorlardı. Sadece antenlerini oynatıyorlardı. Üstünde milyarlarca küçük göz hissediyordu.

Karıncacıklar, sizden rica ediyorum, bir kez daha deneyin. Son bir telefon daha. Lütfen.

145

Cristiano Zena, başı yastığının altında, kalçasını devindirerek kendini beşik gibi sallar ve uyumaya çalışırken, bilinçaltının diplerinden, gördüğü düşün bölük pörçük bazı görüntüleri su yüzüne çıkan parçalar gibi geri geldi ve aynı hüzün boğazını düğümledi.

Nedenini hatırlamıyordu ama düşünde çok çaresizdi (belki de yapmasını bilemediği bir şey yüzündendi) ve işini bitirmeye karar vermişti.

Okuldaki spor salonunun banyosundaydı ama burası biraz farklıydı. Bir kere, olduğundan bin kere daha büyüktü, ayrıca, pek çok duş vardı, hepsinden sıcak su ve buhar çıkıyordu. Tam orta yerde bir küvet vardı, yüksek ayaklı, eski tür küvetlerdendi ve Cristiano onun içindeydi, sular omzuna kadar geliyordu.

Kendini öldürmesi ve de acele etmesi gerekiyordu, birileri içeri girip onu çırılçıplak yakalarsa, rezil olurdu. Sınıf arkadaşları birazdan içeri doluşurlardı. Spor salonunda basketbol oynayanların sesleri geliyordu. Birbirlerine seslenişleri. Topun potaya çarpan sesi.

Dikdörtgen, paslı jiletiyle eski tip sustalı bir usturayı sıkı sıkı elinde tutuyordu. Sakin ve korkusuzca damarlarını kesmişti ama kan akmamıştı.

Bir yerini kestiğinde hep böyle olur, biraz zaman geçince kan fışkırmaya başlardı; ama bu kez en azından bir dakika geçmişti.

O zaman Cristiano yarayı incelemişti, kenarlarından karıncalar çıkıyordu ve her birinin ağzında yeşil yaprak parçaları vardı.

Sonra uyanmıştı.

Yeniden uykuya dalınca, arkası gelen o karabasanlardan birini görmemeyi umdu.

Telefon yeniden çalmaya başladı.

Demek numarayı şaşırmamışlardı...

"Of ne can sıkıcı bir şey!" diye oflayarak yatağından kalktı ve atleti ve donuyla karanlık koridora çıktı. Çok soğuktu ve bedeninin sıcaklığı bir anda kayboldu.

Babasının yattığı odanın kapısını açtı ve elini duvarda gezdirerek düğmeyi buldu.

"Baba, duymu..."

Yatak boştu.

Aşağıdadır.

Yarım metre öteden telefonu duymadığına göre, beyni tümden çürümüş olmalıydı.

146

Danilo Aprea sonsuza kadar araba sürebilirdi. İnsanın yüzünü güneye çevirerek, fırtınalar, yılanlar ve akreplerle dolu boz toprakları arkasında bırakması ne güzeldi.

Calabria'ya kadar aşağı. Hatta Sicilya'ya. Ve oradan da aşağıya. Afrika'ya. Daha da aşağıya. Çöller. Savanalar. Nil Nehri. Timsahlar. Zenciler. Filler. Güney Afrika. Ta... şeye kadar... Neydi onun adı? *Horn Burnu* muydu? Okyanusun sessizliğini seyretmeye Afrika'nın en ucuna.

"... giden bir otomobil hatırlatıyor yaşadığımı bana, senin bana veremeyeceğinden daha fazlasına..." Bruno Lauzi şarkı söylemeyi sürdürüyordu. Danilo da elini arabanın ön konsoluna vurarak tempo tutuyordu.

Güney Afrika'da her şeye yeniden başlayacaktı. *Bu az gelişmiş ülkelerde bir parça girişimci olmak yeterli, beş dakikada güzel bir iş kurabilirsin.* Genç bir kadın bulacaktı, kendisinden çok daha genç olacaktı ve ona bir de çocuk yapacaktı.

Sonra da Teresa'yı arayacaktı. "Selam, ben Danilo, Güney Afrika'dayım, sadece sana bilgi vereyim dedim,

ben ölmedim, aksine çok çok iyiyim ve bir de çocuk yaptım, bir kızla..." ayağıyla gaz pedalına basarken düşsel konuşmasını yaptı.

Hız göstergesinin ibresi yüz kırka çıktı. Yolun iki yanındaki sokak lambaları şimdi bir ışık tüneline dönüşüyordu.

Bankaya giden üstgeçide girdi.

147

Telefon çalmayı sürdürürken, Cristiano da babası olacak o koca sarhoşa ağzına geleni söyleyerek alt kata iniyordu.

Oturma odası karanlıktı, sadece açık kalmış televizyonun mavi ışığı odanın bir köşesini aydınlatıyordu. Ekranda, grafikler çizen, kırçıl perçemi alnına düşmüş, fırça bıyıklı bir adam vardı.

Şezlong boştu. Battaniye dertop olmuştu. Soba sönmüştü.

Nerede?

Telefona doğru koşarken, pencerenin önünden geçtiği sırada, anayola kadar tüm avluyu gün gibi aydınlatan elektrikli kırmızı damarlar gökyüzünün mor perdesinde yansıdı.

Minibüs yok.

Neden cevap vermediği anlaşıldı.

Demek boş yere canını sıkmıştı. "Vurgun işinde yokum ben... Ben böyle, ben şöyle..." Ama gitmişti işte. Bu da garipti. Babası çok zor karar değiştiren biriydi. Kendine yeni bir orospu aramaya gitmiş de olabilirdi.

Her zamanki soytarı işte. Telefondaki de o olsa gerek.

Cristiano dengesiz bir sıçrayışla şezlongun üstünden geçti, bir ayağı pizza kutusuna girdi, ötekiyle de bira şişesine çarptı ve şişe odanın ortasına kadar yuvarlandı. Bir

dilim jambon topuğuna yapışmıştı. Ahizeyi kaldırdı ve mikrofona haykırdı: "Alo, baba?!"

Pencereleri titreten bir gök gürültüsü kulağını sağır etti.

Cristiano diğer kulağını eliyle kapadı. "Alo?! Alo, baba? Sen misin?!"

Sessizlik.

"Alo?! Alo?!"

Tekken!

Korku damarlarının içinde kıvrılarak ilerlerken, bağırsakları sancılı bir kasılmayla düğüm düğüm oldu, hayaları bacaklarının arasında büzüştü.

Oydu. Tekken. Emindi. Öcünü almak istiyordu.

Ona yaptıklarını ödetmek için babasının evden çıkmasını beklemişti.

Derin bir nefes aldı ve öfkeyle bağırdı: "Tekken, sen misin?! Sen olduğunu biliyorum! Konuş, bok herif! Ne o, cesaretin mi yok? Cevap ver!"

Yağmur, sanki gök yarılmış gibi birdenbire ve delicesine camlara inmeye başladı ve aynı anda televizyonun ekranı da karardı. Cristiano bir anda karanlıkta kalıverdi.

Sakin ol. Sadece ışıklar söndü.

"Sen misin, Tekken? Söyle artık! Sensin!" Aynı sözleri pek inanmadan bir kez daha yineledi.

Bir parmağıyla topuğundaki jambon dilimini aldı, buz kesmiş bir halde kendini kanepeye attı ve Tekken'den gelecek ***klik*** sesini bekleyerek, kulağına bastırdığı ahizeyle sessizce oturdu.

148

Rino Zena, Cristiano'nun sesini duyduğunu sandı.

Ama öyle uzaktan geliyordu ki belki de sadece ona öyle gelmişti.

Keşke onunla konuşabilseydi. Karıncalar kolunu kımıldatmayı başarmışlarsa, belki ağzının, çene kemiklerinin ve dilinin de hareketini sağlar ve onu konuşturabilirlerdi.

Ama böcekler için bu iş fazlasıyla zordu.

Şimdi asıl sorun mor gökyüzünü kaplayan karanlığı onun, taşlı çölün ve karıncaların üstüne taşıyan o büyük kara bulutlardı.

Evet, denemeliydi.

149

Danilo Aprea üstgeçitten çıktı ve gırtlağını parçalarcasına şarkı söyleyerek Enrico Fermi Sokağı'na girdi: "...kollarını açmıyor benim gibi hiç kimseye, oysa ben senin bana vereceğinden daha fazlasına gerek duyuyorum..."

Banka oradaydı. Tam arabanın karşısında.

Danilo, madalyonundaki *Padre Pio*'yu öptü, oturduğu koltuğa yerleşirken arabayı bankamatiğe yöneltti.

Bruno Lauzi ile birlikte bağırdı: "...giden bir otomobil, hatırlatıyor yaşadığımı bana..."

Sağ tekerleği yüz altmış kilometre hızla kaldırıma çarptı ve aksından ayrıldı, araba tepeüstü, kendi çevresinde dönmeye başladı ve tarihî merkez dedikleri bu alana araçların girmesini engellemek için belediyenin sonradan yerleştirdiği beton çiçek saksılarını kesekâğıdı gibi buruşturdu.

Danilo başıyla ön camı patlattı ve beton çiçek saksılarının üstünden uçarak bisikletlerin park edildiği ızgaralardan birine yüzüstü yuvarlandı.

Kolları iki yana açılmış halde yere yapıştı ama sonra yavaş yavaş, sanki yeniden diriliyormuş gibi ayağa kalktı ve trafiğe kapalı alanda yalpalayarak yürümeye başladı.

Yüzünün yerinde şimdi kanlı etten ve cam kırıklarından bir maske vardı. Görme işlevini hâlâ sürdürebilen tek gözüyle yeşilimtırak bir ışık demeti görüyordu.

Banka.

Vurmuştu.

Tıpkı kollu kumar makinesi gibi ağzından peş peşe paralar kusan makineyi görüyordu. Ama bozuk para yerine, halı kadar büyük ve yeşil renkli banknotlar çıkarıyordu.

Zenginim.

Onları toplamak için yere çömeldi ve o sırada ağız dolusu kan, sümük ve dişlerden oluşan pütürlü bir karışımı tükürdü.

İnanamıyorum. Ölüyorum galiba...

Gülebilseydi, gülecekti.

Hayat ne kadar da garip...

Emniyet kemerini takmayı akıl etmiş olsaydı, ön camdan dışarı fırlamayacaktı ve belki de kurtulacaktı, oysa Laura... Laura ölm...

Yere düştü; ölüm onu yağmur altında yatarken bulduğunda o, yerden paralarını toplar gibi parmaklarını kımıldatıyor ve hâlâ gülüyordu.

150

Beppe Trecca heyecandan kabaran yüreğiyle arabayı sürmekteydi. Evine dönen Ida'nın Opel'inin kırmızı farları önünde gidiyordu.

İnanmakta zorlanarak boyuna başını sallıyordu. Önce Ida ile sevişmişti, ardından karavan parçalanmıştı ve onlar bir macera filmindeki sağ kurtulan kahramanlar gibiydiler... İnanılmaz bir şey olmuştu.

Gecenin sonunu birlikte geçiremeyecek ve günün ilk ışıklarını sarmaş dolaş karşılayamayacak olmalarını

kabul etmek zor, çok zordu.

Otuz beş yıllık hayatında böyle bir cinsel ilişki yaşamamıştı, hiç bu kadar yoğun ve...

Gizemli? Evet, gizemli.

Mutlulukla gülümsedi.

Karavanın, Oz *Büyücüsü*'nün evi gibi parçalanmasından kısa bir süre önce onun, *"Beppe... Beppe... Aman Tanrım, gelmek üzereyim... Geliyorum! Geliyorum!"* diye mırıldandığını duymuştu.

"Büyük başarı," diyerek kendi kendini kutladı.

Yaşanan doğal felaketlerin ortasındaki o kucaklaşma, öyle basit bir düzüşmeyle kurulamayacak bir birlikteliği kanıtlamıştı. Ayrılmadan önce Ida ona sımsıkı sarılmış ve ağlamaya başlamıştı, sonra da ona, "Beppe, beni gerçekten istiyor musun?" diye sormuştu.

"Elbette."

"Peki, çocuklarımla birlikte olursa?"

"Elbette."

"O halde sonuna kadar gidelim. Mario ile konuşalım ve ona her şeyi anlatalım."

Beppe Trecca hayatında ilk kez hiç duraksamadı: "Elbette. Onunla ben konuşurum."

Telefonu çalmaya başladı.

Ida.

Hemen yanıtladı.

"Beppe, aşkım, ben buradan dönüyorum. Sen ikimizin yerine uyu, çünkü ben uyuyamayacağım. Yeniden görüşeceğimiz güne kadar hep seni düşüneceğim. Seni hâlâ içimde hissediyorum."

Sosyal hizmetler görevlisi yutkundu. "Ben de dudaklarım yeniden dudaklarına kavuşuncaya kadar huzur duymayacağım."

"Seni yarın arayayım mı?"

"Elbette."

"Seni seviyorum."

"Ben daha çok."

Ida'nın arabası sağa sinyal vererek Varrano'ya giden çevre yoluna dönerken, Beppe Trecca bir melodramı çağrıştıran tonlamayla hayalî konuşmasını yaptı: "Mario, sana bir şey söylemem gerekiyor. Ben senin karına âşık oldum. O da beni seviyor. Biliyorum... Zor bir durum ama insanın hayatta böyle şeyler olabileceğini hesaba katması gerekir. Gerçekten çok üzgünüm. Ama aşkın gücü her şeyden üstündür. Aynı duyguları paylaşan iki kişi birbirini buldu; bu durumda senden ricam, bize engel olmaman."

Mutlu bir ifadeyle CD tuşuna bastı ve Bryan Ferry ile birlikte şarkı söylemeye başladı: "*More than this...*[1]"

151

O kahrolası Tekken'i arkadaşlarıyla alaylı alaylı gülüşürken görür gibiydi. Cristiano Zena, o aptalca şakada bu kadar eğlenecek ne olduğunu anlayamıyordu.

Yarından başlayarak, nasıl davranmam gerektiğine dikkat etmeliyim. Kanepeye uzandı ve ayak başparmaklarını bir eliyle yakaladı. *Tekken beni cezasız bırakmayacak.*

Bir gök gürlemesi tam başının üstünde patladı ve tuhaf bir stereosonik efektle onu telefonun hoparlöründe kuvvetli bir cızırtı olarak işitti.

Cristiano ağzını ardına kadar açtı ve korkudan bağırmamak için bir eliyle kapattı.

O burada! Yakında! Yalnız olup olmadığımı anlamak için aradı.

1. (İng.) Bundan daha fazlası... (Ç.N.)

Ahizeyi bıraktı ve koşarak kapıya bakmaya gitti. Bütün sürgüleri çekti ve emniyet zincirini taktı.

Pencereler!

Bütün kepenkleri indirdi, hatta banyonun ve mutfağınkileri de, sonra karanlıkta yalpalayarak, telefona döndü.

Kanepenin yastıklarının üstünde bıraktığı ahizeyi eline aldı. Hâlâ hattaydı. "Tekken, soysuz piç... Burada olduğunu biliyorum... ben aptal değilim. Sana bu evden uzak durmanı öneririm..."

Minibüsün olmadığını görmüş olabilir mi?

"...babamı uyandırmamı istemiyorsan. Anladın mı, salak herif?" Gözlerini yumdu ve duymak için ahizeye yoğunlaştı. Bir süre sadece kesik kesik kendi nefes alışını duydu; ama sonra orada başka bir ses daha olduğunu fark etti. Ahizeyi iyice kulağına bastırdı ve nefesini tuttu.

Neydi bu?

Hışırdayan bir şey, rüzgâr ve yaprakların üstüne yağan yağmur, yağmur damlalarının ağaçların üstüne düşerken çıkardığı ses...

Burada dışarıda.

Tükürüğü kurumuştu. Bağırsaklarının kuru bir paçavra gibi kasıldıklarını hissetti.

Ama başka bir şey vardı. Çok az duyulabiliyordu. Bir hırıltı gibi. Sanki astımlı biri gibi. Ya da yaralı. Biri...

...Otuzbir çekiyor.

Cristiano tiksinerek yüzünü buruşturdu ve öfkeyle patladı: "Kimsin? Bir manyak mısın? Yanıt ver, soysuz piç! Yanıt ver!"

"*Korkudan donuma edeceğim,*" diye eklemek isterdi.

Hadi durma kapat... Daha ne bekliyorsun? Fişi çek. Kapının iyice kapalı olup olmadığını kontrol et ve yatağına gir.

Sonra ona adıyla seslenen bir ölünün sesini duydu.

152

Karıncalar, "Cris...tia...no..." dediler.

Rino Zena'nın dili, birbirine kaynaşan karıncalar gibi topaklaşmış kara bir kütleydi. Ve dudakları, dişleri, çene kemiği, damağı da düzenli biçimde devinen, dev bir koreografinin dansçıları gibi oradan oraya yer değiştiren ve onu oğluyla konuşturabilmek için canlarını feda eden karıncalarla kaplıydı.

153

Cristiano Zena "Baba?!" diye bağırdı ve bağırırken bankamatik operasyonunun kötü gittiğini ve babasının kurşun yağmuruna tutularak delik deşik olduğunu, kanı oluk gibi yerde akarken polis ekiplerinin peşinden geldiğini ve yolun kenarındaki bir telefondan onun adını söylemeye çalıştığını anladı. "Baba..." dedi ve arkasını getiremedi. Boğuluyordu, birisi odanın içindeki bütün havayı emmiş olmalıydı. Ciğerlerinde kalan azıcık nefesle, "Baba?! Baba, ne oldu? Sen yaralı mısın? Baba?! Baba?!" diye bağırdı.

Birdenbire sesi sonuna kadar açılmış olarak televizyon çalışmaya başladı. Ve ekranda bir grafik çizen kırçıl perçemli, fırça bıyıklı adam belirdi, bir saplantı gibi, "Değişkenliği söz konusu olan x, y, z..." diye bağırıyordu.

154

Ama neden artık bir şey duyamıyordu?

Rino Zena, karıncaların Cristiano'nun adını söylediklerinden emin değildi, hatta telefon etmeyi başardıklarından da.

Canlı karıncaların sayısı artık çok azalmıştı.

Acaba sağ kalanlar bu işi başarabilecekler miydi?

Fırtına var gücüyle evini boğmak ister gibi kucaklarken, Cristiano Zena mikrofonda yalvarıyordu: "Baba?! Baba?! Yalvarırım, yanıt ver, yalvarırım! Neredesin?"

Bekledi ama bir yanıt alamadı.

Bağırmak, her şeyi kırmak istiyordu.

Sakin ol. Sakin. Başını geriye attı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı, sonra: "Baba, dinle beni, lütfen. Bana nerede olduğunu söyle. Sadece nerede olduğunu söyle, ben geleceğim," dedi.

Hiç.

Babası artık yanıt vermiyordu ve Cristiano, boğazını tıkayan saran dikenli telin eridiğini ve sıcak lavlar gibi göğsüne aktığını hissetti ve...

Sakın ağlayayım deme!

... bir eliyle ağzına kapattı ve gözyaşlarını tuttu.

Bok herif, neden cevap vermiyorsun?

Çok fazla bekledi, ona saatler geçmiş gibi geldi, ama arada bir aynı şeyi yineledi durdu: "Baba, baba...?"

(Neden cevap vermediğini biliyorsun.)

Hayır, bilmiyorum.

(Biliyorsun...)

Hayır! Siktir ol git.

(Öyle işte)

Hayır! Hayır!

(Öyle...)

ÖLDÜ, TAMAM. ÖLDÜ.

İşte bu yüzden artık yanıt veremiyor.

Çekip gitmişti. Sonsuza kadar yoktu.

Olacağını ta baştan beri bildiği şey olmuştu. Çünkü Tanrı bokun biridir ve er geç her şeyini alır.

156

Ya bu cehennemse?

Rino Zena ağzı olan o kocaman mağarada karıncaların arasındaydı.

157

Cristiano Zena, *her şeyini alır. Her şeyi...* diye inledi, bacakları onu daha fazla taşıyamadı, yere çöktü, televizyonun karşısında ağzını ardına kadar açtı ve sessiz bir çığlık attı, kendi kendine o anın çok önemli bir an olduğunu yineledi, hayatının sonuna kadar hatırlayacağı bir andı o, tam babasının öldüğü andı ve ölürken onu telefonda duymuştu. Bu durumda her şeyi belleğine kazımalıydı, tek tek, her ayrıntıyı; o, yaşamının en kötü anıydı ve o anda olan hiçbir şeyi kaçırmamalıydı: yağmuru, yıldırımları, ayağının altındaki jambonlu pizzayı, televizyondaki fırça bıyıklı adamı ve terk edeceği o evi. Ve karanlığı. Her taraftan onu kuşatan o karanlığı elbette hiç unutmayacaktı.

Burnunu çekti ve cılız bir sesle konuştu: "Sana yalvarırım, baba! Yanıt ver! Bana yanıt ver... Nereye gelmem gerekiyor? Bana bunu yapamazsın... Doğru değil." Kanepeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, elinin tersiyle sümüklerini sildi ve başını tutarak hıçkırmaya başladı: "Bana nerede olduğunu söylemezsen... Ben nasıl yaparım... Ben nasıl yaparım... Nasıl yapabilirim... Yalvarıyorum, Tanrım... Sana yalvarıyorum... Bana yardım et. Tanrım sen bana yardım et. Senden şimdiye kadar hiçbir şey istemedim... Hiçbir şey."

158

"San Rocco... Agip... p..."

159

Cristiano ayağa fırladı ve bağırdı: "Geliyorum, baba! Geliyorum! Hemen geliyorum! Sen sakin ol! Şimdi geliyorum! Ben her şeyi hallederim." Emin olmak için bir süre daha öylece bekledi, sonra ahizeyi yerine bıraktı ve oturma odasında bir ileri bir geri zıplamaya başladı, ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

O *halde... O halde... Aklını çalıştır Cristiano. İyi düşün.* Başını ellerinin arasında tutuyordu. O *zaman... Agip benzin istasyonunda. Agip benzincisi San Rocco'nun neresinde? Hangi benzinci? San Rocco'ya dönen yolun üstündeki benzinci miydi? Yoksa oraya gelmeden önceki miydi? O Esso benzincisi değil miydi? Evet, o, Esso'ydu.*

Durdu ve yanaklarını tokatlamaya başladı. *Hatırla. Hatırla. Hatırla. Hadi. Hadi. Hadi.*

Hayır, hatırlayamıyordu ama önemi de yoktu, nasıl olsa onu bir şekilde bulacaktı.

Merdivenleri üçer üçer çıktı. Koşarak odasına gitti ve giyinmeye başladı, bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu: "Bekle... Bekle... San Rocco'da hiçbir tane Agip benzincisi yoktu ki... Bir tane vardı, o da çevre yolunu geçtikten sonraydı. Ormanın yakınında. Oto yıkaması olan. Tamam! Çok iyi anladım." Pantolonunu giydi. "Çabuk! Çabuk! Çabuk! Hemen geliyorum, baba! Ayakkabılarım nerede?"

Her şeyi havaya fırlattı. Yatağını kaldırınca, ayakkabılarını gördü. Giymek için yere oturduğu sırada, bir an durdu ve başını sallamaya başladı.

Ben oraya nasıl gideceğim?

Çok çok uzaktaydı.

Birden aklına geldi, yatmaya gittiği sırada babası ona Danilo ile Dört Peynir'i beklediğini söylemişti.

O *halde onlar buraya ne ile geldiler?*

Boxer'le.

Tamam!

Paldır küldür aşağı inerken, ayakkabısının bağcıklarına takıldı ve basamakların kalanını uçarak indi. Yerden kalktı ve...

Bana bir şey olmadı, bana bir şey olmadı.

...yağmurluğunu üstüne geçirdi ve topallayarak evden çıktı.

160



161

Boxer neredeydi?

Cristiano bütün avluyu aramış, hatta anayolun kenarındaki demir kazığa kadar gitmişti; Dört Peynir onu genellikle oraya bırakırdı; ama lanet olası motosiklet ortada da yoktu.

Bu da demek oluyordu ki, Dört Peynir gelmedi. Belki de babam onu almaya gitti. Anlamıyorum.

Peki, şimdi San Rocco'ya nasıl gidecekti?

Tepeden tırnağa sırılsıklam ıslanması için sağanağın altında iki dakika durması yetmişti. Gökyüzünden aşağı kovalar dolusu sular dökülüyordu ve her şimşek çaktığında, Cristiano, başının üstündeki bulutların alev aldığını görüyordu.

Oraya çaresiz yürüyerek gitmeye karar verdi; anayola çıktı ama yirmi metre bile gidemeden vazgeçerek geri döndü.

Nereye gidiyorum? Orası çok uzak.

Agip benzincisinin bulunduğu yerin kaç kilometre uzakta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

*Otostop ya*psam?

(Boş ver. Etrafta tek bir canlı yok.)

Otobüs?

(Saat on birden sonra otobüs yoktur)

Avucunun içiyle alnına bir şaplak indirdi.

Dört Peynir'i ya da Danilo'yu aramalıydı. *Tabii ya!* Bunu daha önce nasıl düşünememişti.

Evin kapısına kadar hiç durmadan koştu, kapının kolunu tuttu ve çevirdi. Kapı açılmadı. Ölmek üzere olduğunu düşünerek cebinde anahtarlarını aradı.

Yoktu.

Onları evde unutmuştu.

Bütün kepenkleri de indirdim.

Yerden bir saksı aldı ve kapıya doğru fırlattı, yetmemişti, basamakları tekmeledi ve yağmurun altında ulurcasına "Neden on dört yaşında değilim ve neden hâlâ bir küçük motosikletim yok?" diye bağırarak lanet okumaya başladı.

Şimdi, tam şu anda küçük bir motosikletim olsaydı...

(Yeter artık! Aklını çalıştır!)

Bunu çok isterdi ama yapamıyordu. Aklına bir şey gelir gibi olduğunda, bir başkası onu alıp götürüyordu.

Babası Renault'u tamir etmiş olsaydı... Şimdi onu kullanabilirdi.

(Evet ama tamir etmemişti. Bu durumda...)

Aklı başından gidiyordu. Kendini babasına giden bir motosikletin üstünde hayal ediyordu.

Biraz büyük bir motosiklet olsaydı, daha iyi olurdu...

Cristiano gözlerini yumdu, başını geriye attı ve ağzını açtı.

Bisiklet!

Ne salaktı, tabii ya, garajda bir bisiklet vardı.

Evin arkasını dolandı, saksıyı kaldırdı ve altındaki anahtarı aldı. Anahtarı kilide soktu ve fıtık olmayı göze alarak, demir kepenkleri kaldırdı, floresan lambayı açtı ve işte bisiklet, yeşil gri renkli bir dağcı bisikleti tekerleklerinden bir kanca ile duvarda asılı duruyordu.

Babası onu altı ay önce hediye etmişti. Biriktirdiği yakıt puanlarıyla almıştı. Ama Cristiano bisikletlerden hoşlanmazdı, onun için varsa yoksa motosikletti. Selesinin ve gidonunun üstündeki şeffaf plastikler hâlâ duruyordu.

Cristiano eski bir radyonun üstüne çıktı ve bisikleti aşağı çekti. Her yanı toz içindeydi ve lastiklerinin havası da neredeyse inmişti. Bir an pompayı aramak konusunda kararsız kaldı.

Vaktim yok.

Bisikleti omuzladı ve yola kadar taşıdı, bir süre koşturduktan sonra üstüne atladı ve hayatında ilk kez pedal çevirmeye başladı.

162

Puma marka araba bir torpido balığı gibi, yağmurda sessizce ilerlerken, Beppe Trecca boğazını yırtarcasına "*More than this... there is nothing...*" diye şarkı söylüyor, başını sileceklerin ritmiyle sağa sola sallıyordu.

İngilizce'yi kıvırabildiği söylenemezdi ama büyük Bryan Ferry'nin her söylediğini anlamıştı.

Bundan daha fazlası yok.

Çok doğru. Gerçekten de daha fazla ne isteyebilirdi? Ida Lo Vino onun için, o da Ida için deli oluyordu. Bu

bir gerçekti, tıpkı o gece dünyanın sonunun gelmiş gibi olması kadar gerçekti.

Sosyal hizmetler uzmanının yüreği ertesi gün havanın yeniden açacağını ve güneşin yeniden pırıl pırıl parlayacağını düşünecek kadar büyük bir sevinç ve aşkla doluydu.

Kendimi Tanrı gibi hissediyorum.

Yeniden karavanı düşündü. Muzu düşündü.

Ne hale geldiğini görünce Ernesto kendini öldürecekti.

Ama onun gibi sözde tedbirli biri doğal afetleri kapsayan bir kasko yaptırmamışsa, şaşarım. Ayrıca, doğrusu bu maddi konuları, kim takar.

Canı dans etmek istiyordu. Bir zamanlar belediyenin düzenlediği samba kursuna gitmiş ve dans etmenin zevkine varmıştı.

Ida da dans etmekten hoşlanır

Ama biraz daha ritimli bir şey gerekirdi. Araba kapısının içindeki cepten CD kutusunu aldı ve içinde daha çok dans müziği olan bir CD aramaya koyuldu. Aslında doğru dürüst bir şey yoktu. Supertramp, Eagles, Pino Daniele, Venditti, Rod Stewart. Kutunun son bölmesinde bir Donna Summer koleksiyonu buldu ve hemen CD'çalara yerleştirdi.

Harika.

Sesini sonuna kadar açtı.

Kadın şarkıcı bağırmaya başladı: "*Hot stuff. I need hot stuff.*" Ve Beppe de arkasından.

Hot stuff. Sıcak şey. Sıcak bir şeye gereksinimim var.

Beppe, "Demek sen de Ida gibi yaramaz bir kızsın," diye mırıldandı.

Ida'nın sekse susamış bir azgın olabileceği kimin aklından geçerdi? Onun gibi gönüllüler grubunun çalışmalarını düzenleyen, o sessiz ve utangaç kadının, o sevgi

dolu annenin içinde öyle bir ateş olabileceğini düşünmek bile hayallerinin ötesinde bir şeydi.

Zevk dolu bir ürperti boynunun arkasından yükseldi ve omurgasındaki sinirleri alevlendirdi.

Ya ben? Ben de Masada Kalesi gibi düşmemek için direniyordum. Hiç yıkılmadan. Bir kaya gibi.

Üç Zanax tableti ve kavunlu votka erken boşalmasını engellemiş olmalıydı.

Başka bir müzik. Başka bir müzik gerekiyordu. Donna Summer'i çıkardı ve Rod Stewart'ın CD'sini taktığı sırada arabanın ön tarafında bir çarpma sesi duydu ve o sırada bir karaltı ön camın sağından aşağı kaydı.

Beppe bir çığlık attı, hiç düşünmeden fren pedalına sonuna kadar bastı ve ıslak asfaltın üstünde çıldırmış bir sörf gibi dönmeye başladı, sonra yolun kenarındaki bir kavak ağacının gövdesine yarım metre kala durdu.

Beppe, kolları korkudan kaskastı kesilmiş ve elleri sımsıkı direksiyona yapışmış halde derin bir of çekti.

Siktir, canına yandığım!

Az daha son sürat ağaca çarpacaktı.

Ne olmuştu?

Bir şeye çarpmıştı.

Bir ağaç kütüğü. Bir köpek. Bir kedi. Ya da bir martı.

Denizlere dökülen atıklar yüzünden evlerini terk etmiş bir dolu hayvan vardı çevrede.

Farların ışığı gözlerini kör etmiş olmalıydı.

Radyoyu kapattı, emniyet kemerini çözdü ve başına geçirdiği bir Esselunga poşetiyle arabadan indi. Puma'nın ön kaportasının çevresinde döndü ve yumruklarını sıkarak çığlık attı: "Hassiktir!!"

Daha da yeni kaportacıya götürmüştüm.

Sağ ön tekerleğin üst kısmı içeri göçmüştü ve kaportada da ezikler vardı. Ayrıca sağ silecek de yamulmuştu.

Koşarak arabaya binerken kendi kendine sordu: *İyi de ben neye çarptım? Kara bir ayıya mı? Acaba sigorta şirketi böyle bir hasarı karşılar mı?*

Arabanın kapısını kapattı, vitesi bire taktı ama sonra aklına bir şey takıldı ve bu kez geri vitese geçirerek geriye doğru gitmeye başladı.

Merakımı gidermek istiyorum...

Elli metreden az giderek durdu. Arka farlarının beyaz ışığında, asfaltın kenarında iki büklüm duran kahverengi bir şey gördü.

İşte orada!

Bir köpek! Kahrolası bir köpek.

Üç metre kadar ilerledi ve köpeğin, tabanlarında Nike yazan bir çift spor ayakkabı giydiğini fark etti.

163

En azından on kilometre gitmiş olmalıydı ve daha San Rocco tabelasına rastlamamıştı.

Belki de onu kaldırmışlardı. Ya da belki ben görmeden geçtim.

Cristiano bomboş anayolun ortasında pedal çeviriyordu. Dinamonun ürettiği zayıf ışık, tekerleğin önünde uzayan yolun ancak birkaç metresini aydınlatmaktaydı.

Soğuktan titriyordu ama ceketinin içi hamam gibiydi. Yağmur gözlerine sanki iğneler batırıyordu, ensesi ve ayak bilekleri buz tutmuştu. Çenesiyle burnunu artık hissetmiyordu.

Lastikleri şişirmemekle büyük aptallık etmişti. Şimdi üç katı güç harcıyordu. Yol ayrımını en kısa sürede bulamazsa, bacaklarının duracağından emindi.

Arada bir çakan şimşeğin elektrik yüklü ışığı fırtınanın yerle bir ettiği karanlık tarlaları bir an için gündüz gibi aydınlatıyordu.

Babasının sesini telefonda duyduğundan beri yarım saatten fazla geçmiş olmalıydı.

Bir motosikletim olsaydı... Çoktan varmıştım.

Yapacak bir şey yoktu, yine saplantı halinde durmadan motosikletleri düşünüyordu.

Alman plakalı, römorklu bir kamyon, dev bir balina gibi sessizce yaklaşmış ve derinden gelerek güçlü kornasının eşliğinde sarı ışıklarını üstüne tutmuş, tam arkasında duruyordu.

Cristiano kendini yolun kenarına zor attı.

TIR çok yakınından onu sıyırarak ve de baştan aşağı yıkayarak geçti

Korkusu geçip kendine gelmek üzereyken, karşısında duran mavi tabelayı gördü:

SAN ROCCO 1000 METRE

Demek geçit yolu vardı ve de yaklaşmıştı!

Parmakları gidona yapışmış ve burnu buz tutmuş olmasına rağmen, Cristiano selesinin üstünde doğruldu, öne yaslandı, dişlerini sıkarak, laktik asit yüklü bacak kasları, paslanmış dişliler gibi sertleşen pedalların üstünde inip çıkarken var gücüyle bağırdı: "Yürü, Pantani! Yürü!" Sonunda bütün hızıyla virajı döndü ve iki büklüm ilerlerken dönemecin arkasındaki içi su dolu çukura girdi. Tekerlekler yol tutuşunu kaybetti ve bisiklet buz pistinde gider gibi kaydı.

Gözlerini yeniden açtığında, kendini yerde yatarken buldu. Ayağa kalktı ve bir şey oldu mu diye kendini yokladı. Bir avucunun içi çizilmiş, kot pantolonunun bir diz kapağı parçalanmış ve ayakkabısının altı asfaltta erimişti, ama başka da bir şey olmamıştı.

Gidonu düzeltti ve yine yola koyuldu.

164

Ben bir insanı ezdim.

Beppe Trecca başını çevirmiş, arabanın arka camından sabit gözlerle yolun üstündeki torbaya bakmayı sürdürüyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, koltukaltları buz kesmişti.

(Git bak.)

Benim suçum değil. Ben çok yavaş gidiyordum.

(Git bak.)

O deli, yolu kontrol etmeden karşıya geçmeye kalkmış olmalı.

(Sen de CD takmakla uğraşıyordun.)

Bir an... Sadece bir an sürdü...

(Git bak!)

Ya o...

(Git bak!!)

Yaralı olsa gerek. Belki durumu çok kötü değildir

(GİT!!!)

Kuruyan ağzındaki dilini dişlerinin üstünde gezdirdi ve "Gidiyorum," dedi.

165

San Rocco'ya giden yol daha dardı ve kenarlarında da fosforlu kilometre taşları yoktu.

Cristiano Zena pedal çeviriyor ve başı önünde asfalt yolun üstündeki beyaz şeridi izliyordu. Rüzgâr kesilmişti, bisiklet farının zayıf ışığında ince ince, sicim gibi yağan yağmur, bir cadının gümüş saçlarını andırıyordu.

Başını kaldırmak istemiyordu. Çevresini saran karanlıkta içinde iskeletlerin yaşadığı gizli şatolar, çöllerde bekleyen uzay gemileri, zincire vurulmuş devler olabilirdi.

Sonunda başını kaldırınca sarı bir benek gibi giderek genişleyen ışıklı bir nokta gördü; bu, önce, ortasında kara bir leke bulunan bir tabelaya dönüştü ve ortasındaki karaltı, Cristiano ilerledikçe, bir köpek ya da her ne haltsa, sonunda altı bacaklı ve ağzından alevler çıkaran bir şey oluverdi.

Agip.[1]

166

Adam yolun tam kenarına uzanmış, sanki yatağında yatar gibi dertop olmuştu.

Beppe Trecca sol elini ağzına bastırarak adamın çevresinde dönüyordu. Eşofmanları çoktan sırılsıklam olmuş, sarı saçları burgu makarnaları gibi kıvrım kıvrım alnına dökülmüştü.

Bu bir zenci.

Çevredeki fabrikalarda çalışan ya da daha büyük bir olasılıkla oturma izni olmadan, Üçüncü Dünya sayılan ülkelerin İtalya'da yaşayan pek çok vatandaşından biriydi.

Adamın üstünde bej rengi bir kabanla arasından uzun, iki siyah bacağın göründüğü renkli bol bir ceket ve ayaklarında kocaman Nike basketbol ayakkabıları vardı. Yanında da kocaman kırmızı bir sırt çantası.

Senegalli olmalı.

Yüzünü göremiyordu. Başı göğsüne düşmüştü. Kır saçları kısa kesilmişti.

Sosyal hizmetler uzmanı, kendi kendine, *derin bir nefes al*, dedi. *Ve kim olduğuna bak.*

Kusacak gibiydi. Arka arkaya burnundan nefes aldı,

1. İtalyan Agip Petrol Şirketi'nin simgesi, ağzından alev çıkan altı ayaklı bir köpektir. (Y.N.)

sonunda adamın üstüne eğilmeye karar verdi. Bir kolunu uzattı ve eli adamın omzuna beş santim kala durdu, sonra onu hafifçe sarstı, adam sırtüstü asfalta yattı.

Yuvarlak bir suratı vardı. Alnı geniş. Gözleri kapalı. Yüzü tıraşlıydı. Yaşı kırk civarında olmalıydı.

Onu daha önce hiç görmedim. En azından öyle sanıyorum.

Beppe işinden dolayı Afrikalılarla sık sık karşılaşırdı. Fabrikada. Misafirhanede, rehberlik merkezinde ya da yaşadıkları yerleri ziyaret ettiğinde onları görürdü.

Peki, şimdi?

Onu sarsmayı denedi ve sonra kekeledi: "Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun? Beni duyabiliyor musun?" Ama adam ne bir karşılık verdi ne de kımıldadı.

Peki, şimdi?

Zihninin üretebildiği tek şey, o saçma sapan soru idi.

Peki, şimdi?

Kendini sersem gibi hissediyordu, aklı öyle karışmıştı ki, yağmuru ve rüzgârı bile fark etmiyordu.

Sakın öl...?

Cümleyi tamamlayamadı bile.

Bu sözcüğü düşünmek bile çok korkunçtu.

Hayır Hayır. Olamaz.

Adamı bir kolundan tutup çekti.

Eğer öl... Beppe'nin hayatı sönerdi.

Aklına ilk gelen Ida oldu. Hapishaneye girerse, Ida ile olan tüm gelecek planları mahvolurdu. Sonra avukatlar, davalar, polisler... Oysa Ida ve ben... Nefes almakta zorlanıyordu. *Ben bir şey yapmadım. Bir kaza oldu.*

Neden aldım o CD'yi?

Karanlığın içinden gelen iki sarı ışık gözlerini kör etti.

Bir bu eksikti.

Beppe yerde yatan gövdeye yaklaştı, bir kolunu kaldırarak gözlerine siper etti.

167

Cristiano Zena, bisikletinin ön demiri bacaklarının arasında, "Baba! Baba! Rino! Rino!" diye bağırıyordu.

Benzincinin büyük sarı sundurması benzin pompalarının üstüne soğuk ışığını yayarken, mazot dolu çukurlar da gökkuşağı renginde parlıyordu.

Babası yoktu. Hatta minibüs de yoktu. Görünürde hiç kimse yoktu.

Babasının orada olmayacağı yol boyunca bir kez bile aklından geçmemişti.

San Rocco'ya giden geçidin kapatılmış olabileceğine dair tek bir kuşku damlacığı yüzünden bağırsaklarının kıvrımlarına yerleşen panik, şimdi tüm başına yayılmış ve boğazını sıkmaktaydı.

Elleriyle ıslak saçlarını karıştırırken sızlandı: "Agip' teyim... demiştin... Ben de geldim. Biliyorum... Çok zaman harcadım ama uzaktı. Sen... Agip... demiştin. Neredesin?"

Oto yıkama yerinin ve kulübenin etrafında bir tur daha attı.

Git, daha ileriye bak.

Pedal çevirmeye devam etti; ama benzinciden sonra iki yüz metre bile gitmeden yol yavaş yavaş tırmanışa geçiyor ve ormanın içine doğru giriyordu.

Farın ışığı yola bakan ağaçların karanlık gövdelerini aydınlatıyordu.

Ben bu yeri sevmedim. Burada olamaz.

Minibüs benzinciye gelmeden bir yere park edilmiş olabilirdi ve o da belki geçerken görmemişti.

Tam bisikletinin yönünü değiştirmek üzereyken,

içinden bir şey onu tuttu. Çok uzaktan gelen bir müzik sesi, dikkat kesilmeden duyulamayacak kadar hafif bir ses. Yolu ve ağaç dallarını kamçılayan yağmurun sesiyle, asfaltta dönen tekerleklerinin hışırtısına karışıyordu.

Bağırsaklarını buran ve ense kökünü saran tatsız bir karıncalanmayla durdu.

Elisa.

Şarkıcıyı tanıyordu. "Dinle beni... Şimdi ağlayabilirim. Sana gereksinimim var, biliyorum... Sen ve ben ışığız... bir güneş ve bir yıldız gibi..."

Yolun karşı tarafında minibüsü andıran, dört köşe bir karaltı görür gibi oldu. Yağmur damlaları sac levhaların üstünde trampet çalıyordu. Varla yok arası bir ışık yağmur damlalarıyla kaplı ön camı renklendiriyordu.

Bizim Ducato!

Müzik de minibüsün radyosundan geliyordu.

Cristiano onu gördüğüne sevinemedi bile, sadece içini büyük bir korku kapladı.

Ya içinde babası değil de bir başkası varsa?

Sakın altına etmeye kalkma.

Bisikletinden indi ve gürültü çıkarmamaya çalışarak yavaşça yere bıraktı. Yutkunmayı denedi ama ağzında tükürük kalmamıştı.

Canına yandığım, ne korkunç iş be!

Ona doğru yaklaşırken, buz tutmuş ayakları ayakkabılarının içinde yüzüyordu. Minibüse bir metreden az kalmıştı. Bir elini uzattı ve çamurluğuna dokundu. Yamulmuştu. Sinyal farı kırıktı.

Tastamam onlarınkiydi.

İki adım at, kapı kolunu tut ve... Yapamayacağım.

Bacakları artık onu taşıyamıyordu ve kolları da öyle yorgundu ki...

Kapıyı açarsam...

Arkasından gelen her şey oluk oluk kana ve ölüme

bulanmış olurdu.

Gidip birilerini çağırayım...

Ansızın kolu tuttu, şoför kapısını açtı ve içeriden bir katilin üstüne atlayabileceğini düşünerek hemen geri çekildi.

Hiç kimse.

Aracın ön konsolundaki radyonun kırmızı ışığı şoför bölümünü aydınlatıyordu. Radyoyu kapattı. Kontak anahtarı kilitliydi. Yanındaki yolcu koltuğunun altında alet kutusu vardı. Onu açtı. İçinden büyükçe bir elektrik feneri aldı. Hemen yaktı. Sona çekici buldu, döndü ve arkadaki büyük kapıyı açtı.

Ama orada da kimse yoktu, bir çuval çimentoyu, birkaç kalası, piknikten kalan bir torba dolusu eşyayı ve portatif el arabasını saymazsak.

Fenerin ışığını yere tutarak, bütün meydanı kontrol etti. Birkaç çöp bidonu, YANGIN TEHLİKESİ yazılı bir tabela ve bir elektrik kulübesi.

Hayır, başka hiçbir şey yoktu.

168

Beppe Trecca kaderinin sonucunu bekleyen, yerde yatan Afrikalının yanına çömelmişti.

Çelik jantlı araba, yolu ve yağmuru aydınlatan güçlü farlarıyla tam önünde durdu.

Beppe içindekinin kim olduğunu göremiyordu.

Araba bir Audi'ye ya da Mercedes'e benziyordu.

Sonunda penceresi önce aydınlandı, sonra da kayarak açıldı.

Direksiyonda elli yaşlarında biri vardı. Üstünde devetüyü rengi bir ceket ve açık mavi bir gömlek vardı. Siyah ve sık sakalları hemen hemen elmacıkkemiklerinin altına kadar geliyordu. Saçlarını jöleyle geriye tara-

mıştı. Ağzında tuttuğu sigarayı kül tablasında söndürdü ve sonra yolcu tarafındaki pencereye doğru kaydı ve bir kaşını kaldırarak çevreye bir göz attı. "Gitti mi?"

Beppe gözlerini ona çevirdi ve ne dediğini anlamakta zorlanarak, "Nasıl?" diye kekeledi.

Adam çenesiyle yerde kımıldamadan yatan bedeni işaret etti: "Öldü mü?"

"Bilmiyorum... Sanmıyorum..."

"Sen mi ezdin?"

"...Evet, yani sanırım öyle."

"Zenci mi?"

Beppe başıyla onayladı.

"E ne bekliyorsun?" Adam sanki bir sonraki otobüsün ne zaman geçeceğini sorar gibi bilgi alıyordu.

"Ne?"

"Çekip gitmek için daha ne bekliyorsun?"

Sosyal hizmetler uzmanı yanıt veremedi. Ağzını açtı ve sanki bir hayalet ağzına bir kaşık bok boşaltmış gibi yine kapattı.

Adam sakalını sıvazladı. "Buradan geçen başka biri oldu mu?"

Beppe başını hayır anlamında salladı.

"O zaman sen de git, ne bekliyorsun?" Saatine baktı. "İyi, benim gitmem gerekiyor. Sana iyi geceler. Kolay gelsin."

Arabanın camı yavaşça yukarı yükseldi ve Audi ya da her neyse, geldiği gibi gözden kayboldu.

169

Cristiano Zena, bir an için birilerinin geçeceği umuduyla yolun ortasında durdu.

Bu lanet olası yol, gündüzleri peş peşe arabaların, motosiklet ve bisikletlilerin geçtiği yolken, neden gece-

leri ağaçların arasında canavarlar varmış gibi ıssız bir yere dönüşüyordu?

En sonunda ormana doğru bağırdı: "Baba! Baba! Neredesin? Cevap ver!" Sesi ormandaki sık ağaçların içinde kayboldu.

Ben o ormana asla girmem...

Ama şimdi telefonda duyduğu derinden gelen seslerin, ağaçların üstüne düşen yağmurun sesi olduğunu düşündü.

Peki, ya ormanın içinde bir yerdeyse?

Metal korkuluğa yaklaştı. Patika yolu ayıran sac levhaların arasında otların ve çalıların arsızca büyüdüğü bir boş alan vardı. Naylon poşetler, şişeler, bir prezervatif, üstü yosun kaplı büyük kayaların arasında eski bir araba koltuğu. Fenerin ışığı suların damladığı ağaçların siyah gövdeleriyle birbirine girmiş dallarını aydınlattı.

Bir adım daha attı ve durdu, sonra içine çöken korkuyu dağıtmak için yerinde zıplamaya başladı.

Dişlerini sıkarak, "Bana bunu neden yapıyorsun? Soysuz herif! Sıcak yatağımda yatıyordum... Eğer bu da senin o şakalarından biriyse..." dedi.

Bedeninin ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak, patika yolun ağzında çakılı kaldı. Sonra derin bir nefes aldı, elindeki çekici havaya kaldırarak bir adım attı ve çamurlu sular ayakkabısının içine doldu, sonra bir adım daha, böylece ayak bileklerine kadar çamura battı. Patikaya doğru ilerledi, ağaçlar kollarını ona doğru uzatırken sanki ne zamandır onu bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı. *(Gel! Gel!)* Bu ıssız karanlıkta bir ağacın arkasından çıkarak ona kötülük yapmaya, saldırmaya hazır birileri de olabilirdi.

Sadece birkaç metre ilerleyebilmişti, oysa ona yoldan bin metreden fazla uzaklaşmış gibi geliyordu. Yaprakların üstüne sicim gibi yağan yağmur ve ağaçların

gövdelerinden akan sular. Sudan vıcık vıcık olmuş yosunlar. Su, toprak ve çürük tahta kokan hava.

Kor gibi kırmızı gözleriyle bir kurt sürüsünün karanlıkta birden ortaya çıkacağını hayal etti.

Karşısına her kim çıkarsa kendini korumaya hazır, sağ eliyle çekici havada tutuyor, sol eliyle de fenerini çılgın gibi sağa sola sallıyordu.

Işıktan kılıcını büyük sivri taşların, odunların ve çamurların içinde küçük dereler gibi çağlayan suların ve bir çift siyah, su geçirmez ayakkabının üstüne darbeler indirir gibi sallıyordu.

Cristiano çığlık atarak ansızın iki adım geriledi, ayağı bir dala takılarak omzunun üstüne düştü. Hemen ayağa kalktı. Titremesi bir türlü kesilmeyen eliyle ışık demetini yerde gezdirirken, ayakkabıları gördü, üstünde boya lekesi olan ayakkabıları, çizgileri kavuniçi fosforlu, gri renkli su geçirmez ceketi gördü. Babası onu çalışırken giyerdi. Ve sonra çamurun içinde yatan tıraşlı başını, bir elini ve çamurlu suların içinde yüzen cep telefonunu gördü.

170

Beppe Trecca, yağmurun altında, hâlâ cesedin yanında diz çökmüş bekliyor ve kendi kendine sürekli aynı soruyu soruyordu: *Ne bekliyorsun?*

Audi'deki adam onun, yerinde olsaydı çekip gideceğini söylemişti.

Ama o Beppe değildi. Beppe bir trafik canavarı değildi. Her fırsatta başkalarına yardım ederdi, kimseyi o halde bırakıp gitmezdi.

(Polisi aramalı ve bir ambulans çağırmalısın. Gayet basit.)

Neden? Hayatımı mahvetmek için mi? Eğer bu zaval-

lı ağır yaralanmış ya da ölmek üzere olsaydı, onu koşa koşa bir hastaneye yetiştirirdim. Ama böyle bir durumda?

Avucuyla yüzünü sildi, titriyordu ve dişlerinin birbirine çarpmasını durduramıyordu. Afrikalıyı yeniden dürttü ama o hiç tepki vermedi.

Ölmüş. Bu kadar. Söyle artık. Ölmüş.

Ve bu durumda... Ve bu durumda yapacak bir şey yoktu.

Neden zaman geri dönemiyordu sanki? Çok değil, yarım saat kadar, Rod Stewart'ın CD'sini almadan önceki ana?

Her şeyi eski haline getirmenin olanaksızlığı ve onun bu basit dileğini hiç kimsenin gerçekleştiremeyeceğinin acı gerçeği Beppe'yi korkuya boğdu.

(Yeter artık! Yaptığın işin sorumluluğunu al.)

Peki, sonra ne değişecek? Hiçbir şey. Onu hayata döndüremeyeceksin ki. Ve boğazına kadar boka batacaksın.

Şanssız bir hayat böylece sona erecek ve diğeri de sonsuza kadar mahvolacaktı.

"Hiçbir anlamı yok. Hem de hiç." Elleriyle yüzünü kapattı, ağlamak üzereydi. "Bu doğru değil. Ben bunu hak etmiyorum. Hem de tam şimdi, yapamam..."

Yeter artık. Kımılda. Arabaya bin ve birisi buradan geçmeden bir an evvel çek git. O adamın sana söylediği gibi: "Ne bekliyorsun?"

Beppe Trecca ayağa kalktı ve başı önünde Puma'ya döndü.

171

Cristiano Zena, babasının ölümüne neden olacak bin türlü şey düşünmüştü (bir kavgada bıçaklanmak, hurdaya dönen Ducato'nun metal yığınları arasında kâğıt gibi buruşmak ya da yapımında çalıştığı bir inşaatın

yüksek korkuluklarından aşağı yuvarlanmak).

Günün birinde bu haberin kendisine okulda verileceğini bile her zaman düşünmüştü. Okul müdürü onu yanına çağırıyordu ve "Çok büyük bir felaket oldu... Çok üzgünüm..." diyordu.

Ona, "Bu seni hiç mi hiç ırgalamaz, orospu çocuğu!" diyecek ve asla ağlamayacaktı. Sonra evi ateşe verecek, bir yük gemisine binecek ve o lanet olası yere bir daha hiç dönmeyecekti.

Ama onun çamurlar içinde bir hayvan gibi öleceği asla aklına gelmemişti.

Ve de bu kadar erken.

Ama böylesi uygundu.

Her şey yerine oturuyordu. Tanrı önce annesini almakla işe başlamıştı, şimdi de sıra babasındaydı.

Ama ağlamamalıyım.

Onu çamurlardan çıkarmak isterdi. Ona sarılmak isterdi, fakat felce uğramış gibiydi. Sanki onu bir kobra ısırmıştı. Ağzını ardına kadar açtı, nefes almasını engelleyen şeyi tükürmeye çalıştı.

Israrla ona bakıyordu, çünkü orada yatan ölünün, babası Rino Zena olduğuna hâlâ inanamıyordu, hem de hiç inanamıyordu.

Cristiano sonunda ileriye bir adım attı. El fenerinin konik ışığı, gri bataklığın içine gömülmüş babasının alnının bir parçasını, çamura bulanmış burnunu ve gözlerini aydınlattı. Ağzının kenarındaki köpükleri gördü.

Feneri dişlerinin arasında sıkıştırdı ve iki eliyle babasının bileğini yakaladı ve çekmeye çalıştı.

Rino Zena'nın hareketsiz bedeni yavaşça bir yana eğildi ve üstü yosun kaplı büyük bir taşın kenarına dayandı. Başı göğsüne düştü ve kolları ölü bir güvercinin kanatları gibi iki yana açıldı. Yağmur, alnının ve çamurlu kaşlarının üstüne oluk oluk yağıyordu.

Cristiano kulağını babasının göğsüne dayadı. Hiçbir şey duyamıyordu. Şakaklarında atan kanın ve ağaçlara düşen yağmurun gürültüsü bütün sesleri bastırıyordu.

Eliyle yüzünü kurulamaya çalışarak ne yapacağını bilemeden onun yanına çömelerek bekledi. Bir anlık kararsızlıktan sonra, babasının başını kaldırdı ve içi saman doldurulmuş cansız bir hayvanın gözüne dokunur gibi işaretparmağıyla babasının gözkapağını yukarı çekti ve camgibi gözüne baktı.

Su birikintisinin içinden babasının telefonunu aldı. Çalıştırmayı denedi. İşi bitmişti. Telefonu cebine koydu.

Babası böyle çarpık halde kalamazdı.

Onu omuzlarından tuttu ve oturur pozisyona getirmeye çalıştı ama o öyle durmak istemiyordu. Cristiano onu dikleştiriyor ama elini çeker çekmez babası yeniden yavaş yavaş yere yığılıyordu.

Sonunda bir sopayı yere sapladı ve babasının koltukaltına yerleştirdi.

Burada ne işi vardı? Ne yapmaya gelmişti? Neden minibüsünü yolun kenarına bırakmış ve ormana girmişti?

Kendini kötü hissetmiş olmalıydı. Bütün gün başı ağrımıştı. Belki de hastaneye gitmek için minibüsü almıştı.

Hastaneye bu yoldan mı gidiliyor?

Hiçbir fikri yoktu.

Bu arada durumu çok kötüleşmiş ve daha fazla gidemeyerek minibüsten inmiş ve ölmek için ormana girmişti.

Tıpkı bir kurt gibi.

Kurtlar kendilerini kötü hissedince, sürüden ayrılır ve ölmek için tek başlarına kalacak bir yer seçerler.

"Beni neden uyandırmadın, aşağılık herif?" diye sorarak sopaya bir tekme savurdu ve babası yeniden çamura düştü.

Onu buradan götürmesi gerekiyordu. Tek yol, ayaklarından tutarak yola kadar sürüklemekti.

Babasının ayak bileklerini sıkıca kavradı ve çekmeye başladı; ama ansızın elektrik çarpmış gibi bıraktı.

Bir an için babasının bacaklarında bir titreme olduğunu sanmıştı.

Cristiano feneri yere düşürdü, arkasından kendini de yere attı ve çılgın gibi onun bacaklarını, kollarını ve göğsünü eliyle yoklamaya, sağa sola sallanan başını sarsmaya başladı.

Ben hayal mi gördüm?

Ellerini babasının göğüs kafesinin üstüne koydu ve televizyondaki ER dizisinde yaparlarken gördüğü gibi, bastırmaya ve, "Bir, iki, üç..." diye saymaya başladı.

Nasıl yapıldığını ve tam olarak ne işe yaradığını bilmiyordu; ama kol kaslarının bir mermer kadar sertleştiğini hissetmesinin dışında ondan hiçbir tepki alamadan, çok uzun bir süre bunu yapmayı sürdürdü.

Cristiano artık gücünün tükendiğini hissediyordu, ıslanmıştı ve yarı donmuş haldeydi. Yorgunluk ve kaygı bir anda onu zayıf düşürmüştü; kendini babasının göğsüne bıraktı.

Uyuması gerekiyordu. Az da olsa yeterdi. Beş dakika.

Sonra onu minibüse kadar taşıyacaktı.

Babasının cesedinin yanına kıvrıldı. Üşümesi geçmiyordu. Titremesini durdurmak için kollarıyla bedenini sarmaya, göğsünü kapatmaya, ısınmak için omüzlarını ovuşturmaya başladı.

Cebinden telefonu çıkardı ama çalışmıyordu.

Belki de onu burada bırakabilirim.

Boktan bir mezarlıkta, bir sürü tanımadığı insanın yanında olacağına ormanda tek başına olması daha iyidir.

Çürüyüp gübre olacaktı. Ne kilise ne papaz ne de cenaze töreni.

Fenerin ışığı, ölü yapraklardan ve küçük dallardan oluşan bir halının ve içinde uzun saplı bir tür mantarın büyüdüğü bir ağaç kütüğüyle babasının elinin üstüne parlak oval bir leke çizmişti.

Cristiano bir kez, Rino'nun bir köprünün ortasına arabasını yanaştırdığını ve köprünün korkuluklarına çıkarak yürüdüğünü hatırladı. Altında, girdapların oluştuğu, yüksek kayaların arasından çağlayarak akan bir nehir vardı.

Babası, sirklerdeki akrobatlar gibi kollarını iki yana açarak korkuluğun üstünde yürümeye koyulmuştu.

Cristiano da arabadan inmiş, yaya kaldırımının üstünde babasını izlemeye başlamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Tek yapabildiği şey, kaldırımda onun yanından yürümek olmuştu.

Yoldan arabalar geçiyordu; ama hiçbiri durmuyordu.

Rino ona bakmadan şöyle demişti: "Eğer birinin duracağını ve beni buradan aşağı indireceği umuyorsan, yanılıyorsun. Böyle şeyler sadece filmlerde olur." Sonra Cristiano'ya bakmıştı. "Bana, düşeceğimden korktuğunu söyleme sakın?"

Cristiano başıyla evet demişti. Onu bir ayağından tutarak aşağı çekmek istiyordu ama ya öyle yaparken, onu aşağı düşürürse?

"Ben düşemem."

"Neden?"

"Çünkü düşmemenin sırrını biliyorum."

"Ya, neymiş peki?"

"Ne yani, onu senin gibi bir sümüklüye söyleyeceğimi mi sanıyorsun? Kendin keşfetmelisin. Ben tek başıma keşfettim."

Cristiano, "Hadi baba, lütfen söyle!" diye sızlanmış-

tı. Çok fazla dondurma yemiş gibi, karnı ağrıyordu.

"Aslında sen bana cevap ver bakalım. Ben buradan düşüp ölürsem, mezarıma gelip benim için dua edecek misin?"

"Evet. Hem de her gün."

"Bana çiçek getirecek misin?"

"Elbette."

"Peki, çiçek için sana parayı kim verecek?"

Cristiano bir süre düşünmüştü. "Dört Peynir."

"Tam adamını buldun. O zaten zavallının biri..."

"O zaman ben de onları başka mezarlardan alırım."

Rino kahkahalarla gülerek korkuluklardan yere atlamış, Cristiano birden karnındaki ağrının geçtiğini hissetmişti. Sonra babası onu kucaklamış ve çuval gibi bir omzuna almıştı.

"Sakın deneme. Ben seni gökyüzünden görürüm, burada olan hiçbir şey oradan kaçmaz..."

Eve dönerlerken Cristiano yaşam ve ölüm hakkında bir milyon soru sormuştu. Köprüden düşmemenin sırrını keşfetmek, birdenbire yaşamının en önemli şeyi olivermişti. Ve sekiz yaşındaki bir çocuğun inatçılığıyla babasının başının etini yemeyi sürdürmüştü; ta ki bir sabah birlikte kanepeye uzanmış yatarlarken, Rino daha fazla dayanamamış, "Sırrı öğrenmek ister misin? Sana onu söylerim ama hiç kimseye söylemeyeceksin. Söz mü?" demişti.

"Söz."

"Çok basit. Ben ölümden korkmuyorum. Sadece korkaklar, köprünün üstünde yürümek gibi bir saçmalık yüzünden ölebilirler. Eğer ölüm umurunda olmazsa, nehre düşmeyeceğinden emin olursun. Ölüm sadece korkakları yakalar. Hem ayrıca ben ölemem. En azından Tanrı bu konuda bir karar verinceye kadar. Sen merak etme, Tanrı benim seni yalnız bırakmamı istemez. Sen

ve ben biriz. Sen benimsin, ben de senin. Başka hiç kimse yok. Bu durumda Tanrı asla bizi birbirimizden ayırmayacaktır."

Çamurun içine kıvrılarak yatan Cristiano, babasının elini tuttu ve içini çekti: "O halde bunu neden yaptın? Söyle, neden?"

172

Beppe Trecca, hâlâ yolun kenarında hareketsiz duran Puma'nın içinde oturmuş, camları temizlemekte yağmurun hızına yetişemeyen silecekleri izliyordu.

Bir türlü oradan ayrılamıyordu.

Annesini düşünüyordu.

Evelina Trecca *"Beni merak etme, Giuseppe, sen git, git..."* Roma'daki Gemelli Hastanesi'nin koğuşundaki yatağında ona böyle söylemişti.

Yatağının yanına oturmuştu ve annesini artık tanıyamıyordu; öyle kurumuştu ki... kanser onu yemiş bitirmişti.

Annesinin iskelete dönen elini sıkarak, alçak sesle konuşmuştu: "Anne, biliyorsun, sen istersen gitmem. Hiç sorun değil. Benim için fark etmez."

Evelina, gözleri kapalı içini çekmişti. "Burada kalıp ne yapacaksın? Damarlarıma yükledikleri zehir yüzünden gözlerimi bile açamıyorum. Bütün gün uyuyorum. Sen beni merak etme, Giuseppe. Git. Git... Hazır yapabiliyorken, git biraz eğlen."

"Anne, emin misin?"

"Git... Git..."

Ve o da gitmişti. Beş gün. Sharm el-Sheik'e Giulia Savaglia'nın yanına gidip dönmek için gereken zaman bu kadardı.

Giulia Savaglia'yı üniversitedeyken tanımıştı. Bir ta-

til köyünde animatörlük yapıyordu ve yanına gelmesi için ısrar ettiği Beppe de sanmıştı ki...

Coral Bay'deki üçüncü gününde Beppe'ye onun için ne düşündüğünü açıklamıştı.

Ne demişti? *Özel bir insansın. Çok değerli bir dostsun.*

Aynı gün annesi ölmüştü. Oğlunun elini tutamadan can vermişti. Birbirlerinden bir gün olsun ayrılmadan geçirdikleri yirmi beş yıldan sonra oğlunun nereye kaybolduğunu herhalde kendi kendine sormuştu. Kimsesiz bir zavallı gibi tek başına ölmüştü.

Beppe Trecca kendisini hiç affetmemişti.

Son derece üzgün ve yıkılmış bir halde, canı kimseyle görüşmek istemeden, annesinin Ariccia'daki evine kapanmıştı. Sosyolog olmak için planları, araştırma görevlisi sınavı, her şey bir anda bozulmuştu. Bir yıl boyunca sakinleştirici haplarla yaşamıştı ve yapmayı başardığı tek şey, on kilo şişmanlamanın dışında, kiliseye giderek annesinin ruhu için dua etmek ve tek bir sayfa bile çalışmadan sosyal hizmetler uzmanlık diplomasını almak olmuştu.

Kuzeni Luisa ona sosyal hizmetler uzmanı olarak Varrano'daki boş bir kadro için sınav açılacağını yirminci kere söylediğinde, tükenmiş bir halde sadece onu susturmak için başvuruda bulunmuştu.

"Sen beni merak etme, Giuseppe. Git. Git..."

Senin kimsesiz bir zavallı gibi ölmene izin verdim. Affet beni. Kaçtım. Ama Giula Savaglia'nın yanına gitmek için değil, senin öleceğini bildiğimden, o anda yanında olmaya ve seni ölürken görmeye cesaret bulamadığım için kaçtım.

Sersemleyen bir boksörün başından aşağı dökülen bir kova suyla kendine gelmesi gibi, Beppe Trecca da birdenbire yapmakta olduğu hayvanlığın farkına vardı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak arabadan fırladı, bıraktığı yerde duran Afrikalının yanına koştu ve omuzlarından yakaladı, "Sakin ol. Şimdi seni hastaneye götüreceğim," dedi. Onu arabaya doğru sürüklemeye başladı; ama sonra nefesi kesilerek durdu ve azıcık dinlenmek için hareketsiz bedeni yere bıraktı. İki adım geriledi, sonra adamın ceketinin yakalarından tutarak bir çılgın gibi sarsmaya başladı. "Sen benim hayatımı mahvetmek zorunda mısın? Neden yoluma çıktın? Benden ne istiyorsun? Bu haksızlık! Bu doğru değil. Ben... Ben sana bir şey yapmadım." Kollarında güç kalmamış gibi durdu. Yüz yüzeydiler, ölüyle arasında sadece birkaç santim vardı.

Adam huzurlu idi. Sanki güzel bir düş görüyormuş gibiydi.

Hayır, bunu yapamayacağım.

İsterdim ama yapamam.

Adamı yerden kaldırıp hastaneye götürecek cesaretinin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek, Beppe'yi çaresiz gözyaşlarına boğdu. Ağzını açtı, hıçkırıklarla sarsılırken, Tanrı'ya seslendi: "Sana yalvarıyorum, bana yardım et. Ben ne yapayım? Ben ne yapayım? Sen söyle bana! Elimden bir şey gelmiyor. Sen bana güç ver. Ben bilerek yapmadım. Onu fark etmedim bile... Yalvarırım Tanrım, bana yardım et." Cesedin etrafında dönmeye başladı, sonra elleriyle gözlerini kapattı ve ağlamaklı bir sesle, "Sen her şeye kadirsin, bir şey yap. Bir mucize yarat. Onu yeniden hayata döndür. Ben onu öldürmek istemezdim. Bir şanssızlık oldu. Eğer sen onun hayatını bağışlarsan, sana yemin ederim, ben de hayatımın en güzel şeyinden vazgeçeceğim... Eğer sen onu hayata döndürürsen, sana söz veriyorum ki..." Bir an duraladı. "... Ida'dan vazgeçeceğim. Onu bir daha asla görmeyeceğim ve onunla asla konuşmayacağım... Sana yemin ediyorum."

Yere çömeldi ve başı önünde öylece, hiç kımıldamadan bekledi; artık ağlamıyordu.

173

Cristiano Zena gözlerini yeniden açtı.

Dalmış olmalıydı.

Babamı eve götürmeliyim.

Burnunun dibinde yavaş yavaş devinen o karaltının babasının işaretparmağı olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Dur. Sakın kımıldama.

Onu bacaklarından tuttuğu sırada hissetmiş olduğu ürperti gibi, bu da bir başka yanılsama olmalıydı.

Cristiano yavaş yavaş başını kaldırdı.

Hayır, yanılmıyordu. Kımıldadığı doğruydu. Çok değildi ama kımıldıyordu.

Dayanamadı, boğazından tiz bir çığlık yükseldi ve babasının elini yakaladı.

Başparmağı, işaretparmağı, yüzükparmağı... görünmeyen bir topu sıkar gibi bükülüyordu.

Rino Zena ağzını çarpıtmaya ve gözlerini kırpmaya başladı, dudaklarının köşesinden beyaz köpükler aktı.

Cristiano onu omuzlarından sarsıyordu. "Baba! Baba! Baba! Ben geldim!"

Babası öksürmeye başladı ve gözlerini yeniden açtı.

Bu çok fazlaydı. Cristiano, daha fazla dayanamadı, fener elinden yere düştü, karanlıkta babasını kucakladı ve hıçkırıklara boğulurken onun göğsünü yumruklamaya başladı. "Bok herif, aşağılık adam! Senin ölmediğini biliyordum. Sen ölemezsin... beni bırakamazsın... Seni kendi ellerimle geberteceğim... Yemin ederim, seni geberteceğim..."

Feneri aldı ve babasının yüzüne tuttu. "Baba, beni

duyuyor musun? Eğer duyuyorsan bana bir işaret ver... Elimi sık, eğer konuşamıyorsan..."

Babasının bedeni ansızın on bin voltluk elektrik akımına tutulmuş gibi oldu. Rino yeniden gözlerini yeniden açtı ve içine şeytan girmiş gibi göz aklarını belerterek ve dişlerini gıcırdatarak titremeye, kollarını, bacaklarını sallayıp çırpınmaya başladı.

Her şey yirmi saniyeden az sürdü ve sonra kasılmalar birden kesildi.

Cristiano onu yeniden uyandırmak için yüzünü tokatlamaya başladı ama bir işe yaramadı...

Ama ölmemişti... Göğsü inip kalkıyordu.

Onu hemen hastaneye götürmeliydi, bir ambulans çağırmalıydı, doktorlar...

Koş! Ne bekliyorsun?

Ayağa fırladı ve yola doğru koştu ama henüz birkaç adım atmıştı ki, ayağı bir şeye takıldı, fener elinden uçup gitti. Kendini karanlığın içinde bir şeyin üstünde yatarken buldu.

Ne olduğunu anlamak için bir kolunu uzatarak eliyle yokladı. Yumuşak ve ıslaktı, ayrıca yünle kaplıydı ve kumaş ve...

Saçlar!

Görünmez bir el, saçlarından tutup onu kaldırmış gibi ayağa fırladı ve geri geri giderken, elleriyle ağzını kapattı ve bir çığlık attı: "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Yerden feneri aldı ve titreyen eliyle yere doğru tuttu...

Fabiana!

Gözleri açık. Ağzı açık. Kolları açık. Bacakları açık. Ceketi açık. Gömleği açık. Başı açık.

Saçlarının dibinden başlayan derin bir yara, yağmur damlalarıyla örtülü alnını boylu boyunca geçerek bir ka-

şını ikiye bölmüştü. Pembe bir et parçasının üstünden piercingi sarkıyordu. Saçları kana ve çamura bulanmıştı. Gözleri dimdik bir noktaya bakıyordu. Sutyeni parçalanmış. Göğsü, göğüs kemiği ve midesi ne olduğu anlaşılmayan kızıl bir şeyle kaplıydı. Pantolonu dizlerine kadar inmiş, bacakları çizik içinde ve mor külotu parça parça olmuştu.

Bağırsakları kasılan ve midesi altüst olan Cristiano geriledi ve hava alabilmek için ağzını ardına kadar açtığı sırada içinden sıcak sıcak dalgalanan bir şey boğazına doğru yükseldi ve ağzından acı sular fışkırdı, sonra can çekişir gibi hırıldayarak ormandan kaçtı. Birkaç metre gittikten sonra dizlerinin üstüne çöktü, bir ağacın gövdesine sarılarak yeniden kusmayı denedi ama başaramadı.

Elinin tersiyle ağzını sildi, kendi kendine hiçbir şey görmediğini, bunun bir karabasan olduğunu söyledi. Bu kadarı fazlaydı, artık oradan uzaklaşması gerekiyordu, böylece her şey eski haline dönecekti.

"Bu kadarı yeter. Şimdi sakin bir şekilde buradan uzaklaşacaksın."

Yola bıraktığı bisikletini almalı ve doğruca evine giderek yatağına girmeliydi.

Bunu yapabilirim.

O halde neden ayağa kalkamıyordu ve neden hâlâ Fabiana'nın ikiye yarılan kaşı, halkanın sallandığı o et parçası ve içine yağmur dolan mavi gözleri gözünün önünden gitmiyordu?

İşin sırrı düşünmemek, küçük şeyleri yoluna koymak ama hepsini tek tek yapmaktı.

Şimdi ayağa kalk.

Derin bir nefes aldı ve ağacın gövdesine tutunarak ayağa kalktı.

Şimdi yola doğru yürü.

Ayakta durdu, bacakları sanki başkasınınmış gibiydi,

kollarını önünde uzatarak karanlık bitkilerin arasında ilerlemeye başladı. Sonunda yola çıktı. Korkulukların üstünden bacaklarını atarak geçti ve yokuş aşağı koşmaya başladı, bisikleti aklından çıkmıştı. Birden orman bir ışık demetiyle aydınlandı.

Durdur onu.

Yolun tam ortasına çıktı, kollarını kaldırdı; ama son anda, tam arabanın farları onu aydınlatmak üzereyken, içgüdüsüyle yana doğru çekilerek korkulukların arkasına sıçradı ve kimse onu görmedi.

Yolun kenarından akan derenin içinde saklandığı yerden kendi kendine, o arabayı neden durdurmadığını sordu.

174

Beppe Trecca burnunu çekerek yeniden arabaya bindi.

Tanrı ona bir mucize yapmadığı gibi Afrikalıyı hastaneye götürecek cesareti de vermemişti.

Sosyal hizmetler uzmanı arabanın ısıtma sistemini sonuna kadar açtı, debriyaja bastı, geri vitese taktı ve dikiz aynasından arkasına bir göz attı ve az kalsın kalpten gidiyordu.

Afrikalı ayaktaydı ve arka camdan ona bakıyordu.

175

Yeter artık. Bu kadar düşünmek yeter.

Gidip babasını almalı, onu oradan çıkarmalıydı ve o ormanda ne bok olduğunu kendi kendine sormaktan vazgeçmeliydi. Cristiano gözünün önünden bir türlü gitmeyen Fabiana'nın cesedinin görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışarak minibüsün yanına gitti. Arka kapısından

içeri girdi ve bir paçavrayla kemiklerine işleyen soğuktan kurtulmak için bedenini ovuşturmaya başladı.

El arabasını dışarı çıkardı ve yeniden ormana girdi.

176

"Ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum." Afrikalı adam, yüzünde donup kalan korku dolu bir ifadeyle arabasını şimdi yirmi kilometre hızla sürmekte olan Beppe Trecca'nın yanındaki koltukta oturmaktaydı.

Öyle korkmuştu ki, ona bakamıyordu bile. Adam tıpkı Lazarus gibi ölüler diyarından geri dönmüştü.

Beppe o kadar şaşkındı ki, bu duruma sevinemiyordu bile.

(Bir mucize istedin ve oldu.)

Bu nasıl olabilirdi? Bir mucize? Hem de bana? Bunun anlamı ne? Neden? Benim gibi uğursuzun birine Tanrı neden yardım etti?

(Tanrı Hazretlerinin isteği sorgulanamaz.)

İçinden çıkamadığı durumlarda kendini rahatlatmak için bu sıradan cümleyi kaç kez söylemişti. Şimdi ne anlama geldiğini noktasına virgülüne kadar anlıyordu.

Sosyal hizmetler uzmanı cesaretini topladı ve adamın yüzüne bakmadan, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye kekeledi.

Adam boynunu ovuşturdu. "Başımın şu yanı biraz ağrıyor. Düşmüş olmalıyım. Bilmiyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum..." Aklı karışmıştı. "Koşarak karşıdan karşıya geçmek üzereydim ve sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda yerdeydim ve senin araban vardı. Teşekkürler, dostum."

Beppe gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?"

"Bana yardım etmeye durduğun için."

Onu ezdiğimin farkında bile değil.

Bir rahatlama hissiyle karın kasları gevşeyen sosyal hizmetler uzmanı artık biliyordu; Tanrı çok yakındaydı ve bu kez belki de ona çok acımasız davranmıştı.

Afrikalıyı inceledi. Pek kötü görünmüyordu. "Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Afrikalı başını hayır anlamında salladı ve sanki Beppe ona Lega Nord'un bir şubesini ziyaret edelim mi, demiş gibi tepki verdi. "Hayır! Hayır! Ben iyiyim. Bir şey yok. Lütfen beni bir sonraki kavşakta indirebilir misin?"

Ülkede oturma izni yok.

"Belki bir doktora görünmen gerekir."

"Yok bir şey dostum."

"Sana adını bile soramadım, adın nedir?"

Zenci, ona adını söylemekle söylememek arasında bir an kuşku duyar gibi oldu ama sonra, "Antoine. Benim adım Antoine," dedi. Yolu işaret ederek, "İşte, burada beni indir lütfen. Burası iyi. Geldim," dedi.

Beppe arabayı durdurdu ve çevresine bakındı. Yanıp sönen trafik ışıklı bir kavşak dışında etraf ıssızdı.

Ovanın sonunda, kulübelerin ve elektrik direklerinin ötesinde belli belirsiz bir ışık gecenin karanlık gökyüzünden bir parçayı çalmış gibiydi.

"Burası mı? Emin misin?"

"Evet, evet. Çok iyi dostum. Burada dur. Çok teşekkürler." Antoine arabanın kapısını açtı ve tam inmek üzereyken, durdu ve dikkatle onun yüzüne baktı. O kocaman kahverengi gözlerin içinde Beppe, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un gizemli yansımasını gördü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Beppe Trecca yutkundu. "Tabii, sor."

Afrikalı sırt çantasının içinden birkaç çift beyaz havlu çorap çıkardı ve ona uzattı. "Dostum, bunlardan ister misin? Saf koton. Yüzde yüz. Sana iyi bir fiyata bırakırım. Beş avro. Sadece beş avro."

177

Göğsü direksiyona yapışmış olan Cristiano Zena, dönemeçlerden aşağı sağa sola kıvrılarak minibüsü sürüyordu.

İkinci vitesteki minibüsün motoru ulumaktaydı.

Cristiano vites değiştirmesi gerektiğini biliyordu; ama dönemeçli yolun sonuna gelmediği sürece kendini tehlikeye atamazdı.

Sonunda şafak sökmüştü ve yağmur şimdi daha az yağıyordu. Farların iki oval ışığı, Ducato'nun altına sürtünen toprak, çukur ve kuru dal parçacıklarıyla kaplı yolu aydınlatıyordu.

Cristiano göz ucuyla arkaya baktı. Rino Zena ve Fabiana Ponticelli'nin cesetleri yerde yan yana yatıyordu.

Fabiana Ponticelli'nın cesedinin üstünde bir dolu kanıt vardı. O bu işlerde uzman sayılırdı; ne de olsa bir sürü polisiye film izlemişti, kurbanın tırnaklarının altında deri kalıntıları olurdu, şeyin...

Cristiano'nun beyninde bir şimşek çaktı ve bir an her yer karardı.

... ve elbette milyonlarca da ipucu vardı ve böylece polis beş dakikada anlayacaktı...

(Neyi?)

Hiç.

178

Beppe Trecca elinde üç paket çorapla iki odalı evinin kapısından içeri girdi. Sessizce soyundu ve hiçbir şey düşünmeden sıcak bir duş yaptı. Pijamalarını giydi ve kepenkleri indirdi. Yağmur kesilmişti ve yeni gün dünyaya egemendi. Servi ağaçlarındaki serçeler birbirlerine, "Gördünüz mü ne geceydi? Neyse ki geçti ve ha-

yat yeniden başlıyor," der gibi ürkekçe ötmeye başlamışlardı.

Beppe kulaklarına tıkaçlarını soktu ve yorganın altına girdi.

179

Cristiano Zena ormanı kesen yolun sonuna geldiğinde, kendini Varrano'ya giden yol ayrımında buldu.

Neredeyse tamamdı. Köyün içinden geçecek ve anayola çıkacaktı. Ağaçlıklı geniş bir yola saptığı sırada, vites değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. Vites kolunun eskiyen yuvarlak başına baktı. Sonra sıkıca kavradı ve tam üçüncü vitese geçireceği sırada babasının boğuk sesini duydu:

(Debriyaj. Şu lanet olası debriyaja basacak mısın, basmayacak mısın?)

Pedala bastı ve ilk denemede üçüncü vitese geçirdi.

Yeniden dışarı baktığında, yolun sonunda çınar ağaçlarının tepelerini maviye ve portakal rengine boyayan pırıltıyı fark etti.

Polis!

Cristiano bayılacakmış gibi oldu ve içgüdüsel olarak ayağıyla fren pedalının sonuna kadar bastı. Minibüs kulakları tırmalayan acı bir fren sesiyle duraladı, bir on metre kadar tekleyerek ilerlemeye devam ettikten sonra motor yolun tam ortasında birdenbire durdu.

Cristiano nefes almadan direksiyona yapışmış halde bekledi. Sonra gözlerini yumdu ve dişlerini sıktı

Şimdi ne olacak?

Gözlerini yeniden açtığında yolun bir ucundan diğer ucuna uzun şeritler çeken, sarı fosforlu üniformalı adamları gördü. Tam yanında, polis ekibi ve yanıp sönen kavuniçi farlarıyla bir kamyon vardı.

Elinde işaret levhası sallayan bir polis ona doğru geliyordu.

Cristiano yutkunmayı denedi ama başaramadı. Başını önüne eğdi, çünkü polisin onun sümüklü suratını görmesini istemiyordu.

Çabuk!

Kontak anahtarını çevirdi ve Ducato marş motorunun gücüyle öne doğru hamle yaparken öksürmeye başladı.

Polis elli metre ötesinde durmuş, ona geri gitmesini söylüyordu.

Yani...

(Bas şu lanet olası debriyaja!)

Oflayarak uzandı ve ayağının ucuyla pedala dokundu.

Güzel.

(Şimdi vitesi boşa al. Tam ortadaki boşluğa.)

Bir sürü denemeden sonra boş vitesin yerini bulduğuna karar verdi. Anahtarı yeniden çevirdi ve bu kez motor çalıştı. Birinci vitese taktı ve yavaş yavaş ayağını debriyajdan çekti. Minibüs hareket edince direksiyonu çevirdi ve geri döndü.

Otoyolda, fil kervanı gibi peş peşe ilerleyen yabancı plakalı TIR'ların arasına karıştı. Gökyüzü koyu gri renge bürünmüş, doğuda incecik bir ışık çizgisi ovayı canlandırmaya çalışıyordu. Tarlaları ve anayolu saran sis yüzünden ev uzaktan simsiyah bir sığınak gibi görünüyordu.

Minibüsü park etti, motoru kapattı ve aşağı indi. Arka kapıyı açtı.

Babası, Fabiana'nın cesedinin üstünde yatıyordu, onun üstünde de bisiklet vardı. Başı piknikten artakalan şeylerin arasındaydı ve bir yanağına Peroni bira şişesinin etiketi yapışmıştı.

Cristiano onun üstüne atladı ve yüreği hâlâ atıyor mu diye kontrol etti. Yaşıyordu. Ayaklarından tuttu, başını yere çarpmamasına dikkat ederek, onu minibüsten dışarı çekti ve el arabasına kaydırdı. Sonra kapıları kapattı ve el arabasıyla onu eve kadar taşıdı. Kapının önüne gelince anahtarlarının olmadığını hatırladı. Rino'nun cebinde anahtarları buldu. Kapıyı açtı.

Bir sürü denemeden sonra yetmiş sekiz kilo ağırlığın altında iki büklüm olan Cristiano, onu ağır ağır üst kata kadar sırtında çıkardı. Gücünün son damlasını da babasını yatağına yavaşça bırakmak için kullandı.

Şimdi onu soyması gerekiyordu ama bu işi yapmayı iyi biliyordu. Yüzlerce kez onu körkütük sarhoş halde yatağına yatırmak zorunda kalmamış mıydı?

180

Doktor Furlan'ın delicesine sevdiği bir şey varsa o da Genova usulü düdük makarnasıydı.

Bir tencereye biraz kuru soğan koyarsın, sonra içine biraz kereviz, biraz havuç, bir parça da yağsız dana eti eklersin ve bütün gün ağır ateşte pişmeye bırakırsın.

Soğanlar yavaş yavaş koyu renkli ve hoş kokulu bir kremaya dönüşünce bir avuç rendelenmiş parmesan peyniriyle birlikte düdük makarnasını tencereye boşaltırsın, en üstüne de birkaç fesleğen yaprağı koyarsın.

Olağanüstü.

Doktor Furlan'ın karısı bunu nefis yapardı, çünkü içine bir parça da domuz içyağı koyardı. Dana eti tümüyle eriyinceye kadar uzun uzun kaynatırdı.

Asıl sorun, Andrea Furlan'ın kulüpteki voleybol final maçını kaybettikten sonra, gece yarısına doğru açlıktan inleyerek evine gelmiş olması ve buzdolabını açarak yarım tencere dolusu soğan sosunu hiç ısıtmadan mide-

sine indirmesiydi. Ama bu da yetmemiş, üstüne üç dilim de hindiba, zeytin ve kaparili tartla iki tane de sosis yemişti.

Bu halde kendini yatağa atmış ve üç saat sonra ambulans nöbeti için uyanmıştı.

Şimdi, ambulans şoförü Paolo Ristori ile Hemşire Sperti arasında oturmuş, soğan ve sosisin sindirim sistemini zorladığını ve dışarı çıkmaya çalıştıklarını hissediyordu. Korkunç bir bulantısı vardı, midesi de basketbol topu kadar sertti.

En azından, o iki sersem önde çene çalmaya devam ederken, arka tarafa geçip sedyenin üstünde beş dakika kestirmeliydi.

Tiksinmiş gibi yüzünü buruşturan Furlan, dikkatle Ristori'yi izledi.

Çiklet çiğniyor, bir yandan da önünde giden domuz yüklü kamyona sol şeridi boşaltması için manyakça selektör yapıyordu. Kendini Schumacher sanıyordu. Yetişmesi gerektiği bahanesiyle ambulansı deli gibi kullanıyordu.

Sarışın bir kız olan Michela Sperti kavuniçi üniformasına sıkıca sarınmış anlatıyordu: "Ve korkudan altına yaptı..." Tulumunun içinde (Paolo onu bir kez belediyenin havuzunda bikinisiyle görmüş ve korkmuştu) düzgün bir biçimde üst üste konmuş balıklar gibi görünen kaslarıyla tam bir kas kütlesiydi. Aşırı spor ve ağırlık çalışmaktan memeleri yok olmuştu ve artık aybaşı olmuyordu.

Ristori ona acele bir göz attı. "Bana nişanlının *Mr. Olympia*[1] seçimleri sırasında korkudan altına yaptığını mı söylüyorsun?"

1. Vücut geliştirme branşının en üstün derecesi kabul edilen unvan. (Ç.N.)

"Evet. Poz vermek için sahneye çıktığı sırada."

Andrea, "Yo... yapma ya..." diye kekeledi, bir eliyle ağzını örterek geğirdi ve sert soğan kokusu az kalsın onu bayıltacaktı.

"Eh yani, yarışmadan üç saat önce aşırı dozda Guttalax aldığından..." Michela tırnaklarını kemirmeye başladı.

Ristori, "İyi de, böyle bir şeyi neden yaptı?" diye sordu.

"Kilosunda üç yüz gram fazlası vardı. Kategorisini aşıyordu. O kuşbeyinli, sabah yarım şişe Ferrarelle içmişti. Saunaya gitti, deli gibi terledi ama bir şey değişmemiş, yarım gram bile kaybetmemiş. O zaman da bağırsaklarının dolu olduğunu düşündü. Böylece bir müshil içmiş; ama bu kez de ön kol kaslarını şişirirken boşalıvermiş."

Furlan evi gördü ve hemen işaret etti: "Yavaşla! Yavaşla! Geldik. Dur."

"Tamam, şef." Ristori sinyal verdi ve sert bir şekilde direksiyonu kırınca, ambulans, bütün hızıyla Zenaların avlusundan içeri girdi ve Ducato minibüse yarım metre kala lastikleri çakıllara sürterek acı bir fren sesiyle durdu.

Michela öfkelenerek doğruldu: "Bok herif! Bir daha böyle ani dönüş yaparsan, yemin ederim karton kutuyu burnuna indiririm!"

"Ben de çok korktum! Nesin sen? Elf Prensesi Shanna mı?"

Furlan ilkyardım çantasını kaptığı gibi ambulanstan indi. Temiz havaya çıkmak ona iyi geldi. Evin girişine doğru yürüdü. Kapı ardına kadar açıktı.

İki yeniyetme gibi birbirlerine sataşan Ristori ve Sperti, biri sedyeyi, öteki de oksijen tüpünü alarak onun peşinden eve doğru ilerlediler.

Doktor, üstü boş bira kutularıyla dolu bir masa ve

beyaz plastik sandalyelerin olduğu büyük bir odaya girdi.

Ne iğrenç.

Alacakaranlıkta şezlongun üstünde birinin oturduğunu seçebildi.

Furlan yaklaştı ve kendisine ifadesiz gözlerle bakan, leylek gibi ince, uzun bir erkek çocuğu gördü. Üstünde portakal rengi bir bornoz ve şekilsiz bir külot vardı. Yüzü çok solgundu, şiş ve kanlı küçük gözleri koyu iki halkayla çevrelenmişti. Onları içeri girerken gördüğünde sadece ağzını açmıştı.

Ya esrar çekmişti ya da şok geçiriyordu.

Ristori çocuğa sordu. "118'i sen mi aradın?"

Çocuk başını evet anlamında salladı ve merdivenleri işaret etti.

Sperti, "Durumunu iyi görmüyorum. İyi misin?" diye sordu.

Cristiano ağır çekimdeymiş gibi, "Evet," demekle yetindi.

Furlan çevresine bakındı: "Nerede?"

Çocuk, "Yukarıda," dedi.

Furlan koşarak merdivenleri çıktı ve ilk odada, bir şiltenin üstüne uzanmış tıraşlı kafalı ve bedeninin her yeri dövmelerle kaplı bir adam gördü. Mavi beyaz çizgili pamuklu daracık bir pijama giymişti.

Furlan çantasını açarken odaya şöyle bir göz attı. Çevrede bir sürü dertop edilmiş eşya vardı. Ayakkabılar. Kutular. Bir duvarda, üstünde siyah bir gamalı haç bulunan büyük bir bayrak asılıydı.

İçinde duyduğu rahatsızlığı hemen bastırdı. Bu işi yaparken ilkyardımda bulunacağı bu adam karşısına çıkan ilk kahrolası Nazi yanlısı değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. *Bu soysuz piçlerden nasıl nefret ederim...*

Eğildi ve adamın nabzını tuttu. "Beyefendi?! Beyefendi?! Beyefendi, beni duyuyor musunuz?"

Ses yoktu.

Furlan stetoskobunu aldı. Adamın yüreği atıyordu. Düzenli. Ceketinin cebinden bir kurşunkalem çıkardı ve ucunu adamın koluna batırdı.

Adam hiç tepki vermedi.

Ölü balık gibi donuk gözlerle kapının eşiğinden kendisini izlemekte olan oğlana döndü.

"Neyin oluyor? Baban mı?"

Çocuk başıyla onayladı.

"Ne zamandan beri bu durumda?"

Çocuk omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, uyandım ve onu bu halde buldum."

"Dün gece ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Yatağına gitti."

"İçki içti mi? Burası boş bira kutularıyla dolu."

"Hayır."

"Uyuşturucu kullanır mı?"

"Hayır."

"Senden doğru söylemeni rica ediyorum. Uyuşturucu kullanır mı?"

"Hayır."

"Peki, herhangi bir ilaç aldı mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Herhangi bir rahatsızlığı var mı? Hastalıkları?"

Cristiano, "Hayır..." derken biraz duraladı, sonra ekledi: "Başı ağrırdı."

"İlaç alır mı?"

"Hayır."

Furlan bir türlü çocuğun yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyordu.

Bu gibi durumlarda her zaman kendi kendine söylediği gibi, içinden *bu senin sorunun değil*, dedi.

Doktor, çocuğu işaret ederek, Ristori'ye, "Lütfen onu dışarı çıkar," dedi.

Ceketinin önünü açtı. Sonra adamın gözkapaklarını kaldırdı ve fenerin ışığında gözbebeklerini inceledi. Biri büyümüştü, diğeri ise büzülmüştü.

Yüzde doksan beyin kanaması.

Nazi yandaşı tüm uğursuzluğuna rağmen şanslıydı: San Rocco'daki Sacro Cuore Hastanesi yeni bir yoğun bakım ünitesine kavuşalı bir yıldan az bir zaman olmuştu ve bu herif kurtulabilirdi.

Sperti'ye, "Bunu yerden havalandıralım, paketleyelim ve arabaya uçuralım," diye emir verdi. Hemşire hızla adamın boğazından aşağı hortumu indirirken, kendisi de kolundaki damara iğneyi sapladı.

Adamı bir sedyeye koydular.

Ve alıp götürdüler.

181

Daha sonra Cristiano Zena, babasını bir sedyeyle evden çıkardıkları o anı hayatının değiştiği an olarak hatırlayacaktı.

O an, artık San Rocco'ya uzanan bir yol ayrımının olmadığından emin, yağmurda pedal çevirdiği, babasını çamurların içinde ölü bulduğu, Fabiana Ponticelli'nin cesedini gördüğü anlardan çok daha önemliydi.

Onun tıraşlı başının ambulansın içinde kayboluşunu izlerken, dünya tersine döndü, babasının bu dünyadaki varlığı önem kazandı ve anlatılmaya değer oldu.

SONRA

"Seni büyük bir oyuna kaydettiler."

EDOARDO BENNATO, *Quando sarai grande*[1]

1. (İt) Sen Büyüdüğünde. İtalyan şarkıcı ve söz yazarı Bennato'nun bir şarkısı.

IV

Pazartesi

182

Bütün gece ovayı üstünde kasıp kavuran fırtına, sabahın ilk saatlerinde denize yöneldi ve birkaç balıkçı teknesini batırarak öfkesini dindirdi, sonra yorgun ve güçsüz Balkanlar'ın açıklarında duruldu.

O gece Torino yakınlarında ünlü bir televizyon sunucusunun kaçırılması nedeniyle sekiz haberleri, fırtınaya ve Forgese Nehri'nin taşması olayına fazlaca yer vermeden, öylesine değinip geçti.

Solgun bir güneş ışıklı oklarını sularla kaplı gri ovaya yönelttiğinde, ovanın sakinleri de, kıyıya çarpıp çatlayan dalgalar denize döndükten sonra ortaya çıkan yengeçler gibi saklandıkları deliklerden başlarını uzattılar ve tıpkı muhasebeci çırakları gibi her şeyden önce uğradıkları zararın hesabını tutmaya başladılar.

Yerlere devrilen ağaçlar ve tabelalar. Çatısı uçan birkaç eski çiftlik. Toprak kayması. Sular altında kalan yollar.

Rouge et Noir kahve dükkânının gedikli müşterileri her zamanki gibi barın mermer tezgahının önünde toplanarak, beyaz çikolatalı çöreklerin saklandığı cam kavanoza baktılar. Doluydu. Çörekler varsa, yaşam da devam ediyor demekti.

Yerel gazetenin ilk sayfası, sularla kaplı tarlaların helikopterden çekilen fotoğraflarına yer vermişti. Forge-

se taşmış ve Murelle'nin birkaç kilometre ötesindeki bentlerini kırmış, kulübeler ve çiftlikler sular altında kalmıştı. Bir şarap mahzeninde uyumakta olan bir grup Arnavut işçi boğularak ölme tehlikesi atlatmıştı. Kano ile gelen bir genç bütün bir aileyi kurtarmıştı.

Neyse ki, bu felakette canını kaybeden olmamıştı; sadece kırk beş yaşındaki Danilo Aprea isimli bir vatandaş, aşırı derecede içkili olması ya da ansızın fenalaşması sonucu aracının kontrolünü kaybederek hızını kesmeden, Varrano'daki Enrico Fermi Sokağı'nda bir duvara çarpmış ve olay yerinde can vermişti.

183

Profesör Brolli, Sacro Cuore Hastanesi'nin barında ayakta duran küçük bir masaya yaslanmış, gri gökyüzünün ortasında bir parça tereyağı gibi eriyen soluk güneşi izliyor ve sessiz sessiz bir fincan cappuccino içiyordu.

Bedeninin üst kısmı kısaydı ve orantısız bir boynu, ne yapacağını bilmez göründüğü uzun kolları ve bacakları olan bir adamdı.

Tuhaf fiziksel yapısı yüzünden ona bir sürü ad takılmıştı: Flamingo, Grisini, Kararsız, Akbaba (başının üstündeki dört tel saçı ve de sık sık yarı ceset durumundaki hastaları ameliyat ettiğinden bu ona en yakışan addı). Oysa onun en sevdiği takma ad "Carla" idi. Balerin Carla Fracci'den geliyordu. Eline bisturiyi aldığında, neredeyse koreografisini sergiler gibi Tanrı vergisi şaşmazlığı ve zarafeti yüzünden ona bu adı takmışlardı.

Enrico Brolli, 1950 yılında Siracusa'da doğmuştu ve şimdi elli altı yaşında Sacro Cuore'nin Nöroşirurji Bölümü'nün başhekimiydi.

Yorgundu. Dört saat boyunca elleri, beyin kanamasıyla getirilen kötü durumdaki bir hastanın kafatasının

içindeydi. Onu kılpayı yakalamışlardı. Yarım saat daha geç kalınsaydı, çoktan gitmişti.

Cappuccinosunu yudumlarken, karısı Marilena'yı düşündü, büyük bir olasılıkla onu hastanenin kapısında bekliyor olmalıydı.

Öğleden sonra işi yoktu ve birlikte dağdaki evlerine yeni bir buzdolabı almak için sözleşmişlerdi.

Brolli bitikti ama karısıyla şehir merkezinde gezmek, sonra yanlarında köpekleriyle şehir dışında bir sandviç yemek ona hiç de fena gelmiyordu.

Karısı Marilena'yla sevdikleri ortak küçük zevkleri vardı: labradorları Totò ve Camilla ile gezinti yapmak, öğleden sonraları uyumak, akşam yemeklerini erken yemek ve evde kalarak kanepenin üstünde birlikte DVD izlemek. Yıllar geçtikçe, çarkın üstündeki dişlileri saran zincir gibi Marilena ile iç içe geçmek için Enrico bütün köşelerini törpülemişti.

Alışveriş merkezinden bir parça da ilikli et almak istiyordu; karısıyla birlikte safranlı risotto yapacak, sonra da videocuya uğrayarak *Taksi Şoförü* DVD'sini kiralayacaktı.

Ameliyattan önce, hastanın acı çeken yüzünü, tıraşlı başını ve dövmelerini gördüğünde aklına Robert de Nero'nun *Taksi Şoförü* filmindeki hali gelmişti; bu şanssız adamın da bir kavga yüzünden bu denli hırpalandığına yüzde yüz emindi. Ama daha sonra, kafatasını açınca bunun büyük olasılıkla doğuştan gelen bir anevrizmaya bağlı, subaraknoid[1] bir kanamadan ileri geldiğini anlamıştı.

Kadife pantolonunun ceplerinde bozuk para arayarak, hemşire kalabalığının yığıldığı kasanın önünde sıra-

1. Beyin etrafındaki çok katlı zar yapısında yer alan araknoid zarın altında görülen kanama tipi. (Ç.N.)

ya girdi. O sırada beyaz önlüğünün cebindeki telefonu titreşmeye başladı.

Marilena.

Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrandaki isme baktı.

Hayır, hastaneden arıyorlardı.

"Alo? Evet?! Kimsiniz?" diye ofladı.

"Profesör, ben Antonietta..."

Bu ikinci katın hemşiresiydi.

"Buyurun, dinliyorum."

"Ameliyat ettiğiniz hastanın oğlu burada..."

"Evet?"

"Babasının durumunu öğrenmek istiyor."

"Onu Cammarano ile görüştürün. Ben çıkmak üzereyim. Karım beni..."

Hemşire bir an sessiz bekledi. Sonra, "On üç yaşında. Anladığım kadarıyla burada kimsesi yok," dedi.

"Benim mi konuşmam gerekiyor?"

"İkinci kattaki bekleme salonunda."

"Siz ona hiç bir şey söylemediniz mi?"

"Hayır."

"Konuşabileceğim başka kimsesi yok muymuş, ne bileyim, arkadaşları falan?"

"Babasının iki arkadaşı olduğunu söyledi. Onlara ulaşmayı denedim ama telefonları cevap vermiyor. Ne biri ne diğeri."

"Geliyorum. Bu arada siz onları aramaya devam edin. Kimseye ulaşamazsanız, jandarmaları çağırın." Telefonu kapattı ve cappuccinonun parasını ödedi.

184

Dört Peynir ağrıdan kıvranarak uyandı.

Gözkapağını hafifçe araladığı anda içine dolan güneş ışığı gözlerini köreltti. Hemen gözlerini kapattı. Avluda koro halinde yüksek sesle öten serçeleri duydu. Kulaklarını tıkamak için kollarını oynattığı anda vücuduna saplanan kuvvetli bir ağrı soluğunu kesti. Dayanılır gibi değildi. Sonunda bir gözünü yeniden açabildiğinde, yatak odasının yıpranmış duvar kâğıtlarını tanıdı. Maket dünyasının önünde uyuyakaldığını sanıyordu ve bu durumda gece yarısı kalkıp yatağına yatmış olmalıydı; ama bunu nasıl yaptığını hatırlamıyordu. Zor nefes alıyordu. Şiddetli bir soğuk algınlığına tutulmuş gibiydi. Burnunun kaplayan şeye dokundu ve bunun sümük değil pıhtılaşmış kan olduğunu anladı. Sakalları ve bıyıkları da kurumuş kanla kaplıydı.

Şimdi ağrıdan çok susuzluk çektiğini fark etti. Dili ağzına sığamayacak kadar şişti. Ama su içmek için ayağa kalkması gerekiyordu.

Birdenbire doğruldu ve az kalsın acıdan bayılacaktı.

Dizlerinin üstünde mutfağa kadar sürünerek nihayet banyoya ulaştı. "Kahretsin... Kahretsin... Rino... Rino... Pestilimi çıkardın... Beni fena ezdin..."

Lavabonun kenarına tutunarak kendini yukarı çekti ve aynaya baktı. Bir an kendini tanıyamadı. O gördüğü canavar kendisi olamazdı.

Göğsü tavada pişmiş yumurta büyüklüğünde morluklarla doluydu; ama Dört Peynir'i asıl şaşırtan Floransa usulü biftek dilimi gibi kanlı omzu idi.

Bunu ona Rino yapmamıştı. Bu, Ramona'nın eseriydi. Parmağını yaranın üstüne bastırdı ve acıyla gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslattı.

Demek her şey doğruydu. Düş değildi. Bedeni ona

doğruyu söylüyordu.

Küçük kız. Orman. Elinde tuttuğu cinsel organı. Başına indirdiği taş. Dayaklar. Hepsi doğru.

Burnunun ucuyla değinceye kadar yüzünü aynaya yaklaştırdı ve ağzına gelen kanlı sıvıyı tükürmeye başladı.

185

Cristiano Zena yoğun bakım servisinin bekleme salonunda oturuyordu. Başını içecek otomatına dayamış, gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

İlk otobüsle gelmiş ve bir hemşire, kendisine yüzlerce soru sorduktan sonra, orada beklemesini söylemişti. Profesör Brolli onunla konuşmaya gelecekti. Ürperiyordu ve öyle yorgundu ki... gözkapakları kapanıyor, başı sağa sola sallanıyordu ama uyumamalıydı.

Hemşire onu tanımamıştı, oysa o kadını iyi tanıyordu. Ara sıra geceyi evlerinde geçirirdi.

İki yıl önce apandisitini aldıklarında, Cristiano o hastanede yatmıştı. Ameliyat iyi geçmişti ama üç gün boyunca göğsüne bir sürü boru bağlanmış yaşlı bir adamla aynı odada, yan yana yatmıştı.

Bir türlü rahat uyuyamamıştı; çünkü zavallı ihtiyar on dakikada bir, ciğerlerinin yerinde taşlar varmış gibi öksürük nöbetine tutuluyordu. Gözleri yuvalarından dışarı fırlıyor ve çılgın gibi avuçlarıyla şilteye vurmaya başlıyordu. Ayrıca hiç konuşmuyordu, oğlu, karısı ve iki torunuyla ziyaretine geldiğinde bile ağzını açmıyordu. Ona bir sürü sorular soruyorlardı ama asla yanıtlamıyordu. Başını bile sallamıyordu.

Bir sandalyenin üstünde oturmuş, babasının hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeyi beklerken, Cristiano hastanedeki ikinci gecesinde, odanın sarı loş ışığında derin bir uykudayken, o ihtiyarın birdenbire yorgun bir

sesle kendisine seslenmiş olduğunu hatırladı: "Hey, delikanlı?"

"Evet?"

"Beni iyi dinle. Sakın sigara içme. Çok iğrenç bir ölüm." Gözlerini tavana dikmiş konuşuyordu.

Cristiano, "Ben sigara içmiyorum," diyerek kendini savunmuştu.

"O halde sakın başlama. Anladın mı?"

"Olur."

"Aferin sana."

Ertesi sabah Cristiano uyandığında, adamın yatağı boştu. Ölmüştü ve tuhaf olan da çekip giderken hiç gürültü etmemişti.

Bir şakağında içecek otomatının titremesini hissederken, Cristiano şimdi o ihtiyara nispet güzel bir sigara içmek vardı, diye kendi kendine söylendi ve ceketinin cebinden babasının telefonunu çıkardı. Onu banyodaki elektrikli kurutucunun altında yeniden hayata döndürmüştü. Bir kez daha Danilo'nun numarasını tuşladı. Aradığınız kişiye ulaşılamıyor. Dört Peynir'i denedi. Onun da telefonu kapalıydı.

186

Profesör Brolli, ikinci katın koridorunda ilerlerken, ameliyat ettiği tıraşlı kafalı ve gövdesi baştan aşağı dövmeli genç adamı düşündü. Kafatasını açıp içindeki kanı çektiğinde, kanamanın şans eseri beynin solunum sistemini kontrol eden bölgelerine zarar vermediğini keşfetmişti, böylece hasta dışarıdan yardım almadan nefes alıp verebiliyordu ama beynin geri kalanı kullanılamaz haldeydi; eskisi gibi çalışmaya başlayıp başlamayacağı ve bunun ne zaman olabileceği konusunda herhangi bir tahminde bulunması olanaksızdı.

Hastanenin içinde bulunduğu kısıtlı ekonomik koşullarda, bu tür hastalar için durum tam anlamıyla bir felaketti. Komadaki hastalar için tıbbi personelin yoğun ilgisi gerektiği gibi, yaşamsal fonksiyonlarının sürekliliği için zorunlu olan makineleri de uzun süre bloke ediyorlardı. Bu durumda hasta, genel bağışıklık sisteminin giderek çökmesi sonucu ikinci derece enfeksiyona bağlı komplikasyonlara da uğruyordu. Ama bu, mesleğinin bir parçasıydı.

Enrico Brolli bu mesleği ve bu uzmanlık alanını, ona sunacağı bazı zorlukları bilerek seçmişti. Babası da doktordu. Ne var ki, altı yıllık üniversite hayatı boyunca Brolli'nin üstünde durup düşünmediği şey, hastanın yakınlarıyla *sonradan* konuşması gerektiği idi.

Altmışına yaklaşıyordu ve yetişkin üç çocuğu vardı, en küçükleri (Francesco) tıp fakültesinde okumaya karar vermişti ve o bilinen acımasız gerçeği karşısındakine açıkça söylemek konusundaki duyarsızlık, henüz onda olgunlaşmamıştı; ayrıca sözcüklerini seçmekte de çok zorlanmaktaydı. Denemeye kalkıştığı her kez, kekelemeye başlıyor, aklı karışıyordu, yani işi daha berbat ediyordu.

Otuz yıllık kariyerine rağmen zerre kadar değişmemişti. Ne zaman bir hastanın yakınlarına kötü bir haber verecek olsa, midesindeki aynı ağrı yüzünden ölecekmiş gibi olurdu. O sabah kendisini çok daha zor bir görev beklemekteydi. On üç yaşındaki, üstelik de babasından başka hiç kimsesi olmayan bir çocuğa babasının komada olduğunu açıklamak.

Boş bekleme odasına bir göz attı.

Çocuk plastik bir sandalyenin üstünde yarı uyur durumdaydı. Başını içecek otomatına yaslamış, gözlerini döşemeye dikmişti.

Hayır, hayır, bunu yapamayacağım... Brolli geri

döndü ve hızlı adımlarla asansöre doğru gitti. *Bunu ona Cammarano söylesin. Cammarano daha genç ve kararlı biri.*

Orada durdu ve pencereden dışarı baktı. Yüzlerce kuş, sürüler halinde, beyaz bulutların üstünde uzayan siyah bir huni oluşturmuşlardı.

Cesaretini topladı ve bekleme salonundan içeri girdi.

187

Beppe Trecca, "Yeminim var!" diye bağırarak uyandı. Birisi başını soğuk suyun altına tutmuş gibi kesik kesik solumaya başladı. Ateşten çakmak çakmak olmuş şaşkın gözlerle çevresine bakındı. Evinde, yatağında olduğunu anlaması bir iki saniye sürdü.

Puma'nın arka penceresinden beyaz havlu çorap paketini göstererek kendisine durağan gözlerle bakan çirkin bir Afrikalının yüzünü yeniden gördü.

Ne korkunç bir karabasandı!

Sosyal hizmetler uzmanı yastıktan başını kaldırdı. Günün ışıkları pencerenin kepenklerinden içeri sızıyordu. Terden sırılsıklam olmuştu ve kaztüyü yorganı sanki üstüne yarım ton toprak atılmış gibi ağır geliyordu. Ağzında hâlâ kavun votkasının o iğrenç tadı vardı. Bir kolunu uzattı ve masanın üstündeki abajurun düğmesine bastı. Gözlerini önce kırpıştırdı, sonra da yandıklarını hissetti.

Benim ateşim var.

Ayağa kalktı, oda etrafında dönmeye başladı. IKEA'dan aldığı etajer, Mivar marka televizyon, tropikal sahil posteri, Garzanti Yayınevi'ne ait kitaplarla tıka basa dolu raflar ve Sapere Yayınları'ndan çıkan kitapların bulunduğu kütüphane, masa, beyaz havlu çorap paketi, anne-

sinin resminin olduğu gümüş çerçeve... kısacası ne varsa her şey önünde bir girdap oluşturmuş, fırıl fırıl dönmekteydi.

Bir paket havlu çorap?!

Trecca geğirince ağzına ekşi bir tat geldi ve yorganın altında bedeni kaskatı kesilmiş, çevresini incelemeye koyuldu. Bütün gece bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Karavan, Ida, seks, muz, Rod Stewart, yağmurun altında Afrikalının cesedinin başında bekleyişi ve...

Beppe Trecca alev alev yanan alnına eliyle vurdu.

...yemin ettim!

Tanrım, sana yalvarıyorum... Eğer sen onun hayatını bağışlarsan, sana yemin ederim, ben de hayatımın en güzel şeyinden vazgeçeceğim... Eğer sen onu hayata döndürürsen, sana söz veriyorum, ben de Ida'dan vazgeçeceğim. Onu bir daha asla görmeyeceğim ve onunla asla konuşmayacağım. Sana yemin ediyorum.

Tanrı'dan istemişti ve Tanrı da isteğini yerine getirmişti.

Tanrı'ya yakarması sayesinde o Afrikalı ölüler diyarından geri dönmüştü. Beppe Trecca o gece bir mucizeye tanıklık etmişti.

Komodinin üstünde duran İncil'i aldı ve hızlı hızlı sayfalarını çevirmeye başladı. Sözcüklere odaklanmakta zorlanarak okudu:

...Bunun üzerine taşı çektiler. İsa gözlerini gökyüzüne kaldırarak şöyle dedi: "Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim." Bunları söyledikten sonra yüksek sesle, "Lazarus, dışarı çık!" diye bağırdı. Ölü, elleri ayakları sargılarla bağlı, yüzü

peşkirle sarılmış olarak dışarı çıktı. İsa oradakilere, "Onu çözün, bırakın gitsin," dedi.

Aynısı.

Bedelini nasıl ödeyeceğim?

Ida'dan vazgeçeceğim.

Böyle söylemişti. Ve bu durumda...

O *halde onu bir daha asla görmeyeceğim. Ben bir yemin ettim.*

Başı bütün ağırlığıyla öne düştü, yeniden kara delik tarafından yutulmuş gibiydi.

Bir yaşam karşılığında, yüreğinden vazgeçmişti.

Ben hayatımın en güzel şeyinden vazgeçeceğim...

Dalgaların kumdan kaleleri parçalaması gibi, panik duygusuyla adeta parçalanan Beppe, korkudan buruşan yüzüyle, çarşafı avuçlarının arasında sıktı.

188

Uzun boylu zayıf bir doktor bekleme odasının kapısından ona bakıyordu.

Kime benziyor?

Cristiano Zena, birkaç saniye düşündükten sonra buldu. *Temel Reis* çizgi filmindeki akbaba ile tıpatıp aynıydı.

Doktor sesini açmak için hafifçe öksürdü ve söze başladı: "Rino Zena'nın oğlu Cristiano sen misin?"

Cristiano sessizce onayladı.

Doktor Kamburunu çıkararak tam karşısındaki plastik sandalyeye çöktü.

Bacakları Dört Peynir'inkilerden bile daha uzundu ve Cristiano onun çoraplarından birinin diğerinden farklı olduğunu fark etti. Her ikisi de lacivertti, ama biri düz lacivert, diğeri kendinden yol yol çizgili lacivertti.

Yüreğini saran içgüdüsel bir sempatiyle bir karşı yakınlık duydu.

"Benim adım Enrico Brolli, babanı ameliyat eden cerrahım ve..." Cümlesini yarıda bıraktı ve ensesini kaşırken, elinde tuttuğu kâğıdı okumaya koyuldu.

Cristiano ayağa kalktı: "Öldü. Lafı dolandırıp durma."

Doktor, bazı köpeklerin kimi zaman yaptıkları gibi, küçük kafasını bir parça yana düşürerek ona baktı. "Sana onun öldüğünü de kim söyledi?"

"Ağlamayacağım. Söyle de bitsin bu iş, böylece ben de kalkıp gideyim."

Brolli ayağa fırladı ve bir elini oğlanın omzuna koydu. "Hadi, gel. Seni babana götüreyim."

189

Dört Peynir, duşun altında kollarını havaya kaldırdı, sonra indirdi ve ellerine baktı.

Bu eller, bir taşı tutmuş ve bir kadının başını ezmişti.

Duşun kaynar suyu bir anda başından aşağı buz gibi akan yağmura dönüştü ve taşın pürüzlü yüzeyini, üstünü kaplayan yosunun süngerimsi dokusunu ve onun kızın alnına çarptıkça yarattığı titreşimi avuçlarında yeniden...

Başı döndü, duvar karolarına çarptı ve bedeni ıslak bir paçavra gibi kayarak yere düştü.

190

Rino Zena bir yatakta yatıyordu, başı çepeçevre beyaz gazlı bezle sarılıydı. Yatak başının üstünden sarkan lamba cılız oval bir ışık yaymaktaydı ve huzurlu çehresi, hayalet gibi yastığın üstünde havadaymış gibi görünüyordu. Gövdesinin geri kalanı yeşil çarşafın altında saklıydı. Çevresinde, BİP'ler ve ışıklar çıkaran monitörlerle, elektronik cihazlardan oluşan bir amfitiyatro vardı.

Cristiano Zena ve Enrico Brolli, yatağın bir metre ötesinde ayakta duruyorlardı.

"Uyuyor mu?"

Doktor başını iki yana salladı: "Hayır. Komada."

"Ama horluyor sanki?!"

Brolli hafifçe gülümsedi. "Bazen komadaki hastaların horladıkları olur."

"Komada mı?" Cristiano hiçbir şey anlamamış gibi, bir daha görmek için bir an yine babasına baktı.

"Yaklaş, istersen."

Doktor, onun kararsız adımlarla, babasına değil de sanki iğneyle uyuşturulmuş bir aslanın kafesine yaklaşır gibi ağır ağır ilerlediğini gördü. Ve sonra da yatak başını kavradığını. "Peki, ne zaman uyanacak?"

"Bunu bilmiyorum. Genellikle birkaç hafta sürebilir.

Konuşmadan beklediler.

Çocuk onu duymamış gibiydi. Kaskatı, düşmekten korkar gibi, yatağın başını sıkıca tutuyordu. Brolli ona durumu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Biraz daha yaklaştı. "Babanın bir anevrizması vardı. Büyük bir olasılıkla da doğuştan."

Cristiano doktorun yüzüne bakmadan sordu: "Ne demek bir... ane...?"

"Anevrizma, temiz kan taşıyan damarlarda oluşan genişleme demektir. Diğer kan damarları gibi esnek ol-

mayan, içi kan dolu bir tür kesecik diyebiliriz ve zamanla patlayabilir. Babanın bu damarı dün gece patlamış ve kan beynin sub... yani beyin ile kafatası kemiği arasındaki bölgeye girmiş ve beynin içi kanla dolmuş."

"Öyle olunca, ne olur?"

"Öyle olunca kan beyni sıkıştırır ve kimyasal bir dengesizlik yaratır..."

"Sizler ona ne yaptınız?"

"Kanı boşalttık ve patlayan damarı kapattık."

"Ya şimdi?"

"Komada."

Cristiano, "Komada..." diye yineledi.

Brolli, o anda elini uzatarak oğlanın omzuna koymak istedi. Ama sonra düşününce vazgeçti. Bu çocuğun avutulmak ister gibi bir hali yoktu. Gözleri kupkuruydu ve bitkindi. "Baban uyanamayabilir. Uyuyor gibi görünüyor ama aslında öyle değil. Neyse ki, destek almadan nefes alabiliyor, yani bunun için bir solunum cihazına gerek yok. Baş aşağı asılı duran bu şişe," yatağın yanında asılı duran serumu gösterdi, "onu beslemeye yarıyor, sonra yiyecekleri doğrudan midesine indiren bir boru daha takacağız. Beyni ciddi şekilde zarar görmüş ve kendi kendini onarmak için şimdi var gücüyle çalışıyor. Yemek, içmek, konuşmak gibi diğer tüm fonksiyonları kapanmış durumda. Şimdilik..."

"Yapmaması gereken bazı tuhaf şeyleri yaptığı için mi damarı patladı?" Cristiano'nun sesi tiz çıkmıştı.

Doktor bir kaşını kaldırdı. "Ne gibi tuhaf şeyler?"

"Bilmiyorum..." Çocuk sessiz bekledi, sonra devam etti: "Ben onu böyle buldum..."

Kim bilir, belki o gece babasını sinirlendirmişti ve şimdi kendini bu işin sorumlusu olarak görüyordu. Brolli onu sakinleştirmeye çalıştı. "Beyin kanaması geçirdiği sırada, uyuyor da olabilirdi. Baloncuk hayli genişti. Daha

önce hiç kontrole gitti mi? Ona bilgisayarlı tomografi ile inceleme yaptılar mı?"

Çocuk başını salladı: "Hayır. Doktorlardan nefret ederdi."

Brolli sesini biraz daha yükselterek, "Geçmiş zamanda konuşma. O ölmedi. Yaşıyor. Yüreği hâlâ atıyor ve damarlarındaki kan akmayı sürdürüyor," dedi.

"Konuşsam beni duyar mı?"

Doktor içini çekti. "Sanmıyorum. Bilincinin yerine geldiğini gösteren bir işaret vermedikçe, gözlerini açması gibi... dürüst olmak gerekirse, seni duyacağını sanmıyorum. Ama belki de öyle değildir... Biliyor musun, bu bizim için hâlâ gizemini koruyan bir durum. Ama senin canın onunla konuşmak istiyorsa, elbette konuşabilirsin."

Çocuk omuzlarını silkti: "Şimdi canım istemiyor."

Brolli pencereye yürüdü. Karısının yolun kenarında bekleyen arabasını gördü. Cristiano'nun neden babasıyla konuşmak istemediğini biliyordu. Kendisini terk edilmiş hissediyordu.

Enrico Brolli'nin babası, Doktor Davide Brolli hayatı boyunca saat yedide uyanmıştı. Dakik bir biçimde, yarım saat sonra kahvesini içerdi. Saat tam sekizde de evden çıkardı, merdivenli yolu iner ve saat bire beş kalaya kadar hastalarıyla buluştuğu muayenehanesine giderdi. Saat birde öğle haberleri başladığı sırada evde olurdu. Televizyonun karşısında tek başına yemeğini yerdi. Bir buçuktan ikiyi on geçeye kadar dinlenirdi. İkiyi on geçe muayenehanesine döner, akşam saat sekizde de evine gelirdi. Yemek yer, çocuklarının ödevlerini kontrol eder, saat dokuzda da uyumaya giderdi.

Pazarları hariç, yılın her günü böyleydi. Her pazar ayine gider, pastalar alır ve radyodan maçları dinlerdi.

Bazen ev ödevinde bir konuyu ya da Latinceden bir

çeviriyi anlamadığında, küçük Enrico defterleri elinde evden çıkarak doğruca babasının muayenehanesine giderdi.

Ona ulaşabilmek için ağlayan çocuklarla, bebek arabalarıyla ve annelerle dolu koridorla herkes ite kaka geçmek zorunda kalırdı. O bebelerden nefret ederdi, çünkü babası onları kendi çocuklarıymış gibi görürdü. Onu sık sık "Bunlar benim çocuklarım gibidir," derken duymuştu.

Ve Enrico, babasının, kendisine diğer çocuklara davrandığı gibi mi, yoksa diğer çocuklara kendisine davrandığı gibi mi davrandığını bir türlü anlayamazdı.

Enrico on üç yaşını doldurduğunda, babası geceleri hasta ziyaretine giderken, onu da yanında götürmeye başladı. Gecenin hangi saati olursa olsun, onu yatağından çıkarır ve lacivert Giulietta marka arabasıyla gecenin karanlığında, ateşi yükselen çocuğun yaşadığı şehrin dışındaki çiftliği aramaya giderdi. O ise, arka koltukta battaniyelere sarınmış uyurdu.

Vardıklarında, babası siyah çantasını alarak arabadan iner, kendisi arabada kalırdı. İşleri sabah beşten sonra biterse, fırına uğrar, yeni çıkmış sıcak kruvasan yerlerdi.

Günün ağarmaya başladığı saatlerde, fırının kapısının yanındaki tahta banka otururlardı. İçerisi, kocaman tepsilerle ekmek ve tatlı taşıyan, yüzü gözü una bulanmış, adamlarla dolu olurdu.

Babası, "Nasıl?" diye sorardı.

"İyi."

Babası başını okşardı. "Burada yapılanlar çok özeldir."

Babasının geceleri onu neden yanında götürdüğünü Enrico Brolli bugün bile kendi kendine sorar dururdu. Yıllarca bunu ona sormak istemiş ama hiç cesaret edememişti. Şimdi sormak için hazırdı ama babası artık yoktu.

Belki de kruvasanlar için. Diğer çocukları kruvasan yemezlerdi.

Babası öleli neredeyse on sene oluyordu. Bağırsaklarını kanser parçalayıp yemişti. Ömrünün son günlerinde neredeyse hiç konuşamaz olmuştu ve sürekli morfin yapılıyordu. Bir kalemle çarşafın üstüne durmadan reçeteler yazıyordu. Soğuk algınlığına, kızıla, isale karşı ilaç reçeteleri.

Ölmeden iki gün önce, aklının berraklaştığı kısacık bir anda, çocuk doktoru, gözlerini oğluna dikmiş ve onu bileğinden yakalayarak, zayıf bir sesle, "Tanrı'nın öfkesi zayıflara çevrilmiştir. Sen bir doktorsun ve bunu bilmelisin Enrico, bu çok önemlidir. Fakir ve zayıf olanlar kötülüğü kendilerine çekerler. Tanrı elini kaldırdığında, tokadı en fakire iner."

Enrico Brolli, babasının yanında duran oğlana baktı, başını salladı ve odadan dışarı çıktı.

191

Koltukaltına sıkıştırdığı derece ile oturma odasındaki masada oturan Beppe Trecca, *Vicks MediNait*'den bir yudum aldı, o bile votkalı kavunun tadını ağzından söküp atmaya yetmedi. Yüzünü ekşitti ve kaşlarını çatarak önünde duran Nokia cep telefonuna baktı. Ekranında küçük bir zarf ve yanında da IDA yazısı vardı.

Onu okuyabilir miyim?

Tanrı'ya söz vermişti: Onunla konuşmayacak ve onu görmeyecekti; bu durumda teorik olarak, bir SMS okumak yeminini bozmazdı. Ama yapmasa daha iyi olurdu. Aklına kazımalıydı: Ida Lo Vino onun için kapanmış bir olaydı, onu unutması ve bu aşkın zehrini bünyesinden atması gerekiyordu.

Bir uyuşturucu bağımlısı gibi.

Sıkı bir diyet. Ve sonra belki geçerdi.

Çok acı çekecekti. Ve o acı tıpkı paraymış gibi Tanrı'ya olan borcunu ödeyecekti.

Bu acı belki de beni daha iyi bir insana dönüştürecektir.

Kendisini suç işleyen ve sonra Tanrı'ya ettiği yeminle yoksullara ve zor durumdakilere yardım elini uzatan, barışsever bir film kahramanı olarak hayal etti.

Robert De Niro'nun oynadığı bir film vardı.

Adını hatırlamıyordu ama suçsuz birini öldüren bir şövalyenin öyküsü olduğunu biliyordu. Adam sonradan pişmanlık duyarak yaptığının kefaretini ödemek için halatlara bağladığı zırhını ve silahlarını, Brezilya ormanlarından, yüksek bir dağın tepesine kadar sürüklüyordu, sonra da *Indio*'lara yardım eden bir papaz oluyordu.

Kendisi de böyle yapmalıydı.

Telefonu aldı, başını çevirdi, kesilecekmiş gibi kolunu uzattı ve dişlerini sıkarak Ida Lo Vino'yu yaşamından sildi.

192

"Benim. Ben Cristiano. Baba, dinle beni! Yanındayım. Elini tutuyorum. Sen hastanedesin. Bir kaza geçirdin. Doktor senin komada olduğunu ve birkaç hafta içinde yeniden uyanacağını söyledi. Şimdi sen beynini onarıyormuşsun, çünkü şey oldun, şey... Beyin kanaması. Sakın merak etme. Gerisini ben hallettim. Kimse bir şey anlamayacak. Benim bu işlerde becerikli olduğumu bilirsin. Şimdi sen rahat rahat yat ve kendini onarmaya bak, gerisini ben hallederim. Sen sakin ol. Dört Peynir'i ve Danilo'yu çok kez aradım ama telefonları cevap vermiyor." Cristiano, onun kendisini dinlediğine dair yüzünde belli belirsiz de olsa bir işaret, kirpiklerinin titre-

mesi gibi bir şey var mı diye dikkatle babasının yüzüne baktı. Çevrede kimsenin olmadığından emin olmak için bir kez daha sağa sola bakındı ve sonra bir kolunu uzattı ve işaretparmağıyla babasının sol gözüne, önce yavaş, sonra daha kuvvetlice bastırdı. Hiç. Tepki vermiyordu. "Dinle beni. Ben buraya her gün gelebilirim ama sadece kısa süreliğine. Yani şimdi eve gidiyorum ama yarın yine geleceğim." Ayağa kalkmak için doğruldu ama sonra durdu. Babasının kulağına eğildi ve yavaşça fısıldadı: "Beni duyamayacağını biliyorum ama ben yine de sana söyleyeyim. Herkese senin evde uyurken komaya girdiğini söyledim, böylece..." *hiç kimse senin yaptığını düşünmeyecek.*

Cristiano eliyle ağzını kapattı. Midesi vakumlanmış bir poşet gibi büzülmüştü. Burnunu çekti ve ağlamamak için gözlerini ovuşturdu. Ayağa kalktı ve yoğun bakım odasından çıktı.

193

Dört Peynir maket dünyasının karşısında oturuyordu.

İyice yıkanmış, üstüne bornozunu giymiş, sonra da evde bulduğu bütün ilaçları ağzına atmıştı: üç aspirin, iki Moment, bir tablet Tachiprin, bir tane sindirim düzenleyici Fave di Fuca ile bir tablet de suda eriyen Alka-Seltzer. Bir tüp Proctosedyl'in tamamını göğsüne ve omzuna sürmüştü.

Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu, ne var ki odanın bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan makete dikkatli baktığında her şeyin ne kadar da yanlış olduğunu fark ediyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama öyleydi. Suç küçük askerlerde, heykelciklerde, bebeklerde, arabalarda, ahırdaki yemliğin içine yapıştırdığı bebek

İsa'da değildi. Dünyayı yanlış kurmuştu. Dağlar. Nehirler. Göller. Her şeyin yeri yanlıştı, düzensiz ve anlamsızdı.

Gözlerini yumdu ve sandalyesinden yükseldiği hissine kapıldı. Odanın duvarlarına değen uçsuz bucaksız kızıl bir vadi ile tavana kadar uzanan camdan çok yüksek bir dağ gördü. Ve nehirler. Azgın sular. Çağlayanlar.

Ve vadinin ortasında Ramona'nın çıplak bedenini gördü.

Ölü bir dev. Kızın cesedinin çevresinde askercikler, çobanlar, minik arabalar. Kızın küçük göğüslerinin üstünde gezinen örümcekler, iguanalar ve koyunlar. Koyu renkli meme başlarında küçük yeşil timsahlar. Cinsel organının kılları arasında saklanan dinozorlar ve küçük askerler ve çobanlar ve içinde, mağaranın içinde bebek İsa.

Bir burgaca yuvarlandığını sanarak gözlerini faltaşı gibi açtı ve dengesini kaybetmiş gibi sandalyeye tutundu. Yaralı kolunu kıvırdı ve o anda kolu sanki bir testereyle kesilip ikiye ayrıldı. Acıyla bir çığlık attı.

Ayağa kalkabilmek için acının dinmesini bekledi.

Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ormana dönmeliydi, sarışın kızın cesedini alıp getirmeli ve maketine koymalıydı.

Onu sırf bunun için öldürmüştü.

Ve Tanrı da kendisine yardım etmişti.

194

Beppe Trecca termometreyi elinde tutuyordu.

Otuz yedi buçuk. Soğuk algınlığı olsa gerek. Bu tür şeyler küçümsenmemeli, başlar başlamaz önlemini almazsan, haftalarca çekersin.

Bir gün izin alsam iyi olur. Böylece yeminine bağlı kalmak için stratejik bir plan yapabilirdi. Telefonunu kapatmalıydı ve soğuk algınlığını atlatır atlatmaz ilk iş

numarasını değiştirecekti. Sonra mahalle kilisesinde toplantılar düzenleme işinden de vazgeçmesi gerekecekti. Ve işte de Mario Lo Vino'dan olabildiğince uzak duracaktı. Ida onun yaşadığı yeri bildiğine göre bu durumda evini de değiştirmesi gerekirdi. Her ne kadar böyle küçük bir köyde her an karşılaşabilirlerse de. Belki de Varrano'nun şehir merkezinden uzaklaşarak, çevre köylerin birinde küçük bir ev kiralamak daha akıllıcaydı.

Özetle, barikat kurduğu bir sığınakta işsiz, arkadaşsız bir yaşam sürmesi gerekiyordu. Karabasan gibi.

Buna dayanamazdı. Tek çare, bu köyü terk etmekti.

Bir süre için.

Ida'ya çocuklarını da beraberinde getirebileceğini söyleyen, o eski Beppe Trecca'nın artık olmadığını anlatmaya yetecek kadar bir süre. O gece yaşananlar yanılgıdan başka bir şey değildi.

Benden artık nefret etmeyeceği zamana kadar ondan uzak olacağım.

Bu her şeyden daha kötüydü. Onu görmemenin acısından da beterdi.

Ida onun aşağılık, rezil bir adam olduğunu düşünecekti. Bir karavanda onurunu lekeleyen, sözler veren ve sonra da bir ödlek gibi kaçıp giden iğrenç biri.

En azından ona gerçeği anlatabilseydim.

Belki de kuzini Luisa'ya her şeyi anlatmalı ve Ida'ya söylemesi için ondan yardım istemeliydi. Bu, en azından, acısını hafifletirdi. Ve Ida da, son derece duyarlı, inancı bütün bir kadın olarak elbette durumu anlardı ve yüreğine gömdüğü sevgisiyle hayatının sonuna kadar onu severdi, hatta ona saygı duyardı.

Hayır, yapamazdı. O boktan yeminin bedeli, bu cezaydı. Başkasının gözünde bir canavara dönüşmek ve bu cezadan kurtulabilmek için hiçbir şey yapamamak ol-

mazdı. Çektiği acıdan kurtulursa yeminini bozulacaktı.

Ayrıca Luisa'ya mucizeyi anlatırsa, ona karavandan da söz etmesi gerekirdi.

Hayır, bu söz konusu bile değil. Kocası beni öldürür

Telefonu çalmaya başladı.

Sosyal hizmetler uzmanı, korku içinde gözlerini masanın üstünde titreşen alete çevirdi.

Telefonu kapatmadım.

O *arıyor.*

Yüreği, kedi görmüş bir kanarya gibi, göğüs kafesinin içinde çırpınmaya başladı. Ağzını sonuna kadar açarak hava yutmaya çalıştı. Bir anda bastıran sıcak hava dalgasının içinde boğulur gibi oldu. Bu, soğuk algınlığından değildi, onu yakan tutkunun ateşiydi. Onun tatlı sesini duymak düşüncesi bile başını döndürüyor ve başka her şey anlamını yitiriyordu.

Ida, seni seviyorum!

Pencereyi açıp bütün dünyaya bunu haykırmak isterdi. Ama yapamazdı.

Kahrolası Afrikalı.

Elleriyle yüzünü örttü ve parmaklarının arasından telefonun ekranına baktı. Arayan Ida'nın numarası değildi. Evinin numarası da değildi. Ya onu bir başka numaradan arıyorsa?

Bir an kararsızlık içinde bekledi, sonra açtı:

"Evet?! Kimsiniz?"

"İyi günler. Ben Onbaşı Mastrocola, Varrano Jandarma Komutanlığı'ndan arıyorum. Trecca, Giuseppe ile görüşmek istiyorum."

Karavanı buldular!

Beppe yutkundu ve mırıldanır gibi sordu: "Buyurun."

"Siz, acaba..." Sessizlik. "... Zena, Cristiano ile siz mi ilgileniyorsunuz?"

İlk anda bu isim ona hiçbir şey ifade etmedi. Sonra hatırladı. "Evet. Tabii. Onunla ben ilgileniyorum."

"Size gereksinimimiz var. Babası ağır bir kaza geçirdi ve San Rocco, Sacro Cuore Hastanesi'ne kaldırıldı. Oğlu da orada, acaba yanına gidebilir misiniz?"

"Ne oldu?"

"Size söyleyebileceğim bir şey yok. Bize hastaneden bildirdiler ve biz de sizi aradık. Peki, siz gidebilir misiniz? Anlaşıldığı kadarıyla, çocuğun babasından başka kimsesi yokmuş."

"Yalnız, ben... biraz ateşim var da..." Sonra, "Önemli değil. Hemen gidiyorum," diye toparladı.

"İyi. O halde belgeleri almak için bizim merkeze uğrar mısınız?"

"Elbette. Hoşça kalın. Teşekkürler..." Beppe konuşmayı bitirdiğinde, duyduğu şeyi sindirmek için bir süre hiç kımıldamadan bekledi.

O zavallıcığı tek başına bırakamazdı.

İki aspirin aldı ve giyinmeye başladı.

195

Fabiana Ponticelli, San Rocco orman yolundan geçmeye karar vermemiş olsaydı, on dört yıldır ailesiyle birlikte yaşadığı siteye, Giardino Fiorito'ya dönmek için uzun ve dönemeçli bir yolu dolaşmak zorunda kalacaktı.

Site, Varrano'dan yaklaşık altı kilometre uzaklıktaydı. Çevre yoluna çıkması gerekiyordu, oradan Marzio yönüne gidecekti ve birkaç kilometre sonra da çift yönlü otoyola girer gibi sola dönecekti. Barakalar, fabrikalar ve inşaat malzemelerinin satış yerlerinin arasından iki kilometre daha ilerledikten sonra, Giardino Fiorito'nun kapalı özel alanını çevreleyen ve bir ortaçağ kalesini andıran kemerli duvarları bir anda karşına çıkardı.

Tanınmış mimar Massimiliano Malerba tarafından doksanlı yılların başında daha önce hiçbir yerde benzerine rastlanmayan Akdeniz Meksika stilinde inşa edilen iki yüz tane *(rancho* tipi*)* villa. Amerika yerlilerinin kerpiç evlerini az buçuk çağrıştıran, kapı ve çerçeveleri açık mavi, dış cephesi toprak rengi villalar. Her birinin bahçesi yarım hektar kadardı. Ayrıca içinde küçük bir alışveriş merkezi, üç tenis kortu ve bir de olimpik havuz vardı. Üç giriş kapısı, lacivert üniformalı özel güvenlik ekibi tarafından yirmi dört saat, gece gündüz denetlenmekteydi. Siteyi çepeçevre saran kemerli duvarlar halojen farlarla aydınlatıyordu.

Sitenin kibirli sakinleri, yakın çevrede yaşayanlar tarafından pek sevilmezlerdi. Amerikalı bütün suçlularının içine kapatıldığı çok yüksek güvenlik önlemleri bulunan bir hapishaneye dönüştüğü, devasa çimento yığınları arasındaki Büyük Elma'nın ayrı bir dünya sayıldığı John Carpenter'in oynadığı filmden esinlenerek Giardino Fiorito'ya, "New York'tan Kaçış" adını vermişlerdi.

Bir gün önceye kadar, Ponticelli ailesine ait olan 36 numaralı *rancho*'nun tam yanındaki boyu yirmi metreden yüksek büyük meşe ağacı kollarını sonsuzluğa doğru uzatıyordu. Yeşil şemsiyesi, Siklamen Sokağı'nın büyük bir kısmını örtmekteydi. Gövdesi öyle genişti ki onu kucaklamak için üç kişinin el ele tutuşması gerekirdi.

Bir zamanlar sadece yılanlara ve sivrisineklere ev sahipliği yapan bu bölgenin bataklık günlerinden bu yana ağaç hep oradaydı. Boş alan yaratmak için kesilmekten yakılmaktan sağ salim kurtulmayı başarmıştı, hatta villanın inşaatı sırasında yediği onca çimentoya rağmen hayatta kalmayı sürdürmüştü; ama çürük bir diş gibi gövdesini sömüren *phytophotra ramorum* adlı Kanada orijinli bir parazit mantarının dayanıklı gövdesini sünger gibi dayanıksız bir maddeye dönüştürmesine karşı koyamamıştı.

O gece fırtınanın indirdiği ağır bir darbe sonucu yüz yıllık dev ağaç bütün ağırlığıyla Ponticellilerin garajının üstüne yıkılmıştı.

Mantar hastalığı bitkinin liflerine işlemiş olmasaydı, meşe ağacı o güne kadar olduğu gibi bu fırtınayı da kazasız bir şekilde atlatabilecek ve garajı moloz yığınına dönüştürmeyecekti; böylece Alessio Ponticelli de kızı Fabiana'nın o gece evinde uyumadığını fark etmeyecekti.

Fabiana'nın babası, Giardino Fiorito topluluğunun kusursuz bir temsilcisiydi. Yakışıklı bir işadamıydı. Bir seksen boyunda. Kırk iki yaşında. Kır saçlıydı. Düzgün ve bembeyaz dişleri vardı. '87 Trento Bayan Zarafet birincisi Paoletta Nardelli ile evliydi. İyi bir aile babasıydı. Sık sık kulübe giderdi ve siyasetten nefret ederdi. En önem verdiği şey, paralarının temiz olması ve alınteri kokmasıydı. Katalogunda yer alan alüminyum bahçe çadırlarından çelik betondan çeşmelere kadar bahçe malzemeleri üzerine bir şirket olan Goldgarden'i sıfırdan yaratmıştı.

Kızının öldüğü gece Alessio Ponticelli, Brindisi'de mahsur kalmıştı. Dönüş uçağı, kötü hava koşulları nedeniyle iptal edilmişti.

Karısına haber vermiş, oldukça tuzlu bir pizza yemiş, sonra da Western Hotel'de uyumuştu. Sabah ilk uçakla da evine dönmüştü.

Giardino Fiorito'ya gelebilmek için tam iki saat harcamıştı. Yolu kapatarak, Centuri'ye yönlendirmişlerdi. Sacra Köprüsü selden hasar görmüştü ve anayol da nehirden taşan sular yüzünden kapalıydı.

Alessio Ponticelli, SUV BMW arabasını evinin önüne park ettiği zaman, *rancho*'sunu karıştırdığını düşündü. Villalarının önünde yemyeşil, balta girmemiş bir orman büyümüştü. O yeşil dalların büyük meşe ağacının

dalları olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Yerdeki toprağın ayakkabılarının altına yapışacağı hissiyle arabasından indi, yaprakları ve dalları açarak ilerlerken, dehşet içinde, garajından geriye kalan moloz yığınını gördü. Bottega Veneta'nın klasörü elinden kayıp düştü, gözleri Emiliana usulü gözlemeye dönen Jaguar marka arabasını, pinpon masasının kalan parçalarını ve henüz ödemeye bile başlamadığı, hurda bir sac yığınına dönüşen John Deere marka ATV'yi bir kameraman gibi gözleriyle aynı karenin içine aldı.

Olduğu yerde donup kaldı. Doğaüstü bir sessizlik vardı. Sonra döndü ve 35 numaralı *rancho*'nun sahibi Renato Barretta'yı fark etti; ona doğru geliyordu. Elindeki tırmığı, baltalı bir mızrak gibi sıkıca tutuyordu, üstünde eşofmanları ve gri kaztüyünden kabanı vardı. Başını sallayarak ona yaklaştı: "Beklenmedik bir darbe! Sabah olanı gördüğümde, yüreğime inecekti." Sonra gururlu bir komşu edasıyla, "Ben idareye ve itfaiyeye haber verdim, siz sakin oldun. İyi ki evde kimse yoktu..." dedi.

Alessio villaya baktı. En azından ona bir zarar gelmemişti. Yatak odasının kepenkleri kapalıydı.

Uyuyordur.

Karısının bir sürü uyku hapı alarak, kulaklarında tıkaçlarıyla her şeyden habersiz hâlâ uyuduğu kesindi.

Ama Fabiana'nın her şeyi duymuş olması gerekirdi.

196

Dört Peynir, Boxer'in selesinde yeniden San Rocco'ya giden rampayı tırmanıyordu.

Bir ateş omzunu alev alev yakmaktaydı. Girdiği her çukur yeni bir işkenceydi. Bu da, Tanrı'nın kendisiyle olduğunun bir işaretiydi.

Tıpkı Padre Pio'nun ellerinde açılan delikler gibi.

Kaskının içinden dışarıdaki serçelerin çılgınca ötüşmelerini duyuyordu.

Güneş bulutların arasından, bitki örtüsünden parlak lekelerle kaplı toprak zeminde ışınlarını sızdırabileceği kadar bir boşluk bulmuştu. Yukarıda, dalların üstündeki ıslak yapraklar zümrüt gibi parlamaktaydı. Bütün gece boyunca yağan yağmurun açtığı çukurlarda oluşan dereler çamurlarını hâlâ caddeye taşımayı sürdürüyorlardı.

Dört Peynir, kızın cansız bedenini eve taşımak için herhangi bir plan yapmamıştı. Cesedi alıp motorunun arkasına atamazdı. Ama Tanrı ona nasıl yapacağını söyleyecekti.

Heyecanlıydı. Birazdan Ramona'yı yeniden görecek, ona dokunabilecek ve iyice bakabilecekti. Taşla vurduğu darbelerin kızın yüzünü çirkinleştirmiş olmasından korkuyordu. Ama ona da bir çare bulacaktı.

Dinlenme alanı olan küçük meydanda durdu ve motorundan indi. Kaskını çıkardı. Dışarıdaki taze ve nemli havayı ciğerlerine çekti.

Bir araba geçti...

Dikkat!

... ve yüzünü göstermemek için, hemen arkasını döndü.

Polis onu yakalayacak olursa, yaşamının geri kalan günlerini hapishanede geçirmek zorunda kalırdı. Düşüncesi bile onu korkudan titretmeye yetiyordu. Hapishane kötü insanlarla doluydu. Yolun kenarına geldi ve tam yere basmak üzereyken ayağı havada donup kaldı.

Yerine oturmayan bir şey vardı.

Minibüs... Minibüs nereye kayboldu?

Şaşkın bir halde geriye döndü, çevresine bakındı. Olay yeri orasıydı... Bundan emindi.

Tüylerinin diken diken olduğunu ve buz gibi bir elin hayalarını kavradığını hissetti.

Ormana doğru koştu. On metre kadar gitti ve sonra bacaklarını yumruklamaya, gözlerine inanamaz bir halde kendi çevresinde dönmeye başladı.

Ne Rino'nun ne de Ramona'nın cesedi vardı.

Neredeler?

Panik içinde geri döndü, sonra ileriye doğru koşmaya başladı...

Belki biraz daha ötedeydi.

Çevresinde her şey ışık ve gölgeye dönüşürken, çalıların arasından kendine yol açarak dört dönmeye, çürümüş ağaç gövdelerini aşmaya, taşların üstünden geçmeye, ormanın içinde oradan oraya deli gibi koşmaya başladı.

Hayır... bana bunu yapamazsınız... Yapamazsınız.

197

Puma marka arabasının direksiyonda oturan Beppe Trecca, sular altındaki tarlaların arasında kıvrılarak meyan kökü pestili gibi uzayan anayola bakmaktaydı. Devasa beton borular taşıyan bir TIR'ın peşine takıldı. Cristiano Zena'ya baktı, başında kırmızı başlığı ile yanında uyuyordu.

Zavallıcık.

Onu, babası gerçekten ölmüş gibi şaşkın ve duygularını yitirmiş halde hastanede bulmuştu. Doğru dürüst yürüyemiyordu bile, merdivenleri inerken düşmesin diye kolundan tutmak zorunda kalmıştı. Ve çocuk arabaya biner binmez de uyumuştu.

Doktor, sosyal hizmetler uzmanına Rino Zena'nın sonucu henüz kesinlik kazanmayan bir hastalığı olduğunu ve komadan nasıl ve ne zaman çıkacağı konusunda herhangi bir öngörüde bulunamayacaklarını açıklamıştı. Kısa bir zaman sonra, hatta hiç zarar görmeden uyana-

cak olsa bile, kendini tamamen toparlayabilmesi için uzun bir rehabilitasyon sürecinden geçmesi gerekmekteydi.

Bu da en az altı ay sürerdi. Bu süre içinde zavallı çocukla kim ilgilenecekti?

Sinyal verdi ve önündeki kamyonu geçti.

Cristiano'nun bir annesi bile yoktu ve Rino'nun o iki aylak arkadaşından da bu görevi üstlenmeleri beklenemezdi.

Beppe, durumu bildirmek üzere çocuk mahkemesi yargıcını araması gerektiğini biliyordu. O da Cristiano'yu, kesin ya bir ailenin yanına ya da doğruca yetimhaneye yollayacaktı.

Birkaç gün bekleyebilirim. Az çok Rino'nun durumunu görmeye yetecek kadar. Böylece Cristiano da babasının yanında kalabilir.

Beppe onların evine taşınabilirdi.

Gözleri parladı.

Ben bir dâhiyim! Ida beni orada asla bulamaz.

Radyoda bildiği bir parça çalıyordu. Sesini biraz açtı. Boğuk sesli bir şarkıcı: *"Maybe tomorrow I'll find my way home..."* diyordu.

Evime giden yolu belki yarın bulacağım.

Evet, belki de o da yerini bulacaktı.

198

Ya her şey bir düşte olduysa? Ya Ramona diye biri hiç yoktuysa? Ya da her şeyi bir filmde geçtiyse?

O zaman çektiği ağrılar, vücudundaki çürükler ve omzundaki yara neyin nesiydi?

Rino'nun ve Ramona'nın gövdelerine ne olmuştu? Neredeydiler?

Birisi onları çalmıştı.

"Ne yapacaksınız onları, orospu çocukları? Söyleyin bana. Onları ne yapacaksınız?" Dört Peynir yere diz çökmüş ağlıyor, toprağı yumrukluyordu. Sonra, modası geçmiş bir beyaz dizi artisti gibi başını gökyüzünü tel örgü gibi saran sık dallara doğru kaldırdı ve Tanrı'ya seslendi: "Onları nereye sakladın, söyle bana. Yalvarırım... En azından olanlar gerçek miydi, onu söyle. Bana bunu yapamazsın... Bana yardım eden sendin." Başı göğsüne düştü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bu doğru değil... Doğru değil..."

(Yüzüğü sende.)

Kurukafalı gümüş yüzüğü Ramona'nın parmağından çıkarışını hatırladı ve sonra...

Ben onu yuttum. Eve döndüm ve yüzüğü yuttum.

Ellerini karnına koydu. İçindeydi. Bir kor gibi içinde yandığını hissediyordu.

(Eve git.)

Topallayarak ormandan çıktı, Boxer'ına bindi ve arkasında bir duman bulutu bırakarak yola çıktı.

Birazcık sakin olabilseydi ve oturup düşünebilseydi, Fabiana Ponticelli'nin motorunun ENEL'in kulübesinin arkasında bir yere bırakılmış olduğunu hatırlayacaktı.

199

Emniyetteki polis, Alessio Ponticelli'ye birinin ortadan kaybolduğunu ihbar edebilmek için uygulama gereği, yirmi dört saat beklemek gerektiğini açıkladı. Özellikle de kaybolan kişi genç biriyse.

Her yıl yaklaşık üç bin kadar yeniyetmenin kaybolduğu yönünde aileleri polise haber verirdi; ama bunların yüzde sekseni delikanlının ya da genç kızın birkaç saat içinde evine dönmesiyle sonuçlanırdı.

Polis memuru ona bir sürü soru sordu: Aile içinde

yaşanan sorunlar var mıydı? Kızın bir erkek arkadaşı var mıydı? Garip kimselerle arkadaşlık eder miydi? Bir seyahate çıkma isteğinden daha önce hiç söz etmiş miydi? Asi bir kız mıydı? Uyuşturucu kullanır mıydı? Daha önce de evden kaçtığı olmuş muydu?

Alessio Ponticelli bütün bu soruları hayır, hayır ve yine hayır diye yanıtladı.

Polis kısa bir süre önce kendisine bir psikoloğun desteğini isteyip istemediğini sormuştu; böyle durumlarda gerçekten çok yararlı oluyordu, eğer isterse...

Alessio Ponticelli emniyetten hızla ayrıldı ve Esmeralda'nın evinden Giardino Fiorito'ya giden yolda uçarcasına ilerlemeye başladı.

Çevre yolunu takip ederek, önce uzun bir dönüş yaptı. Saatte yirmi kilometre hızla gidiyor, sürekli küfür ediyor ve "Sana o motosikleti aldığım güne lanet olsun. Hepsi benim suçum. Üstelik sınıfta kalmıştı!" diye söyleniyordu. Sonra karşısında karısı varmış gibi, "Bütün suç senin, ona bu motoru almam için bana sen ısrar ettin..." diye bağırdı.

O zavallı aptalın avuç avuç uyku ilacı almasına ve Fabiana'nın eve dönmesini beklemeden uyumasına inanamıyordu. O saatlerde sokaklarda sadece Faslılar ve Arnavutlar olur ve her köşede küçük kızlara tecavüz ederlerdi ya da adam kaçırırlardı.

"Tanrı şahidim olsun, sana bunu ödeteceğim..." Telefon gelebilir düşüncesiyle karısını evde bırakmıştı.

Kızının bu yola sapmayacağını bildiği halde San Rocco Ormanı'ndan geçen yolu denemeye karar verdi. Ona bin kere bu yoldan gelmemesini söylemişti.

Geniş dönemeci tırmandı. Ormanın içinden öbür tarafına geçti. Ama geri dönmeye karar verdi. ENEL'in kulübesinin olduğu açıklığa BMW'sini park etti ve arabadan indi.

Alessio Ponticelli, hayatının sonuna kadar hangi kuvvetin kendisini park etmek için o noktaya ittiğini kendine sorup duracak ve yanıtını asla bulamayacaktı. Amerikalıların yaptığı bazı araştırmalara göre, bazı hayvanlar acının kokusunu alabilecek yetenekteydiler. Tıpkı böcek feromonları[1] gibi, acının son derece kuvvetli ve keskin bir kokusu vardı. Çok uzun süre boyunca nesnelere yapışıp kalan pis bir koku. Ve belki o da bir şekilde, kızının ölmeden önce duyduğu acıyı hissetmişti.

Kızının, ENEL kulübesinin arkasına atılmış olan motosikletini gördüğü anda Alessio Ponticelli'nin içinde bir şey kurudu ve öldü. Fabiana'nın artık bu dünyada olmadığından o dakikada kuşkusu kalmadı.

Almakta zorlandığı düzensiz solumasını dinledi. Bütün evren, acının ortasına düştüğü birbirinden kopuk düşüncelere dönüştü ve bu acı, sadık bir köpek gibi, ömrünün sonuna kadar onu bırakmayacaktı.

200

Dört Peynir klozete oturdu ve gürültülü bir patlamayla içindekileri püskürterek boşalttı. Sonra acı ve mutlulukla taş gibi sert bir şeyi bağırsağından geçtiğini hissetti.

İşte oldu!

Kendisini var gücüyle sıkmaya ve doğuruyormuş gibi sık ve kesik soluklar alıp vermeye başladı ve sonunda içinden çıkardığı şey klozetin porselen zeminine düştü ve TIN sesi duyuldu.

Ayağa kalktı ve klozetin içine baktı.

Tüm çeperi kireçle ve içi de koyu renkli bir batak-

1. Böceklerin birbirlerine bilgi iletmek, haberleşmek için kullandıkları kimyasal kokular. (Ç.N.)

lıkla kaplıydı. Altındaki katran karası lağım sularının üstüne solgun yüzünün yansıması düştü.

Tavanda asılı duran çıplak ampulün omuzlarının üstüne düşen ışığı, tıpkı kiliselerde resmedilen bir aziz resmindeki gibi, başının çevresinde ışıklı bir hale oluşturmaktaydı.

Elini bokun içine batırdı ve yumruğunun içinde sıkıca tutarak onu dışarı çıkardı. Musluğun altına tuttu ve sonunda parmaklarını araladı. Kurukafalı kocaman gümüş yüzük avucunun tam ortasında duruyordu. Sevinçle onu iyice yıkamaya başladı. "İşte burada. Onu görüyor musun? Yanılmadığımı görüyor musun? Onu öldürdüm ve bu da kanıtı."

Gülümsedi, ağzını açtı ve yüzüğü yeniden yuttu.

Şimdi Rino ile o sarışının bedenlerine ne olduğunu ortaya çıkarmak gerekiyordu.

201

"Bak, o zaman bunu babana kendim sorabilirim. Korkacağımı mı sanıyorsun? Ne kadar zamanımı alır biliyor musun?" Alışveriş merkezindeyken Fabiana Ponticelli kendisine böyle söylemişti.

Günlerden cumartesiydi. O gece Rino ile birlikte Tekken'i aramaya gitmişler, sonra da eve dönmüşlerdi. Pazar günü bütün gün birlikteydiler.

Tanışmaları için zamanları olmadı.

...Ne kadar zamanımı alır biliyor musun?

Cristiano içinden, eğer bu senin için bu kadar kolaysa, demek oluyor ki sen onu önceden tanıyordun, diye bir hesap yaptı.

Düzüşmek için birlikte ormana gitmişlerdi, çünkü kimseye yakalanmak istemiyorlardı.

O yağmurda? O saatte?

Sonra o beyin kanaması geçirmiş ve komaya girmişti. Kız ise...

Cristiano ayaklarını birbirine sürttü. Kemiklerinin içine işleyen soğuk, sıcak duşa ve altına gömüldüğü onca battaniyeye rağmen hâlâ geçmemişti.

Trecca aşağı kata yerleşmiş, sesi sonuna kadar açık televizyon izliyordu. Kırık panjur rüzgârın vurmasıyla çarpıyor, dijital saatin ışığı da yanıp sönmeye devam ediyordu. Her şey değişmişti ve o aptal şey hâlâ saati göstermeye ve kırık panjur da hiçbir şey olmamış gibi çarpıp durmaya devam ediyordu.

Cristiano, başını yastığın altına gömdü.

Babam bir taşla onun başına vurdu.

Nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Çünkü kız, onu düzdüğünü herkese anlatacağını söyledi. Yaşı on sekizden küçüktü. Kavga ettiler, o da sinirlendi ve kızı öldürdü.

Bu düpedüz saçmalıktı. Bu olanaksızdı.

Başka bir nedeni olmalıydı.

Babasını bu kadar kötü bir şeyi yapma noktasına getiren şey ne olabilirdi?

Karnına çektiği dizlerini kollarıyla sararken, "Yeter!" dedi, "Şimdi uyumalıyım. Düşünmemeliyim."

Gözlerini yumdu ve aklına on yaşındayken otobüs durağındaki bankın üstüne bırakılmış bulduğu kitap geldi. Yıpranmıştı ve sanki binlerce kez okunmuş gibi sayfaları sararmıştı. Yazarı bilinmiyordu ama gri renkli kapağın tam ortasında kırmızı harflerle kitabın adı yazıyordu: *Maria si ribella* (Maria Baş Kaldırıyor).

Birinci sayfası siyah beyaz bir resme ayrılmıştı. Ortasında büyük yuvarlak gözlüklü, saçları örgülü ve eteğinin altından iki sopa gibi görünen sıska bacaklı bir kız çocuğu vardı. Sağında, saçlarını arkaya taramış, çenesinin altında gıdığı sarkmış, elinde bir cetvel tutan tombul

bir papaz duruyordu; kızın solunda ise saçlarını sıkıca ensesinde toplamış, sevimsiz burnunu havaya kaldırmış iriyarı bir kadın vardı. Öykü, yetim kalan (çok zengin olan anne ve babasını bir tren kazasında kaybetmişti) gözlüklü kızı, Maria'yı anlatıyordu. Küçük kız, İngiliz stili, uçsuz bucaksız (mutfaktan odasına gitmek için bisiklete binmesi gerekiyordu) bir villada o iriyarı kötü kalpli kadınla ve kendisine öğretmenlik yapan ve bilemediği sorulara yanlış yanıt verdiği zaman onu cetvelle döven şişko papazla yaşamaktaydı. Ve bu iki kötü kalpli insan kıza miras kalan bütün paraları çalıyorlardı ve böylece artık villanın sahibiydiler; ne var ki villa bakımsızlıktan dökülüyor, yağmur yağdıkça içeri sular damlıyordu. Maria yapayalnızdı, ona arkadaşlık edecek bir köpeği bile yoktu. O ikisi kıza bir parça boş zaman bıraktıkları zaman, Maria artık vahşi bir ormana dönen bahçelerini yeniden keşfetmeye giderdi.

Bir gün, kapkara bir havuzun ortasındaki adacıkta yükselen, duvarları yaban gülleri ve sarmaşıklarla çevrelenmiş küçük tapınakta oynarken bir şeylerin kıpırdadığını fark etmişti. Önce, bir fare, diye düşünmüştü ama iyice yaklaştığında iki santim boyunda bir ineği otlatan küçücük iki adamla minik bir kadın görmüştü.

Bunlar, Gulliver isminde birinin uzak diyarlardan İngiltere'ye dönerken beraberinde getirdiği Lilliputlardı. Kaçmayı başarmışlardı; bataklığın ortasındaki o küçük tapınakta yaşıyorlardı.

Maria, onlardan birini eline almış ve ayakkabı kutusunun içine koymuştu. Ve zamanla arkadaş olmuşlardı.

Çok güzel bir kitaptı. Cristiano onu bir dolapta saklıyordu. O anda Cristiano da konuşabileceği, ceketinin cebinde her yere yanında götürebileceği bir Lilliput'unun olmasını ne çok isterdi...

Rino'nun cep telefonu çalmaya başladı.

Neredeyse uykuya dalmış olan Cristiano yerinde sıçradı.

Kimdi?

(Ben Doktor Brolli. Sana babanın öldüğünü bildirmek istiyordum.)

Yatağından fırladı, pantolonunun cebinden telefonu çıkardı. "Kimsiniz?" Sessizlik. "Kimsiniz?"

"Rino..."

"Dört Peynir?! Sen nerelerdesin? Telefonlarıma cevap vermedin! Ne oldu sana? Seni merak ettim."

"Cristiano?"

"Neden telefonunu açmıyordun? Seni bir milyon defa aradım. Ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Peki, dün gece? Dün gece ne oldu?"

"Rahatsızlandım."

Cristiano sesini alçalttı: "Peki, ya vurgun işi? Onu yaptınız mı?"

"Ben yapmadım. Ben evde kaldım... Ya Rino?"

Olanları ona doğru olarak anlatması gerekirdi. Rino onun tek gerçek dostuydu. "Babamın durumu iyi değil. Beyin kanaması geçirdi."

"Durumu ağır mı?"

"Biraz. Ama yakında iyi olacak."

"Peki, nasıl olmuş?"

Cristiano ona olan biten her şeyi anlatmak üzereyken birden böyle şeyleri asla telefonda konuşmaması gerektiğini hatırladı. "Dün gece. Uyurken olmuş ve komaya girdi. Şimdi San Rocco Hastanesi'nde yatıyor."

Dört Peynir bir şey demedi.

"Hey, orada mısın?"

"Evet." Sesi ağlamaklıydı. "Şimdi nasıl?"

Cristiano sözlerini bir kez daha yineledi: "Komada. Uyuyormuş gibi ama uyanamıyor."

"Peki, ne zaman çıkacakmış?"

"Doktor bunu bilmediğini söylüyor. Belki bir hafta sonra, belki iki sene sonra... Belki de ölür!"

"Sen şimdi ne yapıyorsun?"

"Şimdilik buradayım." Cristiano fısıldar gibi: "Trecca burada! Buraya çöreklendi," dedi.

"Trecca mı? Sosyal hizmetler uzmanı mı?"

"Evet. Çok nazik davrandı. Bir hafta burada benimle kalacağını söyledi. Ama biz ikimiz yine de görüşebiliriz."

"Rino'yu ziyaret etmeye izin veriyorlar mı?"

"Evet. Ama sadece belli saatlerde. Neden sen de buraya gelmiyorsun? Babamı görmeye birlikte gideriz."

"Gelemem..."

"Hadi, yapma." Ona gereksinimi olduğunu söylemek isterdi ama her zamanki gibi yine içine attı.

"İyi değilim, Cri. Yarın, tamam mı?

"Tamam. Ne de olsa bu günlerde okula pek gitmiyorum."

"Peki, ama nasıl... Dün akşam sen nasıl fark ettin Rino'yu?"

"Hiç, öylesine. Odasına girdim ve onu komada buldum."

Dört Peynir sessiz bekledi, sonra, "Anladım. Anlaştık. O halde, hoşça kal," dedi.

"Yarın görüşüyor muyuz?"

"Evet, yarın."

Cristiano telefonu kapatmak üzereydi ama hiç içinden gelmiyordu, canı biraz daha konuşmak istiyordu. "Dört? Dört Peynir?"

"Evet, söyle."

"Dinle, anladığım kadarıyla, babam hemen uyanmayacak olursa beni yetimhaneye yollayacaklar. Beni burada yalnız bırakmayacaklar. Hani, eğer..." Duraladı. "...se-

nin yanında kalabilir miyim? Sen kimsenin evine girmesini istemezsin, biliyorum... Ama ben çok uslu dururum, bana bir köşe verirsin, oraya kıvrılırım. Biliyorsun, sakinimdir, sadece babam iyileşinceye kadar..."

"Sanmıyorum. Hakkımda ne düşündüklerini biliyorsun."

O anda duyduğu acı, Cristiano'nun göğüs kafesini bir pençe gibi çepeçevre sardı. "Evet, biliyorum. Hepsi bok herifler, başka bir şey değiller. Sen deli değilsin. Sen bu dünyadaki en iyi insansın. O halde Danilo'ya gidebilir miyim?"

"Evet, olabilir."

"Onu o kadar çok aradım ki; ama ne ev telefonu ne de cep telefonu açılıyor. Sen onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Bu durumda yarın görüşüyoruz."

Sana anlatmam gereken sürüyle şey var.

"Tamam, yarın görüşürüz."

202

Uzun boylu ve aklı biraz kıt olan Giovanni Pagani, Sacro Cuore Hastanesi'nin önündeki alçak bir duvarın üstünde oturmaktaydı. Kanadalı kâşif Jan Roche Bobois' in planörüyle And Dağlarının üstünden geçerken kullandığı ceketin aynısını kısa bir süre önce satın almıştı ve onun hava şartlarına dayanıklılığından oldukça hoşnuttu. Bu önemli alışverişten başka, aklında nişanlısını kürtaj olmaya kandırmak için yapacağı konuşmalar vardı. Marta gebelik testinin sonucunu almak için içerideydi ve kendisi, son aylarda başına gelen uğursuzluklara bakarak sonucun yüzde yüz pozitif çıkacağını düşünüyordu.

Bu durumda, Giovanni Pagani'nin beyninde taht kuran birbirinden oldukça farklı iki düşünce vardı. Bun-

lar tıkış tıkış bir telefon kulübesinde bulunan iki sumo güreşçisinden farksızdılar, üstelik bir başka düşüncesinde de aralarında kendisine küçük de olsa bir yer bulmayı başarıyordu.

Bu arada, her tarafı dökülen bir Boxer'den inen o adam, sanki bir akıl hastanesinden henüz kaçmış, sonra bir çöp kamyonunun atıklarının altında kalmış, son olarak da bir holigan çetesi tarafından adamakıllı dövülmüş gibi görünüyordu.

Giovanni onu portatif bagajından büyük bir duvar saatini çıkarırken gördü; ama sonra bakışları mutlu bir yüzle gelen Marta'ya takıldı, elinde tuttuğu kâğıdı havada sallıyordu, böylece baba olma düşüncesinin süpürdüğü öteki düşünce de geldiği gibi uçup gitti.

Sacro Cuore'nin girişinde devetüyü rengi yıpranmış koltukların üstünde oturmuş tedavi gören bir grup yaşlı hasta vardı. Kimisi sabahlıklı, kimisi pijamalıydı ve otoparka bakan büyük camlı bölmeden içeri ılık ılık sızan güneşin son ışınlarını yeşilkertenkeleler gibi yakalamaya çalışıyorlardı. Hepsi de öyle bir gecenin ertesinde güneş açmasının tuhaf olduğundan ve hava durumuna artık akıl sır erdiremediklerinden söz ediyorlardı.

Karaciğerindeki siroz yüzünden hastaneye kaldırılan yetmiş dört yaşındaki Michele Cavoli, bu konuda Arapları suçluyordu; o orospu çocukları insanları öldürmek için atmosfere bir dolu kimyasal zehir atmaktaydılar. Eğer kendisi Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanı olmuş olsaydı, beş saniye bile düşünmeyecekti. Şöyle güzelinden birkaç atom bombasını Ortadoğu'nun üstüne bırakırdım, ondan sonra çekiver kuyruğunu. Tarihî bir konuya dokunmak üzereydi, eğer o bok Japonların üstüne atmamış olsalardı o şeyi... Bir an durdu ve aklına, bit gibi ezilerek öldürülmeyi hak eden bir başka soysuz piç daha olduğu geldi. Franco Basaglia. O alçak herif, aklını

oynatmış psikopatlardan oluşan bir orduyu özgür bırakarak sokaklara ve devlet hastanelerine dökmüş, çıkardığı boktan yasasıyla İtalya'yı mahvetmişti. Örneğin, kolunun altında kocaman bir duvar saati tutan şu adam neden bir hücreye kapatılmıyordu? Bir geri zekâlı gibi durağan gözlerini lambaya dikmiş, tavanda asılı biri varmış gibi hep aynı noktaya bakarak tuhaf hareketler yapıyordu. Bu sersem herif kiminle konuşuyordu, yoksa Tanrı ile mi?

Michele Cavoli durumu anlamıştı.

Holün tam ortasında ayakta duran Dört Peynir, başını yukarı kaldırmış Tanrı'ya ne yapması gerektiğini soruyordu ama Tanrı artık ona yanıt vermiyordu.

Kızgınsın. Yanlış bir şey yaptım ben... Ama ne? Ben kötü ne yaptım?

Artık hiçbir şey anlamıyordu. Cristiano, Rino'nun hastalandığı sırada evde olduğunu söylemişti. Bu nasıl olabilirdi? Onun ormanda öldüğünü kendi gözleriyle görmüştü.

Öylesine şaşırmıştı ki... Eğer şimdi midesinde kurukafalı yüzük olmasaydı, yeniden her şeyin bir düşte yaşandığını düşünmeye başlayacaktı.

Tanrı ona yardım etmiş, fırtınada elinden tutarak ona yol göstermişti; Ramona'yı karşısına çıkarmış, Rino'yu çarpmış, kızın ölümünün ne işe yaradığını ona göstermiş ve sonra nedensizce onu yüzüstü bırakıp gitmişti.

Ona bir tek Rino kalıyordu. Konuşabileceği tek kişi o idi.

Çevresine bakındı. Giriş çok kalabalıktı. Kimse ona aldırış etmiyordu. Özellikle güzel giyinmişti. Üstünde, Danilo'ya küçük geldiği için kendisine hediye ettiği lacivert takım elbise vardı. Kahverengi kravat. Kolunun altında keman şeklindeki barometreli duvar saatini sıkı

sıkı tutuyordu, onu birkaç ay önce çöp bidonlarından birinde bulmuştu.

Rino'ya hediye.

Ne var ki bu yerden nefret ediyordu. Yüksek gerilimli kablolara balık oltasıyla dokunarak neredeyse öldükten sonra, burada tam üç ay geçirmişti. Hoş olmayan birkaç serpiştirme anının aydınlattığı kara bir delik gibi belleğine kazınan üç ay. Bir sürü tikle ve asla eskisi gibi çalışmayan bir akılla dışarı çıktığı bir kara delik.

Üst katlara çıkan merdivenlere yaklaştı. Tam yanında koyu renk tahtadan aralık duran bir kapı vardı. Altın rengi bir ışık demeti dışarı sızmaktaydı. Üstündeki mavi tabelada altın harflerle ŞAPEL yazıyordu.

Dört Peynir çevresine bir göz attı ve içeri girdi.

Burası dar ve uzun bir odaydı. En dipte, tam orta yerde bir spotla aydınlatılan ve içi çiçekle dolu bakır kupalarla çevrili bir Meryem Ana heykeli vardı. Birkaç boş sırada kimse oturmuyordu. İki hoparlörden yumuşak tonda Gregoryen ilahiler geliyordu.

Dört Peynir diz çöktü ve dua etmeye başladı.

203

Rino Zena'nın son akşamlarının çoğunu üstünde geçirdiği şezlongda şimdi Beppe Trecca boylu boyunca uzanmıştı. Yerde bir çift Geox marka süet ayakkabı duruyordu.

Üşüyen ayaklarını birbirine sürtüyordu. Sobayı yakmıştı ve oda yavaştan ısınmaya başlıyordu. Ufukta sönmeye yüz tutan güneş, kepenklerin arasından uzattığı son ışıklarıyla boş bira şişesinin üstünde parlamaktaydı.

Beppe, gözlerini izlemediği televizyonun ekranına dikmişti. Kendisini yorgun hissediyordu ve acıkmaya başlamıştı. Midesine son giren şey karavanda yediği ba-

demli tavuktu. Şimdi Sahid'in güzel kebabını aç bir kurt gibi yiyebilirdi.

O egzotik sandviç ne kadar da lezzetliydi! Acı sosuyla, yoğurdu, domatesleri ve o yumuşak ekmeği. Buzdolabında sadece bir kavanoz turşu ile birkaç parmesan kabuğu vardı. Kiler dolabında da bir avuç pirinçle birkaç tane etsuyu tableti.

Şimdi kalkıp Sahid'e gitsem.

Ne kadar zamanımı alır? En fazla yarım saat.

Cristiano o kadar yorgundu ki ancak ertesi sabah uyanırdı. Beppe yukarı çıkıp kontrol etmiş ve onu iki kat battaniyeye sarınmış uyurken bulmuştu, tıpkı kebap gibi... Bu evde ilk kez üst kata çıkıyordu. Rino'nun odasını görmüştü. Duvarında kocaman bir gamalı haçın asılı olduğu iğrenç bir domuz ağılından farksızdı. Kapısı kırık pis bir banyo. Cristiano'nun odası. Kalorifersiz, kutularla dolu küçücük bir delikti.

Çocuk bu pisliğin içinde daha fazla yaşayamazdı. En kısa zamanda ona yeni bir yer bulunmalıydı. On sekiz yaşına gelene kadar emanet edilebileceği normal bir aile bulacaktı.

Yine de... Yine de bunun yapılacak en doğru şey olduğundan pek emin değildi. O ikisi birbirleri için yaşıyorlardı ve içinden bir ses, onları ayırmanın daha kötü olacağını söylüyordu. Acı onları öldürebilir ya da iki vahşi yaratığa dönüştürebilirdi.

Boş midesi, sosyal hizmetler uzmanını daha somut sorunlara yöneltti. Arap'ın küçük minibüsünün Ida'nın evinden çok uzakta olmadığını hatırladı, yani tehlikeli bölgedeydi.

"Kendime biraz pirinç haşlasam mı?"

Alt tarafı pirinç haşlayacaktı ve kaynama suyunda bir tablet etsuyu eritecekti, o kadar.

Çevresine bakarak gerindi ve Zenaların evlerine

yaptığı her ziyarette kendi kendine sorduğu soruyu bir kez daha yineledi.

Bu ikisi böyle bir yerde nasıl yaşayabiliyorlardı? Çamaşır makinesiz? Ütüsüz? En küçük bir özen göstermeden?

Kendisi de orta halli bir evde doğmuştu. Babası bölgeler arası çalışan bir trende biletçiydi, annesi de ev hanımı. Onlar da ay sonunu getirmekte zorlanırlardı ama onun anası babası son derece düzenli ve sorumluluk sahibi kişilerdi. Eve girdiğinde ayakkabılarını çıkarman, elini yüzünü yıkaman, sonra üstüne pijamalarını ve ayaklarına da terliklerini giymen gerekirdi. Kirli giysiler bir dolapta toplanırdı ve babası da dahil olmak üzere evde herkes, akşam olunca pijamasını giyerdi. Aile içindeki akşam yemeklerini özlemle anımsadı. Sıcacık bir duştan sonra, kızaran tenleriyle gece kıyafetleriyle sofraya otururlardı.

Bu, yaşam sürmenin uygar bir yoluydu.

Biraz hayal gücü kullanarak ve biraz da IKEA'dan alınacak birkaç parça mobilyayla Zenaların evi çok daha iyi olabilirdi. Duvarlara birkaç kat boya ve dip bucak temizlikle bambaşka bir yere dönerdi.

Burada bir hafta geçirmek zorunda olduğuna göre, iyi bir temizlik yapmak için kollarını sıvayabilirdi.

Beppe Trecca birden içini saran bir heyecanla yerinde doğrulurken, *zavallı Rino ölecek olursa Cristiano'yu evlat edinebilirim ve o zaman da burada yaşayabilirim*, diye aklından geçirdi.

Cristiano, Ida ve çocuklarıyla birlikte kendisinin bu yenilenen evde başlayan yeni yaşamının görüntüsü zihnini sardı. Herkes pijamalı. Sonra sırt çantalarıyla dağda gezintiler. Ve Kanada çadırında Ida'yla sevişmek.

"Beppe, Aman Tanrım... Gelmek üzereyim."

Bağırsaklarını dilimleyen bir bıçağın keskin soğuk-

luğunu içinde hissetti. Bu düş hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. O kadını bir daha öpemeyecek, onu hazdan sarhoş edemeyecekti.

Acı içinde kanepeye yığıldı, sanki birileri ona rektoskopi[1] yapıyormuş gibi kıvranmaya başladı.

Bunu başarmalısın. Başaramazsan, çekip gidersin.

Evet, belki de yeni bir yaşama başlamanın tek yolu buydu. Çekip gitmek. Temelli olarak. Ariccia'ya dönebilir ve yeniden üniversiteye girmeyi deneyebilirdi.

Dikkati o sırada yerel haber kanalının ekrana yansıyan görüntülerine takıldı.

Buruşturulup atılmış boş bir bira tenekesi gibi duvara toslamış bir araba görülüyordu.

"Enrico Fermi Sokağı'ndaki bir binanın duvarına çarptıktan sonra duran Danilo Aprea'nın, aracın kontrolünü kaybetmiş olduğu sanılmaktadır. İlkyardım ekipleri olay yerine ulaştıklarında, artık yapacak bir şey kalmamıştı. Aprea ne yazık ki..."

Sosyal hizmetler uzmanının ağzı açık kalmıştı.

Aprea, Rino'nun iş arkadaşıydı. Cristiano hastanede, kendisine onun yanına gidebileceğini söylemişti.

İşte bu yüzden bir türlü ona ulaşamıyordu.

Neler oluyordu böyle? Bir gecenin içinde insanın babası komaya girer, onun en iyi arkadaşı, hatta sana yardım edebilecek tek insan korkunç bir kaza geçirir de ölür mü? Neden kader, bu zavallıcığa saldırıyordu? Bunu hak edecek ne kötülük yapmış olabilirdi?

Ben şimdi bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Yerde duran cep telefonu iki kere BİP'ledi ve ekran ışığı yandı, Beppe Trecca'nın yüreği de buna karşılık iki kez ağzına geldi.

1. Rekstoskop veya proktoskop denilen ucu ışıklı bir aletle bağırsağın en aşağı kısımlarının optik olarak tetkik edilmesi işlemidir. (Ç.N.)

Bir SMS daha.

Sabahtan beri bu üçüncüydü.

Yeter artık. Sana yalvarıyorum, yeter artık.

Boğulduğunu hissediyordu. Uyuşmuş parmaklarıyla kravatının düğümünü gevşetti, sonra ani bir dürtüyle telefona uzandı ve avucunun içinde sıktı. Ekranın mavimtırak ışığı radyoaktif bir unsur gibi parmaklarının arasından sızıyordu.

Onu karşı duvara fırlatmamak için kendisini zor tuttu. Gözlerini kapatarak derin derin soluk aldı ve sonra yeniden açtı.

MULTİMEDYA MESAJ.
KABUL ETMEK İSTİYOR MUSUN?

İçgüdülerine, aklına, mantığına, midesine, boğazına, damarlarında coşarak akan kanına, diken diken olmuş saçlarına, titreyen ellerine, hatta iki büklüm kıvrılan bacaklarına kadar her bir parçasının hayır, hayır ve yine hayır diye inlemesine karşın, sosyal hizmetler uzmanı kendi kendini mahveden, anarşist ruhlu başparmağının telefonun üstündeki yeşil tuşa bastığını gördü.

Cep telefonunun küçük ekranında bir görüntü yavaş yavaş açılırken, Beppe Trecca'nın ruhu da gazete kâğıdı gibi tutuşmaya başladı.

Ida, elinden şekeri alınmış küçük bir kız gibi hafifçe astığı yüzüyle ona gülümsüyordu.

Resmin altında not yazılıydı:

SEVGİLİM, BENİ ARAR MISIN? ☹

"Bir yakının için dua ediyorsun, değil mi?"

Dört Peynir, dizlerinin üstünde, sesin geldiği yöne döndü.

Şapelin karanlığına gizlenmiş belli belirsiz bir insan gördü.

Bir gölge ona doğru bir adım attı.

Bu, ufak tefek bir adamdı. Boyu en fazla bir buçuk metre olmalıydı. Yaşlı bir cüce. Eğik omuzlarının arasına oturtulmuş yusyuvarlak bir kafa. Mavi gözleri karanlıkta pırıl pırıl parlıyordu. Kelini örtmek için bir yana taradığı sarı saçlar. Üstünde gri pamuklu takım elbise vardı. Paçaları çok kısa olan pantolonunu külçe gibi ağır gümüş tokalı, deri bir kemer tutuyordu. Kocaman karnını uçan balon gibi saran kareli gömlek giymişti. Kolunun altına sıkıştırdığı siyah deriden bir çantası vardı.

"Acı çeken birisi için mi dua ediyorsun?"

Sesi kısıktı ve aksansız konuşuyordu. Sadece *r* harfini söyleyemiyordu.

Küçük adam, yanında diz çöktü. Dört Peynir onun kokusunu duydu ve başına bir ağrı saplandı. Bu, bir tür tuvalet sabununa benzeyen bir kokuydu.

"Seninle birlikte dua edebilir miyim?"

Ağlayan Meryem heykeline diktiği gözlerini hiç ayırmadan başıyla evet dedi. Tam kalkıp gitmeye hazırlanırken adam onu bileğinden yakaladı ve gözlerinin içine bakarak, "Efendimizin iyi insanları yanına aldığını biliyorsun, değil mi? Ve de Tanrı'nın biz ölümlüler için kış gecelerinin en ışıksızı kadar karanlık olan arzusunun yine bizim gibi zavallı günahkârların iyiliği için olduğunu da biliyorsun, değil mi?" dedi.

Dört Peynir ağzı açık kalakaldı. Küçük adamın mavi gözleri burgulu matkap uçları gibi içine işlemekteydi.

Ya bu adam ona Tanrı tarafından gönderildiyse? Ya kendisine her şeyi söyleyecek, beynini saran arapsaçını çözecek olan haberci bu ise?

"Biliyorsun, değil mi?"

Dört Peynir kendisini, "Evet, biliyorum," diye yanıtlarken buldu. Sesi titriyordu ve o sırada sanki birileri bir fotoğraf makinesinin objektifiyle oynarmış gibi dünya bulanıklaşmış ve bir ateş topuna dönmüş gibiydi. Omzundaki ağrı daha da keskinleşti ve aynı anda hastanenin giriş kapısından çıkanların sesi bir anda kesildi, hiçbir şey duymaz olmuştu. Şimdi sadece bir piyanonun belli belirsiz sesi hoparlörlerden çevreye yayılmaktaydı.

"Bizi ayakta tutan ve acılara dayanma gücü veren, içimizdeki imandır."

Küçük adam şimdi kendisine bilgili ve nazik bir ifadeyle bakmaktaydı, Dört Peynir ona elinde olmadan gülümsedi.

"Ama bazen sadece iman da tek başına yetmeyebilir. Biraz daha fazlası gerekir. Bizi Tanrı ile bütünleştirebilecek bir şey. Karşı karşıya getirebilecek bir şey. Hani bir arkadaşla olduğu gibi. Sana ismini sorabilir miyim?"

Dört Peynir boğazının kuruduğunu hissetti. Yutkundu. "Benim adım... Corrado Rumitz..." Sonra cesaretini topladı. "Gerçi herkes bana Dört Peynir der. Ama ben bu isimden bıktım."

Adam ciddi bir sesle, "Dört Peynir," diye yineledi.

İlk kez birisi onun takma adını söylerken gülmemişti.

"Öyleyse memnun oldum Corrado, benim adım Riccardo, benim de bir takma adım var. Riky."

Dört Peynir, Riky'nin gözlerinin neredeyse bütün yüzünü kaplayacak kadar büyüdüğü hissine kapıldı.

"Şimdi birbirimize bir barış selamı verebilir miyiz?"

"Barış selamı mı?"

Küçük adam, bütün kaburgalarını ezerek ona sıkıca sarıldı ve uzun bir süre hiç kımıldamadan öylece durdu. Dört Peynir acıdan bağırmamak için kendini zor tuttu.

Kollarını çözdüğünde Riky'nin yüzünde duygulu bir ifade vardı. "Teşekkür ederim, bazen hiç tanımadığımız bir kişiyle basit bir kucaklaşma, bize, Tanrı'nın bizi sevdiğini hissettirmeye yeter. Onun şefkatini kazanmak için bazen sadece iman yetmez. Çoğunlukla daha fazlası gerekir. Çoğunlukla bizim gereksinimimiz olan..." Esinlendiği eline baktı. "Her şeye kadir olan Tanrı ile iletişime geçmek için bir antene gerek duyarız. Sana bir şey göstereceğim." Riky yerde duran çantayı aldı ve tombul ve kısa parmaklarıyla çabucak açtı. "Bugün burada benimle karşılaştığın için çok şanslısın. İçgüdülerim ya da Tanrı'nın içimdeki sesi beni her zaman zor durumdaki insanların yanına götürür." Sesinin tonunu, tam bu noktada olabildiğince alçalttığı için ne söylediğini anlamak şimdi daha da zordu.

Mavi kadifeden küçük bir kese çıkardı ve Dört Peynir'in burnunun dibinde açtı; içinde beyaz saten kaplı bir kabın üstünde altın zincirin ucuna takılmış paslı küçük bir haç duruyordu. "Corrado, Lourdes'i biliyorsun, değil mi?"

Dört Peynir, gümüş rengi büyük bir otobüsün ayda bir kez Bologna Meydanı'ndan Lourdes'e gittiğini biliyordu, bir dolu insan oraya giderdi, özellikle de yaşlılar ve bu yolculuğun fiyatı 200 avro idi, on sekiz saat sonra da geri dönerlerdi. Yolculuk boyunca seni kap kacak ve seramik alışverişine götürürler, sonra bir mağarada dua ederdin; bir de kutsal su vardı: İçine girecek olursan, mucizeler yaratabilirdi. O da bu tikleri için oraya gitmeyi düşünmüştü. Sinirli sinirli sakalını kaşırken, "Evet," dedi. Bu arada sağ bacağı kendi kendine oynayıp duruyordu, neredeyse alıp başını gidecekti.

"Oraya hiç gittin mi?" Küçük adamın mavi gözleri ona dik dik bakınca, Dört Peynir panik içinde var gücüyle ağzını çarpıtmaya başladı. Konuşamaz olmuştu, incecik kara bir dokunacın boğazını sarmakta olduğu hissine kapılmıştı.

Başını olumsuzlukla iki yana salladı.

"Ancak Lourdesli Azize Meryem'in kutsal suyunu biliyorsundur herhalde...?"

Bu kez de başını evet dercesine salladı.

"Ve de o suyun her durumdaki insanı, sakatları, felçlileri, kısacası aldıkları ilaçlar yüzünden tükenmiş pek çok hastayı iyileştirdiğini?" Riky'nin sesi şimdi bir yağ gibi ılık ılık kulaklarından içeri akmaya başladı. "Bu haçı görüyor musun? Ona öyle bakınca bir lira bile vermek istemezsin. Her tarafı paslı. Çirkin. Kuyumcularda belki de bunun yüz katı değerinde yüzlerce haç vardır. Platin üzerine pırlantalarla ya da başka değerli taşlarla süslenmiş. Ama hiçbiri, sana açıkça söylüyorum onların hiçbiri bunun gibi değildir. Bu özeldir." Haçı başparmağı ile işaretparmağının arasında tuttu ve Nuh'un Gemisi'nden kalan kutsal bir kıymık gibi, hafifçe yukarı kaldırdı. "Senin Lourdesli Azize Meryem'in manastırına kapanmış rahibelerin kutsal su dolu gizli havuzlarından haberin olduğunu hiç sanmıyorum..."

Neden hep onu ya da bunu bilip bilmediğini sorup duruyordu ki? O zaten hiçbir şey bilmezdi.

Dört Peynir, "Hayır," diye karşılık verdi.

Riky, sahici olamayacak kadar çok beyaz ve son derece kusursuz dişlerini göstererek sırıttı. "Zaten bunu kimse bilmiyor. Her konuda olduğu gibi, bunu da sadece ayrıcalıklı kişiler bilir. Ağzına kadar olağanüstü bir suyla dolu olan bu havuzun içine binlerce yıldan beri kanserli papalar, ölüm döşeğindeki krallar, hasta politikacılar girer. Birkaç yıl önce başbakan çok hastalanmıştı, durumu

ağırdı. Kanser içini kemirmekteydi, tıpkı bir yumurtayı yiyen yılan gibi. Bir yılanın yumurtayı nasıl yediğini düşünebiliyor musun? İşte öyle..." Ağzını ve iki kara deliğe dönüşen gözlerini ardına kadar açtı ve hayalî bir yumurtayı bir lokmada yutuverdi.

Dört Peynir'in boğazı sıkılıyordu. Kutsal havuzun onu hiç mi hiç ilgilendirmediğini söylemek isterdi. O sadece Ramona'nın cesedinin nereye kaybolduğunu bilmek istiyordu. Ama bunu sormaya cesareti yoktu, ayrıca dudakları, ağzı ve dili tıpkı çürük azı dişini çektikleri zamanki gibi uyuşmuştu.

"Her neyse, başbakan bu gizli havuza götürüldü ve oradaki suya sokuldu. En fazla on dakika. Daha çok değil. Birkaç kez havuzda boydan boya yüzdü ve kanser yok oldu. Kayboldu. Doktorlar inanamıyorlardı. Ve şimdi sapasağlam." Cüce tutuğu haçı gözlerinin önünde bir büyücü gibi salladı. "Şimdi ona iyi bak! Sana söyleyeceğim şeylere asla inanmayacaksın ama doğru; tıpkı bizim şu anda burada bulunmamız kadar doğru. Bu haç havuzun içinde ne kadar kaldı biliyor musun? Tam on yıl. Şaka yapmıyorum. On uzun yıl. Dünya her gün değişirken, savaşlar yaşanırken, kuleler devrilirken, Üçüncü Dünya ülkelerinden gelenler ülkemizi basarken, bu haç o olağanüstü suyun içinde sessizce yatıyordu." İskoç malt viski reklamında oynar gibiydi. "Rahibelerden biri... Rahibe Maria. Onu havuzun süzgecinde sakladı ve sonra büyük bir sır gibi bana verdi. Görüyor musun? İşte bu yüzden rengi matlaşmış ve bozulmuş. Ben sana masal anlatmıyorum. Şimdi sen bu nesnenin iyileştirme etkisinin ne kadar etkili güçlü olduğunu bir düşün. Havuzdan çıktı ve doğruca bu kesenin içine girdi. Onu hiç kimse boynuna takmadı. Neden, biliyor musun? Gücü kaybolmasın diye. Bu cep telefonu gibi şarj edilen bir şey değil. Bu, hasta kişinin tenine temas eder etmez

yaymaya başlar şeyi..." Riky ilk kez söyleyecek söz bulamadı. Ama hemen sonra kaldığı yerden devam etti: "... iyileştirme gücünü... İyileştirir, yani. Önemli olan, onu asla çıkarmamaktır. Hiç kimseye takması için vermemektir. Ve de onun hakkına konuşmamaktır." Sonra durağan gözlerle Dört Peynir'e baktı ve ansızın sordu: "Sen neden buradasın? Kendin için mi, Corrado? Yoksa bir başkası için mi?"

Yavaş yavaş tahta sıranın üstüne yığılan Dört Peynir başını önüne eğdi. ve: "Hayır, kendim için değil. Rino komada." Boğazını temizlemek için susmak zorunda kaldı, sonra sözlerini sürdürdü: "Onunla konuşmam gerekiyor. Bilmem gereken..."

"Komada." Riky düşünceli düşünceli yanaklarını ovuşturdu. "Eh, bu haç sayesinde o bir gün içinde uyanabilir. Çok yeteneklidir. Öylesine büyük birikimde kutsal enerji sana aktarılmaya başlandığında, neler olacağını biliyor musun? O enerji seni yatağından kaldırıp eşyalarını toplayarak oradan mutlu bir şekilde evine bile götürebilir."

"Sahiden mi?"

"Sana bunun garantisini veremem. Daha uzun sürebilir. Ben olsam denerdim. Önüne gelen fırsatı sakın tepme. Tek bir sorun var..."

"Neymiş?"

"Bunun için bir bağışta bulunman gerekiyor."

"Ne bağışı?"

"Lourdesli rahibeler için. Onlar..."

Dört Peynir, "Ne kadar?" diyerek sözünü kesti.

"Kaç paran var?"

"Bilmiyorum..." Dört Peynir pantolonunun arka cebine soktu ve içine değil kart, tek bir kâğıt para bile koyacak olsa patlaması kaçınılmaz kabarık cüzdanını çıkardı. Didik didik aramaya başladı ve sonunda bir yirmi avro ile bir beş avroluk banknot çıkardı.

"Bu kadar mı?" Riky'nin sesi düş kırıklığını gizlemeyi başaramadı.

"Evet. Üzgünüm. Ama dur, bekle. Belki de..." Dört Peynir cüzdanından ikiye katlanış bir zarf çıkardı. İçinde, Rino ve Danilo ile yapmış oldukları son işten aldıkları paralar vardı. Dört yüz avro. Aldığı gibi duruyordu, elini bile sürmemişti... "Bunlar var. Al." Onları adama uzattı. Küçük adam, bir sansar gibi, soğukkanlılıkla onları çabucak aldı.

"Bak unutma, tenine değecek e mi? Bunu hiç kimseye anlatmayacaksın. Yoksa mucizeye elveda."

Bir saniye sonra Dört Peynir yine tek başınaydı.

205

SENİNLE ARTIK ASLA GÖRÜŞEMEM.
BENİ AFFET.

Beppe Trecca gözyaşları içinde cep telefonuna bu mesajı yazdı.

Şimdi bir tuşa basması gerekmekteydi, böylece Ida huzura kavuşacaktı. Onun bir alçak olduğunu düşünecekti.

"Beppe, beni gerçekten istiyor musun?"

"Elbette."

"Peki, çocuklarımla birlikte olursa?"

"Elbette."

"O halde sonuna kadar gidelim. Mario ile konuşalım ve ona her şeyi anlatalım. Ben korkmuyorum."

"Ben de. Onunla ben konuşurum."

Onun gözünde tek söz söylemeden ortadan kaybolan bir şerefsiz olmaktansa, korkudan donuna eden biri olmayı bin kere yeğlerdi.

Ama bunu yapamazdı. Yeminini bozardı.

Belki de Tanrı'ya verilen sözler ve yeminler konusunda deneyimli birisiyle konuşması gerekiyordu. Onun gibi ant içmiş biriyle.

Papaz Marcello.

Günah çıkarmalı ve ona her şeyi anlatmalıydı. Gerçi, papazın ona beklediği yanıtı vereceğinden kuşkuluydu.

Her hıçkırığında hava yutarak ağlarken, başına geriye, kanepenin arkalığına dayadı. Gözyaşlarından buğulanan gözlerini telefonuna dikti ve sonra kolit sancısıyla kıvranırken mesajı sildi.

206

Dört Peynir, mavi keseyi açtı ama haça elini sürmedi.

Haberci ona dokunacak olursa, haçın gücünü yitireceğini söylemişti.

Onu doğruca Rino'nun boynuna takmalıydı, böylece komadan çıkacak ve ona Ramona'yı sakladığı yeri söyleyecekti.

Ama Rino çok öfkeliydi. Cesedi gördüğünde deliye dönmüştü.

Az kalsın beni dayaktan öldürecekti.

Ya Rino onu polise bildirirse?

Ne kadar kötü de olsa sonunda arkadaş arkadaştır. İnsanın hayatta en güvendiği kişidir.

Dört Peynir bir dönem bir balıkçıda çalışmıştı. Balıkları temizliyor ve onları evlere teslim ediyordu. Her gün içi iri midyelerle dolu beyaz plastik kutuları boşaltıyordu. Hayvanlar dükkâna canlı canlı gelirlerdi, onları bir havuza boşaltmak gerekirdi, böylece on dakika sonra su ve oksijen almak için beyaz uzun borularını dışarı uzatırlardı. Onları uyarmak ve kabuklarını çat diye kapatmaları için en az bir saat boyunca bıçağın ucuyla ka-

buklarına dokunmak yeterdi. Onları sürekli kurcalamak doğru değildi, bir kere alışırlarsa bir daha asla kapanmazlardı.

Bir noktada işleri bitmiş olurdu. Bir bıçağın ucunu kabukların arasına sokunca, midyeler, aptal yaratıklar, bıçağı da içeriye hapsedecek şekilde bir anda çat diye kapanırlardı. İşte o zaman keskin metali içeride çevirince kabuk kırılır ve kahverengi bulutu andıran etiyle dışkısı suyun içine akardı.

Onsuz da yaşamaya alışsalar, işleri kolaylaşırdı, hem kabuk nelerine gerekti.

Seni öldürmek için sadece bıçak yeterliyse, o zaman kabuksuz, çıplak olmak daha iyidir. Rino, tıpkı bıçağın keskin ucuydu. Dört Peynir buna alışkındı ve zaten bu yüzden Rino ona daha çok kötülük edebiliyordu.

Cristiano da babasından farklı değildi, onu kazıklamak için gerçeği saklıyordu.

Yollarından çekilmem için bana iyi davranıyorlardı.

Rino yeniden gözlerini açacak, kolundaki iğneyi çekip çıkaracak ve parmağını bana doğrultarak bağırmaya başlayacak: "İşte bu, o adam, genç kızı öldüren odur, onu hapse atın!"

Yapacağı buydu. Onu iyi tanırdı. O kızı neden öldürdüğünü asla anlamayacaktı, çünkü...

Mermer gibi sertleşen şeyini sıkıca tutan kızın beyaz elleri ve yumuşak parmakları gözünde canlandı.

Buz gibi bir ürperti pençelerini ensesine geçirdi. Gözlerini yumdu, kendini bir gökdelenden aşağı yuvarlanır gibi hissetti.

Gözlerini açtığında yeniden yerdeydi, soluğu kesilmiş ve elinde tuttuğu haçla kilisenin tahta sıralarının arasına uzanmıştı.

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve zinciri boynuna taktı. Ucundaki haç kara göğüs kıllarının arasında kay-

boldu. Acı çeken bedeninde, çatlayan kaburgalarının ve yarasının içinde, hırpalanmış ve zarar görmüş teninde haçın, yavaş ve ılık bir akım gibi yayılan iyileştirici gücünü duyabiliyordu.

Parmak uçlarını hafifçe üstünde gezdirdi ve o anda Ramona'nın pürüzsüz tenini okşuyormuş gibi bir hisse kapıldı. Ve kadının nemli bedeninde gizlenen Bebek İsa'yı gördü.

"Tanrı'nın biz faniler için kış gecelerinin en ışıksızı kadar karanlık olan arzusunun yine bizim gibi zavallı günahkârların iyiliği için olduğunu biliyorsun, değil mi? Her şeye kadir olan Tanrı ile iletişime geçmek için bir antene gereksinim duyarız," demişti.

Şimdi iletişime geçmek için bir anteni vardı.

Yeniden ayağa kalktı ve topallayarak şapelden çıktı.

Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Rino'yu öldürecekti.

Eğer uyanacak olursa, onu suçlayacaktı.

Tanrı'nın isteğine karşı gelen oydu.

Tanrı onu neredeyse öldürmüştü, gerisini de şimdi kendisi halledecekti.

Zaten o ve Tanrı aynı şey demekti.

Kolunun altında tuttuğu keman şeklindeki duvar saatiyle, nefes nefese hastanenin giriş kapısından içeri girdi ve tıklım tıklım doktor ve hasta yakınlarıyla dolu asansöre bindi.

Dört Peynir ikinci katta indi.

O katta daha ağır hastaların olduğunu hatırlıyordu. Kendisi de balık oltasıyla geçirdiği kazadan sonra orada bakılmış, sonra üçüncü kata yollanmıştı.

Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak, kadın doğum bölümünü, arkasında beşiklerin içinde yeni doğan bebeklerin yattığı büyük cam duvarı geçti. Kapısı da yere kadar camlıydı. Uzun bir koridor ve sıra sıra kapalı

kapılar gördü. Yoğun bakım bölümüne kadar geldi. Kapının üstünde ziyaret saatlerinin yazılı olduğu bir kâğıt asılıydı.

Ziyaret saatlerinin dışındaydı.

Kapının kolunu çevirmeyi denedi. Kapı açıldı. Yanağını kaşıyarak koridora çabucak bir göz attı.

Bu bölümde ışıklar daha loştu ve tavan daha alçaktı. Koridor boylu boyunca yan yana dizilmiş kavuniçi renkte sedyelerle kaplıydı. Pencereden görülen mor ışık uzaklardaki ovanın sınırlarını çizmekteydi.

Bir hemşirenin gelmesini beklerken, sol bacağını yumruklamaya başladı.

Etraf ıssız görünüyordu.

Kararını verdi ve içeri girdi. Gürültü etmemeye çalışarak kapıyı kapattı ve nefesini tutarak yürüdü. Sağ tarafta büyük ve karanlık bir oda vardı. En dipte, kımıldamadan yatan bir adamın yatağının üstünde tavandan kör bir ışık sarkıyordu.

Çevresinde ışıklı düğmeler ve yeşilimsi bir monitör vardı. Bağırsakları düğümlenirken, yatağın yanına kadar geldi.

Rino gözleri kapalı yatıyordu. Uyuyor gibiydi.

Dört Peynir, boynunu yana eğerek onu izlemeye koyuldu. Sonra nabzını tuttu ve yerinden kalkmak istemeyen bir çocukmuş gibi onu çekti. "Rino..." Yatağın yanında diz çöktü ve bir yandan bileğini tutmayı sürdürürken diğer yandan kulağına eğilerek fısıldadı: "Benim, Dört Peynir. Daha doğrusu, Corrado. Corrado Rumitz. Benim gerçek adım budur." Eliyle Rino'nun yanağını okşadı. "Rino, bana söyler misin lütfen, Ramona nerede? Çok önemli. Ona bir şey yapmam gerekiyor. Bana bunu söyler misin, rica ediyorum? Onun bedenine gereksinimim var. Eğer sen bana bunu söylersen, Tanrı da sana yardım edecek. Neden komada olduğunu biliyor musun? Bunu

Tanrı yaptı. Bana yaptıkların yüzünden seni cezalandırdı. Ama ben sana kızgın değilim. Seni affettim. Canımı acıttın ama önemli değil... Ben iyi bir insanım. Şimdi sana yalvarıyorum, bana Ramona'nın nerede olduğunu söyler misin? Bunu bana söylemen daha iyi olacaktır." Burnunu çekerek ve yanağını kaşıyarak bir süre daha onu izledi, sonra sabırsızlıkla uflayıp pufladı. "Anladım, ne yani... Bana söylemek istemiyorsun. Önemli değil. Sana bir hediye getirdim." Ona saati gösterdi ve sonra onu kafasına indirmek üzere saati havaya kaldırdı. "Her şey senin iyi..."

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Dört Peynir bir şampanya tıpası gibi havaya sıçradı. Saati indirdi ve birden arkasına döndü.

Kapıda, karanlıkta görünmeyen biri vardı. "Ziyaret saati değil. İçeri nasıl girdiniz?"

Beyaz gömlekli, zayıf, uzun boylu adam ona yaklaştı.

Beni görmedi. Beni görmedi. Karanlıktı.

Yüreği deli gibi atıyordu. "Kapı açıktı..."

"Kapıda yazılı olan ziyaret saatlerini okudunuz mu?"

"Hayır. Geldiğimde kapı açıktı, ben de düşündüm ki..."

"Üzgünüm ama çıkmanız gerekiyor. Yarın gelin."

"Ben arkadaşımı ziyarete geldim. Merak etmeyin, şimdi gidiyorum."

Doktor biraz daha yaklaştı. Kafası küçüktü ve neredeyse keldi. Akbabaya benziyordu. Belki yeni doğmuş bir güvercin demek daha doğru olurdu.

"O saatle ne yapıyordunuz?"

"Ben mi? Hiç. Şey arıyordum..."

Cevap ver. Hadi.

"...onu asabileceğim bir yer. Cristiano bana Rino'nun komaya girdiğini söyledi ve ben de ona saatini getirmeyi

düşündüm. Yeniden uyanmasına yardımcı olabilir. Öyle değil mi?"

Doktor göz ucuyla monitöre baktı, sonra bir aletin üstündeki şeridi düzeltti. "Hiç sanmıyorum. Arkadaşınızın şu anda sadece dinlenmeye gereksinimi var."

"Tamam. Teşekkürler, Doktor. Teşekkürler." Dört Peynir elini uzatmak ister gibi yaptı ama doktor kabul etmedi ve ona kapıya kadar eşlik etti.

"Burası yoğun bakım bölümüdür. Bu nedenle ziyaret saatlerine kesinlikle uyulması gerekmektedir.

"Beni bağışlayın..."

Doktor kapıyı onun yüzüne kapattı.

V

Salı

207

Saat tam dörtte saatin alarmı çalmaya başladı.

Cristiano Zena onu bir vuruşta susturdu. Hiç düş görmeden, deliksiz ve uzun bir uyku uyumuştu. İşemek için bile kalkmamıştı. İdrar torbası patlamak üzereydi. Ama kendisini daha iyi hissediyordu.

Feneri açtı ve gerindi.

Dışarısı karanlıktı ve gökyüzü yıldızlarla benekliydi.

Cristiano önce işedi, sonra soğuk suyla yüzünü yıkadı ve sıkıca giyindi. Gürültü etmemeye çalışarak merdivenleri indi. Alt kat daha sıcaktı.

Beppe Trecca başını kanepenin arkasına dayamış uyuyordu. Çok kısa bir battaniyenin içine kıvrılmış ve bir bacağı dışarıda kalmıştı.

Cristiano parmak uçlarına basarak mutfağa gitti, yavaşça kapıyı kapattı, bir paket bisküvi aldı ve sessizce arka arkaya hepsini yedi, sonra da onları kolayca sindirmek için üstüne iki bardak su içti.

Uyumuş ve karnını doyurmuş olduğuna göre şimdi hazırdı.

O andan sonra, yapacağı her şeyi üç kere düşünüp öyle yapması gerekiyordu.

Masanın üstünde Rino'nun bir Diana sigarası paketi duruyordu.

Önce şöyle güzel bir sigara içelim.

Babası bir işe başlamadan önce her zaman böyle söylerdi.

Rino şimdi komada olduğuna göre Cristiano kendi kendine, acaba hâlâ sigara içmek ister mi, diye sordu. Belki yeniden uyandığında, böyle bir kötü alışkanlığı artık olmayacaktı.

Kibrit kutusunu aldı ve içinden bir kibrit çıkardı. Ucunu, kutunun kenarındaki kahverengi şeride yasladı.

Eğer ilk seferde yakmayı başarırsam, her şey yolunda gidecek demektir.

Kibriti şeride sürttü, çöp bir an için yanıp yanmamak konusunda kararsız kaldı ama sonra sihirli bir şey gibi ucundan mavi bir alev çıktı.

Her şey yolunda gidecek.

Sigarayı yaktı ve üst üste iki kez içine çekti ama başı dönmeye başladı.

Sigarayı hemen musluğun altında söndürdü.

"Hazırım," diye fısıldadı.

208

Cristiano sigara içerken, Dört Peynir don gömlek televizyonun karşısında, aile boyu bir şişe Fanta içmekteydi.

Ekranda, domuz pastırmalı ve kuskuslu rulolar hazırlayan bıyıklı bir aşçı vardı ve bunların kırda yapılacak güzel bir piknik için son derece eğlenceli ve orijinal atıştırmalıklar olduğunu söylüyordu. Sonra bir reklam geldi ve ardından görgü kuralları uzmanı kısa boylu, saçları boyalı bir adam, kaşık, çatal ve bıçağın masaya nasıl yerleştirileceği ve bir kadının elinin nasıl öpüleceği konusunda açıklamalar yapmaya başladı.

Dört Peynir ayağıyla videonun PLAY düğmesine

dokundu ve ekranda şerifin odasında elleri kelepçeli Ramona belirdi.

"Bu durumda hapsi boylamamak için ne yapmam gerekiyor?"

Kaslı bir vücudu olan zenci polis Henry bir yandan elindeki copu çeviriyor ve diğer yandan da Ramona'yı süzüyordu. "Ödemen gereken bir teminat akçesi var. Üstelik çok da tuzlu. Bana öyle geliyor ki senin o kadar paran yoktur."

Ramona iri memelerini öne doğru çıkararak, yaramaz bir kız gibi, "Bu doğru. Ama başka bir yolu vardır. Daha basit," dedi.

Henry onun kelepçelerini çözdü. "Eh, bu durumda tek yol en kısa zamanda sarışın kızın cesedini bulmaktır. Onu bulmalısın ve hemen maket dünyasındaki yerine koymalısın."

"Tamam patron. Şimdi gider onu bulurum."

Dört Peynir Fanta'dan bir yudum daha aldı ve donuk gözleriyle mırıldandı: "Aferin Henry." Sonra başını mutfağa doğru çevirdi. İçeriden tuhaf bir vızıltı geliyordu. Belki de buzdolabıydı. Ama bu, içeri hapsolmuş devasa bir arı da olabilirdi. Açtığında kanatları iki metreye varan ve bir insan kolu kadar iğnesi olan bir arı. O uyurken böcek onu kaburgalarının üstünden sokmuş olmalıydı, çünkü bağırsaklarının çürüdüğünü hissediyor ve derisine akkor halinde binlerce iğne batıyormuş gibi bir acı duyuyordu. Ayrıca baş ağrısı da bir türlü geçmek bilmiyordu. Bir alev topu boğazından yukarı çıkıyordu ve beyni sanki kaynar kazanların içinde fokurduyor gibiydi. Şakaklarına dokunduğu anda alnının, kaşlarının ve gözlerinin karıncalandığını hissediyordu.

Bu haçın bir işe yaradığı yoktu.

Riky'nin söylediği gibi onu hiç çıkarmamıştı ama ağrıları azalacağı yerde artıyordu.

Tanrı benimle uğraşıyor. Ramona'yı yitirdim. Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum. İşte tek gerçek budur.

209

Hava soğuktu ama kalın kabanı, pamuklu gömleği ve üst üste giydiği kazakları Cristiano'yu soğuktan gayet güzel koruyordu. Garajın kepenklerini açarken, buz gibi soğuk hava sigaranın tırmaladığı boğazından aşağı işliyordu. Uzun floresan lambaları yaktı; çatırdayarak yanan lambaların sarımtırak ışığı bodrum katındaki büyük, nemli odayı aydınlattı. Alet masasının yanında, bir çift kavuniçi plastik bulaşık eldiveni vardı. Onları ellerine geçirdi.

Minibüse gitti, pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı ve aklına nereden geldiğini anlayamadan Fabiana'nın bedeninin orada olmamasını umarak aracın arka kapılarını açtı.

El fenerini açtı ve aracın içine tuttu.

Ceset oradaydı. Bir kenara atılmış halde duruyordu. Eski bir eşya gibi.

Ölü bir şey gibi.

Minibüsün içinde, çok ağır olmasa da tatlımsı bir koku vardı.

Yirmi dört saat sonra ceset kokmaya başlar.

Cristiano'nun, bu kez gerçekten inandığı şey, işleri gerektiği şekilde çözebilirse, hiç kimse bu işin sorumlusu olarak babasının peşine düşemeden, bu cesetten bir an önce kurtulacak olmasıydı.

İçindeki bu inanç, üç sezon boyunca bütün bölümlerini izlemiş olduğu *CSI* dizine dayanıyordu.

CSI, en küçük ve anlamsız sayılabilecek ipuçlarını araştıran parlak zekâlı dedektiflerle, teknolojik aletleri kullanarak cesetleri inceleyen adli tıp uzmanlarından

oluşan son derece zeki bir ekibin yer aldığı bir Amerikan dizisiydi.

Örnek: Bir ayakkabı bulurlar. Ayakkabının tabanını incelemeye alırlar. Diyelim ki altında bir köpek pisliğine rastladılar. DNA incelemesi yaparak, derhal köpeğin türünü ortaya çıkarırlar. Dalmaçyalı. Pekâlâ, Dalmaçyalılar sıçmak için nerelere giderler? Dalmaçyalı köpeklerin izini sürmeleri için bir grup ajan halka açık parklarda incelemeler yapmak üzere görevlendirilir ve sonunda matematiksel bir kesinlikle katilin yaşadığı yeri bulurlar. İşte bunun gibi bir şey.

Cristiano daha önceleri, televizyonda haberleri izlerken, her defasında İtalyan katillerin suç işlerken yaptıkları yanlışlar üzerinde mantık yürütürdü. Arkalarında pek çok iz bırakmakla yanlış yapıyorlar ve de çabucak yakalanıyorlardı.

Oysa kendisi bu işi kusursuz bir şekilde çözebilirdi ve her şeyin yolunda gitmesi için, o cesedin de ambalajından yeni çıkmış bir tavuktan ne bir eksiği ne de bir fazlası olduğunu düşünmesi gerekiyordu.

O *halde hadi, işbaşına.*

Cesedi ayaklarından tuttu ve minibüsün kenarına kadar çekti, sonra da kolayca el arabasına indirmeyi başardı. Kapıları kapattı.

Minibüsün içini temizleme işini sonra düşünecekti.

İttiği el arabası garajın içinde yalpalayarak ilerledi, sonra kepenkleri indirdi.

Planını iyi çalışmıştı. Önce ölünün bedenindeki tüm izleri yok edecek, sonra da onu paketleyerek nehre atacaktı.

Piyanonun üstüne tozlanmaması için örtülen şeffaf plastiği çekip aldı, sonra pinpon masasının üstündeki karton kutuları, motor parçalarını ve örtüleri kaldırarak açtığı yere cesedi boylu boyunca uzattı. Odanın bir kö-

şesinde yığılı duran demir boruların yanında terk edilmiş, üstü boyalardan benek benek olmuş bir tahta kalas buldu. Onu yanlamasına masanın kenarına dayadı. Fabiana'nın cesedini onun üstüne yerleştirdi ve sonra onu bir kaldıraç gibi kullanarak cesedi yuvarlayacağı masanın hizasına getirdi. Sanki bir morgun otopsi masasına yatırır gibi onu pinpon masasının ortasına yerleştirdi.

Fabiana, bir gece önce minibüse koyduğundan bu yana daha da ağırlaşmış gibiydi.

Bütün operasyon boyunca onun başına bakmaktan kaçınmıştı ama şimdi bu olanaksızdı. O tiftikleşmiş sarı saç yığınının çevrelediği ve şimdi kurumuş kan lekelerinden bir maskeyle kaplı olan yüz, çok yakın zamana kadar okulun en güzel kızına aitti ve herkesin ağzının suyunu akıtırdı.

Neden onu öldürmüştü?

Bu soruyu aklından çıkaramıyordu. Bir yanıt bulmak için umutsuzca çabalıyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Böyle güzel bir kızın başını taşla ezmek için cesareti nereden bulmuştu? Ve Fabiana öldürülmeyi hak edecek kadar ona ne kötülük yapmış olabilirdi?

Babası...

Kes artık.

...yağmurun altında Fabiana'nın üstünde diz çökmüş...

Kes artık!

...taşı havaya kaldırıyordu ve...

KES ARTIK DÜŞÜNMEYİ!!!

...kızın başına indiriyordu.

Cristiano derin bir nefes aldı ve zehirli bir gaz gibi ağzına ve burnuna dolarak oradan boğazına inen tatlımsı ölü kokusunu hisseti. Başta midesi olmak üzere tüm bedeni çılgınca bir titremeye tutuldu ve kısa bir süre önce

yediği bisküvileri kusmamak için iki adım gerilemek zorunda kaldı.

Orada duran Esselunga'nın naylon market poşetini aldı ve mide bulantısını geçiştirmeye çalışarak başına geçirdi.

Bulantısı geçince, yeniden yeşil masanın ortasında kolları ve bacakları iki yana açık yatan kızı incelemeye koyuldu. Başındaki torbayla iş daha kolaydı.

Ona dikkatle baktı. Cildi sarımsı bir renk almıştı. Artık içlerinde kan dolaşmayan mor damarları, dal dal olmuş şimşek gibi yüzeye çıkmıştı. Giysileri kan ve çamur içindeydi. Kot pantolonunun düğmeleri açıktı. Ceketinin önü açıktı. Sanki bir kurt onu canlı canlı yemeye çalışmış gibi kazağı ve atleti parça parçaydı. Beyaz dantelli sutyeninden bir meme başını çevreleyen küçük koyu halka görünüyordu.

Onu belki de binlerce kere çıplak görmeyi düşlemişti ama asla böyle değil.

Tırnaklarını temizlemeliydi.

Seni her zaman oradan yakalarlar. Orada kalan bir yün parçasını, katilin bir parça kılını *DNA* testinden geçirdiler mi, yandın demektir. Ve ayrıca gereken...

"Vajinanın içinde meni izlerine rastladık. Bol miktarda." Dizi filmde böyle söylüyorlardı.

E o halde?

O halde kızın külotunu indirmesi ve orasını yıkaması gerekiyordu. İçini ve dışını.

Hayır, bu olamaz.

Bunu asla yapmış olamazdı. Bu çok fazlaydı. Hem, pantolonun düğmeleri açıktı ama külotu indirilmemişti.

Onu becermiş olamaz.

Hayır, onu becermiş olamaz. Babam, on dört yaşındaki bir kızla böyle bir şeyi asla yapamaz.

Su hortumunu aldı.

Peki, onu neden öldürdü?

Ve de ellerindeki yağı çıkarmak için deterjanı.

Çünkü Rino Zena psikopat bir katildir

Bu durumda polise gitmesi gerekiyordu.

"Babam Fabiana Ponticelli'yi öldürdü. Cesedi şimdi evimizin garajında."

Hayır, bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Kesinlikle olmalıydı. Babası komadan çıktığında, bunu ona söyleyecekti ve o da her şeyi öğrenecekti.

Çünkü babası zorbaydı, sarhoşun biriydi ama katil değildi.

Ama geçen gece benim odama kaçan o sarışın kadını dövmüştü. Yok, sadece kıçına tekme atmıştı. O farklı bir şeydi. Benim babam iyi kalplidir

Kaşlarını çatarak, kızın sağ eline baktı. Bir tuhaflık fark etti, ama ne olduğunu bulamıyordu. Kızın sol eline baktı. İkisini karşılaştırdı.

Parmağındaki yüzük yoktu. Kurukafalı yüzüğü.

Fabiana onu parmağından hiç çıkarmazdı.

Nerede?

210

Beppe Trecca birden uyandı, döndü ve az kalsın divandan yere düşüyordu. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Boş gözlerle çevresine baktı.

Köhne bir televizyon açıktı. Bir şezlong.

Burası Cristiano Zena'nın eviydi.

Doğrulup oturdu ve başını kaşıyarak esnedi. Sırtı ağrıyordu ve her yerini bir kaşıntı sarmıştı.

Burada pireler mi var?

Bu pisliğin içinde her tür şey olabilirdi. Hatta bit, tahtakurusu, kene, ne ararsan vardır.

Gidip işemeliydi, sonra da bir bardak su içecekti.

Ağzının içi, yarım kilo tuz yutmuş gibiydi. Etsuyu tabletiyle yaptığı risotto yüzündendi.

Kolundaki Swatch'a baktı.

Dört elli beş.

Esnemeyi sürdürerek ayağa kalktı. Sırtının çatlamış olan en son omurgasına masaj yaptı.

O kanepenin üstünde bir gece daha geçiremezdi. Doktor sadece ortopedik ve de özellikle lateks bir yatakta yastıksız olarak yatmasını önermişti.

Bu hale gelmesinde bütün suç o geri zekâlı Peder Italo'nundu. Caianellolu bir Dominiken misyoneri olan Peder Italo, bundan yaklaşık üç yıl önce Burkina Faso[1] köylerinden birinde bulundukları sırada, bir sopa darbesiyle Beppe'nin belindeki üçüncü omuru çatlatmıştı.

Beppe Trecca bir grup gönüllüyle birlikte "Afrika İçin Bir Gülücük" adlı uluslararası bir projeye göre kuyu açmak üzere orada bulunuyordu. Sinirlerine kadar kavuran güneşin altında, yerde yatan öküz iskeletlerinin arasında, insanlık uğruna çalışıyordu, çünkü o dönemlerde Donatella Grasso isimli organizasyon başkanı kadınla arasında yarım yamalak da olsa bir ilişki başlamıştı.

Son derece yorucu bir işti ve Beppe asla öğrenemediği nedenler yüzünden denetleyicilik görevinden alınıp işçiliğe geçirilmişti.

Kazanın olduğu gün, sineklerin saldırısına uğramışlardı ve bütün bir sabah Peder Italo'nun diktatörce yönetimi altında beton tuğlaları taşımıştı. Sonunda yemek saati gelmişti. İçinde talaş parçacıklarına benzeyen birkaç parça etin yüzdüğü koca bir tabak çorbayı midesine indirmişti. Sonra da ağzındaki sarmısak tadından kurtulmak için bir nane şekeri emmeye karar vermişti.

1. Batı Afrika'da, Sahra Çölü'nün güneyinde, Gana'nın kuzeyinde yer almaktadır. (Ç.N.)

Pantolonunun cebinde şeker kutusunu ararken, cebindeki deliği fark etmişti, nane şekerleri pantolonunun içine dökülmüştü. Bir eliyle harç makinesine yaslanmış, şekerleri yere düşürmek için bir bacağını sallamaya başlamıştı.

O anda insanüstü bir çığlık çöldeki sessizliği parçalamıştı. Beppe ne olduğunu anlamak için başını çevirmesiyle birlikte Peder Italo'nun yerinden fırlayarak küreğin sopasıyla böbreklerine vurduğunu görmüştü.

"Elektriği kesin! Elektrik çarptı! Elektrik çarptı! Akımı kesin!" Dominiken papazı avazı çıktığı kadar bağırırken, sosyal hizmetler uzmanı boylu boyunca yere devrilmişti.

Soluğunu kesen acı ve yaşadığı şok Beppe'nin meramını anlatmasını engellemişti. Ayağa kalkmayı denemişti ama Papaz tıpkı saplantılı bir akıl hastası gibi, yanına aldığı üç zenciyle birlikte onu yeniden yere yatırmış, yüzünü avuçlarının arasına alarak ağzını yırtarcasına açmıştı: "Dili! Dili! Dilini ısırıyor! Tanrı aşkına ısırmasına engel olun!"

Fazla ağrı kesici yüklemesi yapılan sosyal hizmetler uzmanı, iki gün sonra bir omurga kemiği çatlamış ve çene kemiği yerinden çıkmış halde uçağa konarak ülkesine geri gönderilmişti.

Beppe bir eliyle kalçasını tutarak işemeye gitti. Bu arada evin alt katından birtakım gürültülerin geldiğini sanarak kulak kesildi ama klozetin içine akan çiş sesinden başka bir şey duymadı.

Kanepeye kadar sürünerek gitti, ağzı esnemekten neredeyse yırtılacaktı. "Hayat ne kadar acı."

211

Gece, çekip gitmek istediğini belirten ilk işaretlerini ovanın bittiği yerde vermeye başlıyordu. Pamuk çuvalını andıran yoğun bir sis şeridi, nehirle birlikte adım adım ilerleyen kavak ağacı sıralarının aralarına sere serpe yayılmıştı. Kavak ağaçlarının açıkta kalan koyu renkli tepeleri uzaktan hayalet gemilerinin direkleri gibi görünüyordu.

Cristiano Zena yer yer çukur ve tümseklerle dolu tarlaların içinden geçen küçük yolda Fabiana Ponticelli'nin cesedini yüklediği el arabasını itmekte zorlanıyordu.

El fenerini açamadığından yönünü ezbere buluyordu.

Garajda fazla zaman harcamıştı; birazdan hava ağaracaktı ve birileriyle karşılaşmak gibi bir olasılık da söz konusuydu.

Köylüler. Taşocaklarına çalışmaya giden işçiler, kestirme olduğu için buradan geçerlerdi. Yarış motosikletli gençler.

Örtünün altında bir insan bedeni olduğunu anlamamak için tamamıyla aptal olmak gerekirdi.

E, o zaman...

E, o zaman hiç bir şey, beni yakalayacak olurlarsa, yazgım böyleymiş, diyeceğim. Herkese bunu benim yaptığımı söyleyeceğim ve böylece babam yeniden uyandığında, onu ne kadar çok sevdiğimi anlayacak.

Kolları titremeye başlamıştı bile, oysa nehre daha bir kilometre vardı. Tişörtünün koltukaltları ve sırtı sucuk gibi ter içindeydi.

Bu yoldan binlerce defa geçmişti. Rafting için boş bidonlardan bir sal yapmaya karar verdiği gün, Dört Peynir'le birlikte balık tutmaya gittikleri ya da yapacak

hiçbir şeyi olmadığı zaman burası hep geçtiği bir yoldu.

Günün birinde Fabiana Ponticelli'nin cesedini taşıyarak bu yoldan geçeceği kimin aklına gelirdi?

Keşke en azından yanında Dört Peynir olsaydı. Belki de babasının Fabiana ile gizli bir ilişkisi olup olmadığını o biliyordu. Ya da bunu Danilo'ya sorabilirdi. O da ortadan kaybolmuştu. Onu en az yüz kere aramıştı. Telefonu hep kapalıydı. Ev telefonu da cevap vermiyordu.

Dört Peynir'le yaptığı telefon görüşmesini hatırladı. Rino'nun komaya girdiğini öğrenmek onu o kadar da şaşırtmamış gibiydi.

Bir koluyla terden boncuk boncuk olan alnını silerken, kendi kendine, *onun nasıl biri olduğunu bilirsin*, dedi.

Sabırsızlıkla onu görmek ve ona sarılmak istiyordu.

Neredeyse varmıştı. Nehrin çağıltısı anayolu aydınlatan kamyonların gümbürtüsünü bastırmayı başarıyordu.

Ceketini çıkararak beline bağladı ve yeniden arabayı itmeye koyuldu. Nehre yaklaştıkça patika yol gitgide bataklığa dönüşüyor, el arabasının küçük tekerleği ya kayıyor ya da çamura batıyordu. Spor ayakkabılarının altı iki kat yoğun çamur tabakasıyla kaplanmıştı. Elektrik santralinin yaydığı ışık demeti on metre kadar ilerisinde uzanan bataklığı aydınlatıyordu. Ve ağaçlar da tıpkı denizin ortasındaki uzun direkleri andırıyorlardı.

Cristiano o güne kadar Forgese Nehri'nin bu denli yükseldiğini hatırlamıyordu.

212

Dört Peynir hâlâ sandalyenin üstündeydi. Bedeni ürperti içindeydi ve omzundaki ağrı akkor dalgalar halinde göğüs kafesine doğru yayılıyordu.

Haçını avucunun içinde sıkıca tutuyordu.

Bir an gözleri kapanmış, içi geçmiş ve korkunç bir karabasan kokuşmuş bir örtü gibi onu içine çekivermişti ama neyse ki hemen uyanmıştı.

Sesi sonuna kadar açık olan televizyonun gürültüsü beyninin içinde patlıyordu ama yine de sesi kısmak istemiyordu. Televizyonun cızırdayan seslerini zihnindeki seslere yeğlerdi, hem de binlerce kez.

Gözlerini kapatacak olduğunda ise, dağların ve koyun sürüleriyle dağlara tırmanan askerlerin ve çobanların arasına çırılçıplak uzanan Ramona'nın görüntüsü çıkageliyordu. Onu öyle çok arzuluyordu ki, elde edebilmek için gözünü bile kırpmadan bir elini kesmeye hazırdı.

Sonra bir de gördüğü o korkunç karabasan vardı.

Sümüksü bir şeyle kaplı bir örtüye sarınmıştı ve kendisi de, kara bir bağırsağın içinde hızlı hızlı devinen koyu renkli tuhaf yaratıkların arasındaydı. Ve bu sivri dişli, kırmızı gözlü ve tüysüz kuyruklu hayvanlar bir an önce tünelin sonuna varmak için birbirlerini itiyor, cıyak cıyak bağırıyor ve birbirlerini ısırıyorlardı.

Sonra hepsi birden, larvalar, kırkayaklar, hamamböcekleri ve patlamaya hazır sülüklerle dolu bir gövdenin içine giriyorlar, çürük etleri ve böcekleri kemirmeye başlıyorlardı. Ve kendisi de onlarla birlikte, doymak bilmeden onları yiyordu.

Öksüzler yurdundaki Rahibe Evelina ona, "*Kıyamet gününün köpekleri yemezler ve yedirmezler,*" derdi.

Sonra bir anda buz gibi bir ışık gözlerini kamaştırıyor ve ışıltıların ortasındaki incecik bir kadın ona, "Sen Kara Kalleş'sin," diyordu.

"Kim? Ben mi?"

"Evet, sen!" Parmağıyla onu işaret ederken bütün diğer tuhaf yaratıklar korkuyla ondan kaçıyorlardı. "Sen Kara Kalleş'sin."

Sonra uyanmıştı.

Birden yerinden fırlamış ve televizyona bir tekme savurarak yere düşürmüştü; ama yetmemişti, hâlâ bağırmaya devam ediyordu.

Peki, ama Ramona ne halt etmeye orman yolundan geçmeyi seçmişti?

Yanlış yaptı. Ben ona söylemiştim. Onun orman yolundan geçmesi benim suçum değil.

Çevre yolundan gitmeyi seçmiş olsaydı, şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı, kendisi iyi olacaktı, Rino komaya girmeyecekti. Ve her şey eskisi gibi kalacaktı.

Kara Kalleş "...Eskisi gibi," diye mırıldandı ve sonra dizlerini yumruklamaya başladı.

213

Sular aşırı yükselmişti. Cristiano Zena el arabasını bir kenara bırakmıştı ve cesedi nehre doğru sürüklerken, şafağın ilk ışıkları ovanın üstünde ağarmaya başlamıştı.

Tek bir kişiye rastlamamıştı. Şanslıydı, sel yüzünden kimse oradan geçmiyordu.

Beppe bu saatte uyanmış ve mutlaka onu arıyor olmalıydı.

Önünde suların içinden dikenleri paslanmış upuzun bir tel örgü uzanıyordu. Üstüne iri siyah kargalar tünemişti. Arkasındaki çakıltaşları tümüyle suya gömülmüştü. Cristiano bir ayağıyla suların içinde kaybolan paslı tellerin üstüne bastı ve şeffaf naylona sardığı cesedi bariyerin diğer tarafına itti.

Nehrin suları dizlerine kadar geliyor, akıntı onu içine çekmeye çalışıyordu.

İlk başta cesede ağırlıklar bağlamayı ve onu nehrin dibine batırmayı düşünmüştü ama şimdi akıntının onu alıp götürmesinin daha doğru olacağı aklına yatmıştı.

Onu buldukları zaman, buradan çok uzakta olacaktı ve hiç kimse onlarla ceset arasında bir bağ kuramazdı. Şansı yolunda giderse, ceset denize kadar ulaşır ve işin geri kalanını da balıklar bitirirdi.

Fabiana Ponticelli'nin şeffaf plastikle örtülü yüzüne son bir kez daha baktı.

Derin bir nefes aldı. İçinden ona acımak bile gelmiyordu. Sadece kendisini çok yorgun, tükenmiş ve sanki bir hayvan gibi hissediyordu. O kadar.

Bir katil gibi.

İçinde, oyun oynamak için nehir kıyısına gittiği günlere yakıcı bir özlem duydu.

Gözlerini yumdu.

Ve çocukluğunda gemiler ve kalyonlar olarak düşlediği ağaç dallarıyla defalarca yapmış olduğu gibi, bu kez de ölü bir bedeni suya bıraktı.

Gözlerini açtığında, ceset uzakta küçük bir adaydı.

214

Ünlü mimar Hiro Itoya tarafından tasarlanan ve kısa bir süre önce sıcak hava balonları, havai fişek gösterileri ve benzeri tantanalarla açılışı yapılmış olan üç yüz yirmi yedi metre uzunluğundaki Sacra Köprüsü de çılgın fırtınadan hayli nasibini almıştı.

Güneydeki set duvarı selden yıkılmıştı ve anayolun yüzlerce metresi Forgese'nin pis suları tarafından kaplanmıştı.

Su pompaları çektikleri suları gerisin geri nehre püskürtürken, nehir de dibinde bir ateş yanıyormuş gibi fokurduyordu. İşçilerden oluşan birçok ekip erkenden işe koyularak, set duvarını örmeye başlamışlardı.

Ovayı çevreleyen yollardan taşan şehir trafiği, ilerlemeyen araç kuyruklarından ve sürekli çaldıkları korna

seslerinden durağan ve gürültülü bir bataklığa dönüşmüştü.

Fırtınanın üstünden otuz altı saatten az bir zaman geçmesine rağmen, şimdi sadece tek şerit trafiğe açılmıştı ve sınıra giden ya da sınırdan dönen TIR'larla bölge içinde gidip gelen araç konvoyları trafik görevlileri ile seyyar uyarı ışıkları yüzünden ağır aksak ilerlemekteydiler.

Köprünün tam ortasındaki konvoyun içinde karı koca Baldilerin, Güney Amerika akbabasının tüyleri kadar siyah Mercedes S'si de vardı.

Otuz bir yaşındaki Rita Baldi zayıf, solgun yüzlü bir kadındı. Üstünde kot pantolonu ve salyangoza benzeyen göbek deliğini ve içinde yedi aylık bebek taşıyan şiş karnını bir şerit kadar açıkta bırakan kısa tişörtü vardı. O sırada tırnaklarına oje sürmekteydi ve ara sıra başını kaldırarak dışarı bakıyordu ama gözünün karanlık gökyüzünü gördüğü de yoktu.

Kötü havalar geri dönmüştü.

Vincenzo Baldi, otuz beş yaşındaydı ve Brad Pitt ile Giglio Adası'nda görülen, küçük bedenine göre çok büyük kulaklı, esmer kepçe denilen yarasa türü arasındaki bir karışıma benziyordu. Yüzünü kaplayan sakalı neredeyse siyah gözlüğüne değiyordu. O da halka halka nikotin bulutlarını pencereden dışarı üfleyerek sigarasını içmekteydi.

Yaklaşık iki saatten beri kuyruktaydılar.

Önlerinde, kim bilir nereye, organik gübre (inek boku) taşıyan, Alman plakalı bir TIR vardı. Havalandırmanın delikli ağzına takılı duran şeffaf şişedeki otó deodoranı belki de elinden gelenden fazlasını yapıyordu ama taze dışkı kokusu Mercedes'in içini kaplamıştı.

Mühendis Bartolini ile olan randevu saati çoktan geçmişti.

Bartolini, villalarını gizemli bir lanet gibi ele geçirerek onları üzen bu rutubet sorununu, kendi deyişiyle tamamen ortadan kaldıracak bir çözüm üzerinde çalışmalar yapmıştı. Renk renk küfle kaplanan duvarlar su alıyordu. Sıvalar un ufak parçalar halinde yere dökülüyordu. Nem yüzünden mobilyalar eğriliyor, çekmecelerdeki çamaşırlar çürüyordu. Bartolini'ye göre tek çözüm, evin bütün ana duvarlarının belli bir yüksekliğe kadar olan yatay kısımlarını sökmek ve o lanet nemin işlemesini engelleyecek biçimde, duvarların içini su geçirmeyen İskandinav yapımı bir yalıtım maddesiyle doldurmaktı.

Bu hareketsiz araç kuyruğu Mercedes'in içindeki gerginliği iyice artırmıştı. Zaten arabaya bindikleri andan beri birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı.

Daha doğrusu, bir haftadan beri birbirlerine söyledikleri cümle sayısı dördü geçmezdi (kavga etmişlerdi ama her ikisi de bunun nedenini artık tam olarak hatırlamıyordu), bu yüzden Rita'yı en çok şaşırtan, Vincenzo'nun bir ara "Ben yeni bir araba aldım," diyerek çıkış yapması olmuştu.

Kadının yaşadığı şoktan kendine gelmesi bir saniye sürdü, başka bir deyişle, ağzındaki kuruluğun geçmesi ve ona yanıt vermesi için bir saniye bekledi: "Ne? Anlamadım?" Oysa gayet iyi anlamıştı.

Adam kısa bir öksürükle boğazını temizledi ve yineledi: "Ben yeni bir araba aldım."

Kadın, ojenin fırçasını havada dimdik tutarak, "Ne arabası?" diye sordu.

"Yeni bir S sınıfı. Ama modeli bundan daha üstün. Yine benzinli. Birkaç beygir daha fazla. Ve de ek birkaç aksesuar."

Rita Baldi havayı içine çekti. Sonradan bir parlamenter olan çocukluk arkadaşı Arianna Ronchi ona, ani tepkiyle bir cevap vermeden ve sonrasında da pişman

olmadan önce, tıpkı şarj edilmiş bir pile yapıldığı gibi, öfkeyi boşlatmak için herhangi bir objeye dokunması gerektiğini söylerdi, o bunu mesleği sayesinde öğrenmişti. Oysa hiç düşünmeden cevaplar vermek Rita Baldi'nin doğasında vardı ve aynı doğa onu, yanına avcı yaklaştığında oklarını çıkarmaya hazır bir kirpiye dönüştürüyordu. Durum böyle olunca, yine kendini tutamadı: "Neden bunu bana söylemedin?"

"Neyi?"

Kusursuz ve anlayışlı birer varlık olarak görülen kadının/erkeğin, evlilik kurumu için gereken imzayı attıktan sonra, nam salmış birer kuş beyinli olduklarını fark etmek, acı bir deneyim olarak kuşkusuz pek çok kişinin başına gelmiştir.

Bu durumda ne yaparsın?

Yapılan son araştırmaya göre, bu tür olayların yüzde otuz altısında, avukatını ararsın ve yasal olarak ayrılırsın. Rita Baldi kalan yüzde altmış dörtlük dilime giriyordu. Şartlara ayak uydurmuştu ama yine de kocasının aptallıkları karşısında şaşırmadan edemiyordu.

"Arabayı değiştirmek istediğini! Bunu ne zaman aldın? Daha altı ay bile olmadı! Neden bana yeni bir araba alacağını söylemedin?"

"Neden, sana her şeyi söylemek zorunda mıyım?"

Vincenzo'nun her zaman soruya soruyla karşılık vermesi onun öfkeden delirmesine ve o anda eline geçen her şeyi kırıp dökmek için karşı konulmaz bir istek duymasına yol açıyordu.

Rita çok derin bir nefes aldı ve görünüşte sakin bir sesle, "Tamam. Şimdi sana bunun nedenini açıklayayım. Tamam..." dedi. Bir kez daha, hatta daha derin bir nefes aldı. "Çünkü daha yeni bir BMW motosiklet aldın. Sonra bir Danimarka buzdolabı satın aldın şey için..." söylemek istemiyordu, ama söylemeden de edemedi "...o

boktan şaraplarını koymak için. Sonra şey satın aldın... Onun adı neydi? Traktör... çayır çimen için traktör satın aldın. Sonra..."

Adam sözünü kesti: "E, ne olmuş yani? Sorun nedir? Onların parasını kim ödüyor?"

"Sen değilsin. 2070 yılına kadar taksit ödeyeceğimize göre. Bu durumda onların parasını senin çocuğun ve belki de çocuğunun çocuğu ödeyecek..." Mikroekonomiyi ilgilendiren bu kavramı açıklayabilmek için fazlasıyla öfkeliydi. "Sen bana şunu söyle: Bu araba çalışıyor mu? Yolunda gitmeyen nesi var? İğrenç mi, mideni mi bulandırıyor? Madem mideni bulandırıyor..." Prada marka ayakkabısının topuğuyla soğuk hava sisteminin merkezî kumandasına bir tekme savurdu. Sonra aynısından bir tane de navigatör paneline.

Vincenzo Baldi'nin sol kolu, bir akrebin ölüm saçan kuyruğuna eşdeğerdeki hızla yerinden fırladı ve eliyle kadının şahdamarını sıkarak onu koltuğun arkalığına yapıştırdı. Kocası sadece o anda başını çevirdi ve sırıttı. İki gözünü dolduran nefret güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı. "Bunu bir daha denemeye kalkarsan seni gebertirim! Dikkat et, yoksa seni gebertirim!"

Kadın o anda, korkak bir kuzu gibi ya da bir ceylan yavrusu ya da adı her neyse, çırpınmaya, debelenmeye ve kekeleyerek söylediği "Aferin! Aferin! Öldür beni! Öldür beni, hem beni hem de karnımdaki çocuğunu, zavallı..." sözlerinin ardından hakaret yağdırmaya geçeceği sırada yaşama içgüdüsü onu frenleyip durdurdu.

Adam elini geri çektiği anda, kadın kesik kesik soluyarak, çantasını kaptığı gibi arabadan aşağı indi.

Vincenzo Baldi pencerenin camını indirdi: "Buraya gel. Nereye gidiyorsun?"

Sonra bir kere daha sordu.

Rita karşılık vermedi. Kuyruk olmuş arabaların ara-

sından geçti, trafik şeridini sınırlayan kukaların üstünden atladı ve yol kenarındaki korkuluk duvarına yaslanarak köprüden aşağı sarktı. Aşağı atlayamayacağını biliyordu. Ama bunu düşünmek bile kendisine iyi gelmişti.

Minik yavrucuğum, ben şimdi aşağı atlarsam, seni boktan bir babadan kurtarırım... Ama sen sakın merak etme, ben er ya da geç onu bırakacağım, diyerek karnındaki bebeğine seslendi.

Gözlerini yumdu, sonra yeniden açtı. Betondan set duvarlarının içinde zincirini kırmak ister gibi patlayan nehirden burnuna su ve çamur karışımı hoş bir koku geldi.

Gözü, köprüyü taşıyan beton ayakların içinde kaybolduğu parçalanmış ağaç dallarına takıldı. Dalların üstü, tıpkı bir dilencinin Noel ağacı gibi, renkli naylon poşetlerle kaplıydı. Hemen yakınında iki ördek dinlenmeye çekilmişti. Başı pırıl pırıl zümrüt yeşili bir erkek ve kahverengi tüylü üniforması içinde bir dişi. Bu ördek çiftinin uyumlu olduğu apaçık ortadaydı. Büyük bir torbanın üstüne çıkmış yan yana, sakin sakin tüylerini temizliyorlardı...

Bir anda ağzından, "O da nesi?" diye çıktı.

Rita Baldi gözlerini kırpıştırdı ve bir eliyle gözlerini yansımaya siper etti.

Bir türlü ne olduğunu anlayamıyordu. Şeye benziyordu...

Çantasından Dolce&Gabbana marka incecik çerçeveli numaralı gözlüğünü çıkardı ve burnunun üstüne yerleştirdi.

İçgüdüsel olarak elini karnındaki bebeğinin üstüne koyarak bağırmaya başladı.

215

Kara Kalleş çürüyordu.

Yaşamı boyunca kendisini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Elektrik akımına tutulduğu zaman bile. O zaman bir ateşin içinden geçmişti ve sonrası karanlıktı.

Şimdi ise farklıydı. Şimdi yavaş yavaş çürümekteydi.

Yatağına uzanmış, bir davul gibi şiş ve gergin olan karnını ovuşturuyordu.

Onları hissedebiliyordu. Sinek larvaları içinde deviniyor, etlerini yiyor, bağırsaklarını kemiriyorlardı. Sancı oradan başlıyor ve tüm gövdesine, saçlarına, hatta ayak tırnaklarına kadar yayılıyordu.

Belki de hastaneye gitmeliyim.

O zaman da bir sürü soruyu yanıtlaması gerekecekti, ona nasıl bu hale geldiğini soracaklardı ve de hastaneye yatmaya zorlayacaklardı.

İnsanları tanırdı. Her şeyi öğrenmeye meraklı insanları. Sorular soran insanları.

Sonra onu Rino'nun yanına yatıracaklardı. Ve Rino da gözlerini açacak ve parmağını ona uzatarak bağıracaktı: "Bu yaptı! O küçük kızı öldüren budur!"

Böylece sen de hapsi boylarsın ve her gece yanına gelirler ve seni...

Hapishaneyi boylayacak olmanın düşüncesi bile, kor alevli bir ağrının bıçak gibi omzuna saplanmasına, boynunda ve beyninde binlerce kıvılcım saçarak patlamasına neden olmuştu. Sayısız mikrop bulaşmış etinden fışkırırcasına çıkan ağrının, terden sırılsıklam olmuş şilteden geçerek yatağın ayaklarına dolandığını, oradan yer döşemelerinin içine sızdığını, boruların içinden toprak zemine ve oradan da gitgide kuruyan ve yapraklarını döken ağaçların köklerine ulaştığını, sonra da sessizliğin içinde buruştuğunu hissediyordu. Kara Kalleş, Tanrı'nın

habercisi Riky'nin verdiği haçı midesinin üstüne dayadı ve kendini sanki bir parça rahatlamış gibi hissetti.

Kalktı ve ayağını sürüyerek banyoya gitti, aynadaki görüntüsünü inceledi.

Ölümün işareti kurukafa, yüz derisinin hemen altında görülüyordu. Bornozunun kukuletasını başına geçirdi ve kemikli yüzü gölgelerin arasına saklandı. Şimdi sadece bir boşluğun içinde asılıymış gibi duran parlak ve kanlı gözleri ile sararmış dişleri görünüyordu.

Bu, ölümün yüzüydü. Ve bir gün cesedini bırakıp çıktığında, tıpkı şimdi olduğu gibi gülümseyecekti.

Küçükken menenjit geçirmiş ve ateşi kırk derecenin üstüne çıkmıştı.

Rahibeler ona, "Sen olağanüstü bir şekilde hayatta kalmayı başardın. Bu kerameti için Tanrı'ya şükretmelisin," diyorlardı.

Ateşi o denli yükselmişti ki, sonunda rahibeler onu yetimhanenin karşısındaki havuzun soğuk sularına daldırmışlardı. Hatırlıyordu, havuzun içinde yılan balıkları vardı ve kendisini içine daldırdıklarında su birden ısınmış, içindeki yılan balıkları kaynayan suda haşlanarak bembeyaz olmuşlardı.

Belki de böyle olmamıştı.

Eriyen Aspirin'i de hatırlıyordu. Ama bu doğruydu.

Gözünün önünde olmuştu. Bardağın içinde dalgalanan kocaman, beyaz bir yuvarlak, köpük köpük kabarcıklarını sıçratarak erimişti.

Şimdi bir tane suda eriyen Aspirin istiyordu. Kuruyan dilinin üstünde onun tuzlu tadını hissetmek için neler vermezdi.

Mutfağa gitti. Dolabın üstünde içi ağzına kadar bozuk parayla dolu reçel kavanozunu gördü. Aspirin almak için yeterli parası vardı.

Sorun, evden çıkmaktı. İnsanlarla karşılaşma düşün-

cesi ona boğulacakmış, hatta binlerce el yakasına yapışarak okyanusun dibine çekecekmiş gibi geliyordu.

(Aspirin almazsan ölürsün.)

Sesi ilk duyduğunda çıkaramadı. Sonra gülümsedi.

Cristiano.

Bu, Cristiano'nun sesiydi.

Ne kadar zamandan beri onu düşünmüyordu? Nasıl olmuştu da Cristiano aklından çıkıvermişti? O, onun en iyi arkadaşı, tek gerçek dostuydu.

Bedenindeki ağrılardan daha keskin bir acı şimdi yüreğine saplandı ve sonra sert ve sivri bir şey boğazına oturdu.

Bir gecede her şey değişmişti.

(Sen ne yaptın?)

(Ne haltlar karıştırdın?)

Ben yapmadım. Tanrı yaptı. Ben istemiyordum, gerçekten. Sana yemin ederim, ben istemiyordum. Onları yapmamı isteyen Tanrı idi. Benimle bir ilgisi yok.

"Her şey değişti," diye söylenirken, gözlerindeki yaşları hissetti.

Aklına Cristiano ile alışveriş merkezinde dolaşmaları, akşamları Rino ve Danilo ile birlikte pizza yemeleri ve televizyon izlemeleri geldi.

Artık bunların hiçbiri olmayacaktı.

O artık Dört Peynir değildi. O şimdi Kara Kalleş'ti.

Hırlayarak üstüne pantolonunu, dik yakalı kazağını, yağmurluğunu giydi, atkısını taktı, başına ucu ponponlu başlığını geçirdi.

(Doğruca eczaneye gitmeli, Aspirin alıp çabucak eve dönmelisin. Eğer böyle yaparsan, başına bir şey gelmez.)

Kavanozdan bir avuç bozukluk aldı, haç çıkararak hole doğru yürüdü ve cehennemin kapısını açtı.

216

Direksiyon başındaki Beppe Trecca, "Bu trafik de neyin nesi? Hiç anlamıyorum," diye söylendi. Başındaki polar şapkası alnını tamamen örten Cristiano, ellerini göğsünde kavuşturmuş, sosyal hizmetler uzmanını doğru dürüst duymuyordu bile.

Uykulu gözlerle arabanın penceresinden barakalara, outlet dükkânlarına ve yol kenarlarındaki uzun çitlere bakıyordu.

Beş metrede bir duruyorlardı. Tam bir işkenceydi. Anayoldaydılar ve yarım saatte belki yarım kilometre yolu gidememişlerdi.

Trecca direksiyona öfkeyle bir yumruk indirdi. "Bir şey olmuş olmalı! Belki de bir kaza. Bu trafik normal değil."

Cristiano göz ucuyla onu izledi. Trecca'yı hiç böyle sinirli görmemişti.

Gözkapaklarını indirdi, başını pencereye yasladı.

Acaba neden beni hâlâ yargıca yollamadı?

Kendi kendini yanıtlayamayacak kadar yorgundu. Bir on iki saat daha uyumak isterdi. Babasının yanına gitmek ve onu yine o yatakta görmek ona ölüm gibi geliyordu.

Babası orada bir oyuncak bebek gibi yatarken, güneşin doğmasını, sonra batmasını, arabalarıyla kuyruk oluşturan insanları, bir atom bombasını atabilecek olmalarını, İsa'nın yeryüzüne geri dönebilmesini, hastabakıcıların babasıyla alay etmelerini, ona gülmelerini düşündükçe midesi bulanıyor ve öyle öfkeleniyordu ki sinirden elleri karıncalanmaya başlıyordu.

Bir kişinin onunla alay ettiğini görürsem, Tanrı'nın üstüne yemin ederim ki onu öldürürüm.

Castardi'nin köpeğini gebertmek için onu yolladığı

gece, babası ona *"Tek gözün açık uyuman gerektiğini biliyorsun. Seni uykunda becerirler,"* demişti. Üstünden yüz yıl geçmiş gibiydi.

Hayır, onu yoklamaya gidemeyecekti.

Eve geri dönmek istiyordu, yüzüğü arayacaktı, o lanet olası kurukafalı yüzüğü. Cesedi nehre attıktan sonra, Cristiano eve dönmüştü ve Trecca uyurken, yüzüğü aramaya koyulmuştu.

Garajın altını üstüne getirmişti ama minibüsü temizlerken bile onu bulamamıştı.

Yoktu.

Babasının üstünden çıkardığı ceketini ve pantolonunu didik didik aramıştı.

Orada da yoktu.

Hâlâ ormanda olmalıydı!

Babasının o kahrolası yüzüğün üstündeki parmak izleri, onun Fabiana'nın ölümüyle ilişkisini gösterecek tek ipucuydu.

Trecca, "Dinle, Borromeo Sokağı'na dönelim diyorum, ne dersin? Belki..." diye sordu.

Cristiano uyuyormuş gibi yaptı. Konvoyun içinde kısılıp kaldıkları sürece hastaneye gitmeleri olanaksızdı.

"Monopoli'yi çıkar, çabuk, Trecca geliyor."

Trecca eve yaklaşırken, çarçabuk evleri ve paraları babasıyla birlikte karton tablonun üstüne yerleştirmelerini, bir düş gibi gözkapaklarının ekranında izliyordu, hafif bir gülümsemeyle dudakları aralandı.

Cristiano'nun bir türlü anlayamadığı bir şey de bu yanındaki adamın onun için neden kendini bu kadar parçaladığıydı.

Ben onun yerinde olsam, hiçbir şey yapmazdım.

Onu almaya hastaneye gitmişti, sonra eve getirmişti, sırtının tutulması pahasına o kanepede uyumuştu ve şimdi de onu yeniden babasına götürüyordu.

"Hiç kimse, çıkarı olmadan bir başkası için bir şey yapmaz. Yapılan şeylerin arkasında ne var, sen ona bak, Cristiano." Bunu ona Rino öğretmişti.

Ayrıca Beppe Trecca onunla fazladan ilgilendi diye fazla mesai ücreti ödeyeceklerini de hiç sanmıyordu.

Belki de beni sempatik buluyordur.

Öyle ya da böyle, birkaç gün içinde, babası uyanmayacak olursa, onu bir yetimhaneye kapatacak ya da bir süreliğine boktan bir ailenin yanına koyacaktı.

En kısa sürede Danilo'yu bulmalıydı. O, kendisini evlat edinebilirdi, en azından babası komadan çıkıncaya kadar.

Tabii onu bulmayı başarırsam.

Ve eğer Danilo'nun yanına gitmesini kabul etmeyecek olurlarsa, kaçacaktı.

217

Beppe Trecca'nın canı fena halde kahve istiyordu.

"Bu trafik de neyin nesi? Anlamıyorum." Cristiano'dan herhangi bir karşılık gelmesini beklemiyordu.

Yaklaşık bir kilometre sonra bir bar vardı ama bu araç kuyruğuna bakınca... Oraya ne kadar sürede varacağını düşünemiyordu bile.

Sosyal hizmetler uzmanı direksiyona öfkeyle bir yumruk indirdi. "Olağanüstü bir şey olmuş olmalı! Belki de bir kaza. Bu trafik normal değil."

Kahveden başka bir de masaj ne iyi olurdu. Kırık kanepenin yayları sırtını mahvetmişti.

Ne korkunç bir gece geçirmişti. Çok ama çok soğuktu. Bir de üstüne, anayoldan geçen kamyonların gürültüsü. Gözlerini kapattığın anda, kendini otoyollardaki emniyet şeridinin kenarında yatıyormuş gibi hissediyordun.

Göz ucuyla Cristiano'ya baktı.

Başlığının altına saklanmış, uyuyor gibiydi.

Şimdi ona her şeyi anlatmanın tam sırası.

"Dinle Cristiano, sana bir şey söylemem gerekiyor. Danilo bir trafik kazasında öldü." Olmaz, ne yapacağım biliyor musun? Bunu ona sonra söyleyeceğim.

O gün çocuk mahkemesinin yargıcını da aramak zorundaydı. Biraz daha beklemek konusunda belki onu kandırabilirdi. Birkaç gün.

Ida'nın onu unutması için yeterli zaman.

Peki, onun Ida'yı unutması için ne kadar zaman gerekiyordu?

Onu görmeden ve onunla konuşmadan geçen sadece bir gündü ama ona sanki bir yıl gibi gelmişti. Önceleri, birbirlerini her zaman görürlerdi. Haftada bir Quattro Camini'ye alışverişe giderlerdi. Ida onun donmuş gıda reyonundan iğrenç şeyler satın almasına engel olurdu. Sonra, havuzdan çocuklarını almaya giderken Ida'ya eşlik ederdi. Eğer birkaç gün birbirlerini göremeyecek olurlarsa, telefonda konuşurlardı. Onun en iyi arkadaşıydı.

Hayatımın yoldaşı.

Karavandaki sevişmelerini saplantılı bir şekilde düşünmeden edemiyordu. Teninin güzel kokusunu. Yumuşak saçlarını. Kollarının arasındayken titremesini. Yaşamının en güzel şeyi olmuştu. Ve ilk defa bir erkek gibi davranmıştı. Yaşamları onun elindeydi ve her tür sorumluluğu üstüne almaya hazırdı.

Ansızın, yaşamanın ne demek olduğunu anlamıştı.

Ama şimdi, içinde bulunduğu umutsuz durumda o geceyi aklından silecekti ve sadece arkadaş oldukları eski günlerine geri dönecekti. Kendi kendisine yalan söylediği günlere.

Çevresine baktı.

Sağında Truffarelli vardı, banyo ve tuvalet malze-

meleri satan büyük perakendeci.

Mario'nun dağda satın aldığı evin tuvaleti için yer karolarını seçmeye oraya gitmişlerdi.

Bu kahrolası ovanın her köşesi ona Ida'yı hatırlatıyordu.

Yeter!

Buradan çekip gitmeliydi. Burkina Faso'da artezyen kuyuları açmaya. Yapacak başka bir şey yoktu. Cristiano'yu yerleştirdikten sonra, işten ayrılacak ve hemen yola çıkacaktı.

218

Eczaneye kadar gitmesi kolay olmuştu.

Kimse başını çevirip ona bakmamıştı. Baktıysa da Kara Kalleş bunu fark etmemişti, çünkü gözlerini yerden ayırmamıştı.

Tabelasındaki kırmızı haçıyla neon ışıkları yanıp sönen ve vitrininde bandajla sarılmış kahverengi bir adam resmiyle sıkılaştırıcı krem reklamlarının olduğu eski Molinari Eczanesi, karşısında duruyordu.

Şimdi içeri girmesi, Aspirin istemesi ve parasını ödeyerek oradan uzaklaşması yeterliydi

Kara Kalleş yanağını kaşıyor, ağzını çarpıtıyor ve sürekli kalçasını yumrukluyordu.

İçeri girmekte kararsızdı. O eczacı aklını oynatmış, zırdelinin birliydi. Neden olduğunu bilmiyordu ama o adamın koyu bir Juventus taraftarı olduğuna emindi.

Kara Kalleş delilerden, tuhaf insanlardan, kısacası anormalliklerden nefret ederdi.

Eczaneye gitmek onun sıkça yaptığı bir şey değildi; ama her gittiğinde o adam, başında birkaç tel saçı olan keçi sakallı eczacı kendisiyle hiç tanımadığı sporcular ve klasman hakkında konuşmak için onu lafa tutardı. Bir

keresinde kendisine, bir Şampiyonlar Ligi maçını izlemek için birlikte Torino'ya gitmeyi önermişti.

"Hadi, hadi, gel gel, güzel bir grubumuz var. Eğleniriz. Otobüsle gidiyoruz."

Kara Kalleş'in bir sorunu vardı, biri çıkar da kendisi hakkında doğru olmayan bir şey söyleyecek olursa, karşısındakine bir yalan uydurmayı beceremezdi. Utanırdı.

Yoga kursuna gitmeyi kabul ettiği zaman da böyle olmuştu, çünkü inşaatta çalışan bir iş arkadaşı ona bundan hoşlanacağını söylemişti.

Ve böylece kendisini stadyuma giden, içi hıncahınç Juventus yanlılarıyla dolu bir otobüsün içinde buluvermişti. Otobüsten indiklerinde, Kara Kalleş doğruca tuvalete gitmiş ardından bir kargo minibüsünün arkasına saklanmış, maç bitene kadar orada beklemiş, sonra da yeniden otobüse binmişti.

Ya şimdi eczaneye girdiğinde, adam onu bir daha birlikte stadyuma gitmeye zorlarsa?

Kara Kalleş ne yapacağını bilemez halde bir banka oturdu. O Aspirin'e gereksinimi vardı.

Aslında tren istasyonundaki eczaneye de gidebilirdi. Uzaktı, motosikletini alması gerekirdi ama bu deliyle uğraşmaktan iyiydi.

Yolun karşı tarafında, eczanenin önünde duran iki kadının Boutique della Carne'den çıktığını gördüğünde, gerisin geri evine dönmek üzereydi.

Altmış yaşlarında olmalıydılar. Biri uzun boylu, peygamberdevesi gibi bir kadındı, diğeri ufak tefek, yeşil bir cini andırıyordu. Cin olan kadın, Tazmanya Canavarı'na benzeyen bir dörtayaklıyı peşinden sürüklüyordu. Kara Kalleş bu iki kadının eczanenin önünde heyecanla tartıştıklarını gördü. Eğer içeri girecek olurlarsa, eczacı onlarla ilgileneceğinden kendisiyle konuşmaya fırsat bulamazdı.

En sonunda, peygamberdevesi eczanenin camlı kapısını itti ve ikisi birden dükkânın içinde kayboldular.

Kara Kalleş yerinden kalktı ve topallayarak peşlerinden içeri girdi. Ayak sağlığı ürünlerinin sergilendiği döner rafların arkasına saklandı.

Kendisine yardımcı olacak o deliden başka, bir de reçeteleri okuyan ve üzerlerine hızla mühür basan, yaşını başını almış, beyaz önlüklü bir kadın vardı. Aspirin'i ondan isteyecekti.

Sırada o iki kadından başka, bir de bereli yaşlı bir adamla genç bir oğlan daha vardı.

Kara Kalleş elinde sıkıca tuttuğu bozuk paralarla, sesini olabildiğince kısarak, klasik sözlerine başladı: "Merhaba. İyi günler. Bana suda eriyen bir Aspirin verebilir misiniz lütfen? Teşekkürler. Ne kadar?"

Bu arada kendisinden yarım metre ötedeki iki kadın aralarında komplo kurar gibi konuşmaktaydılar.

Küçük cin, "Ve en sonunda, beş dakika önce beni cep telefonumdan aradı..." dedi, bir yandan da söylediğinin yalan olmadığını kanıtlamak istercesine cep telefonunu arkadaşına uzattı.

Uzun boylu ve neredeyse kel olan diğer kadın kaşlarını çatarak sordu: "İyi de ben pek anlamadım, kocan şimdi nerede?"

"Köprünün üstünde! Hem de tam iki saattir. Orada trafik tümden durmuş."

"Peki, sana tam olarak ne söyledi?"

"Matilde, niye her şeyi sana yüz kere tekrarlamak zorunda kalıyorum? Sen doktorun verdiği ilaçları düzenli olarak alıyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki alıyorum." Sırık olanı kısa kesti, sabrı tükenmişti. "Kocanın ne dediğini bana söyleyecek misin? Yani sana tam köprünün altında bir ceset olduğunu mu söyledi?"

"Evet, aynen, öyle söyledi. Matilde, dinle canım, neden kendine bir iyilik yapmıyorsun? Neden bir taksiye atlayıp kendi gözlerinle görmek için oraya gitmiyorsun? Böylece her şeyi yerinde öğrenirsin."

Peygamberdevesi, "Her neyse, seninle de doğru dürüst bir şey konuşulmuyor!" diye tam karşılık vermeye hazırlandığı sırada, yağmurluklu bir adam, abanmakta olduğu Doktor Scholl's ürünlerinin döner raflarını ayak başparmağının üstüne düşürünce, kadın sadece "Her neyse..." diyebildi ve biraz korktuğu, biraz da canı yandığı için bağırmaya başladı. Yerde yatan yağmurluklu adam ayağa kalkmaya uğraşıyordu; ama sanki bilyelerin üstündeki bir Ren geyiği her çabalayışında sadece daha fazla kayıyor ve yerdeki nasır sökücü plasterlerin ve mentollü nefes aldıran ayakkabı tabanlıklarının üstünde debelenip duruyordu. İki ayağının üstünde durmayı en sonunda başardığında, topallayarak, hıçkırarak ve tıpkı mezbahadaki bir katır gibi anırarak kendini eczanenin camlı kapısından dışarı attı ve gözden kayboldu.

219

Beppe Trecca, sarı ve kara renkli, uzun bir TIR'dan inmiş, sigara içmekte olan şoföre, "Affedersiniz, ne oluyor, biliyor musunuz?" diye sordu.

Adam sigarasının dumanını içine çekti ve sanki hayatı boyunca en az bir milyon kere başına gelmiş de artık sıkılmış gibi bir sesle, "Öyle görünüyor ki, nehirde bir ceset bulmuşlar," diye yanıtladı.

Arabanın içinde hâlâ uyumaya çalışan Cristiano, midesine bir yumruk yemiş gibi irkildi. Ense kökünde bir ürperti hissetti, koltukaltları buz gibi olmuş, yanakları alev alev yanıyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. Ağzını ardına kadar açtı ve

Beppe ile kamyoncunun konuşmalarını dinlemeye çalıştı; ama kulaklarındaki uğultu, duymasına engel oluyordu.

Kamyoncunun söylediği tek bir cümleyi yakalayabildi: "Böyle durumlarda savcı gelene kadar trafiği açmazlar."

Bu da demek oluyordu ki Fabiana'nın ölüsünü bulmuşlardı.

Bu kadar çabuk.

Denize kadar ulaşacağını ve orada da balıklara yem olacağını düşünmüştü. Oysa, dört saatten az bir zamanda, evinden iki adım ötede bulmuşlardı.

Yutkunmayı denedi, beceremedi. Kusmalıydı. Arabadan indi, elleriyle sıcak kaportaya yaslandı ve başını öne eğdi.

(Sihirli bir değnek dokunmuş gibi cesedin ortadan kaybolacağını gerçekten düşünüyor muydun?)

Onu gömmeliydim.

(Sen babanı kurtaracaksın diye Tanrı'nın ya da iyi kalpli bir perinin gerçekten sana yardım edeceğini mi düşünüyordun?)

Üstüne çimento dökmeliydim.

(Ormana girdiğin anda sen karar...)

Onu asidin içinde eritmeliydim. Onu yakmalıydım.

(Sen artık bir...)

O sözcüğü biliyordu.

SUÇ ORTAĞI.

Onu bin parçaya bölmeliydim ve etlerini domuzlara, köpeklere yedirmeliydim.

(Sen ondan daha suçlusun.)

"Cristiano?" Beppe Trecca ona seslenmekteydi.

(Sen ondan daha kötüsün.)

"Cristiano?"

(Şimdi seni yakalayacaklar. Seni enselemek, onlar için bir an bile sürmeyecek. Sen bittin.)

"Cristiano, bana cevap verir misin? Neyin var?"

Üst dudağını yukarı kaldırdı ve "Benden ne istiyorsun, ha?" diye homurdandı. Ansızın içinde adamın boktan suratını dağıtmak için karşı konulmaz bir istek duydu ve yumruklarını sıktı.

Sosyal hizmetler uzmanı korkarak bir adım geriledi ve başını omuzlarının arasına çekti. "Hiç. Yüzün bembeyaz oldu da. Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Boğazının derinlerinden guruldar gibi bir ses yükseldi ve sonra ağzından tükürükler saçarak içindekileri dökmeyi başardı: "Daha fazla sinirimi bozma! Benim kendimi nasıl hissettiğimden sana ne! Kimsin sen, ha? Benden ne istiyorsun?" O bunları söylerken, bunun, ergenlik çağındaki oğluyla babası arasında yaşanan klasik bir kavga olduğuna inanan meraklı bir kalabalığın yol boyunca dizilmiş arabalarından inerek çevrelerini sarmaya başladığını fark etti. Kim bilir belki de birbirlerine vurmalarını, hatta tekme tokat kavga etmelerini bekliyorlardı.

Şimdi elinde şöyle en ağırından bir demir sopa olmasını ve onunla oradaki herkesin kafasını patlatmayı ne çok isterdi. En azından yaşamının geri kalanını bir hapiste tüketmeden önce bir kıyım yapmış olurdu.

Bunların hepsini ben öldürdüm. Bu ellerle. Böylece, sen uyandığında –tabii bir daha uyanacak olursan, bok herif– o zaman bakarız, kim daha çok adam öldürmüş, seni aşağılık, orospu çocuğu.

Trecca yanına geldi. "Cristiano! Dinle..."

Ama Cristiano Zena onu dinleyecek gibi değildi. Gözleri gökyüzündeki kahverengi bulutlara dikilmişti, elini uzatacak olsa parmaklarının ucuyla dokunabileceği kadar alçaktan geçen ve boka bulanmış bu dünyayı birazdan bir kez daha güzelce yıkayacak yağmur bulutları-

na bakıyordu. Kendini hafiflemiş hissetti, sanki ansızın uzaylı varlıklar gelmiş, onu uzayın boşluğuna çekmişlerdi. Başının döndüğünü hissederek, yalpaladı. Sonra kollarını bulutlara doğru kaldırdı, başını geriye attı ve içindeki her şeyi, kara olan her şeyi, kara öfkesini, kara korkusunu, bir halta yaramadığı kara duygusunu, bu gezegendeki en şanssız, dünyada tek başına kalmış, umutlarını yitirmiş çocuk olmasının kara yazgısını söküp dışarı attığını düşündü. Dışarı. Evet, dışarı. Bütün düşünceleri, bütün kaygıları, her şeyi ağzını açıp dışarı tükürmeliydi. Ve bir kara köpeğe dönüşmeliydi. Ön ayaklarını gererek, sırtını kamburlaştıran ve kuyruğunu havaya dikerek koşan, beyinsiz bir kara köpek. Parmak uçlarında yükseliyordu ve tam bir melek gibi kolları havada geriliyordu.

Ağzından "Bir melek gibi..." sözleri çıktı. Sonra tuhaf bir gülümsemeyle Beppe'ye, deri yelekli kamyon şoförüne ve vitrin mankeni gibi duran diğer araç sahiplerine, sonra onların arkasında kalan, anayolun ötesinde, yeni sürülmüş iki tarlayı birbirinden ayıran ve yeşil bir şerit gibi uzanan çayırlara baktı. O otların üstünde hiç durmadan koşabilirdi, ta oraya, özgür olacağı yere, özgürlüğüne kavuşana kadar.

Yeniden Trecca'ya baktı ve sonra bir ok gibi fırladı ve tarlalara yöneldi, inanılmaz bir sıçrayışla yol kenarındaki korkulukları aştı ve sonsuz bir an, uçtuğunu hissetti.

220

Yağmur, nehir kenarındaki toprak set ile köprünün üstünde toplanan yüzlerce meraklının şemsiyesini var gücüyle ıslatıyordu. Yağmur ayrıca, nehrin kararan dalgalarını ışığıyla aydınlatan gümüş renkli projektörleri, cesedi saran şeffaf naylon poşeti, trafik polislerinin yağmurluğunu, ilk olarak Rita Baldi'nin cesedi gördüğü yere

gelişigüzel kurulmuş tenteyi, polis ekiplerini ve itfaiye araçlarını, dalgıçların cipini, televizyon kanallarının minibüslerini ve de sarı yağmurluklu Kara Kalleş'i de alabildiğine ıslatıyordu.

Oradaydı, köprünün üstündeki kalabalığın arasına sıkışmış, nehre bakıyordu.

Elli metre altında, kırmızı bir bot, plastiğe sarılı bedene ulaşmaya çalışırken, kötü hava şartları ve nehrin azgın sularıyla savaşıyordu.

Kara Kalleş'in gözleri, nehrin kara sularından toprak seti örten şemsiyelere döndü, oradan anayolu baştan sona kaplayan park halindeki araçlara, yağmurun altında ıslanan polislere kaydı, sonra bir helikopterin tepesinde vınladığı göl yüzüne uzandı ve son olarak da titreyen ellerinin üstüne takılı kaldı.

Bütün bu şeyleri yapmış olan elleri...

Bir karınca, bir fare ölüsü bulduğunda, bulduğu şeyi kendine saklamaz. İlk yapacağı şey, doğruca karınca yuvasına koşmak ve herkese haber vermek olur: "Koşun! Koşun! Ne bulduğumu bilemezsiniz!"

Yarım saat sonra ölü beden, baştan sona karıncalarla kaplıdır.

Durum, insanlar için de tıpkı öyledir.

Eğer o, kızı öldürmemiş olsaydı, şimdi tüm bu insanlar evlerinde olacaklardı. Onun yapmış olduğu şeyi görmek için aşağı sarkmayacak, yağmurun altında soğuktan donarak beklemeyeceklerdi.

On kilometre uzunluğundaki araç kuyruğu da onun eseriydi. O projektörleri de oraya o koydurtmuştu. Jandarmaları da o getirtmişti. Ve bazı insanları, onun hakkında yazmaları için o masaya da yine kendisi oturtacaktı.

Asıl inanılmaz olan da, Tanrı'nın buyurduğu işi yapan kişinin aralarında olduğunun hiç kimsenin aklının kenarından bile geçmediğiydi.

Orada durarı görüyor musunuz? Bir bok parçası sandığınız o zavallı sakatı görüyor musunuz? Bayanlar ve baylar, suçlu kişi odur. Bu görevi ona Tanrı vermiştir.

Ve herkes alkışlar.

"Bravo! Bravo! Ne mutlu sana!"

Bu çok güzeldi. Gerçekten çok güzel.

Kara Kalleş, bir zamanlar Euroedil'de kendi ekiplerinde çalışmış, Duccio Pinelli adındaki kaynak ustasını hatırladı. Adam, ona ve Rino'ya, on sekiz yaşındayken bir gün bir *Pub*'da körkütük sarhoş olduktan sonra, Bogognano'ya giden yolda bir bisikletçiyi ezdiğini anlatmıştı. Olay yerine ambulanslar ve polis ekipleri gelmiş, yol, tıpkı o anda orada olduğu gibi, uzun süre trafiğe kapatılmıştı ve on kilometre uzunluğunda bir araç kuyruğu oluşmuştu.

"Bu, benim hayatım boyunca yapmış olduğum en önemli şey oldu," diye açıklamıştı. "On kilometrelik araba kuyruğunda ne çok insan vardır, biliyor musun? Binlerce. Binlerce insanın benim yüzümden yaşamlarının dört saatini kaybettiklerini düşünebiliyor musunuz? Randevularına gidemediler, işlerine geç kaldılar ve daha kim bilir ne inanılmaz fırsatlar kaçırdılar. Ben onların yazgılarını değiştirdim. Bisikletçiden ve onun ailesinden başlayarak. Hayır, 'önemli' doğru sözcük değil. 'Önemli' güzel bir şey gibi görünüyor. Daha doğru olan başka bir sözcük var ama şimdi aklıma gelmiyor. Tam dilimin ucunda..."

Yarı sarhoş olan Rino, "Kayda değer mi?"diye sormuştu.

"Aferin! Kayda değer! Ben yaşamımda en çok iki, bilemedin üç işinin yazgısını değiştirmişimdir. Ama o kazanın olduğu gün, binlerce kişinin kaderiyle oynadım." Gözleri boşluktaki bir noktaya takılı, uzun süre sessiz kalmıştı. Sonra birden sözüne devam etmişti: "Belki bu

durum birilerinin de işine yaramıştı, kim bilebilir. Belki o dört saatlik gecikme sayesinde iki kişinin karşılaşma, tanışma ve birbirini sevme şansları olmuştur." Sonra gerinerek konuşmasını bitirmişti: "Evet, o benim hayatımın en kayda değer anı oldu."

Şimdi Kara Kalleş de önemli bir şey yapmıştı. Hatta Duccio Pinelli'nin yaptığından bin kez daha önemli bir şey.

Bu olay, gazetelerin ilk sayfalarına, hatta televizyon kanallarına taşınacaktı.

221

Cristiano Zena, yanmış bir Fiat 127'nin üstüne oturmuş, yağmurda, dev bir krater oluşturan çöp yığınlarının üstünde gergin kanatlarıyla spiraller çizen yüzlerce martıyı izliyordu.

Kargaların ve martıların üstünde ziyafet çektiği, buldozerlerin ve kamyonların tırmandığı, tepesinde dumanı tüten binlerce tonluk atıktan bir krater yükseliyordu.

Onu karşısında buluvermişti. Ansızın.

Kendini anayoldan aşağı vurduktan sonra, tarlaların arasında soluğu kesilene kadar koşmuş, barakaların çitlerini izleyerek bir sınır çizmiş ve zincirine bağlı bir köpek arkasından havladığı sırada, nasıl olduysa başını gökyüzüne çevirmiş ve martıları görmüştü. Bir hayvan leşini hedef alan akbabalar gibi havada daireler çiziyorlardı. Bir eliyle dalağını tutarak, başı önünde otlarla ve taşlarla kaplı yol boyunca ilerlemişti. Sonra da karşısına yaklaşık bir kilometrelik alana yayılan o krater çıkmıştı.

Bütün boklar bunun içinde son buluyor.

Bir haftadan beri artık cebinde taşıdığı sigara paketindeki son sigarayı yaktı ve hiç keyif almadan dumanı içine çekti.

Arkasına baktı. Camları olmayan pencerelerin arasından, sadece güneşten geriye kalan mor bir hale gördü.

Polis şimdiye çoktan katili arama çalışmalarına başlamıştır.

Fabiana'yı kimin öldürmüş olabileceğini anlamak için orada yüzlerce kişinin toplandığını düşününce boğulacakmış gibi oluyordu.

Aslında, gecenin bir yarısında onu uyandırmış olan babasından telefon geldiğinden beri bu haldeydi. Doğru dürüst nefes alamıyordu artık. Göğsü genişliyor, derin derin soluyordu ama ciğerlerine tümüyle hava dolmuyordu.

Birden aklına alışveriş merkezindeki hayvan dükkânında gördüğü pirana geldi.

Kırmızı karınlı güzel bir hayvandı. İki porsiyonluk sinaritten daha büyüktü. Üç yüz, dört yüz gram gelirdi.

Cristiano piranaları hiç sevmezdi. Akvaryumun ortasında öyle kımıldamadan durur, hiçbir şey yapmazlar. Onlardan daha sıkıcı bir balık yoktur.

Hele bu, anlamsız yüzü ve ağzından fırlamış eğri büğrü dişleri ve de iki yuvarlak meyankökü şekeri gibi siyah gözüyle tam bir salaktı. Onu yanakları kavuniçi lekeli, büyük yeşil su kaplumbağalarından biriyle birlikte çok küçük bir su tankının içine koymuşlardı. İnsanlar sonunda sıkılıp da kenefe dökene kadar onları, kenarında plastik palmiyesi olan küçük bir leğenin içinde beslerlerdi.

Ama küçük su kaplumbağalarını boş vereceksin. Onlar zor hayvanlar. Düşünmeden geberteceksin. Asla ölmezler. Sıcak suda yaşamaya alışmış, tropikal hayvanlardır; ama soğuk suda da gayet iyi yaşarlar ve büyüdüklerinde tava kadar olurlar. Doğada su kaplumbağalarından daha obur ve daha saldırgan az hayvan bulunur.

Timsahlardan beterdirler. Onlar da oburdur ama karınları doyunca kıyıya çıkarlar ve sen tekmelesen bile dönüp bakmazlar. Oysa kaplumbağalar her zaman açtır.

Her neyse işte, alışveriş merkezindeki hayvan dükkânında bir pirana ve bir su kaplumbağası bu küçük su tankının içinde duruyorlardı. Kaplumbağa yüzme bilmezmiş gibi küçük ön ayaklarını oynatıyor, boynunu uzatıyor ve TAK, sivri ağzıyla pirananın yüzgecinden bir ısırık alıyordu. Öyle öyle, hayvanın kuyruğunun yarısını yemişti ve yan yüzgeçlerinden de geriye pek bir şey kalmamıştı.

Cristiano o canavarın yaptıklarını görünce koşarak dükkân sahibine haber vermişti. Ama kadın, tıpkı kırmızı balıkların yem kavanozlarına bakar gibi bakmıştı yüzüne.

Cristiano da yeniden tankın yanına dönmüştü ve kaplumbağa pirananın canını çıkarmaya devam ediyordu; pirana da, insanın izlerken bağırsaklarını birbirine dolayan bir sabırla kendisine yapılan işkenceyi kabul ediyordu.

Ama bir ara kaplumbağa pirananın yüzgecine saldırmış, sonra da solungaç kapağını hedef almıştı. Bir darbe. Sonra bir tane daha. Kanla dolan solungacındaki delikler iyice açılmıştı. Suyu pembemsi bir renge boyayan kırmızı bir kan bulutu tankın içini doldurmuştu. Ve bu kan pirananın burnuna gelmişti bir kere. Gözleri bir bilgisayar ekranı gibi açılmıştı. Tıpkı avının kan kokusunu alan köpekbalığı gibi titremeye başlamıştı. Oysa bu pirananın kendi kanıydı ve hayvan ansızın sivri dişlerini çıkarıp burnu delinen bir çorap gibi kaplumbağanın boğazında bir delik açmıştı.

Pirana onu tamamen parçalamadan önce Cristiano küçük bir süzgeçle (ellerini asla o şeyin içine sokmazdı), sürüngeni dışarı çıkarmayı başarmış ve onu küçük balık-

ların olduğu bir başka tankın içine atmıştı. Yarı ölü kaplumbağa bu kez küçük balıklara saldırmıştı, onları hiç çiğnemeden yutuyordu ama hâlâ canlı olan ve ağzında çırpınanlar boğazındaki delikten dışarı çıkıyorlardı.

İşte Cristiano şimdi kendisini tıpkı alışveriş merkezindeki, her taraftan saldırıya uğrayan o pirana gibi hissediyordu. Ve sonunda kan kokusunu, kendi kanının kokusunu aldığı zaman, saldırıya geçecek ve gerçek bir kıyım yapacaktı.

İzmariti yere attı ve ayakkabısının altında lapa gibi ezdi.

Ya birisi beni gördüyse?

Cesedi nehre attığı sırada hiç kimsenin onu görmemiş olduğundan o kadar da emin olmadığını hissetti. Bir balıkçı, herhangi biri, hatta yüz metre öteden bile onu görmüşse, hapı yutmuştu.

Cristiano elini alnına götürdü. Terlemişti ve kendini iyi hissetmiyordu.

Beni bulacaklar. Beni mutlaka bulacaklar.

Bekle!

Dur! Bekle bir dakika geri zekâlı! Onu sen öldürmedin ki! Neden korkuyorsun? Onu sen öldürmedin. Yapan sen değilsin! Sen hiçbir şey yapmadın. Sen herhangi bir evladın babası için yapacağı şeyi yaptın.

Cristiano eliyle ağzını kapatarak, "Hangi evlat olsa benim gibi yapardı," diye mırıldandı. "Bunu anlayacaklar."

Neyi anlamalarını bekliyorum... Ben yaşamının sonuna kadar hapishanede kalacağım.

"Ama neden...? Siktir be!" Birden ayağa fırladı ve Fiat 127'nin zaten delik deşik olan kapısını tekmelemeye başladığı sırada, telefonu çaldı. Arayanın Danilo olmasını umarak telefonu cebinden çıkardı. Ama Trecca idi...

Bıraktı çalsın ve on çalıştan sonra susunca, hemen Danilo'nun numarasını çevirdi. Cep telefonu her zamanki gibi yine kapalıydı. Evinden aramayı denedi.

Hat açıktı. Çalıyordu, çalıyordu ama yanıt veren kimse yoktu.

Uzun çalışlardan sonra, ansızın bir kadın sesi "Alo?" dediği sırada, Cristiano az kalsın telefonu kapatma düğmesine basıyordu.

"Alo..." Cristiano aptallaşmıştı.

"Kimsiniz?"

"Ben Cristiano..."

Bir an bekledi, sonra kadın, "Sen Rino'nun oğlu musun?" diye sordu.

Cristiano onu tanımıştı, Danilo'nun eski karısı Teresa idi. "Evet... Danilo ile konuşabilir miyim?"

Yine bir an sessizlik oldu, sonra Teresa acılı bir sesle ona, "Sen bilmiyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Sana kimse bir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Neyi?

"Danilo... Danilo gitti."

"Nasıl gitti? Nereye gitti?"

"Korkunç bir trafik kazası geçirmiş. Arabası yoldan çıkarak bir duvara çarpmış ve..."

Hayır, bu olamazdı... "Öldü mü? Anlamadım, öldü mü?"

"Evet. Üzgünüm..."

"İyi de neden öldü?"

"Sarhoş olduğu sanılıyor. Kontrolünü kaybetmiş..." Teresa'nın sesi bir kuyudan çıkar gibiydi.

Cristiano telefonu kulağından indirdi, güçsüzleşen kolu aşağı kaydı. Durağan gözlerle gökyüzündeki martılara, çöp yığınlarına ve siyah dumanlara bakarken, konuşmayı bitirdi.

Danilo ölmüştü.

Tıpkı Cristiano'nun yüreği gibi.

Amcası sayılan, şişko Danilo'nun duvara çarparak ölmüş olması onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Onu tek düşündüren, şimdi boğazına kadar boka batmış olmasıydı.

Kaçmalıyım. Dört Peynir'i bulmalıyım ve birlikte kaçmalıyız.

Ama önce bunu babama açıklamalıyım.

222

Jandarmaların botu, nehirdeki atıklara birkaç kilometre uzaktaki cesede ulaşmayı başarmışlardı.

Kalabalık birden susmuştu, şimdi şemsiyelerin üstüne yağan yağmurun sesi ile nehrin çağıltısından ve bir de dumanlı halkalar çıkararak yüksek ısıda yanan projektörlerin vızıltısından başka bir şey duyulmuyordu.

Dalgıç kıyafetli ve can yelekli bir balıkadam beline bağladığı halatlarla bottan atladı. İlk anda herkes bir burgacın onu yutarak dibe çektiğini sandı; ama sonra hızla yüzeye çıktı ve cesedin üstünde takılı kaldığı ağaca kadar kendini akıntıya bıraktı. Adam, naylona sarılı paketi kucakladı ve büyük bir güçlükle yeniden bota çekildi.

O sırada toprak setin ve köprünün üstündeki kalabalıktan, nehrin yankılanan gürültüsünde kaybolan büyük alkış koptu.

Korkuluklardan aşağı bakan Kara Kalleş kaşımaktan boynunu kanatmıştı.

Ramona.

Kim yapmıştı? Kim onu naylon örtüye sarmış, sonra da nehre atmıştı?

Tanrı olamazdı. O asla ellerini kirletmezdi.

Tanrı bu tür işleri daima başkalarına yaptırır, o bu-

yurur ve birileri o büyük kuyruğa uyarak işe koyulurdu.

Neden bu işi bana yaptırmadın? Ben anlardım. Maketi tamamlamaktan bile vazgeçerdim. Ben her şeyi senin için yaptım.

Çevresine bakındı. Yüzlerce ıslanmış insan vardı. Onu nehre atan kişi de belki onların arasındaydı.

Kimsin? Neredesin? Seninle konuşmak istiyorum. Belki sen, anlamama yardımcı olursun.

Başını ellerinin arasına aldı ve parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Aklından çok fazla şey geçmekteydi. Bir sürü insan bir ağızdan konuşuyor ve bu sesler sağır ediyordu. Aslında, yakında beynini bir virüs gibi saran bütün düşüncelerin sönüp gideceğini ve sonunda geriye büyük bir sessizlik kalacağını biliyordu.

Telefonu cebinde çalmaya başladı. Hemen açtı. "Alo?"

"Alo, Dört Peynir?"

Yeter!!! Artık beni böyle çağıramazsınız, anlıyor musunuz?!! "Kimsin?"

"Benim, Cristiano. Dinle beni. Çok önemli. Neredesin?"

"Dışarıdayım."

"Hastanede buluşalım mı? Seninle konuşmalıyım."

"Ne zaman?"

"Hemen. Aklıma bir şey geldi. Çabuk gel."

Kara Kalleş yaklaşan siren seslerini duydu. Başını çevirdiğinde, iki yanında kanat gibi uzayan kalabalığın arasında çok yavaş ilerleyen bir polis arabası gördü. Arabanın yağmurdan yol yol çizilen arka penceresinde bir adam vardı.

İşte o. Cesedi nehre atan o.

Sendeledi, bacakları artık onu taşımıyordu, korkuluklara tutundu.

"Dört Peynir, orada mısın?"

"Kusura bakma." Telefonu kapattı. Kalabalığın içinde oradan oraya savrularak, polis ekiplerinin peşinden gitmeye başladı. İnsanların arasında nefes almakta zorlanıyordu, başını önüne eğmiş, kendine yol açmak için dirsekleriyle çevresindekileri ite kaka güçlükle ilerliyordu. Ayrıca kalçasındaki ve omzundaki korkunç ağrılar yüzünden neredeyse bayılmak üzereydi. Her şey kendisine karşı öfkeden kuduran, hakaretler yağdıran, parmaklarıyla onu işaret eden ve hatta yüzünü zihinlerine kazıyan o canavar kalabalığının karanlığında eriyip gitmişti; ama bu hiç önemli değildi: O adamın peşinden gitmeliydi.

Araba sonunda durdu ve sirenler sustu.

Kara Kalleş ona daha fazla yaklaşmak isterdi, ama polis kordonu bunu yapmasına engel oluyordu.

Şemsiye ve el feneri tutan bir kadın, polis aracının kapısını açtı. Adam yüzünü bir gazeteyle kapatarak araçtan indi. Sonra ikisi birlikte, nehir kıyısına indirilen demir merdivene doğru giderek gözden kayboldular.

Kara Kalleş onları gözden kaçırmamak için yardığı kalabalığın arasından başını uzattı.

Demir basamaklardan aşağı inerek nehir kıyısına yatırılmış olan Ramona'nın yanına gidişlerini izledi. Adamın cesedin yanına çömeldiğini ve sonra da elleriyle yüzünü kapattığını gördü.

Bu onun babası.

Ağzını ardına kadar açtı ve o anda bir ışık yüreğini aydınlattı. Nefesi kesildi. Kızını öldürmüş olduğu o adamın acısını içinde hissetmişti.

Ben ne yaptım?

Bu, sadece bir an sürdü. Sonra yüreği yeniden karanlıklara gömüldü ve aklına yarım kalan maket dünyası geldi; onu tamamlayamayacaktı. Şimdi Ramona'yı bir tabuta koyacaklardı, sonra da üstünü toprakla örteceklerdi.

Bütün yaptıkları boşa gitmişti. Onun büyük ve önemli bir şey yüzünden öldüğünü kimse anlamıyordu. *Oysa Tanrı böyle buyurmuştu.*

İnsanlar artık arabalarına dönmeye başlamışlardı. Gösteri sona ermişti.

Annesinin elinden tutmuş, mavi yağmurluklu, siyah perçemli bir kız çocuğu yaşlı gözlerle durmadan burnunu çekiyordu. Kara Kalleş durdu ve kıza baktı, o da onun gibi ağlayabilmeyi ne çok isterdi. Elini havaya kaldırdı ve hıçkırarak kıza hoşça kal dedi. Küçük kız, sarı yağmurluğunun altına gizlenerek ağlayan, o iskelet adamdan çekinmiş gibi önce yüzünü kapattı ama sonra elini sallayarak ona karşılık verdi.

Birbirlerine gülümsediler.

Ya Ramona'yı nehre Rino attıysa? Kara Kalleş'in kafasındaki alacakaranlığı aydınlatan bir şimşek çaktı.

Ya Rino, onun sandığı gibi ormanda ölmemişse? Ya kendisine numara yapmışsa?

223

Beppe Trecca, henüz açılmayan trafik yüzünden hâlâ Puma'nın içinde hapsolmuştu. Yarım saat öncesine kadar adım adım yol alan araç konvoyu, şimdi olduğu yere çakılmıştı. Kavşak, yüz metre kadar öteden bir serap gibi görünüyordu.

Öfkeyle telefonu bir kez daha kapattı.

O küçük serseri yanıt vermiyordu.

Şimdi gerçekten abartmıştı. Bu ne biçim bir davranıştı? Ona yardım etmeye çalışıyordu, oysa o, deli gibi başını alıp kaçıyordu. Ya başına bir şey gelirse?

Kimin başı derde girer? Bendenizin.

Onu bulur bulmaz bir güzel azarlayacaktı.

Babasının yanına gitmiştir Başka nereye gidebilir? Ya

onu hastanede bulamazsan? Ya o geri zekâlı kaçıp gittiyse?

Bir boa yılanının kemiklerini ezmekte olduğu hissine kapıldı. Kravatının düğümünü gevşetti, gömleğinin yaka düğmelerini çözdü ve sıkıntısını atmak için havalandırmayı sonuna kadar açtı.

Zanax'ı da bitirdim.

O kahrolası arabanın içinde nefes almak olanaksızdı. Camı açtı ama durum değişmedi. Sonu gelmeyen araç kuyruğu yüzünden bu haldeydi. Piştiğini hissediyordu.

Puma'yı emniyet şeridine soktu, dörtlü flaşörleri açtı, sonra arka koltuktan şemsiyeyi alarak araçtan indi.

Basit bir panik atak. Biraz ıslanmak sana iyi gelir, eskisi gibi olursun.

Uzun bir maratondan çıkmış gibi bitkin, elini arabanın kaportasına dayadı. Gökyüzü kurşun rengindeydi. Deli gibi korna çalan arabalar. Ve asla bitmek bilmeyen yağmur.

Ben hâlâ burada ne yapıyorum?

Burkina Faso'ya dönmeliyim.

Cristiano bir yetimhaneye gitmeliydi. O yapabileceği her şeyi yapmıştı. Ama artık yeterdi.

Ne olmuş yani... Ben özgür bir adamım.

O hiç kimseye bağlı değildi. Ve hiç kimse de ona bağlı değildi. Hayatını istediği gibi yaşayabilirdi. Bekâr olmak, seyahat etmek, yeni dünyalar ve medeniyetler tanımakta özgür olmak kendi seçimiydi.

O halde ben ne diye bu boktan ovanın içinde sıkışıp kaldım? Yardım istemeyen insanlara yardım etmek için mi? Yardıma gereksinimi olan biri varsa, o da benim.

Tanrı'nın tek bir kulu çıkıp da acaba bu zavallı şanssız adam nasıldır, diye merak etmez mi? Benim öz kuzenim bile, bir telefonla bile...

Kımıldamadan duran konvoya bir göz attı. On met-

re ileride küçük bir araba vardı. Direksiyonda da bir papaz oturuyordu. Arka koltukta ise nefesleriyle arabanın camlarını buğulandıran iki kocaman Saint Bernard köpeği görünüyordu.

Sersemleyen Beppe'nin gözleri papaza takılı kaldı.

Onunla konuşmalıyım. Hemen.

Yanına gitti ve parmaklarıyla arabanın camını tıklattı. Adam koltuğundan sıçradı, bunu beklemiyordu.

"Affedersiniz, affedersiniz. Sizi korkutmak istemezdim."

Cam aşağı indi.

Bu, ince yüzlü, düz beyaz saçlı bir papazdı. Yağız tenliydi. Gözlüğü uzun burnunun üstüne sıkı sıkıya yerleşmişti. "Yardıma mı gereksiniminiz var?"

"Evet."

"Sorun arabanızla mı ilgili?" Sarkık yanaklı köpekler, konuşanın kim olduğunu görmek istercesine pencereye yöneldiler ve sonra mutluluk içinde şoför koltuğuna salyalarını akıtmaya başladılar.

Rahip, "Isotta! Tristano! Kesin şunu! Yerinize oturun!" diye bağırdı ve sonra yeniden Trecca'ya döndü. "Saatlerdir arabanın içinde kapalı duruyorlar..."

"Binebilir miyim? Günah çıkarmam gerekiyor."

Rahip bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz, anlayamadım."

"Günah çıkarmalıyım."

"Burada mı? Şimdi mi?"

Sosyal hizmetler uzmanı, "Evet, şimdi. Size yalvarırım..." dedi. Ve papazın yanıtını beklemeden, Renault Espace'e atladı.

224

Sokak lambalarının buz beyazı ışığı, Sacro Cuore Hastanesi'nin geniş merdivenlerini yıkamaktaydı. Kara Kalleş motosikletini park etti. Boynuna doladığı atkısı ve yün başlığından sadece gözleri görülüyordu. Kamburunu çıkararak ve topallayarak neredeyse boş olan hastaneden içeri girdi. Cristiano'yu asansörün önünde beklerken buldu.

Yanına gitti. "İşte geldim."

Çocuk ilk bakışta onu bir yabancı sandı. Tanıdığı anda da hemen kolunu tuttu. "Sana ne oldu böyle?"

Kara Kalleş önceden hazırladığı aptalca *("Motordan düştüm")* yalanını söylemek üzereyken, bir anda beyninde bir şimşek çaktı.

Gözlerini yere indirdi. "Beni dövdüler."

Cristiano, sanki ringe çıkmış gibi, bir adım geriledi ve yumruklarını sıktı. "Kim yaptı?"

"Bir grup motosikletli genç, yolumu kestiler ve beni tekme tokat dövdüler."

"Peki, bu ne zaman oldu?"

"Pazar akşamı. Danilo'nun evine gidiyordum..."

"Kimdi bunlar?" Nefret dolu bir bakış bir anda Cristiano'yu çirkinleştiriverdi. "Bana doğruyu söyle. Tekken'di değil mi? Tekken mi yaptı?"

İşte yuttu.

Kara Kalleş, bu noktada deneyimli bir aktör gibi, başıyla evet dedi.

"Peki, neden beni aramadın?"

"Bilmiyorum... Onlar çekip gittikten sonra, motora bindim ve eve döndüm. Sonra da yataktan kalkamaz oldum."

"Telefonda konuştuğumuzda neden bana bir şey söylemedin?"

Dört Peynir omuzlarını silkti.

"Oysa bunu bana söylemeliydin, Dört. Tekken seni, benim arkadaşım olduğu için dövdü. Onun benimle bir sorunu var ama acısını senden çıkartmış. O soysuz piç bunun hesabını verecek. Tanrı'nın üstüne yemin ederim ki bunu ödeyecek." Cristiano onun mor bir lekeyle kaplı şiş yanağına baktı. "Sen bir doktora göründün mü?"

Kara Kalleş, "Önemli bir şey yok... Ben iyiyim," diye ağzının içinde geveledi.

Cristiano onun alnına dokundu. "Sen yanıyorsun. Ateşin çıkmış olmalı. Ayakta duramıyorsun... Burada ilkyardım servisi var..."

"Hayır! Sana olmaz dedim. Beni bir yerlere kapatırlar. Zaten bana bunu yapmak için..."

Cristiano burnundan soludu. "Haklısın, Dört Peynir. Beni de bir yetimhaneye kapatmak istiyorlar. Dinle bak, bir fikrim var. İyi bir..."

Kara Kalleş onu dinlemiyordu. Rengi iyice solmuştu, kırarcasına dişlerini gıcırdatıyor, yanaklarını bir şişirip bir bırakıyordu. Çünkü Cristiano üçüncü kez ona Dört Peynir demişti ve bundan hoşlanmıyordu. Artık hiç kimse onu böyle çağırmamalıydı. Bir daha asla.

Onu kolundan tutup avazı çıktığı kadar "Hiç kimse! Hiç kimse, bundan böyle beni bu şekilde çağıramaz. Anladın mı? Hiç kimse!" diye bağırarak, girişteki camlı kapıya bir şey fırlatmamak için kendini zor tuttu.

Oysa sadece alnını birkaç kez yumrukladı ve kaygıyla halde içini çekerek, "Beni bir daha bu adla çağırmamalısın," diye homurdandı.

"Nasıl?" Cristiano o sırada konuşmaktaydı ve onun ne dediğini tam olarak anlayamadı. "Ne dedin, duyamadım?"

"Beni bir daha bu adla çağırmamalısın."

Cristiano bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne demek bu, pardon?"

Kara Kalleş bir bacağını iki kez yumrukladı ve kusur işlemiş küçük bir çocuk gibi gözlerini yere indirdi. "Daha önceden bana seslendiğin gibi. Beni bir daha öyle çağırma."

"Nasıl yani? Sana bir daha Dört Peynir dememi istemiyor musun?"

"Evet. Sinirime dokunuyor. Lütfen, bir daha öyle söyleme."

225

"Ama bu öyle, sen Dört Peynir'sin."

Cristiano, onu döverlerken Tekken ve diğerlerinin neler söylediklerini duyar gibi oluyordu.

"Aferin bizim küçük peynire."

İşte bu yüzden bir daha kendisine o isimle seslenilmesini istemiyordu.

Tekken, bok herif, bu yaptığının bedelini bana ödeyeceksin.

Dört Peynir'in yanına sokuldu ve ona sımsıkı sarıldı. Adamın yağmurluğunun altında, titrek bir iskelete dönüşen ve de çok pis kokan bedenini hissetti.

O durumda günlerini bir başına geçirmişti. Zavallı bir sokak köpeğinden farksızdı. Kendisine yemek verecek, yardım edecek kimsesi yoktu.

Onu yaşadığı deliğin içinde, bir yatağın üstüne kıvrılmış halde düşündü. Boğazı, bir denizkestanesi yutmuş gibi düğümlenmişti.

Kırık bir sesle: "Söz. Seni bir daha asla o adla çağırmayacağım. Merak etme."

Onun mırıldandığını işitti: "Ben Kara Kalleş'im."

Cristiano irkilerek geri çekildi ve adamın gözlerinin içine baktı: "Nasıl?"

"Kara Kalleş. Bugünden sonra benim adım budur."

İşte oldu. O da başladı dökülmeye.

Rino komadaydı. Danilo ölmüştü. Ve Dört Peynir de tümden aklını oynatmıştı.

Belki de onu büsbütün delirten ve bu hale gelmesini sağlayan, ona attıkları dayaklardı.

"Beni dinle..." Cristiano olabildiğince yavaş ve anlaşılır şekilde konuşmaya çalıştı. "...Beni iyi dinle. Biz ikimiz buradan çekip gitmeliyiz... Eğer uzaklaşmazsak, iyi şeyler olmayacak. Bunu biliyorum."

"Nereye gidiyoruz?"

Cristiano, söyleyeceklerini kulağına fısıldamak için Dört Peynir'e yeniden sarıldı. Camlı duvarın arkasındaki barda küçük bir masada oturan neşeli bir grup doktor, dirseğinin üstüne bozuk para yerleştiren ve sonra da bunu havada yakalayan barmenle dalga geçmekteydiler.

"Milano'ya. Milano'ya gidiyoruz. Bana pek çok kimsenin Milano'da yeraltında yaşadığını söylediler. Yukarıdakilerle olmak istemeyenler. Metronun tünellerinde yaşayan bir kral ile bir tür ordusu varmış; bunlar kimin oraya girip giremeyeceğine karar veriyorlarmış. Bence seni sınavdan geçirirler. Ama biz ikimiz o sınavları atlatabiliriz. Sonra yaşayabileceğimiz bir delik buluruz. Düşünsene, gizli girişi olan bir yer, bunu sadece sen ve ben biliyoruz. İçeride yataklarımız olacak ve bir de yemek pişirmek için bir yer. Gece olunca dışarı çıkarız, herkes uyurken, gerekli şeyleri alırız. Ne diyorsun? Bu fikir hoşuna gitti mi? Güzel, değil mi?"

Cristiano, gözlerini yumdu, artık emindi, Dört Peynir asla onunla birlikte gelmeyecekti. O evini ve köyünü asla terk edemezdi.

Oysa ağzının içinde bir şey mırıldandığını duydu: "Tamam. Gidiyoruz."

226

Kara Kalleş, Cristiano'ya sarılmış ağlıyordu.

Sonunda birisi ona ne yapacağını söylemişti. Arkadaşı Cristiano oradaydı, yanındaydı ve onu asla yalnız bırakmayacaktı...

Evet, birlikte Milano'ya, yerin altında yaşamaya gideceklerdi. Ve bir daha asla geri dönmek yoktu. Asla. Her şeyi unutacaktı. Ramona'yı. Yağmuru. Ormanı.

Yaptığı o korkunç şeyin düşüncesi, başını döndürdü ve ayaklarının altında ansızın bir boşluk açılmış gibi oldu. Cristiano'ya tutundu. Gözyaşlarını sildi ve mırıldandı: "Peki, ya Rino? Onu ne yapacağız? Burada mı bırakacağız?"

"Hadi yanına gidelim." Cristiano ona elini uzattı. "Hadi, sana yardım edeyim."

Kara Kalleş onun elini sımsıkı tuttu.

227

"...Şimdi size göre, Peder, ona bir SMS gönderecek olsam, yeminimi bozmuş olur muyum? Hani, sonuçta onu görmüyorum ya..."

Beppe Trecca ve Papaz, anayoldaki dinlenme alanında durmuş konuşuyorlardı ve arabalar en sonunda, sıra sıra yanlarından akmaya başlamıştı. Yağmur damlaları, küçük arabanın sac tavanında dans ediyordu.

Ona her şeyi anlatmıştı. Geceyi. Ida'yı. Mario'yu. Kazayı. Afrikalıyı. Yemini. Tanrı'nın kerametini. Bu onun için bir kurtuluş demekti.

Papaz onu sessizce dinlemişti.

Sonra, kollarını iki yana açtı. "Evladım, ben sana ne söyleyeyim... Yemin, Tanrı'nın huzurunda üstlenilen yüce bir sorumluluktur. Onu bozmak ciddi bir iştir." Onun

gözlerinin içine baktı. "Çok ciddi. Yaşamında başka her şey ne olursa olsun, bedeli ne olursa olsun, artık ikinci derecededir..."

Trecca ezilip büzüldüğü yerden, kendisini lolipop sanan Saint Bernardlardan birini itmeye çalışırken, "Yani tek bir SMS bile mi?" diye sordu.

Papaz başını salladı. "Tanrı seni ışığıyla aydınlatmış. Kötü yolu seçmemen için sana fırsat sunmuş. Bir aileyi dağıtacaktın. En iyi arkadaşını yaralayacaktın. Efendimiz seni doğru yola sokmuş. Sen çok şanslısın. İçinden her defa, yeminini bozma arzusu geçtiğinde, dua etmelisin, o zaman buna karşı koyma gücünü kendinde bulacaksın."

Sosyal hizmetler uzmanı ofladı. "Ben bunu yaptım. Dua ettim. Ama olmuyor, yapamıyorum. O benden bir parça gibi. Benim için yaşam, ancak onun yanında olandır."

Papaz onu bileğinden yakaladı ve kuvvetle sıktı. "Delikanlı, kes artık! Şimdi beni dinle! Sen Tanrı tarafından seçildin. Senin yakarmanı Tanrı duymuş. Sen çok önemli bir şeye tanıklık etmişsin. Ne sanıyorsun, Tanrı her gün durmadan kerametler mi yapar? O kadını unut. Artık senin önemli bir görevin var. Şimdi bana yaptığın gibi, öykünü başkalarına da anlatmak." Sonra birden heyecana kapılarak, onu kolundan çekiştirmeye başladı. "Hadi, şimdi benimle geliyorsun."

Beppe olduğu yere sinerek, korkuyla sordu: "Nereye, Peder?"

"İsviçre'ye. Saint-Oyen'e, Saint Bernard Geçidi Konukevi'ne. Seni benim üstümdeki yetkililerle tanıştırmalıyım. Bu öykünün gençlere ne kadar yararlı olacağının farkında mısın sen? İnancını yitirmiş bir toplumda, sen karanlıkları aydınlatan bir ışıksın. İşte mucizeler bu işe yararlar, birilerine yeniden umut vermeye."

Trecca kolunu kurtardı. "Harika bir fikir. Şimdi izin verin, gidip arabamı kilitleyeyim. Sonra hemen geliyorum."

228

Cristiano Zena ve Kara Kalleş, Rino'nun yatağının yanında diz çöktüler. Yağmur ısı ve ses geçirmeyen camları sessizce dövmekteydi. Arada bir içeri bir hemşire giriyor, hayalet gibi karanlığın içinde odayı turluyordu.

Rino hâlâ, Cristiano'nun onu bıraktığı halde yatıyordu. Yüzüne biraz renk gelmiş gibiydi ve gözlerinin çevresindeki mor şişlik, kırmızı bir lekeye dönüşerek dağılıyordu.

Dört Peynir (Cristiano onu o saçma sapan öteki adla bir türlü düşünemiyordu) Rino'nun elini sıkıyordu. "Sence bizi duyabilir mi?"

Cristiano omuzlarını kaldırdı: "Sanmıyorum... Bilmiyorum... Hayır..." Dört Peynir'e ormandan söz etmeliydi. Rino'dan, Fabiana Ponticelli'den. Bunları söyleyebileceği ve kendisini anlayabilecek tek kişi de oydu. Cesaretini topladı. "Dinle... Sana bir şey söylemeliyim..." Durdu. Dört Peynir dikkatle Rino'ya bakıyordu, sanki onunla sessiz bir iletişime geçmişti, sonra gözlerini ayırmadan, "Senin baban büyük bir adam," dedi.

"Neden?"

Dört Peynir ağzını çarpıttı. "Çünkü benim hayatımı kurtardı."

"Ne zaman?"

Bir yanağını kaşımaya başladı. "Her zaman. Hatta yetimhanedeki ilk karşılaşmamızda bile. Beni bir varilin içine kapatmış, yuvarlıyorlardı. Tam o sırada geldi ve beni kurtardı. Beni tanımıyordu bile."

Cristiano bu ikisinin tanıştıkları, yetimhane yılları

hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Rino ona, eskiden Dört Peynir'in şimdiki gibi tikleri olmadığını, bacağının aksamadığını ama o zamanlarda bile biraz tuhaf olduğunu anlatmıştı.

"Nehirdeki elektrik çarpmasından sonra da bana yardım etti... Hastaneden çıktığımda, koltuk değnekleriyle yürüyordum. Ve beni gezmeye o götürürdü. Bir gün beni arabasıyla boş bir tarlaya götürdü, şimdi Opel'in bakım ve yedek parça dükkânının olduğu yere ve eğer eve dönmek istiyorsam, koltuk değnekleri olmadan yürümem gerektiğini söyledi. Eğer başaramayacak olursam da, sürünmem gerektiğini söyledi, çünkü bana yardım etmekten artık bıkmıştı. Ona göre ben gayet güzel yürüyebilirdim, çünkü asıl sorun bacaklarımda değil, çürümüş beynimdeydi. "

"Peki sonra?"

"Sonra o arabasına bindi ve beni orada tek başıma bırakarak çekti gitti."

"Sonra ne oldu?"

"Uzunca bir süre tarlanın orta yerinde uzanmış bekledim. Üstümden yüksek gerilim hatları geçiyordu ve ben yattığım yerden hızla geçen elektriğin sesini duyuyordum. Ve bir de aşağıdan bakınca, birbirine yakın duran kablolar, tıpkı bir gitarın telleri gibiydiler. Neyse ki yanımda birkaç tane Buondi Motta çöreklerinden vardı. Onları yedim. Sonra orada yerde yatarken, buğday başaklarının arasından başını gösteren sırtı kambur siyah bir şey gördüm. Bir canavardı. Orada öylece duruyordu. Bana bakıyordu. Üstünde yerlere kadar uzun siyah bir giysi vardı. Suratı, kapkara bir kargaya benziyordu, kara bir gagası ve buralarına kadar tüyleri vardı." Eliyle omuzlarını işaret etti. "Bana bir şey yapmıyordu. Sadece küçük gözleriyle kötü kötü bakıyordu. Giysisinin kolları yerlere değiyordu. Sonra yaklaştı, yenlerinden dışarı çı-

kan koltuk değneklerinin uçlarına kaymasın diye keçeler geçirilmişti." Nefes almak için sözlerine ara verdi, sonra, "Ölümdü o," dedi.

Bütün öykü boyunca sessiz kalan Cristiano ona sormak için daha fazla bekleyemedi: "Tüm bunlar babamın sana yaptığı bir şaka mıydı?"

"Hayır. O ölümün ta kendisiydi. Beni bekliyordu. Gözlerimi yumdum ve sonra yeniden açtığımda, gitmişti. O zaman ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Bacaklarıma şöyle diyordum: 'Yürüyün! Yürüyün!' ve onlar da yürüyorlardı. O sırada babanı karşımda gördüm, Renault 5'in kaportasına oturmuş sigarasını içiyordu. Arkama baktım, ölüm artık yoktu."

"O halde yeniden yürümeye başlamakla, onu uzaklaştıran sen oldun."

"Hayır. Ben değil, ölümü uzaklaştıran baban oldu."

Cristiano, Rino'nun ve Dört Peynir'in ellerini tuttu, sonra yüzünü çarşafa gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

229

Kara Kalleş bir yandan, sarsılan bedeniyle hıçkırıklara boğulan Cristiano'nun başını okşuyor, öte yandan da korku dolu gözlerle odanın içindeki karanlık bir köşeye bakıyordu.

Öykünün tamamını ona anlatmamıştı. Bunu yapamazdı. Ölüm yine orada, hemen yanı başlarındaydı. Onu görebiliyordu. Odanın içindeydi. Sağ köşeye, üstünde monitörlerin bağlı bulunduğu tekerlekli masaların arkasına gizlenmişti. Bir gölge gibi görünse de, o ölümün ta kendisiydi. O gün görmüş olduğunun tıpatıp aynısıydı, karganınkine benzeyen gagası, omuzlarına uzanan tüyleri ve sonunda alüminyumdan değneklere dönüşen upu-

zun kollarıyla tarlada gördüğü ölümün ta kendisiydi.

Kara Kalleş korkuyordu. Ağzının içinde tükürük kalmamıştı.

Biliyorum, sen Rino için geldin. Onu götürmeye geldin.

230

"Her şey de beni mi bulur? Saint-Oyen, Konukevi, Saint Bernard köpekleri!" Beppe Trecca direksiyonun başındaydı ve kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu: "Onun aklına uyup az kalsın şimdi İsviçre'ye gidiyordum, Ida ile karavanda yaşananları anlatmaya ve de kendimi aptal durumuna düşürmeye, üstelik de bir dağın tepesinde!"

Arabasına binmiş ve yol kenarında köpeklerini işetmekte olan Rahip'in önünden selektör yaparak uzaklaşmıştı.

Din görevlisinin peşinden gelip gelmediğine emin olmak için bir süre dikiz aynasından arkayı kontrol etti. Hiç kimse yoktu.

Ne var ki Papaz açık konuşmuştu, Tanrı'ya verilen sözden dönülemezdi. Bu, çok ciddi bir şeydi. Kuşkuya yer vermez biçimde yüzüne bakmıştı; Beppe cennetin kapısını çaldığında, karşısında bulacağı Tanrı da onun yüzüne tıpkı böyle bakacaktı. Bu durumda Ida ile hiçbir kontak kurmak yoktu, ne SMS ne MMS ne mektup, hiçbir şey.

Gerçek şuydu ki, kimse ona yardım edemezdi. Bu, kendi sorunuydu. Tanrı'ya inanan vicdanlı bir insan olarak bu işi kendi başına çözmeliydi.

Ve de bunu çözmenin tek bir yolu vardı. Sıvışmak.

Ertesi gün Cristiano'yu yargıcın karşısına çıkaracak ve sonra bavullarını hazırlayıp, Ariccia'ya geri dönecekti, oradan da uçağa atlayıp Afrika'ya gidecekti.

Hastanenin önünde durduğu sırada Cristiano ve Dört Peynir'in çıkmakta olduklarını gördü.

Şimdi beni dinleyecek.

Korna çaldı.

Sonra içinden lanet okudu. Orada hastaların bulunduğunu unutmuştu.

Cristiano yanına geldi. Gözleri kıpkırmızıydı.

Ağlamış olmalı.

Onu azarlama isteği o anda geçivermişti.

Arabanın kapısını açtı ve onu içeri aldı.

VI

Çarşamba

231

Babasının yattığı odanın düzenli aralıklarla hafif hafif çarpan kapısı Cristiano Zena'yı sabahın altısında uyandırdı.

Geri döndü.

Babam eve döndü.

Bu olanaksızdı. Babasının, komadan çıkmış olsa bile, yatağından kalkacak durumda olmadığını biliyordu. Yine de, tıpkı gökdelenin tepesinden aşağı düşen kişinin ölmemeyi umut etmesi gibi, Cristiano da onu orada görmeyi umarak yatağından kalktı.

Rino'nun odası boştu.

Banyonun penceresi açıktı ve odanın kapısı da cereyan yüzünden çarpmaktaydı. Pencereyi kapattı. Odasına döndü, biraz su içti, sonra masasına oturdu ve yazdı.

Selam baba,

Eğer bu mektubu okursan, bu senin yeniden uyandığın anlamına gelir ve de mutlu olurum. Ben burada değilim, Milano'ya gittim. Kaçtım, çünkü beni bir yetimhaneye kapatmak istiyorlardı. Bizi ayırmanın yolunu buldular. Bana her zaman bunun için bahane aradıklarını söylerdin, işte onu buldular. Milano'ya yanıma gel. Ben Dört Peynir ile birlikte metronun tünellerinde yaşıyorum.

Dört Peynir çok hasta ve bana öyle geliyor ki aklı da pek yerinde değil. O da kendisini tımarhaneye kapatacaklarından korkuyor.

Danilo öldü. Feci bir trafik kazası geçirdi.

Beni göremeyecek olursan, sakın kızma, ben iyiyim. Sen beni Milano'da bulursun. Ya da senin istediğin bir yerde buluşuruz.

Diğer soruna gelince; sen merak etme, ben her şeyi düşündüm ama sakın bundan kimseye söz etme, çok önemli, hiç kuşkulanmasınlar.

Ben seni terk etmedim. Sadece seni bekliyorum.

Seni çok seviyorum.
Cri

Mektubu yeniden okudu, yazdıkları midesini bulandırdı. Çok kötüydü, oysa söylemek istediği milyonlarca şey vardı, ama o anda aklına hiçbiri gelmiyordu. Üstelik, bu mektup polislere ve de sosyal hizmet görevlilerine kendisini bulmaları için bir kanıt olabilirdi.

Ayağa kalktı ve mektubu çöp kutusuna attı, sonra çantasını hazırlamaya başladı.

Dört Peynir ile birlikte Milano'da olduklarını babasına bildirmek için başka bir yol bulacaktı.

232

Cristiano eşyalarını toplarken, Kara Kalleş televizyonun karşısında yatıyordu.

Bedenindeki ateş onu kasıp kavuruyordu. Terden bir kefenin içinde, pişiyor gibiydi. Oysa beş dakika önce soğuktan dişleri birbirine vuruyordu.

Dili damağına yapışmıştı ve dilinin her tarafında aftlar ve kesikler vardı.

Cristiano'yu aramalıyım, ona Milano'ya gitme işini bugün yapamayacağımızı söylemeliyim. Bunu yarın yapabilirsek...

"Onu arayamam! Buraya gelmek isteyecek... Maketimi görecek," diye içini çekti.

Bütün gece sayıklamıştı. Çarşafların ve duvarların papatyalarla kaplı olduğunu görüyordu. Demirden yapılmış büyük papatyalar. Onları koparmaya çalışıyordu, ama elleriyle tutamayacağı kadar ağırdılar.

Beynini dağlayan televizyonun kapatma düğmesine basmak istiyordu; ama bunun için de ayağa kalkması gerekiyordu.

Televizyonda birileri, "Garnier laboratuvarlarının deneyimiyle üretilen Fructis yeni bakım kremleri, birlikte kullanacağınız şampuan ve saç kremi sayesinde saç derisini güçlendirmeye ve korumaya yardımcı olur," diye bağırıyordu.

Kara Kalleş elleriyle saçlarını yoklamaya başladı. Saç dipleri ağrıyordu, üstelik her biri elektrik kablosu gibi titriyordu.

Sonra görünmeyen o kremi yavaş yavaş başına sürmeye başladı. Rahatladığını hissetti, bu ona öyle iyi geliyordu ki birazdan beynini oyan gümbürtü de kesilecekti.

233

Cristiano Zena, birkaç parça giysi, bir kavanoz turşu, yeraltındaki yolları görmek için bir el feneri ve Dört Peynir'e vermek için bulabildiği bütün ilaçları sırt çantasına doldurmuştu.

Bir sorun vardı. Para. Tüm parası, günün birinde almayı hayal ettiği *PlayStation* için biriktirdiği yirmi beş avro idi. O kadar parayla Milano'ya varmaları olanaksızdı. Babasının bulabildiği bütün eşyalarını, ceplerini, çek-

mecelerini, karıştırmış ve ancak üç avro bulmuştu.

Yirmi sekiz avro.

Dört Peynir'in bir kuruşu bile olmadığına kesinlikle emindi.

Nereden para bulabilirdi?

Beppe Trecca.

Olabildiğince gürültü yapmamaya çalışarak merdivenlerden indi.

Sosyal hizmetler uzmanı, açık televizyonun karşısındai kanepede uyuyordu. Sarışın bir kadın, bildiğimiz ayakkabı bağcıkları ve elbise düğmelerinden nasıl abajur yapılacağını anlatıyordu.

Sonra reklamlar başladı.

Beppe pantolonunu ve gömleğini bir sandalyenin arkasına asmıştı. Cep telefonu, arabanın anahtarları ve de cüzdanı kanepenin yanında, yerde duruyordu.

Cristiano nefesini tutarak eğildi ve cüzdanı aldı.

Tam açmaya hazırlandığı sırada, ekranın altında TG[1] logosuyla Haber Özetleri başladı.

"Dün Forgese Nehri'nde ölü olarak bulunan genç Fabiana Ponticelli, bugün Varrano Kilisesi'nde son yolculuğuna uğurlanacak. Doktor Viotti tarafından gece boyunca gerçekleştirilen otopsi raporlarını inceledikten sonra savcılık, cenaze töreninin yapılmasına izin verdi..."

Fabiana'nın görüntüsü bir anda bütün ekranı kaplamıştı.

Cristiano, elinde tuttuğu cüzdanla taş kesildi.

Ekrandaki resim biraz eskiydi, Fabiana'nın saçları henüz kısaydı ve gülüyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

1. (İt.) *Telegiornale.* (Ç.N.)

Cristiano'nun yüreği ağzına geldi, korkudan az kalsın elindeki cüzdan havaya uçacaktı.

Trecca esneyerek ona baktı: "Benim cüzdanım senin elinde ne arıyor?"

Bir bahane bulmaya çalışarak bir süre sessiz kaldı. Sonra "Hiç... Biraz bozukluğun var mı diye bakacaktım. Kahvaltılık bir şeyler almak istiyordum da... Sonra sana geri verecektim. Merak etme," diye kekeleyerek cüzdanı sandalyenin üstüne bıraktı.

Trecca bir süre ona şaşkın şaşkın ona baktı. Sonra da inanmış gibi göründü. Gerindi ve televizyonu izlemeye koyuldu. "Trafik kuyruğunda sıkışıp kalmamızın nedeni buymuş demek. Zavallı kız."

Bu arada Fabiana'yı anlatan özel bir program başlamıştı. Gazetecilerin peşlerinden gittiği annesini ve babasını gösteriyorlardı. Sonra tayyör giymiş, orta yaşlarda bir kadın olan savcı, üç yüz altmış derecelik bir açıyla katillerin araştırılmasına başlandığını ve geride bıraktıkları hiçbir izin gözden kaçmayacağını söylüyordu. Sonra o sabah düzenlenecek olan cenaze töreninden söz edildi. Kardinal Bonanni yetkililerin huzurunda kutsal görevini yerine getirecekti.

Cristiano, titreyen bacaklarıyla, yarı baygın halde kanepenin arkalığına tutunmuştu. Bütün kasları ve bağdokuları lime lime koparken, bedeni buz gibi suyla dolu bir kuyunun dibine çekilmiş gibiydi.

Beppe sandalyeden gömleğini aldı ve üstüne geçirdi. "Seninle aynı okula gidiyormuş. Onu tanır mıydın?"

Cristiano kuyunun içinden yukarı çıkmak ve onu yanıtlamak için insanüstü bir çaba harcadı: "Evet..." Onu çok iyi tanımadığını söylemek isterdi ama gücü yoktu.

"Düşünebiliyor musun? Ona tecavüz etmişler, sonra da başını ezerek öldürmüşler. Hangi insan böyle bir şey yapabilir? On dört yaşında bir kız çocuğu!"

Cristiano bir yanıt verme zorunluluğunu duydu, ama aklına bir şey gelmedi.

Sanırım kusmak üzereyim.

"Ne olursa olsun, katil hiçbir yere kaçamaz. Onu yakalarlar, hem de hemen."

"Ya... öyle mi?" Ummadığı bir anda bu sözler ağzından çıkıvermişti.

Beppe ekrana bakmayı sürdürerek ayağa kalktı. "Birini öldürdüğünde, seni yakalarlar. Er ya da geç, kesin yakalanırsın. Bundan emin olabilirsin. En anlamsız, saçma sapan herhangi bir şey seni ele vermeye yeter. İnsanın bir cinayet işleyip sonra da hiçbir şey olmamış gibi kurtulabileceğine inanması için tümden aptal ya da akıl hastası olması gerekir. Kusursuz bir cinayeti sonuca götürmenin tek şansı, suçlunun bulunmasının kimseyi ilgilendirmemesidir. Burada yasadışı bir kaçağın öldürülmesinden söz etmiyoruz. Tecavüze uğrayarak vahşice öldürülmüş on dört yaşındaki bir kız çocuğu söz konusu. Katilin bulunması artık herkesi ilgilendirir. Yakınlarını, aptal durumuna düşmeyi istemeyen polisi, kendi çocuklarını da öldürebilecek olan bir canavarın özgürce dolaşmasını istemeyen başka aileleri, ölüm cezasını yürekten onaylayanları, canavarın yüzünü görmek isteyenleri, televizyoncuları ve bu tür haberlerden prim yapan gazetecileri. Bak sana burada söylüyorum, o herifi en çok bir hafta içinde yakalarlar. Kesin. Onun kurtulması için bir mucize gerekir. Ben katil olsaydım, gider teslim olurdum. Ya da daha iyisi, beynime bir kurşun sıkardım."

Pantolonunu giydi.

"Bu sabah cenaze törenine biz de katılmalıyız. Zaten bütün okul gittiğine göre, senin de gitmen gerekir. Sonra da yargıçla randevumuz var. Artık ne yapacağımıza da karar vermeliyiz. Tamam mı?"

"Tamam." Cristiano, o sabah tüm gerçeği ortaya

dökmemek için direnme gücünü nasıl bulduğu sorusunu hayatının sonuna kadar kendine sorup duracaktı.

234

Kara Kalleş televizyonda kendisine gülümseyen Ramona'yı seyrediyordu. Haberler bitmişti.

Sayemde.

Elini uzattı ve uzaktan onu okşamaya çalıştı ama beceremedi.

Gözlerini yumdu ve yeniden açtığında ne geçen süreyi ne de uykuya dalıp dalmadığını anlayacak durumdaydı.

Oturma odasına açılan kapının aralığından neredeyse evin girişini kaplayan maket dünyasının doğu sınırını görebiliyordu. Orası en boş bölgesiydi. Bitkiler azdı. Kum tepeleriyle bir çöl. Orada yaşayanlar sadece astronotlar, UFO'lar ve ilkel çağlardaki canavarlardı. Orası, çobanların uğramadığı, hatta askerlerin bile geçme cesaretini gösteremedikleri, tehlikeli, kirlenmiş bir bölgeydi.

Kara Kalleş başını kaldırdı ve gözlerini maketin diğer tarafına çevirdi. Her bir heykelciği, her bir hayvanı ve her bir oyuncak arabayı nerede bulduğunu hatırlıyordu. Örneğin, kırmızı gözlü, ellerinin yerinde kerpetenler olan siyah robotu bir yıl önce çocuk parkının havuzunda bulmuştu. Onu annenin biri çocuğuna hediye etmişti ve çocuk da içinde öldürülecek bir düşman varmış gibi dişlerini gıcırdatarak kartonu parçalamıştı. Çocuk robotu eline alınca, gözlerinin ışıklarını açmış, sonra kollarını ve bacaklarını oynatmış, sonra da sıkılarak onu kırmızı balıklı havuzun içine fırlatmıştı.

Kadın küçük çocuğun yanına çömelerek, "Antonio, neden onu suya attın? Böyle yapılmaz. Annen onun için bir sürü para verdi. Sana verilen hediyelere saygı göster-

men gerekir," demişti. Robotu orada bırakmışlardı, Kara Kalleş de onu oradan almış, gelecek zaman bölgesinde bir yere yerleştirmişti.

O günlere dönebilmeyi isterdi.

Henüz hiçbir şeyin olmadığı zamana.

235

Cristiano Zena, oturma odasının ortasında kımıldamadan duruyordu. Trecca onu dışarıda bekliyordu.

Belki de bu evi bir daha asla göremeyecekti. Rino'nun her zaman üstüne uzandığı şezlonga baktı. Gitti ve üstüne oturdu.

Anayolun dibindeki, bu yarım kalmış evden her zaman nefret etmişti ama şimdi onu bırakacak olmanın düşüncesi yüreğini sıkıştırıyordu. Çevrede bir şey aradı, yanında götürebileceği bir anı ama alabileceği hiçbir şey yoktu.

"Cristiano! Gidiyoruz. Geç kaldık." Dışarıdan Trecca'nın sesi geliyordu.

"Bir saniye, geliyorum!"

Sonra babasının her zaman üstüne örttüğü, dertop edilip bir köşeye atılmış yırtık pırtık battaniyeyi gördü. Aldı, kokladı ve sonra sırt çantasına koydu. Kapıyı çarparak evden çıktı.

Ufuk çizgisinde henüz doğmakta olan güneş, ılık ve bulutsuz bir gün olacağının işaretini veriyordu. Hava açıktı ve ağaçların dalları arasında hafif bir rüzgâr esiyordu.

Beppe Trecca arabanın anahtarını kilide sokarken, "Neler var o sırt çantasının içinde?" diye Cristiano'ya sordu.

"Giysiler."

"Giysiler mi?"

"Evet, Dört Peynir'e vermek için babamın giysileri. Varrano'ya vardığımızda, önce gidip bunları ona vereceğim, sonra kilisede seni bulurum."

Arabaya bindiler.

Sosyal hizmetler uzmanı motoru çalıştırdı ve emniyet kemerini taktı. "İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Önce cenazeye gidelim. Öğrenciler için kilisede bir yer ayrılmış. Seni orada bekliyorlardır. Sonra yargıca gitmeliyiz, ondan sonra gider giysileri bırakırız."

Cristiano kendini zorlayarak gülmeye başladı. "Beni mi? Kimmiş beni bekleyen?"

"Öğretmenlerin, okul arkadaşların..."

Araba anayola çıktı.

Cristiano ayaklarını gösterge paneline dayadı. "Sen ne söylüyorsun? Onlar beni kıçlarına bile takmazlar."

"Yanılıyorsun. İtalyanca öğretmeninle konuştum, ona babanın başına gelenleri anlattım. Çok üzüldü, senin bir an önce okula dönmeni diliyor."

Cristiano gülümseyerek başını sallamaya başladı. "Ne kadar yapay... Sen insanların nasıl olduklarının farkında mısın?"

"Ne?"

Cristiano arabanın penceresini açtı, sonra kapattı. "Hiç. Boş ver... Zaten yararsız. Sen bazı şeyleri hiç anlamıyorsun..." Sonra devam etti: "Sana tam olarak ne söyledi? Söyle hadi."

"Üzüldüğünü ve senin en kısa zamanda yeniden okula dönmeni dilediğini."

"O kadının bana kaç defa, ilk fırsatta okulu bırakmamın iyi olacağını söylediğini biliyor musun? O halde neden şimdi okula dönmemi istiyor? Anlamıyorum. Ve bütün sınıfın önünde babam hakkında neler söylediğini de biliyor musun? Bilmek ister misin? Onun işe yaramazın biri olduğunu. O kim oluyor da benim babamın işe

yaramaz biri olduğunu söylüyor? Onu tanıyor mu? Arkadaşı mı? Hiç sanmam. Asıl işe yaramaz olan o. O orospu. Telefonda sana, 'Çok üzgünüm, okula dönmesini diliyorum,' demenin ona neye mal olduğunu sanıyorsun? Hiç. Sıfır. Ağzını oynatma yorgunluğundan başka, hiçbir şey. Babamın komada olmasına ne kadar üzüldüğünü de düşünebiliyorum... Bütün gün ağlamış olsa gerek. O karı sadece babamın ölmesini diler. Ama yanılıyor, çünkü babam komadan çıkacak...! Ben o boktan cenaze törenine gitmek istemiyorum."

Sosyal hizmetler uzmanı sinyalini verdi ve emniyet şeridinin yanındaki açıklıkta durdu, konuşmaya başlamadan önce uzun uzun Cristiano'ya baktı. "Benim anlamadığım şu: Fabiana senin arkadaşındı."

"Her şeyden önce, Fabiana Ponticelli'nin benim arkadaşım olduğunu sana kim söyledi? Onu çok az tanırdım. Arkadaşlık başka şeydir. Ayrıca o törende bugün sadece orada durup kendilerini göstermek ve ne kadar iyi insan olduklarını çevreye kanıtlamak isteyenler olacak. Yalandan ağlayacaklar. Hepsi bu kadar. Kimse Fabiana Ponticelli'yi sallamaz. Bunu anlıyor musun?"

"Peki, dinle şimdi, senin baban ölse üzülmez misin?"

"Ne biçim bir soru bu? Elbette üzülürüm."

"Dört Peynir üzülür mü?"

"Elbette."

"Danilo, hayatta olsaydı, üzülmez miydi?"

"Üzülürdü."

"Peki, ben üzülür müydüm?"

Cristiano'nun içinden hayır diye yanıtlamak geçti, ama buna cesaret edemedi. "Evet... Öyle olacağını sanıyorum."

"Peki, Fabiana'nın ailesi kızlarının dayak yemiş, tecavüze uğramış ve de öldürülmüş olmasına üzülmüyorlar mıdır? Sence üzülmezler mi?"

"Elbette."

"Ya onun küçük kardeşi, akrabaları, arkadaşları ve yüreği olan herkes, evine dönmekte biraz gecikmiş olmasının dışında başka bir suçu olmayan masum bir kızın, kasaptaki bir hayvandan daha kötü biçimde öldürülmüş olmasına üzülmez mi?"

Cristiano sesini çıkarmadı.

"Baban bir bitki gibi hastane yatağında yatıyor. Danilo, aşırı alkol yüzünden arabasıyla bir duvara çarparak öldü. Istırap çekmenin ne demek olduğunu ve de acımayı bilmen gerekir. Acıma hissinin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Ama bu söylediklerin karşısında insan senin bunu bildiğinden kuşku duyuyor. Herkesten nefret ediyorsun. Patlayacak kadar öfkeyle dolusun. Cristiano, senin bir yüreğin var mı?"

Tek söyleyebildiği, "Hayır, ben onu yitirdim..." oldu.

236

Televizyondan gelen sesler, Kara Kalleş'in alev alev yanan beynini oymaya devam ediyordu. Müzik, haberler, yemek tarifleri ve spot reklamlarının uç uca eklenmesiyle ortaya çıkan anlaşılmaz bir ses yığını. Ne var ki birbirine karışan bu seslerin içinden tek bir cümle diğerlerinin arasından kendini göstermeyi ve anlaşılır olmayı başardı. "Ve şimdi ünlü kriminoloji uzmanı ve "Suç ve Ceza" programını yöneten Profesör Gianni Calcaterra ile birlikte San Rocco Ormanı'nda işlenen korkunç cinayetten söz edelim."

Kara Kalleş, laboratuvarda uyuşturulmuş bir deney maymununun hızıyla başını televizyona çevirdi. Gözlerini kıstı ve dikkatini güçlükle ekrana vermeye çalıştı.

Ekranda, beyaz koltuklara oturmuş iki adam vardı. Adamlardan biri zayıf ve çelimsizdi, onu tanıyordu, sa-

bahları *Rai Uno*'ya çıkan adamdı. Diğeriyse, biraz Danilo'yu andıran, koca göbekli, keçi sakallı ve uzun beyaz saçlı biriydi. Çizgili gri bir takım elbise giymişti ve ağzında sönmüş bir pipo tutuyordu.

"Pekâlâ, Profesör Calcaterra, zavallı Fabiana'yı öldüren katil ya da katiller hakkında ne gibi bir görüşünüz var? Öncelikle, cinayetin işleniş biçimine ilişkin verilerden yola çıkarak, size göre bu cinayet tek bir kişi tarafından mı yoksa daha fazla sayıdaki kişilerce mi gerçekleştirilmiştir?"

Profesör, sanki o programa çıkmaya zorlanmış gibi oldukça sinirli görünüyordu. "Her şeyden önce, elimde bulunan verilerin yetersizliği nedeniyle, söyleyeceklerimin tam anlamıyla bilimsel bir değer taşımadığını, ancak halkın anlamasına yardımcı olacak bir varsayım olduğunu burada açıkça belirtmek isterim."

"Haklısınız. Biz de sözlerinizi izleyicilerimize hemen yineleyelim: Profesör'ün burada söyleyecekleri bilimsel bir değer taşımamaktadır."

Profesör Calcaterra piposunun çanağını tuttu ve sanki üstünde hâlâ dumanı tütmekte olan bir parça bok yemiş gibi iğrenircesine yüzünü buruşturdu. "Bu arada, ırza tecavüzün her zaman insanın kendi cinselliği ile kolay olmayan ilişkisinden doğduğu söylenmelidir."

Kara Kalleş o adamın, Profesör Calcaterra taklidi yapan Danilo olduğuna inanıyordu. O değilse de, kesin onun bir yakınıydı.

"Irza tecavüz, kişinin yaşadığı dünyanın, özellikle de kadın dünyasının sınırları içindeki iktidarsızlık ve uyumsuzluk duygusundan kaynaklanır. Fabiana Ponticelli olayında, büyük bir olasılıkla tecavüz eden kişi, tecavüz sırasında bir doyuma ulaşamadığı için kızı öldürmüştür..."

Calcaterra'nın konuşması sunucu tarafından kesildi: "Sayın Profesör, bize söyledikleriniz gerçekten son dere-

ce ilginç açıklamalar ve bunlar elbette, bütün İtalya'yı yasa boğan bu korkunç cinayetin anlaşılmasına yeni boyutlar kazandıracaktır. Ne yazık ki bunlardan söz etmek için süremiz oldukça kısıtlı. Sayın Profesör, ancak ben size bir soru daha sormak istiyorum. Mahkeme konusunda gelinen son nokta nedir?"

"Fabiana Ponticelli'nin katillerinin araştırılması konusunda şimdiden iyi bir noktaya gelinmiştir. Soruşturma ekipleri ve polis resmî olarak sakıngan davranmakla birlikte, suçluların kısa sürede bulunacağı olasılığı üzerinde iyimser bir duruş sergilemektedirler. Birileri biliyor ve konuşacak."

Kara Kalleş karanlığa boğulduğunu hissetti ve o ana kadar hiç tanımadığı yepyeni yoğun bir korku dalgası onu içine aldı. Ansızın kesilen seslerle birlikte, bütün düşünceler bir bir uçup gitti, beyni boşalmıştı.

Nefes nefese gözleri tavana dikilmiş, koltuğunda yığılıp kaldı.

Sonra, karanlığın içinden yavaş yavaş yeniden bir düşünce, bir isim belirdi.

Rino.

Rino Zena.

Onu suçlayabilecek tek kişi o idi. Bilen ve konuşacak olan da o idi. Rino'nun havaya kalkan kolunu gördü, işaretparmağını ona doğru uzatıyordu.

Oysa Rino şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı. Kara Kalleş, onun çevresinde dolanan ölümü görmüştü.

Ya ölüm oraya bir başkası için geldiyse? Bir hastanede her gün bir dolu insan ölmekteydi.

Ayağa kalktı ve sendeleyerek komodinin üstünde duran Rino'nun tabancasını aldı ve avucunun içinde sıktı.

Bu kez onu kimse durduramayacaktı.

Arabayı spor merkezinin otoparkına bıraktılar.

"Bunlar burada ne yapıyorlar böyle?" Cristiano yan yana dizili duran otobüsleri işaret etti.

Beppe, sinek stili, iğrenç güneş gözlüğünü taktı. "Cenaze için gelen okullar, insanlar işte," dedi.

Cristiano, ya Fabiana Ponticelli dünyanın yarısını tanıyordu ya da bunlar onu tanımadıkları halde cenazesine gelen insanlar olmalı, diye düşündü.

Şehir merkezindeki yollar trafiğe kapatılmış, polis kordonuna alınmıştı ve özel bir yetki belgesi olmadan girilemiyordu.

Beppe, "Tören, San Biagio Kilisesi'nde yapılıyor," dedi.

Trecca'nın gözleri hep Cristiano'nun üstündeydi.

Tıpkı ilk defa tasmasız sokağa çıkmış bir köpek gibi davranıyor.

Bir şeyler seziyor olmalıydı.

Bologna Meydanı'ndaki kiliseye doğru sessizce ilerleyen bir insan kalabalığı vardı. Cristiano, yol boyunca bütün dükkânların kapalı olduğunu fark etti, ayrıca yere indirilen kepenklerin üstünde siyah kurdeleler asılıydı.

Bu kadar çok insanı bir arada görmemişti, hatta geçen yaz maskot Gabibbo ve güzel hostesleri geldiğinde bile; ama meydana vardığı zaman gördüğü manzara karşısında ağzı bir karış açık kaldı.

Bu, tepelerinde uydu antenleri bulunan, televizyon kanallarına ait minibüslerin, üstüne büyük megafonların bağlandığı sokak lambalarının aralarından mantar gibi çıktığı kusursuz bir insan seliydi. Meydanı çevreleyen modern binaların pencerelerinden insanlar dışarı sarkıyordu. Ve çarçabuk hazırlanmış metrelerce uzunluktaki dev afişler balkonları birbirine bağlıyordu.

FABIANA, SONSUZA KADAR YÜREKLERİMİZDE OLACAKSIN.

FABIANA BİZE DAHA İYİ OLMAYI ÖĞRET. FABIANA ŞİMDİ ÇOK DAHA GÜVENLİ VE İYİ BİR YERDESİN.

Trecca elini uzattı: "Bu kalabalığın içinde kaybolabiliriz, elimi tut." Cristiano içinden gelmese de onun elini tutmak zorunda kaldı.

Meydanın çevresinden dolanarak en sonunda kiliseye vardılar. Burası, gri renkte, modern görünümlü, beton bir binaydı. Sivri çatısı, oksitlenmiş uzun bakır plakalarla kaplıydı. Ön cephesinin tam ortasında, sıska bir İsa figürü bulunan renkli büyük bir cam bölme vardı. Basamaklar bile içeri girmek için itişen kalabalıkla doluydu.

Sıkışıklıktan kurtulmaya çalışan Cristiano, "Hadi geri dönelim. İçeri girmemiz olanaksız," dedi.

"Bekle... Sen onun okul arkadaşısın." Trecca görevlilerle konuştu ve içeri alınmalarını sağladı. Kalabalığı yararak sağ koridordan ilerlediler. İçeride yoğun tütsü, çiçek ve ter karışımı bir koku egemendi.

Cristiano birden köpeğini geberttiği, mobilyacı fabrikatör Castardin'i karşısında buluverdi.

Castardin bir an için ona durağan gözlerle baktı. "Ah, sen Rino Zena'nın oğlusun, eğer yanılmıyorsam."

Cristiano başıyla evet dedi.

"Babanı duydum, delikanlı. Çok üzüldüm. Durumu nasıl?"

"İyi. Teşekkürler."

Sosyal hizmetler uzmanı araya girdi. "Hâlâ komada. Ama doktorlar bu konuda iyimserler."

Castardin, sanki Riccione'de bir diskotekteymiş gibi, bağırarak konuşuyordu: "İyi. İyi. O halde komadan çıkar çıkmaz ona, yaşlı Castardin'in sana çok çok selamı var, de." Ensesine iki kez sevgiyle hafifçe vurdu.

Cristiano, babasının komadan çıktığını ve ona Castardi'nin selamı olduğunu söylediğini düşündü. Babası bunu duyunca, en azından yeniden komaya girer ve bir daha da çıkmazdı.

Cristiano henüz küçükken babasının birlikte olduğu berber kadın Mariangela Santarelli iki adım ötedeydi. Yanında da Euroedil'in sahibi Max Marchetta vardı. Adam kendi düğününe gider gibi çok şık giyinmişti ve telefonla konuşuyordu. Tekerlekli sandalyesini bir Filipinli'nin ittiği yaşlı Marchetta da oradaydı.

Fabiana'nın okul arkadaşlarının oturduğu bölüme geldiler. Cristiano'yu görür görmez aralarında fısıldaşmaya ve onu işaret ederek birbirlerine dirsek atmaya başladılar.

Cristiano oradan çekip gitmemek için kendini zor tuttu.

İtalyanca öğretmeni kalabalığı yararak yanına geldi, ona sıkıca sarıldı ve kulağına fısıldadı: "Babana olanları duydum. Çok üzüldüm."

Tıpkı Castardin'in söylediği sözler.

238

Kara Kalleş hastanenin kapısından içeri girdi.

Yüreği yerinden fırlayacakmış gibiydi. Ve hemen işemeliydi. Bir eli midesinin üstünde titriyor ve parmaklarıyla donunun lastiğine sıkıştırdığı tabancanın çeliğine belli belirsiz dokunuyordu.

Sonunda oraya gelmeyi başarmıştı. Ve bunu nasıl başardığını kendisi de bilmiyordu. Motosikleti de hemen kalkmış ve hiç teklemeden çalışmıştı.

Kasaba çıldırmış gibiydi. Bütün dükkânlar kepenklerini indirmişlerdi. Bütün yollar trafiğe kapatılmıştı. Otoparklar otobüslerle dolup taşıyordu. Yollardan taşan

insan seli şehir merkezine doğru akmaktaydı.

Bunca insan nereye gidiyor, neler oluyor, diye sormak isterdi ama buna cesaret edememişti. Hemen her yer trafik ve toplum polisleriyle kaynıyordu.

Belki de Laura Pausini konser verecekti ya da bir siyasetçinin mitingi vardı.

Bir an önce Rino'nun yanına gitmek istiyordu, ama her şeyden önce işemesi gerekiyordu. İdrar kesesi patlamak üzereydi.

Oradaki barın banyosuna girdi. O anda Tanrı'ya şükür içeride hiç kimse yoktu. Kara Kalleş doğruca pisuvarın önüne koştu, başını geriye attı, gözlerini yumdu, pantolonunun önünü açtı.

Acıdan bayılmamak için bir elini duvara yaslamak zorunda kaldı. Ateşle karışık cam kırıklarını işer gibiydi.

Gözlerini yeniden açtığında pisuvarın içindeki beyaz seramik yüzeye sıçrayan kanı gördü, kuşunun ucundan kan ve idrar damlıyordu.

"Siktir!" diye umutsuzca mırıldandı.

O sırada banyonun yaylı kapısı açıldı ve bir gıcırtıyla yeniden kapandı.

Kara Kalleş duvara yaklaştı ve kanlı idrarın biriktiği deliğe baktı.

Arkasında birinin ayakkabılarının topuğuyla banyonun yer karoları üstünde çıkardığı sesi duydu. Sonra da göz ucuyla, adamın kendisinden sonraki üçüncü pisuvarın önüne yerleştiğini gördü.

Adam, "Ahhh! Çişini tutmanın doğru olmadığını söylerler. Özellikle de belli bir yaştan sonra," diye söylendi ve tam o sırada bir şırıltı sesi duyuldu.

Kara Kalleş ona doğru döndü.

Bu Riky idi, Tanrı'nın ona gönderdiği melek.

Üstündeki kıyafet aynıydı: Aynı gri pamuklu takım elbise ve aynı kareli gömlek. Bir inek tarafından henüz

yalanmış gibi kelini örten, aynı sarı saçlar. Her şeyiyle aynı.

"Riky..." sözü istemeden ağzından çıktı.

Küçük adam ona döndü, dikkatle baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Kimsin, canım?"

"Benim. Beni tanımadın mı?"

"Pardon?"

"Nasıl? Bana bunu vermiştin." Kara Kalleş, göğsünün üstünde taşıdığı haçı kazağının dışına çıkardı.

Riky, onu tanıdığını söylemekle daha önce hiç karşılaşmadıklarını söyleyerek tabana kuvvet oradan uzaklaşmak arasında kararsız kaldı. "Evet. Tabii ya... Şimdi hatırladım. Nasıl gidiyor?"

Kara Kalleş burnunu çekti. "Ölmek üzereyim..."

Riky pantolonunun fermuarını çekti. "Demek haç senin içindi, ha?" Ellerini yıkamaya gitti. "Bana bunu söylemeliydin... O zaman sana başka bir tane verirdim. Neden bunu bana söylemedin?"

Kara Kalleş omuzlarını silkti ve sessizce kabullendi. "Bilmiyorum. Sadece, ölmek üzere olduğumu ve Tanrı'nın beni terk ettiğini biliyorum."

Riky, ellerini kâğıt mendile kurularken, iki adım geriledi: "Tanrı'ya dua ettin mi?"

"Tanrı artık beni duymuyor. Bir başkasını seçti. Ben ona ne kötülük yaptım?" Kara Kalleş topallayarak küçük adamın yanına gitti ve onu kolundan yakaladı.

Riky o anda kaskatı kesildi. "Bunu bilemem. Ama sen dua etmeye devam etmelisin. Daha çok inanarak."

"Ama benim onu... Rino'yu öldürmem gerekmiyor mu? Yoksa Tanrı bunu çoktan yaptı mı?" Düşsel bir hamamböceğini ezmek istermiş gibi bir ayağını sürekli yere vurmaya başladı.

Riky, bir dokunuşta kendisine cüzam bulaşacakmış gibi, gerileyerek ondan uzaklaştı. "Dinle, kusura bakma,

benim gitmem gerekiyor. Sana iyi şanslar."

Kara Kalleş adamın kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izlerken, ağzını çarpıtarak korkuyla sırıttı, sonra dizlerinin üstünde yere çöktü, kollarıyla bedenini sardı, iki büklüm eğilerek ağlayıp yalvarmaya başladı: "Ne yapmam gerektiğini bana söyleyin. Size yalvarıyorum... Siz bana söyleyin. Ben hemen yaparım."

239

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturan Beppe Trecca, kilisenin yan sahınındaki bir sütuna yaslanmış duruyordu.

Cristiano'yu arkadaşlarıyla yalnız bırakmıştı ve şimdi bulunduğu yerden, onun diğerlerinden kolayca fark edilen sarı kafasını görüyordu.

Aralarına karışmış bir uzaylı gibiydi. Üstelik onlara göz ucuyla bile bakmaya gerek görmemişti.

Bu çocuğun zor. olduğu kadar, sert ve sağlam bir karakteri var.

Toparlanacaktı, Beppe bundan emindi. Hiç yakınmamıştı ve gözlerinden bir damla bile yaş akmamıştı. Zorluklara böyle göğüs gerilirdi.

Oysa o, kendisini yorgun ve güçsüz hissediyordu.

Evine dönmek, bir duş almak, tıraş olmak ve oturup görevinden çekileceğini bildiren mektubu yazmak için sabırsızlanıyordu. Ertesi gün bankadaki hesabını kapatacaktı. Sonra sahip olduğu o dört parça eşyayı alacak ve arabasına atlayarak doğruca Ariccia'ya gidecekti.

Gözlüğünü çıkardı, camlarını temizledi ve sonra yeniden taktı. Gözlerini iyice kısarak baktığında, orta sahandaki sıralarda oturan Ida'yı gördü. Yanında da Mario ve çocuklar vardı.

Aslında o anda yerinden sıçraması, boğazına bir şey

takılmış gibi boğulması, saklanacak bir yer araması gerekmekteydi; ama büyülenmiş gibi gözlerini hiç ayırmadan onu izlemeye koyuldu. Son zamanlarda bu sahneyi belki bin kez düşünmüştü ama böyle bir tepki vereceği hiç aklına gelmemişti.

Huzur içindeydi, sakindi, çünkü onu görmek yetiyordu; böylece tıpkı suya karışan boya gibi bütün sıkıntıları ve korkuları eriyip gidiyordu. Bunun onu son görüşü olduğunu biliyordu, onu belleğine kazımak istiyordu, hiç unutmamak için. Ve de anılarında yaşatmak için.

Siyah bir tayyör ve gri bir kazak giymişti. Saçlarını ensesinde toplamıştı. Boynu uzundu. Olağanüstü güzellikteydi. Bir eliyle alnına düşen saçı düzeltiyordu.

Neden o yemini etmişti sanki?

Ayrıca Afrikalının öldüğünü kim söylemişti? Yerdeydi ama sadece bayılmış da olabilirdi. Yüreği çarpıyor mu diye bakmamıştı bile. Ne büyük bir aptallık! Onun adına bu kararı alan suçluluk hissiydi, asla kendisi değil. Paniğe kapılıp kesin ölmüştür, diye düşünmüştü. Ama bir doktor çıkıp da bu ölümü onaylamamıştı.

Durumu gayet iyiydi. Sonra bana çorap bile sattı.

Hem sonra mucize diye bir şey yoktur. Bunlar sadece insanın içindeki inancı artırmak için birer hayaldir. Tanrı, ettiğin yeminler karşılığında seninle iyilik sözleşmesi imzalayan bir pazarlamacı değildir.

Bir dua ile Tanrı'nın ölüleri dirilteceğini düşünmek de nereden aklıma gelmişti? O zaman kimse ölmezdi!

Ortada keramet falan yoktu. Ve eğer bir mucize olmamışsa, yemin de yoktu. Eğer yanılıyorsa, mutlu olmak için bunun bedelini ödemesi gerekiyorsa, ödeyecekti.

Ben Ida Lo Vino'yu seviyorum ve dünyada onu kaybetmek istemiyorum.

Bedenine yayılan bir sıcaklıkla birlikte bütün organlarının hafiflediğini hissetti. Bu, yeniden doğmak gibi bir

şeydi. Birisi nefes almasını zorlaştıran binlerce kiloluk ağırlığı bir anda üstünden kaldırmıştı.

Ciğerleri açılmıştı, bir nefeste içinde biriken havayı dışarı boşalttı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Eliyle ceketini ütüledi, kravatının düğümünü düzeltti.

Kararlı adımlarla kalabalığın içinden geçerek Ida'nın bulunduğu sıraya yanaştı.

Parfümünün kokusunu içine çekti. Yavaşça koluna dokundu. "Ida?"

Kadın döndüğü anda göz göze geldiler. Şaşkınlıkla soludu: "Beppe! Nerelerdeydin?"

"Tanrı ile bir hesabım vardı, onu kapattım," dedi ve beklemesini işaret etti, sonra kendisine gülümseyerek bakan Mario Lo Vino'ya döndü. "Törenden sonra seninle konuşacaklarım var." Oturdu ve Ida'nın elini tuttu.

240

Cristiano okuldaki bütün arkadaşlarını kucaklamak zorunda kaldı. Hatta içlerinden bazıları onu öpmüşlerdi. Her zaman nefret ettiği sınıfın en çalışkanı Colizzi uğursuzu bile. Onun yüzüne bile bakmayan tek kişi, Fabiana'nın arkadaşı Esmeralda Guerra'ydı.

Bu şık giyimli, saçlarını ensesinde bir örgüyle toplamış olan kızı ilk bakışta tanımakta zorlanmıştı. *Piercing*'ini de çıkarmıştı. Daha büyük görünüyordu ve çok güzeldi. Elinde tuttuğu kâğıdı okumayı sürdürüyordu. Çevresinde onu avutmaya çalışan bir nedimeler ordusu oturmaktaydı.

Cristiano, bir zamanlar alışveriş merkezinde Brad Pitt'in karton heykelini başında parçaladığı Pietrolino'nun yanına oturdu.

Pietrolino ona dirseğiyle hafifçe dürttü: "Guerra, Fabiana için yazdığı bir şiiri okuyacak. Ve yarın saat üç bu-

çukta *Canlı Yayın* programına katılacak."

Tekken ve çetesi, karşısındaki günah çıkarma bölmesinin yanında ayakta duruyorlardı. Ducati, Nespola, Memmo ve Cristiano'nun isimlerini bilmediği diğer üç ya da dört kişi. Tekken'in üstünde alçıdan bir zırh vardı.

Demek sana attığım dayaklar işte yaramış. Seni fena benzetmişim. Bunu hak ettin. Dört Peynir'e yaptıklarından sonra...

Bir anda genel bir uğultu oldu.

Cristiano o tarafa döndü.

Fabiana'nın babası, annesi ve küçük erkek kardeşi içeri girmişlerdi. Kalabalık geçmeleri için onlara yol açtı. Ponticelliler birbirlerine sıkı sıkı tutunmuş, insanların arasında şaşkın şaşkın ilerliyorlardı. Kimileri cep telefonuyla onların resmini çekmek ve videoya almak için ayağa kalkıyordu. Cep telefonlarının ekranlarından yayılan ışıklar, kilisenin loşluğunda yanan cenaze mumlarını andırıyordu.

Onları, belediye başkanının, önemli birçok kişinin ve üniformalı polislerin bulunduğu ön sıraya oturttular. Televizyon kameraları ön plana alarak üzerlerine çevrildiği sırada, anne oğlunu kucağına aldı.

"Cenaze töreninden sonra mezarlığa kadar bir kortej var. Bizim de gitmemiz gerekiyor mu, anlamadım."

Cristiano ne diyeceğini bilmeksizin Pietrolino'ya baktı. Kiliseye girdiği andan beri, sunağa bakmaktan kaçınmıştı ama daha fazla dayanamadı.

Beyaz tabut kırmızı bir halının üstüne konmuştu. Çevresinde binlerce çiçek, irisler, laleler ve papatyalar vardı. Onlarca çelenk ve beyaz pelüş tavşanlar görünüyordu.

Uçsuz bucaksız bir insan seli oraya yaklaşmak için sıraya girmişti, kimisi ona yeni çiçekler bırakıyor, kimisi de hafifçe tabutu okşuyordu.

Fabiana tabutun içinde ve ona en son dokunan ben oldum.

Naylona sarılı cesedi nehre ittiği an yeniden gözünde canlandı, kızın bir ayak parmağı eline değmişti.

241

Kara Kalleş, yoğun bakım servisinin kapısını açtı.

Yüreği göğsünü delecekmiş gibi çarpıyordu ama atışları düzenliydi.

Rino'nun yattığı odaya giren çıkan yoğun bir doktor ve hemşire trafiği vardı.

Bir alarm çalıyordu.

Avucunun içini ısırarak yaklaştı.

Yatağın çevresinde kafa kafaya vererek tartışan doktorlar, Rino'nun yüzünü görmesini engelliyorlardı.

Kimse onu fark etmemişti.

Cesaretini topladı ve biraz daha yaklaştı. Kazağının altında, ağrıyan kaburgasına baskı yapan tabancayı hissediyordu.

Doktorların arkasından Rino'nun çarşafların altındaki bedenini gördü. Boynunu, çenesini, yanaklarını kapalı gözkapaklarını... İçinden şeffaf boruların çıktığı, havaya kalkmış dövmeli kolunu. Ona doğrulttuğu işaretparmağını. Kendi gözlerine dik dik bakan mavi gözlerini.

Rino ağzını açtı ve "*Bunu sen yaptın!*" dedi.

242

Bir müzik başladı ve uğultu kesildi. Sadece birkaç çocuğun ağlaması duyuluyordu.

En arkada, sunağın kenarında, kemanlarıyla çok hüzünlü parçalar çalan, siyah etekli, beyaz gömlekli dört kız vardı. Cristiano bu parçayı daha önce bir savaş fil-

minde duymuştu. Esmeralda kendisine işaret eden matematik öğretmeni Carraccio'ya baktı ve o sırada bütün arkadaşları ona yol açmak ve geçerken de cesaret vermek üzere omzuna dokunmak için yerlerinden fırladılar.

Kilise öyle sessizdi ki, siyah ayakkabıların yürürken çıkardığı topuk sesi beton kemerin en üstünde gümbürdercesine yankılanıyordu.

Esmeralda ağırbaşlı bir tavırla üç basamağı çıktı, tabutun yanından geçti ve kürsünün arkasında ayakta durdu. Mikrofona yaklaştı ve incecik bir sesle konuşabilmek için üç kez nefes alması gerekti: "Bu, bir şiir. Onu senin için yazdım, Fabiana." Bir eliyle gözlerini sildi."Yüzünde gülümsemenin eksik olmadığı Fabiana. Kocaman yürekli Fabiana. En karanlık günleri bile aydınlatmayı bilen Fabiana... Bizi güldürmeyi seven Fabiana... Şimdi sen..." başını bir yana eğdi ve titremeye başladı. Devam etmeyi denedi. "... şimdi sen... şimdi sen..." ama olmadı, yapamadı. Sözleri hıçkırıklara karıştı: "Seni özleyeceğiz, küçük kelebeğim." Sonra kürsüden uzaklaştı ve elleriyle yüzünü kapatarak yerine koştu.

Alessio Ponticelli, karısına baktı ve elini sıktı. Derin bir nefes aldı ve mikrofona gitti.

Cristiano onu birkaç kez okulun önünde görmüştü. Yakışıklı bir adamdı, her zaman güneşten yanmış, atletik bir tipti. Ama şimdi hasta gibiydi, sanki tam gücünü çekip almışlardı. Karmakarışık saçları ve ağlamaktan kızarmış gözleriyle yüzü çok solgundu. Ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı, açıp baktı ama sonra yeniden cebine koydu ve ağır ağır konuşmaya başladı. "Fabiana'yı, kızımı, benim olağanüstü yavrumu kâğıda dökmüştüm, onun hayallerini yazmıştım ama yapamayacağım, beni bağışlayın..." Burnunu çekti, gözlerini sildi ve gücünü toplayarak söze başladı. "Tanrı'nın affetmeyi bildiğini söylerler. Derler ki, Tanrı'nın insanları

sonsuz iyilik içinde kendisinden bir parça gibi ve onlara kendi görüntüsünü vererek yarattığını söylerler. Benim anlamadığım bir şey var: Benim kızımı öldüren canavarı Tanrı nasıl yaratmış olabilir? Bu duruma nasıl sessiz kalmış olabilir? Motosikletinden indirilen, dövülen, tecavüze uğrayan ve başına indirilen bir taşla öldürülen benim zavallı kızıma? Tüm bu şeyleri gördüğünde Tanrı'nın, gökyüzünden herkesi sağır edecek bir sesle bağırması gerekirdi, günü karanlığa çevirmesi, karanlığı... Oysa hiçbir şey yapmadı. Günler geçip gidiyor ve hiçbir şey olmuyor. Güneş doğuyor, batıyor ve gözü dönmüş bir katil hâlâ aramızda saklanıyor. Benim affetmekten söz etmemi mi istiyorlar? Ben onu nasıl affedebilirim? Buna gücüm yok. Sahip olduğum en güzel şeyi benden aldı..." Dirseklerini kürsüye dayadı ve elleriyle yüzünü kapattı ve bir anda gözlerinden sağanak gibi boşalan yaşlarla ağlamaya başladı. "Ben onun ölüsünü görmek istiyorum..."

Fabiana'nın annesi ayağa kalkarak kocasının yanına gitti, sımsıkı sarıldı ve oradan çekip aldı.

Çok yaşlı ve kambur olan Kardinal Bonanni sunağın arkasında kısık bir sesle ayini gerçekleştirmek üzere görevine başladı: "Ey Efendimiz, onları ebedi istirahatinde dinlendir ve sonsuz ışığın üzerlerine olsun."

Bütün kilise ayağa kalktı ve tekrarladı: "Ey Efendimiz, onları ebedi istirahatinde dinlendir ve sonsuz ışığın üzerlerine olsun."

Cristiano yerinden kalkmadı, sessizce ağlıyordu, hıçkırıklara boğulurken güçlükle nefes alabiliyordu.

Ben bir canavarım, bir canavarım.

Fabiana'nın kanlar içindeki bedenini hiç acımadan yerlerde nasıl sürüklemişti? O günlerde nasıl yaşayabilmişti, hiç utanç duymadan? Bir aileyi mahvettiğini düşünmeden? Ve hiç vicdan azabı duymadan, bir cesedi

temizleme gücünü nereden bulmuştu? Bütün bunları ne için yapmıştı?

Çünkü ben bir canavarım ve affedilmeyi hak etmiyorum.

243

Kara Kalleş'in oturma odası çok sıcaktı.

Gökyüzünün en tepesine yerleşen güneş, camlı kapılardan içeri sızarken, maket dünyasının doğu bölgesinde şafak daha yeni söküyordu.

Banyonun ardına kadar açık olan penceresinden, serçelerin ötüşmeleri, arabaların korna sesleri ile San Biagio Kilisesi'nde gerçekleşmekte olan ayini yayan megafonların tiz sesleri duyuluyordu.

Kara Kalleş elinde bir sandalye ile mutfaktan çıktı.

"Sevgili Efendimiz, Rab İsa, sana en derinden sesleniyorum. Efendimiz, duy sesimi. Kulakların benim yakarışlarımı duysun." Kardinal Bonanni'nin sesi megafonlardan bir karga yaygarası gibi çıkıyordu.

Kara Kalleş, hiçbir şey düşürmemeye çalışarak sandalyeyi maket dünyasının tam ortasına yerleştirdi. Sandalyenin bir ayağını mavi plastik leğenden yaptığı göletin içine koydu. Bir ayağı tren raylarının üstüne yerleştirdi. Üçüncüsü, bir Pokemon'u vahşice parçalayan boz ayıların arasındaydı. Sonuncusu da tankların ve itfaiye arabalarının yan yana park edildiği küçük meydanın tam ortasında duruyordu.

"Ben Tanrı'ya güvenirim, ruhum onun sözlerine inanır. Ruhum sabahın nöbetçilerini değil Rab İsa'yı bekler."

Kara Kalleş arkasını döndü ve soyundu. Yağmurluğunu çıkardı. Boynundaki beyaz siyah Juventus atkısını çözdü. Kazağını ve atletini sıyırdı. Çoraplarını, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Tabancayı aldı ve giysi yı-

ğının üstüne bıraktı. En sonunda da donunu çıkardı.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına."

Kollarını yaralı bir güvercinin kanatları gibi iki yana açtı, şiş karnını öne doğru çıkardı, başını bir yana eğdi ve camlı kapıya yansıyan görüntüsüne baktı.

Upuzun kolları. Mor ve şişmiş olan sağ omzu. Ademelması. Siyah sakalı. Küçük yuvarlak kafası. Göğüs kıllarının arasındaki haçı. Mavimtırak morluklarla benek benek olmuş sıska göğüs kafesi. Olgun meyveler gibi sallanan hayalarına yaslanan esmer penisi. Yüksek gerilimden çıkan şimşekle çarpılan sağ bacağı. Baldırındaki, upuzun ve bir ağaç boğumu kadar sert yara izi. Kara tırnaklı ayakları.

Arkasından bir gölgenin kayarak geçtiğini gördü. Dönüp bakmadı. Kim olduğunu biliyordu. Koltuk değnekleriyle yürürken çıkardığı TAK TAK seslerini ve yerde sürünen uzun siyah giysisinin hışırtısını duyar gibiydi.

Papaz, "Kardeşlerim, Göğe yükselen Efendimiz İsa' dan bize gelen umutla, Tanrı'ya emanet edilen küçük kardeşimiz Fabiana'nın bu kutsal Aşai Rabbani ayininde kutsanmak için günahlarımızı alçakgönüllülükle kabul edelim!" diye bağırıyordu.

Kara Kalleş cep telefonunun şarj cihazını elektrik prizinden çıkardı ve çöllerin, nehirlerin, şehirlerin üstüne basarak geçen bir dev gibi sandalyeye çıktı. Bir ayağını kaldırdı. Siyah beyaz küçük bir inek ayağının altına yapışmıştı. Onu çekip aldı ve ucunda haç bulunan zincirine doladı.

"Her şeye kadir olan Tanrı, bize acı, günahlarımızı bağışla ve sonsuz yaşam için bize yol göster."

Kara Kalleş kollarını tavana doğru uzattı. Tam başının üstünde, avize asmak için bir kanca ile yılanın çatallı dili gibi tavanın sıvasından dışarı sarkan iki elektrik kablosu vardı.

Şarj cihazının kablosunu kancanın çevresine birçok kez sardı, sonra onu boynuna doladı.

"Tanrım, sen bağışlayıcı bir sevgisin, bu dünyadan geçerek sana gelen sevgili kardeşimiz Fabiana'yı yanına kabul et ve sana inandığı ve umudu sende bulduğu için ona sonsuz mutluluk bağışla. Rab İsa için..."

Ne tuhaf. Sanki artık bedeninin içinde değilmiş gibiydi. Yakınındaydı. Hemen oracıktaydı. Kendisini çırılçıplak, siyah kablo boynunu sıkarken, kesik kesik solurken görüyordu.

Bu ben miyim?

(Evet, sensin.)

Ne demeye o çıplak herifi buraya getirip sandalyenin üstüne çıkarmış, boynuna bir kement dolamıştı?

Kara Kalleş bunun yanıtını biliyordu.

Kafası.

Karganın tüyleri gibi simsiyah saçlarla kaplı küçük kafası. Deli kafası. Hayatını mahveden kafası. Onun içinde bir şey vardı ve o şey her zaman çok fazla şey hissetmesini sağlamıştı; ona her zaman çok farklı duygular vermekle birlikte, kendisini asla bulunduğu yere ait hissetmesine izin vermemişti. Kimseye söyleyemeyeceği şeyleri ona yaptırmıştı; söyleyemezdi, söylese de onu anlamaları olanaksızdı. Kafasının içindeki o şey onu korkutmuştu, yüceltmişti, gözlerini kör etmişti. Onu, tıpkı korkak bir fare gibi çöplerle dolu bir deliğe kapanmak zorunda bırakmıştı. Sonra bir maketin hayalini kurmaya zorlamıştı; gerçek dağların, denizlerin ve nehirlerin yerini kâğıt hamurundan dağların, folyodan denizlerin ve nehirlerin alacağı, neredeyse yerküreyi kaplayacak kadar büyük bir dünya maketi.

Artık bu kafa onu yormuştu.

Kara Kalleş "Evet, yoruldum," dedi ve sandalyeye bir tekme attı. Çobanların, küçük askerlerin, plastik hayvan-

ların ve kâğıt hamurundan dağların üstünde asılı kaldı.

Tanrı gibi.

Hırıldayarak kollarını biraz kaldırdı ve ellerini açtı.

"Tanrı benim çobanımdır: O beni yeşil çayırlarda yatırır, beni durgun sular boyunca yürütür. O beni cesaretlendirir, kendi adı uğruna beni doğru yola yöneltir."

Artık nefes almakta zorlanıyordu, umutsuz ciğerleri "Hava, hava!" diye inlerken, hastalıklı beyin zarı patlarken ve elektrik akımına tutulduğu gündeki gibi birbirine çarpan bacaklarıyla havada sallanırken Kara Kalleş birden anladı.

Maket dünyasında neyin eksik olduğunu anladı.

Bu, Ramona değildi.

Çok basitti.

Ben.

Ben eksiktim.

Dört Peynir gülümsedi. Kör edici bir ışık çaktı. Bir. İki. Üç kez.

Ardından gelen karanlık onu özgürlüğe kavuşturdu.

244

"Gelin Tanrı'nın azizleri, koşun Rab İsa'nın melekleri. Onun ruhunu alın ve Yüceler Yücesi'nin tahtına götürün. Seni çağıran, Rab İsa seni yanına kabul etsin ve melekler seni İbrahim'le cennete götürsünler. Onun ruhunu alın ve Yüceler Yücesi'nin tahtına götürün. Efendim, onu sonsuz huzurunda rahat ettir ve ölümsüz ışığınla onu yıka. Onun ruhunu alın ve Yüceler Yücesi'nin tahtına götürün."

Cristiano hâlâ arkadaşlarının arasında oturuyordu ama aklı uzaklardaki başka bir kilisedeydi. Bomboştu. Kürsünün arkasında, babasının tabutunun yanında ayakta duruyordu. Dört Peynir ve Danilo da ön sıradaydılar.

Benim babam kötü bir adamdı. Masum bir kıza tecavüz etti ve onu öldürdü. Cehennemde yanmayı hak ediyor. Ve ben de yardım ettiğim için onunla birlikte yanmalıyım. Neden ona yardım ettiğimi bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Benim babam sarhoşun, zorbanın, işe yaramazın biriydi. Herkesi döverdi. Babam bana tabanca kullanmayı öğretti. Babam motosikletinin selesini parçaladığım bir çocuğu pataklamam için bana yardım etti. Babam ben doğduğum günden beri bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Annem beni bırakıp kaçtı ve benimle hep babam ilgilendi, beni o yetiştirdi. Babam beni balık tutmaya götürürdü. Babam bir Nazi yanlısıydı ama iyi kalpli bir Nazi yanlısıydı. Tanrı'ya inanırdı ve asla ona küfür etmezdi. Beni severdi, Dört Peynir'le Danilo'yu da severdi. Babam doğru olanı bilirdi, yanlış olanı da bilirdi.

Benim babam Fabiana'yı öldürmedi.

Ben bunu biliyorum.

Şarj cihazının kablosu koptu. Dört Peynir aşağıdaki çobanların, lego evlerin, ördeklerin ve Şirinlerin arasına düştü.

Yatağında yatan Rino Zena elini kımıldattı.

Bir ses ona, "Beni duyuyor musunuz? Eğer beni duyuyorsanız, bir işaret verin. Herhangi bir işaret," dedi.

Rino gülümsedi.

Cristiano Zena, gözlerini açtı.

Herkes ayaktaydı, geçmekte olan beyaz tabutu alkışlıyorlardı.

Ayağa kalktı ve bağırdı: "Benim babam bir şey yapmadı!"

Ama kimse onu duymadı.



© Simona Cohen

Bütün dünyada yayımlanan romanları ve layık görüldüğü Viareggio, Strega gibi en saygın ödüllerle Ammaniti, genç İtalyan yazarların en parlaklarından biri.

Genç kuşak İtalyan edebiyatının en parlak kalemlerinden biri olan Ammaniti, bu kez kaybedenlerin İtalyası'ndan, dışlanmış insanların karanlık dünyasından sesleniyor okura. Yazar, zaafları ve tutkularıyla sıradan bir yeniyetme olan Cristiano ile faşist eğilimleri ve alkole düşkünlüğüyle diğer babalara pek benzemeyen Rino Zena'nın, şiddet ve sevgiyle beslenen ilişkileri ekseninde, sefil insanların karanlık ve vahşi dünyasına eşine az rastlanır bir hümanizmle yaklaşıyor.

Hepimize ait gerçeği gün yüzüne çıkarmak için aşırılıktan, uç kişiliklerden yararlanan Ammaniti, sevgiyi başköşeye oturttuğu, trajedinin ve kara mizahın iç içe geçtiği, umutsuzluğun enerjisiyle yazılmış çok sarsıcı ve güçlü bir roman çıkarmış ortaya. Soluk soluğa okuyacağınız kitabın son sayfasına geldiğinizde, ahmakları ve düşkünleri artık daha çok sevdiğinizi fark edecek, edebiyatın gücüne bir kere daha inanacaksınız.

ISBN 978-975-07-1275-3

28,50 TL
KDV DAHİL